ROBERT ROSENBERG

TEROARE LA IERUSALIM

Oraşul este Ierusalim. Timpul este acum.
Crima, un asasinat dublu, plin de ură.

TRADUCERE DIN LIMBA ENGLEZĂ
GABRIELA NEDELCU
ŞI
MARIAN NEDELCU

EDITURA RAO
1997

RAO International Publishing Company S.A.P.O. Box 2-124 Bucureşti, ROMÂNIA

ROBERT ROSENBERG

Crimes of the City

1991

Coperta DOME STAN

RAO International Publishing Company S.A. pentru versiunea în limba română

Ianuarie 1997

ISBN 973 – 576-118-1

Nota autorului

ACEASTĂ CARTE nu ar fi fost scrisă niciodată fără încurajarea Silviei Cherbakoff-Rosenberg, cel mai bun critic al meu şi cea mai bună prietenă, care, totdeauna, vrea să cunoască sfârşitul mai întâi; şi a tatălui meu, Norman „Bob" Rosenberg, fie-i amintirea binecuvântată, care m-a învățat semnificația aducerii aminte.

Mulțumiri, de asemenea, lui Michael Eilan, Roy Isaacowitz, Margery Greenfeld-Morgan, Ze'ev Chafets, Hany Wall, Ellen Bane şi Helen Kaye. În diferite momente, sfaturile lor m-au ajutat să trec peste obstacole la care nu mă aşteptam. Entuziasmul susținut al Lisei DIM ona şi al lui George Hodgman s-a combinat, ca să le facă prietenia la fel de valoroasă pentru mine ca şi profesionalismul lor.

Cel mai mult, mulțumesc fiicei mele Amber, care mi-a tolerat absențele... îndeosebi când eram acasă; şi, fireşte, mulțumesc tuturor paznicilor de la porțile Ierusalimului care încă îşi pun credința în oameni, aşa cum alții şi-o pun în zei.

CAPITOLUL 1

Era sfârşit de iarnă în Oraşul Sfânt, destul de rece pentru a transforma strigătele în aburi. În timp ce mărşăluiau printre două şiruri de loialişti guvernamentali, demonstranții scandau cereri de demisie a primului ministru. Poliţiştii se luptau, încercând să facă o breşă.

„Trădătorilor!” urlă un bărbat neras, apucând o piatră din calcar de mărimea unui pumn, material din care este construit aproape întreg Ierusalimul. Chipul unui polițist călare se schimonosi. Calul său fornăi şi lovi cu picioarele spatele bărbatului. Piatra căzu din mâna bărbatului, iar acesta începu să înjure copoii.

„Fasciştilor!” spuse pe un ton batjocoritor o fetişcană, prinsă braț la braț cu prieteni şi străini, îndreptându-se spre sediul primului-ministru.

Un conducător al marşului o domoli, repetând instrucțiunile fixate la începutul adunării: „Nicio provocare, nicio instigare”.

În Ierusalim era o perioadă de ură şi teamă, o perioadă obositoare şi agitată pentru Avram Cohen. Destul de bătrân, ca să-şi amintească marşurile în pas de gâscă, urmărite de

la fereastra dormitorului său din Berlin, şi totuşi suficient de tânăr pentru a fi comandantul Departamentului de Cercetări Criminalistice al poliției din Ierusalim, Cohen era destul de înțelept ca să ştie că idealurile pot fi distruse de politică odată cu trecerea timpului.

Aşa că urmărea demonstrația dintr-un Ford Escort, ocupând locul de lângă şofer, văzându-şi propriile nelinişti reflectate pe fața locotenentului său, inspectorul-şef Nissim Levy, aflat la volan, încet, trecură în sus şi-n jos pe străzile deluroase, prin spatele mulțimii în mişcare, ascultând vocile monotone ale comandanților de sector ce raportau unui cartier general mobil, parcat temporar în afara sediului primului-ministru, deja sub asediul primelor rânduri ale protestatarilor, îi urmăriră pe mărşăluitori în afara triunghiului din partea de jos a oraşului, traversară strada King George, în josul străzii Bezalel, pe panta estică a Văii Crucii. Strada era luminată de ultimele torțe ale demonstranților şi de luminile albastre ale girofarurilor maşinilor de poliție. Flesurile fotografilor surprindeau fețe contorsionate de mânie. Zidurile din blocuri de calcar ale clădirilor de patru sau cinci etaje reflectau luminile în culori bizare.

Chiar de partea cealaltă, pe vârful dealului opus văii,

putură să vadă luminile din perimetrul de siguranță al Knesset-ului şi fasciculul cu întrerupere periodică ce lumina parcul. Ochii obosiți ai lui Cohen fixară fereastra, clipind repede, apărându-se de lumina orbitoare. Degetele nerăbdătoare ale lui Levy băteau uşor volanul maşinii, acompaniind sloganurile cu un contrapunct premeditat.

Cohen citise atât rapoartele secrete, cât şi pe cele publicate referitoare la demonstrație. Deşi avea încredere în comandantul operațiunilor, Yosef Schwartz, calm, călare în fruntea trupelor de poliție ce se străduiau să nu lase ca marşul să se transforme într-o revoltă, în acea seară, Cohen nu se temea doar de câteva cartuşe şi gaze lacrimogene în Oraşul Sfânt.

— Seamănă cu un spectacol de sunet şi lumină pe zidurile vechiului oraş, vrând să arate turiştilor cum cade oraşul în mâinile romanilor, murmură el. Scandarea din jurul maşinii se schimbă din „Două state pentru două popoare" în „Opriți crimele, începeți convorbirile", şi vocea lui Cohen, îngroşată de prea multe țigări, îşi adapta propriul ritm în pronunțarea sloganelor. Mă întreb pentru ce versiune optează turiştii, adăugă el, gândindu-se la istorie, pe jumătate conştient că, prin comentariul său, lovirea volanului se oprise, iar tânărul ofițer, întotdeauna ambițios,

se străduia în tăcere să-i descifreze sensul. Optează pentru versiunea lui Josephus Flavius sau pentru cea rabinică? continuă Cohen, mirându-se cu voce tare, gândindu-se la generalul iudeu care s-a opus primul romanilor şi care a fost sărbătorit de către aceştia, pentru că a descris cum iudeii au transformat lupta lor împotriva imperiului într-un război civil plin de atrocităţi şi într-o înfrângere inevitabilă.

Încheieturile mâinilor lui Levy se relaxară în timp ce se răsuci spre Cohen cu răspunsul pe care acesta deja îl ştia:

— Rabinii afirmă că Josephus a fost un trădător, spuse Levy prozaic, vocea sa stridentă nuanţând cu cinism cuvântul rabinii.

Cohen îşi frecă braţul. Erupţia eczemei, chiar deasupra tatuajului purpuriu deschis al numărului său de la Dachau, era şi chinuitoare, şi familiară. Uneori i se părea că este o permanenţă a vieţii sale, aşa cum oraşul atrăgea pelerinii şi pasiunile lor.

— Josephus a fost un pragmatic, îi răspunse el lui Levy. El s-a asigurat să fie în tabăra câştigătoare. Şi mai ştia că, o dată ce iudeii începuseră să se ucidă unul pe altul, aveau să piardă cu siguranţă.

Levy coti din bulevardul cu patru artere de circulaţie din vale intrând pe cel cu cinci artere care trecea pe lângă

Knesset. Fasciculul de lumină îi căută pentru o clipă, suficient de mult ca Cohen să-şi amintească de proiectorul din lagăr. Sediul primului-ministru, cinci sute de metri mai încolo, era ultima clădire din complexul de construcții guvernamentale cu birouri. Demonstranții umpluseră întreaga lățime a bulevardului, pe tot drumul spre clădirea acoperită de iederă, unde cabinetul era în sesiune de urgență, dezbătând ultima propunere de pace. Cohen putea auzi ecourile neinteligibile ale unei cuvântări de la un difuzor pus la maximum.

— O faceți să sune ca o dezbatere a Partidului Laburist Likud, spuse Levy în cele din urmă, ca răspuns la sarcasmul lui Cohen.

Inspectorul-sef zâmbi în aşteptarea unei observații sarcastice din partea lui Cohen despre „afurisiții de politicieni”.

Dar, înainte ca Cohen să răspundă, se auzi un sunet ce opri pentru un moment staccato-ul monoton al radioului poliției şi transformă ecourile puternice în țipete ascuțite.

Era un zgomot pe care Cohen îl aşteptase cu spaimă de mult. Dar, în ciuda aşteptărilor sale, când în sfârşit veni, fu luat prin surprindere.

„Grenadele!” urlă Cohen şi o frântură de secundă mai

târziu era afară din maşină, alergând spre tăcerea copleşitoare care deja devenea țipete.

Brigada de geniu lucră toată noaptea, beneficiind de lumina echipelor de televiziune care transmiteau imaginile luptei din Ierusalim în lumea întreagă. Fuse strânsă fiecare schijă metalică găsită pe o rază de o sută de metri de la locul exploziei.

O bucată lovise geamul din spate al maşinii unui ministru, parcată la locul său din fața sediului cabinetului. Străbătu toată distanța până la pervazul exterior al cabinetului însuşi. Dar cea mai importantă fu o aşchie, de abia de o jumătate de centimetru lățime şi de două ori această lungime, care fu găsită înfiptă în creierul unui căpitan de rezervă al trupelor de paraşutişti.

Presa din întreaga lume anunță: *Un mort, doisprezece răniți în atacul cu grenade de la conferința de pace din Ierusalim.* Biroul primului ministru emise o declarație în care se spunea că, până la dovada contrară, orice afirmație că un evreu ar putea fi responsabil de atac ar fi o pură calomnie. Declarația provocă zâmbete cinice printre cei care-şi amintiră de tinerețea primului-ministru. Naționalist extremist, el nu ezitase niciodată să-i asasineze pe cei pe care-i considera trădători față de mişcarea sa clandestină ce

lupta împotriva mandatului britanic şi a pretenţiilor naţionalişţilor arabi asupra Pământului Sfânt. Dar unul dintre subalternii săi declară unui reporter curios că şedinţa miniştrilor nu fusese afectată de explozie.

„Cabinetul ministerial este, bineînţeles, izolat acustic”, fuse explicaţia clară şi deschisă a secretarului cabinetului Ya’acov Nussbaum.

Cohen o luă mult mai personal. El păstră grenada reconstituită în seiful din propriul său birou, în loc să o depună la magazia de păstrare a probelor din sediul central al poliţiei naţionale. Era arma ucigaşă, iar mortul era un martir pentru jumătate de ţară, un trădător pentru cealaltă jumătate, iar în mintea lui Cohen, o victimă a acestei duşmănii.

Războiul civil era pe buzele tuturor. Dar Cohen nu putea folosi termenul în mod oficial, deşi aceasta era frica sa cea mai mare. Ca poliţist, trebuia să fie imparţial în dezbaterea partizană ce domnea peste toate, în această perioadă, până şi menţionarea posibilităţii războiului civil era o violare a neutralităţii profesionale pe care jurase să o susţină.

Prin urmare, începu cu arma. După douăzeci şi patru de ore fusese identificată de experţii laboratoarelor de geniu

ale poliției. Din seria Sidra 13, ea fusese elaborată de industria militară israeliană pentru situațiile cu ostateci. Armata dorea o grenadă ce putea lovi/ucide un terorist, dar lăsa puține schije în zona respectivă. Sidra 13 era un experiment şi un eşec; lăsa prea multe schije. Dar, datorită birocrației, s-a dat drumul unui ciclu de producție de douăsprezece mii de bucăți, înainte ca seria să fie oprită.

Maiorul Ehud Gozani, care era legătura lui Cohen cu spionajul militar din Comandamentul Central, raportase că în ultimii cinci ani grenadele fuseseră distribuite în mai mult de o sută de unități militare, ajungând la peste şase divizii, în timpul acestor ani o sută douăzeci de mii de oameni avuseseră acces la aceste arme. Erau ambalate în cutii de polistiren, fiecare cu zece grenade, iar armata începuse inventarierea scrupuloasă a tuturor cutiilor. Computerele armatei, cele de la Şerut Bitahon Klali, contrainformațiile secrete, poliția de contraspionaj cunoscută ca Şabak şi sistemul mult mai primitiv al forței polițieneşti de păstrare a informațiilor despre oameni, toate emiteau liste de suspecți potențiali. Pe ele figurau soldați cu rude în lumea interlopă, soldați înregistrați că-şi pierduseră echipamentul, soldați suspectați de poliția militară de furt pentru profit sau joacă, în armată nu erau admişi

delincvenți condamnați, iar soldații despre care se ştia că au legături cu criminalii urmau a fi interogați, la fel ca şi aceştia. Extremiştii politici cunoscuți din aripa de dreapta figurau şi ei pe lista suspecților potențiali care creştea de la o zi la alta.

Dar Cohen şi oamenii lui trebuia să fie atenți. Surse ale cabinetului primului-ministru declaraseră presei că anchetatorii nu puteau înlătura posibilitatea ca responsabili să fie arabii.

„Provocatori", spuneau sursele, „încearcă să-i ațâțe pe evrei contra evreilor" era explicația lor referitoare la atac.

„Primul-ministru ar trebui să ştie", scria un redactor partizan. „Adepții săi deseori foloseau exact aceleaşi metode când luptau împotriva ocupanților britanici şi naționaliştilor arabi".

Cohen puse jos ziarul pe care-l citea, la fel de neinteresat de politica opoziției ca şi de crizele coaliției, în argumentația susținătorilor nu găsi nimic senzațional şi îi privea pe oponenții politici ai primului-ministru cu acelaşi dispreț pe care-l avea față de toți politicienii ce făceau idolatrie din ideologie.

Oficial, Cohen avea în subordine două sute de bărbați şi femei care lucrau în Ierusalim în uniformă sau haine

civile pentru CID[1]. Dar *intifada* palestiniană fluctua în ritmul terorismului şi diplomației internaționale, a acțiunilor armatei şi zvonurilor atrocităților, găsindu-şi resurse în forțele polițieneşti cu alocații bugetare scăzute. Ierusalimul arab, de Est, din punctul de vedere al lui Cohen, era aproape zilnic un ansamblu format din aruncători de pietre, greve şi gaze lacrimogene. Recent, cineva incendia maşinile israeliene, care se distingeau prin plăcile de înmatriculare vopsite cu negru pe galben, aşa că, cohen trimise numai el o duzină de bărbați care să lucreze la acest caz. Alte două duzini fură numiți comandanți temporari ai unităților de poliție aduse din alte părți ale țării, pentru ținerea sub control a revoltelor. Iar crimele obişnuite din orice oraş capitală, de la furturile mărunte la droguri, de la spargeri la asasinate odioase, continuau nediminuându-se.

Astfel, pus în situația de a alege între un Ierusalim de Est liniştit şi o investigație completă pentru găsirea persoanei responsabile de atacul cu grenade, etajul al cincilea al cartierului general al poliției ştiu cum să-l mulțumească pe primul-ministru. Prioritatea imediată era de a pune capăt zarvei *intifadei,* în special în capitala

[1] Criminal Investigation Departament – Secția Omucideri (n.tr.).

numită eternă de către primul-ministru.

Tracasat de politică, Cohen începu cursa pentru găsirea ucigaşului sau ucigaşilor. Era hotărât să câştige, chiar dacă aceasta i-ar fi luat un an. Dar el n-avea la dispoziție un an.

O săptămână după atacul cu grenade, într-un zori de zi mohorât al unei dimineți de vineri, câteva ore înainte de rugăciunea musulmanilor, un grădinar Wakf, care acoperea cu gunoi un strat de flori chiar în spatele Domului Stâncii pe care evreii îl numesc Muntele Templului, iar arabii Haram al-şarif, găsi îngropat în noroi un rucsac al diviziei de infanterie, în el erau mai mult de o duzină de grenade Sidra 13 asamblate ca o bombă cu ceas, stabilită să explodeze la prânz.

Dacă nu ar fi fost un polițist somnoros care-şi turna a zecea cană de cafea după o lungă noapte de serviciu în comisariatul de poliție de pe Munte, grenadele ar fi încăput pe mâinile fundamentaliştilor islamici cu care grădinarul se cunoştea. Dar privind pe fereastră, polițistului i se păru curios că un arab traversa în fugă piața goală de la coloană până la fântână, strângând pe burtă un obiect greu ca şi cum l-ar fi ascuns. Polițistul trase de mânerul ferestrei, deschizând-o în aerul rece al dimineții şi strigă spre omul

înspăimântat: „Stai!” Deoarece arabul nu se opri din alergare, copoiul porni în urmărire. Deşi obosit, poliţistul care era mai tânăr şi mai rapid, îl ajunse pe musulman la treptele care dădeau în tunelul ce ducea spre Strada Lanţului. Arabul nu mai putea respira din cauza prea multor ţigări fumate. Poliţistul fu recunoscător pentru jocurile de fotbal din după-amiazade sâmbătă.

După o jumătate de oră, experţii echipei de geniu, împreună cu o echipă de detectivi sub comanda lui Cohen, cercetară zona, căutând alte dispozitive explozive ascunse. Nu se mai găsi altceva. Dar grenadele fuseseră conectate pentru o singură detonaţie, cu un cronometru simplu fixat pentru ora prânzului, chiar la ora la care s-ar fi adunat musulmanii pentru rugăciunea de vineri şi când zeci de mii de credincioşi s-ar fi închinat spre sud-est, către Meca. În genunchi, cu capetele plecate spre pământ, un număr mare, poate sute de oameni ar fi putut fi ucişi, moscheea cu cupolă aurită, care acoperea stânca de unde cred musulmanii că s-a ridicat la ceruri profetul lor Mohamed, ar fi putut suferi stricăciuni ireparabile.

Explozia grenadelor ar fi fost ca şi cum s-ar fi turnat gaz peste cărbunii deja aprinşi ai *intifadei.* Aşa cum s-a presupus, ştirea s-a transformat, în acea zi de rugăciune, în

şaptezeci şi două de ore de revoltă în toate teritoriile. Zvonurile, ca şi infirmările, apăreau iute ca vântul şi ca gândul. Şaptesprezece aruncători de pietre şi sticle incendiare de tip cocteil Molotov au fost împuşcaţi mortal pe drumurile dintre satele arabe şi evreieşti din zonă. Un autobuz rapid între Tel Aviv şi Ierusalim a fost deturnat de pe un drum de munte de un locuitor din Gaza care a smuls volanul din mâna şoferului, autobuzul căzând într-o prăpastie. Au fost ucişi şaisprezece izraeliţi, un turist, iar alţi douăzeci şi cinci au rămas infirmi pe viaţă. Fundamentalistul din Gaza a supravieţuit ca prin minune impactului. Pe patul său de spital acesta a declarat celor care-l interogau că sperase să ajungă în ceruri odată cu autobuzul care ar fi ajuns pe fundul prăpastiei.

În ceea ce-i privea pe musulmani, grenadele ascunse putea însemna numai un singur lucru: un alt complot sionist care să-i alunge din locurile sfinte. Primarul lucra fără încetare, încercând să calmeze Consiliul Wakf al cadiilor musulmani, ei înşişi sub presiunea extremiştilor ce doreau să transforme rugăciunile din săptămâna următoare într-o chemare la război a musulmanilor contra necredincioşilor, un război sfânt cu folosirea tuturor forţelor şi resurselor. Maiorul promise că poliţia va *face* tot posibilul

să-i captureze pe sabotori – „oricine ar fi ei” – insistând pe aceste cuvinte în declarația făcută presei. Aceasta stârni furia aripii drepte cum că maiorul era gata să-i implice pe evrei în încercarea de sabotaj. De la biroul primului-ministru veniră din nou declarații făcute presei care explicau cum provocatorii arabi ar fi putut fi lesne făcuți responsabili atât pentru atacul împotriva adunării, cât şi pentru încercarea de sabotaj de pe Munte.

„Politicieni afurisiți”, se trezi Cohen murmurând mult mai des decât vreodată înainte în timp ce lucra la dosare.

Bărbații şi femeile îi aduseră notițele lor scrise de mână ale interviurilor cu soldații AWOL şi explicațiile mamelor care spuneau, plângând, că fiii lor erau buni cu adevărat. Şmulik, legătura sa în Şabak, îşi trimise propriile notițe zilnice din partea *stinkenlor,* informatorii din taberele de refugiați palestinieni cu aleile lor pline de noroi; iar listările făcute de computerul lui Ehud se strângeau grămadă pe biroul lui Cohen.

Uneori, în timpul sezonului răcoros, după ce-l trimitea acasă pe Levy, noaptea târziu, Cohen se surprindea holbându-se la una din prea multele piese care nu se potriveau în toată această enigmă. Deschise sertarul biroului său din partea inferioară din stânga, pătat de la

arsurile lăsate de mucurile de țigară, pentru a scoate o sticlă de coniac ieftin şi o cană din sticlă pirex folosită foarte des în circa de poliție pentru cafeaua turcească cu mult zaț. Îi trebuia o jumătate de pahar, câteodată două, înainte de a începe să se balanseze pe scaunul său cu spătar înalt şi să-şi aducă aminte; că, pe vremuri, crezuse că ar putea să ajute oraşul să-şi îndeplinească menirea, el fiind una dintre străjile de la porțile acestuia, împiedicându-i pe criminali şi pe nebuni să se infiltreze în oraşul păcii.

CAPITOLUL 2

Bărbatul se mişcă încet, ştiind că nu întâlneşte pe nimeni. Ceața groasă de pe strada Ein Karem făcea ca felinarele să dispară repede din vedere. Frunzele umede şi acele de brad îi înăbuşeau paşii în timp ce-şi croia drum spre schitul aşezat mult în vârful dealului.

Nu intră prin poarta mare şi verde a schitului şi nici nu se opri la micuța capelă decorată cu icoane vechi şi luminată cu becuri slabe. Urcă mai sus, deasupra, şi în jurul complexului de clădiri văruite în alb şi cu lemn roşu. Alese drumul ce urma o cărare îngustă, despre care i se

spusese că fusese făcut de-a lungul secolelor de ciobanii care-şi mânau turmele pe pantele muntoase.

Deasupra lui se afla autostrada ce ducea către spitalul Hadassah. Spre est era o casă mare din piatră în care locuia un grup de studenți. Auzi muzică şi se gândi la ea ca la un cor de îngeri care-i îndrepta paşii de jur-împrejurul zidului ce înconjura complexul de clădiri.

Căuta un loc ştiut de el, o crăpătură minusculă pe o parte a muntelui. Acolo peretele din piatră era suficient de jos ca să-i permită să sară fără zgomot. După ce sări, se trezi în partea cealaltă pe frunzele ude de pe trepte. Netezite de cât se călcase pe ele de aproape două secole, treptele erau construite din aceeaşi piatră albă şi mată folosită în tot oraşul. Umiditatea pătrunzătoare a ceții nopții le făcea să lucească. Se mişcă în grabă, ținându-şi respirația în clipa în care începu să alunece. Dar cu o răsucire a torsului îşi recapătă echilibrul, zvârlindu-şi un braț în sus, părând că zboară în timp ce cobora scările!

În curtea din spate recviemul se pierdea, auzindu-se acum o altă muzică, murmurul monoton al femeilor care cântau un cântec de răspuns la ritmul metodic al unui bărbat. Ascultă timp de un minut, dar nu se întoarse spre călugărițele rusoaice ce se rugau la lumina de un galben pur

a lumânărilor şi a becurilor slabe, neacoperite de abajururi.

Se îndreptă, în schimb, spre curtea în care locuiau călugărițele, două câte două, în căsuțele de un singur etaj cu acoperişurile acoperite cu țiglă roşie. Le cunoştea pe cele două călugărițe pe care le căuta. Una era mult mai în vârstă decât cealaltă, cea mai tânără mult prea frumoasă pentru a fi sechestrată de obiceiurile din mănăstire. În timp ce mergea, tivul prăfuit al veşmântului negru al acesteia se legăna încoace şi încolo. El cunoştea bine acest ritm. Acesta făcea promisiuni şi, în timp ce trecea liniştit pe lângă casele cu o singură cameră, îşi reamintea de acele jurăminte.

Prin fereastra celei de-a patra case zări coşul galben pe care-l purta călugărița mai bătrână în timp ce-şi făcea cumpărăturile la băcănia din vale. Lumina lanternei sale trecu prin împletitura coşului, proiectând-o pe perete. Lumina străluci pe fețele pictate ale celor două femei cu halouri aurite dintr-o icoană veche. Halourilescânteiară în raza galbenă, iar ochii femeilor pictate îl priveau nemişcați.

Se îndreptă rapid către uşă. Nu era încuiată, aşa că intră, având grijă să închidă după el panoul subțire. Se mişca hotărât. Cunoştea camera. O cercetă. Mai întâi, dulapul în perete, unde două veşminte călugăreşti, negre, atârnau de nişte cârlige din lemn şi unde era aşezată în

picioare o valiză din carton şi vinilin. Nu avea nimic altceva în ea afară de o pereche de sandale.

Cu mâna cercetă uşor raftul de deasupra veşmintelor, înmărmurind la descoperirea unei cutii de pantofi umplute cu scrisori scrise de mână. Scrisorile erau legate cu o panglică albăstruie pe care o rupse cu o smucitură. Scrisorile căzură pe podea. După ce le adună, se aşeză pe patul îngust. Le frunzări, ţinându-şi lanterna în gură.

Sub scrisori găsi o fotografie alb-negru care-şi pierduse de mult nuanţele iniţiale, transformându-le în maro şi galben pal, aproape aceleaşi culori ca cele din icoana de deasupra patului. În fotografie văzu un soldat cu decoraţii, un bărbat ce stătea în picioare lângă o femeie tânără ce ţinea în braţe un prunc. Apropie fotografia mult de ochi, lumina strălucind atât de aproape, încât albeaţa emulsiei zgâriate i se reflectă pe faţă. O cunoştea pe femeia din fotografie, recunoscând ovalul feţei călugăriţei mai în vârstă pe când aceasta era tânără. Se minună de asemănarea celei mai tinere ale cărei mişcări unduitoare îi atrăseseră mai întâi atenţia.

Gândul îl avertiză că propria mişcare a şoldurilor fusese oprită de cureaua prea strânsă care ţinea cele două cuţite. Desfăcu cele două arme, zâmbind, în timp ce le

scoase pe rând.

Pentru a treia oară auzi muzică. O femeie fredona. O a doua murmura ceva drept răspuns.

Trupul i se încordă. Apucând cuțitele, se ridică de pe pat. În timp ce păşiră în cameră, lumina galbenă de deasupra uşii neîncuiate aruncă o umbră aurie pe fețele lor albe, şi se mişcă spre ele, la fel de repede ca şi acuzația de recunoaştere a femeii mai tinere. Ceea ce ea văzu pentru ultima oară fură lamele cuțitelor care scânteiau în lumină. Cu muşchii încordați, el vârî lamele cuțitelor adânc în gâturile lor, o pătrundere puternică prin carne, despicând venele jugulare, tăind cartilagiul dintre vertebre, secționând nervii spinali. Niciuna n-avu timp să scoată vreun sunet prin gura deschisă înainte de a le înfige cuțitele. Inima celei mai tinere bătu cu o pulsație mai mult decât a celei bătrâne. Pieptul ei vărsă, odată cu o lungă împroşcare de sânge, şi ceea ce-i mai rămase din viață.

Cu ambele cuțite într-o singură mână, el adună fotografia şi scrisorile – toate în afară de o pagină care căzuse sub pat. Mai aruncă o ultimă privire întregii scene, simțind ochii celor două fețe din icoană privindu-l fix. Cu o zvâcnitură a mânerului cuțitului în lemnul vechi, distruse pictura, despicând-o de-a lungul fibrei, separând de-a

pururea cele două mame sfinte.

Înainte de a ieşi din cameră, se mai întoarse o dată ca să privească, pentru ultima oară, cele două trupuri, privirea sa lungă fiindu-i întreruptă de mâncărimea provocată de umezeala sângelui pe bărbie. Absent, se frecă pe față cu dosul mâinii cu care ținea bine hârtiile şi din doi paşi repezi fu înghițit de ceață".

Paşii săi lăsau urme pe poteca din piatră de culoare deschisă. Dar, până ajunse la zid, urmele dispărură, cu excepția uneia singure care se imprimase adânc în solul moale al grădinii, înăuntru, cele două călugărițe zăceau una lângă alta, cu gurile deschise, înghețate într-o rugă eternă.

CAPITOLUL 3

Conducea Levy. Cohen urla, prin radio, comenzi şi cereri: laboratorul criminalistic mobil trebuia să-l aştepte la fața locului; Ziv, purtătorul de cuvânt pentru presă al poliției din Ierusalim, trebuia să nu facă declarații; erau necesari câini de vânătoare pentru urmărire; era esențial un jeep plin cu grăniceri care să asigure perimetrul schitului. Dar, sublinie Cohen, fără întârzieri, fără scuze.

Cu microfonul într-o mână, şi-o folosi pe cealaltă pentru a apuca în grabă o cutie cu mănuşi chirurgicale din raftul care se afla sub tabloul de bord al maşinii. Smulse două perechi din cutie, vârând pungile din plastic în buzunarul vindiacului său.

Levy accelera şi încetinea, dând drumul la sirenă sau oprind-o, pentru a-şi face loc prin circulația de pe străzi. Cohen se încorda de câte ori Levy se întindea, ca să ajungă la comutatorul sirenei. Deoarece maşina aluneca dintr-o parte în alta, între cele două benzi ale şoselei Gaza, Levy înjura în barbă, frânând sau depărtându-se brusc pentru a evita maşinile care se dădeau prea încet la o parte din calea lor.

— Ştiu că ai urmat cursul de conducere auto, spuse Cohen părinteşte, dar nu trebuie să mi-o dovedeşti. Un minut în plus sau în minus nu mai poate schimba nimic acum.

Îi privi profilul crispat din cauza concentrării asupra volanului. Cohen zâmbi la ideea de perfecționism pe care Levy o aplica oricărei acțiuni.

Levy avea în jur de treizeci şi cinci de ani, Cohen, cu douăzeci mai mult. Erau îmbrăcați aproape identic, cu pantaloni gri cu țesătură în diagonală şi cămăşi albe, cu

vindiacuri suplimentare pentru timp de iarnă, iar Cohen cu un pulover cu deschidere în V la gât, peste cămaşă, ca să-l protejeze împotriva frigului. După ce-l alesese pe Levy ca subaltern al său, cu aproape cinci ani în urmă, Cohen îl tachinase pe Levy care încerca să-i copieze stilul personal. Dar Levy nu era stânjenit şi nu-şi ascundea niciodată ambițiile. De un an Levy aştepta supărat să fie promovat şi de tot atâta timp Cohen amâna inevitabilul, având nevoie de talentele de administrator ale tânărului. Cohen ştia că amânarea sa era egoistă. Dar, privindu-şi subalternul al cărui păr scurt negru şi cârlionțat începuse să încărunțească, Cohen ştia că Levy ar fi fost primul care ar fi recunoscut că mai are încă multe de învățat de la mentorul său.

Inspectorul-şef suspină încetişor înainte de a porni sirena şi de a încetini maşina aproape imperceptibil. Cohen strânse din buze şi se răsuci să privească pe fereastră. Afară, aerul era proaspăt, răcoros. O oră după zorii zilei, o scurtă răpăială de ploaie, urmată de un vânt tăios, înseninase cerul. Dar era încă prea devreme în acea dimineață de primăvară, ca vântul ce bătea din est să ducă spre oraşul din munte toată căldura deşertului. Lipit cu obrazul de fereastra din sticlă a maşinii, Cohen încerca să-i

folosească răceala pentru a-şi potoli îngrijorarea.

Două călugărițe moarte erau tot ce-i mai lipsea. Mai erau încă sute de persoane care urmau să fie interogate în legătură cu grenadele, *intifada* tuna şi fulgera, iar Oraşul Sfânt era şi un oraş în dezvoltare, cu o rată a criminalității ce creştea mai rapid decât conformarea zeloasă a fundamentaliştilor cu porunca biblică de a fi roditori şi de a se Înmulți. Dar, ceea ce-l îngrijora cel mai mult pe Cohen, în timp ce Levy aştepta nelinişti la semaforul roşu, era faptul că Gorny, schitul ortodox rus din Ein Kerem, era rus comunist, condus de Moscova şi astfel o necunoscută totală.

Luând-o pe scurtătură, prin locul de parcare Mt. Herzi, de lângă cimitirul național umbrit de brazi, Levy accelera în timp ce trecu prin fața intrării Monumentului Yad Vashem ridicat în memoria victimelor holocaustului şi pe lângă Institutul de Cercetări al acestuia. Cauciucurile scârțâiră în timp ce el luă colțul umbrit complet de sculptura abstractă de culoare roşu ruginie, a sculptorului Alexander Calder, orientată spre vest, spre şoseaua cu un singur fir de circulație care dădea în valea Ein Kerem.

În timp ce Levy conducea grăbit pe dealul şerpuitor, Cohen privea fix depresiunea adâncă existentă în pădurea din vale. De-a curmezişul ei văzu conturul clădirii principale

a monumentului holocaustului, își schimbă poziția în scaunul mașinii, încrucișându-și brațele.

— Ce știi despre schit? întrebă el deodată, fără să-l privească pe Levy.

— Desigur că sunt ruși comuniști, spuse Levy, prinzând o imagine a pasagerului său chiar înainte de a lua cea mai strânsă curbă a drumului. Cohen se prinse de mânerul de deasupra geamului. De această parte a liniei verzi, adăugă Levy, sunt roșii, de cealaltă parte a ei sunt albii.

Verde era culoarea folosită de cartografi pentru linia care împărțea Ierusalimul, cu adevărat întregul Pământ Sfânt, între Războiul de Independență al Israelului din 1948 și sfârșitul Războiului de Șase Zile din 1967. De atunci încoace mai fuseseră trase multe alte linii colorate ce marcau înaintările și retragerile militare. Cohen nu avea nicio îndoială că se vor mai trage multe alte linii înainte ca pacea să fie posibilă. El se întreba doar când va renunța să creadă că aceasta se va întâmpla în cursul vieții sale.

— De ce? îl îmboldi Cohen.

Levy tăcu o clipă, răsucind volanul ca să mențină mașina pe asfalt în timp ce trecu pe lângă un autobuz de școală ce venea dinspre sat. Cohen îi auzi pe copii cântând

despre migdalii în floare care vesteau sosirea primăverii. Era exigent cu Levy, cu siguranță că afecțiunea din partea unui comandant nu este întotdeauna modalitatea cea mai reuşită de a pregăti un viitor comandant. Cohen mai ştia că simțea pentru Levy ceea ce ar fi simțit pentru un fiu şi, dacă Levy ar fi fost într-adevăr fiul lui, nu l-ar fi tratat altfel niciodată.

— După Războiul de Independență, recită Levy, demonstrându-şi cunoştințele, Ben-Gurion a mulțumit ruşilor pentru ajutorul acordat în recuperarea proprietăților expropriate de britanici de la comunişti. Am auzit că guvernul plăteşte chirie ruşilor pentru birourile noastre din complexul rusesc.

Se uită pe furiş la Cohen, aşteptând ceva mai mult decât o aprobare. Voia să fie recunoscut ca egalul său. Amândoi bărbații ştiau că mai era o cale lungă înainte ca el să reuşească.

Cohen ştia că centrul oraşului, complexul cu clădiri guvernamentale cu multe coridoare, dominat de o biserică strălucitoare, care-şi înălța turlele deasupra parcării acoperite cu pietriş, era într-adevăr proprietatea Uniunii Sovietice, construit de aristocrații ruşi veniți în pelerinaj la Oraşul Sfânt cu mult înainte de revoluția din 1917. Pe lângă direcția generală a poliției, complexul includea Curtea

Supremă, Ministerul Agriculturii, câteva sedii şcolare ale universității Hebrew şi un mic muzeu dedicat evreilor care fuseseră spânzurați de către britanici în timpul mandatului lor.

Levy continuă, încercând să găsească ceva ce Cohen nu ştia.

— În timpul mandatului britanic, iordanienii i-au moştenit pe ruşii albi, spuse el. Şi chiar imediat după ,67, adăugă, ne-am procopsit cu toți la un loc: ruşi albi şi roşii, etiopieni şi egipteni creştini. Numeşte o biserică şi noi o avem, dar divizată.

— La fel ca la evrei, spuse Cohen calm, mai mult sie însuşi decât lui Levy.

Niciunul nu mai rosti nimic până ajunseră în fundul văii. Aici Levy făcu o pauză scurtă înainte ca Cohen să-i arate direcția spre o şosea mică ce trecea pe lângă izvorul de la care îşi luase numele Ein Kerem, Izvorul Podgoriei.

Pe vremuri izvorul îi ajuta pe gospodarii din sat să cultive struguri pe terasele delimitate de zidurile joase bine îngrijite, făcute din bulgări şi pietre de calcar existente pe orice petic de pământ din Ierusalim. Canalele luau apa dintr-o fântâniță. Apoi apa se vărsa printr-un jgheab într-un bazin, spre gospodarii din vale. Până la mijlocul anilor ’20

fântâna fusese singura sursă de apă potabilă din sat unde, chiar şi-n zilele noastre, câteva familii posedă căruțe trase de cai, pentru a-şi transporta alimentele în sat şi de la sat în oraş. Dar cele mai multe case din sat erau locuite de meseriaşi şi era mult mai probabil ca lângă una dintre case să găseşti parcată o limuzină europeană de ultimă oră decât o căruță cu cai. Izvorul încă se vărsa în bazinul din marmură tăiată, dar se scurgea într-o țeavă ce ducea spre rezervorul oraşului.

— Altceva nimic? întrebă Cohen în timp ce Levy schimbă viteza ca maşina să urce pe drumul abrupt cu un singur sens de circulație, cu livezi, boschete şi ziduri acoperite la exterior cu iederă, de ambele părți ale drumului.

Toate acestea ascundeau casele construite de jur-împrejurul curților.

— Despre ce? întrebă Levy, concentrându-şi atenția asupra drumului.

— Cele două biserici. Ce altceva mai cunoşti? îşi interogă Cohen din nou subalternul.

— Ei se luptă, spuse Levy, surâzând afectat. Am auzit că şi dumneavoastră ați pus capăt, personal, unei încăierări dintre doi preoți de-ai lor.

Smuci volanul când descoperi o îngustare a pantei

abrupte ce se termina cu o cotitură bruscă spre dreapta ce făcea loc imediat unui alt urcuş. Schimbă direcția în jos şi, pentru o secundă, roțile din spate se învârtiră pe nişte frunze ude înainte ca maşina să se încline în față.

— Arhimandriți, îşi corectă Cohen locotenentul, râzând cu zgomot la amintirea încăierării umilitoare dintre călugărițe şi preoți în fața bazilicii Ghetsimani, de la baza Muntelui Măslinilor.

Era la o săptămână după ce cele două jumătăți ale oraşului fuseseră reunite în timpul războiului din ,67. Încăierarea fusese semnul că biserica divizată îşi redescoperise argumentele ideologice despre comunişti, țari şi sfinți.

— Oricum, nu e decât un alt schit, continuă Levy. Aici sunt peste tot. Schituri, mănăstiri. *Yeşivot pentru gayim?* Nu?

Cohen zâmbi pentru sine. Levy era israelit, un *sobra* născut odată cu Israelul şi astfel scutit de religie prin retorica sionismului. Pentru Levy religia era o ceartă între politicieni şi *haredim,* ultraortodoxul care studiază Tora în loc să se ducă la armată, care trăieşte de pe urma nevestei sau din milă, ceea ce în Israel înseamnă povară guvernamentală. Levy avea puțină înțelegere şi răbdare față

de *haredim,* în ceea ce priveşte suspendarea datoriilor care erau de fapt un şantaj bănesc plătit de politicienii care aveau nevoie de sprijinul politic al partidelor religioase. La fel ca mulți din generația sa, Levy vedea religia în cel mai bun caz ca ceremonii folclorice secrete, iar influența politică a religiei nu era decât un alt motiv de a privi retorica politică drept ceva fără noimă.

Propria credință a lui Cohen în Dumnezeu fusese zdruncinată într-o noapte sângeroasă de aceeaşi oameni care dăduseră foc casei copilăriei sale din oraşul său natal Berlin, ducându-l în marş la camioanele care se îndreptau spre trenul ce mergea la Dachau.

— Nu, nu chiar, spuse Cohen, cunoscând diferența dintre o yeshiva, un schit şi o mănăstire.

Deschise fereastra, deoarece ajunseră la ultima cotitură şi la porțile largi şi verzi ale mănăstirii Gorny. De partea cealaltă a porții deschise stăteau doi bărbați, iar curiozitatea teologică a lui Levy se evaporă rapid datorită sarcinii apropiate.

— Iată-l pe Yaffe, spuse inspectorul, privind de-a lungul drumului de acces, prăfuit, unde stăteau cei doi bărbați în mijlocul parcării acoperite cu pietriş.

În timp ce maşina se balansa pe poteca plină de

hârtoape, Cohen privea înainte. Ca de obicei, Meşulam Yaffe era îmbrăcat elegant, într-un costum bej, cu părul său alb tuns îngrijit.

— Mă întreb dacă voi avea vreodată şansa de a mă duce la frizer, se plânse Cohen, smuls dingândurile sale de hurducăturile maşinii care cobora zdruncinându-se pe drumul plin de praf.

Îşi trase instinctiv de pe frunte părul cărunt şi mătăsos.

Yaffe era şeful unei mici unități de poliție ce se specializase în relațiile delicate dintre poliție şi misiunile diplomatice şi bisericeşti din Ierusalim. El rezolva totul, de la problemele de parcare la cele de vandalism, de la demonstrații la terorism; Yaffe se strecura cu îndemânare între grosolănia birocrației poliției israeliene şi ritualurile de onorabilitate publică cerute de diplomația internațională, îşi iubea rolul, deoarece acesta îi dădea acces la secrete şi, deci, la putere. Fiind în realitate un bârfitor, lui Yaffe îi plăceau la nebunie intrigile ce se țeseau la cocteiluri. Cohen deseori credea că Yaffe este nebun, încă fascinat de preşedinți, prim-miniştri şi papi din întreaga lume. Dar până şi Cohen putea aprecia valoarea pentru poliție a unei bârfe bune într-un oraş destul de mic ca politicienii şi instalatorii să fi fost nevoiți să se joace împreună pe când erau elevi.

— Treci pe lângă ei, ordonă Cohen. Nu te grăbi la parcare.

— Cine-i cel de lângă el? întrebă Levy în timp ce îndeplinea ordinul lui Cohen, făcând un ocol larg prin parcare. Un preot?

Bărbatul era mult mai tânăr decât Yaffe, mai înalt şi bine clădit. Avea un păr lung cânepiu care-i ascundea urechile, îi acoperea gulerul, şi îi cădea pe frunte, într-adevăr, la prima privire, pantofii negri, pantalonii şi puloverul cu gulerul răsucit, tot negri, îl făceau să pară un funcţionar al bisericii. Dar pantalonii negri aveau croiala unor blugi şi erau strâmţi şi uzaţi. De sub jerseul negru nu se mai zărea nici urmă de guler alb. Când se mai apropiară, Cohen văzu că pantofii negri erau cizme cu toc încheiate cu fermoar pe o parte şi că părul avea o tunsoare modernă ce nu fusese făcută de vreun frizer dintr-o staţie de metrou. Construcţia solidă a bărbatului şi picioarele lungi îl făceau să pară mai mult un prezentator de modă decât o faţă bisericească ce jurase credinţă sărăciei.

Cohen negă uşor din cap.

— Meşulam ni-l va prezenta drept şofer şi traducător oficial care lucrează pentru schit. Dar nu este un şofer foarte tipic. Nici traducător.

În timp ce opri motorul maşinii, Levy se uită surprins la Cohen.

— Nu l-am mai văzut de când a sosit în oraş, cu mult timp în urmă, continuă Cohen, dar arată aproape la fel.

Auzi paşii celor doi bărbați pe pietriş în timp ce se apropiau de maşina parcată la umbra unui cedru uriaş, plantat cu o sută de ani în urmă de un pelerin rus care adusese un exemplar din Liban.

— Nu înțeleg, spuse tânărul ofițer, scoțând radio-telefonul din torpedoul maşinii. Cine este?

— Tipul acela este Alex, persoana angajată de KGB pentru misiunea bisericii ortodoxe ruse, comuniste, pe Pământul Sfânt, spuse Cohen, zâmbind cu gura până la urechi. Hai, eşti pe punctul de a face cunoştință cu un spion. Nu unul foarte important, dar, oricum, un spion. Şi nu uita, adăugă Cohen, aplecându-se spre Levy, este antrenat de cei mai buni în materie, iar noi suntem aici ca să aflăm cum de s-a întâmplat ca un astfel de profesionist să nu fie capabil să prevină producerea celor două crime.

Zâmbi din nou, un tic familiar lui Levy. Zâmbetul său n-avea nimic comun cu umorul; era mai mult ca să sublinieze un punct de vedere decât să puncteze o poantă.

Cohen deschise uşa pentru a strânge mâna întinsă a

lui Yaffe. În timp ce Cohen ieşi din maşină, Yaffe făcu prezentările formale. Cohen era comandantul, şeful cercetărilor. Iar bărbatul în negru era Alex, „şofer şi traducător” pentru misiunea bisericii.

Alex zâmbi în timp ce-i întinse mâna lui Cohen.

— Reputația dumneavoastră v-a precedat, spuse el într-o ebraică elegantă, pe care Cohen o găsi imediat prea condescendentă, efortul de a se dovedi un traducător bun fiind prea evident.

Cohen zâmbi şi el.

— Condoleanțele mele, spuse detectivul. Pentru surori, adăugă el, folosind automat termenul creştin.

— Vă mulțumesc pentru compasiune, răspunse Alex, nu mai puțin formal şi sincer decât Cohen.

Formalitățile fiind terminate, Cohen se întoarse spre Yaffe.

— Deci, ce avem?

— Cele două călugărițe erau mamă şi fiică, spuse Yaffe, aruncând o privire uşor disprețuitoare spre Levy, care începuse să ia notițe pentru Cohen într-un blocnotes micuț şi galben. Mama, cunoscută sub numele de Miriam, se afla aici din 1960. Văduvă. Fiica, cunoscută sub numele de Elena, a venit în 1977. Se pare că mama a devenit

credincioasă după ce i-a murit soțul şi după ce i s-a născut fiica şi s-a stabilit aici. Fiica şi-a urmat mama în ordin. Oricum, li s-a observat lipsa la rugăciunea din zorii zilei şi, după aceea, una dintre călugărițe s-a dus să le caute. Ea le-a găsit trupurile. Alex îmi spune că ea declară că n-a atins nimic în afară de mânerul uşii pe care a deschis-o. A vomitat chiar lângă uşă. Apoi a țipat. Celelalte călugărițe au venit în fugă şi...

Yaffe era gata să continue, dar Cohen îi făcu semn să tacă.

— Ce oră era? întrebă detectivul.

Yaffe începu să vorbească, dar Cohen i se adresase direct lui Alex, făcându-l să tacă pe Yaffe, cu o privire rapidă.

— Am ajuns aici la cinci şi un sfert, spuse Alex. Dorm la biroul misiunii noastre. Nu departe de cartierul general al dumneavoastră, în spatele cabinetelor curții supreme.

— Ştiu unde este biroul, spuse Cohen nerăbdător.

— Trebuie să recunosc că am încălcat câteva reguli de circulație ca să ajung aici, adăugă Alex cu un zâmbet larg, pe care Cohen îl găsi nepotrivit.

— Dar ce oră era când au fost găsite trupurile? întrebă Cohen.

— Arhimandritul m-a informat la ora cinci, spuse Alex de îndată.

— Atunci de ce am fost informat despre asta abia acum? întrebă detectivul, plimbându-şi privirea de la Yaffe la Alex" şi înapoi.

Chiar atunci, jeepul, în care era încărcat laboratorul judiciar mobil, pătrunse în parcare. Cohen le făcu semn celor doi tehnicieni din jeep să se oprească lângă el.

— Pot să meargă cu maşina la faţa locului? întrebă Cohen.

Yaffe se uită spre Alex, un indiciu pentru Cohen că Alex îl împiedicase deja pe Yaffe să viziteze locul crimei. Alex neagă din cap. Cohen le făcu cu mâna tehnicienilor să-şi parcheze maşina lângă a sa, scuzându-se că trebuia să-şi care cutiile grele cu echipament.

— Foarte bine, deci, de ce aflăm despre asta abia acum? repetă Cohen după ce trecu jeepul. Se uită la ceasul lui şi adăugă privind sever mai întâi spre Yaffe şi apoi spre Alex, aproape două ore mai târziu.

Cohen pocni din degete, ca să-l facă să tacă pe ofiţerul de legătură, şi privi spre rus, aşteptându-i răspunsul. Dar Alex îi întoarse spatele lui Cohen, îndreptându-se spre arhimandritul care stătea la umbra primei clădiri. Toate

clădirile care formau schitul erau din ipsos alb şi lemn roşu.

— A vrut să le calmeze pe femei, spuse Alex. Doar ştiți cum sunt femeile, în special când apare o problemă ca aceasta.

Vocea sa era surprinzător de ascuțită şi din nou observă condenscendența amabilă care-l neliniştea pe Cohen. Brațele lui Alex erau încrucişate pe piept, dar Cohen se gândi că această postură avea mai mult de-a face cu prezentarea bicepşilor rusului decât cu protecția torsului său fără haină împotriva brizei răcoroase. O clipă Cohen se gândi să-l pună imediat la punct. Dar fața lui Yaffe, plină de îngrijorarea că Cohen chiar ar putea face asta, îl făcu să se răzgândească. Cel puțin oficial, Cohen continuă să simuleze că acceptă ceea ce declarase Alex că era şofer şi traducător. Pentru moment, nu-i dădu lui Yaffe satisfacția de a se plânge de el încă o dată la etajul al cincilea al sediului național al poliției. Nu era timp pentru această discuție contradictorie, pe care Yaffe ar fi raportat-o superiorilor, unde prea mulți conspiratori aşteptau să cadă Cohen, în speranța de a-i lua locul, în cazul cu grenade, progresele făcute erau infime. Detectivii lui Cohen nu terminaseră încă primele runde de interogatorii, într-adevăr, în loc să scadă, lista suspecților potențiali creştea. Politicienii căutau un țap

ispăşitor, iar încrederea lor în Cohen, ce se oprea la sediul național al poliției, era gata să fie depăşită. Prin urmare, deşi anticipase confruntarea cu Alex, pentru moment dădu înapoi.

— În ordine, să mergem să vedem, ordonă el. Conduşi de Alex, trecură prin complex, urmați la o distanță respectuoasă de arhimandrit şi de o femeie pe care Alex o prezentă ca sora Elisabeta, maica stareță a schitului. Călugărițele se uitau pe furiş prin perdele şi din pragul uşilor. Bărbații, în special cei foarte bătrâni, cu siguranță evrei şi musulmani, nu puteau fi niciodată întâlniți pe lângă capela unde se adunau turiştii şi pelerinii. Turiştii vin să vadă cum ating şi sărută pelerinii piatra capelei, marcând astfel locul de naştere al lui Ioan Botezătorul, care a văzut lumina zilei la câteva luni după profetica întâlnire dintre Fecioara Maria şi Elisabeta. Din cauza a peste o sută de ani de sărutări, piatra devenise netedă şi lucioasă. La piatra sfântă şi în spatele capelei avură voie să intre doar trei persoane – Alex, arhimadritul şi grădinarul schitului. Levy, împreună cu tehnicienii, păşea în spatele lui Alex, Yaffe şi Cohen. Din când în când, bărbații schimbau direcția după cum le indica Alex, cotind la bi-furcațiile pe care le făcea poteca. Treptat, fură forțați să meargă pe un singur rând,

din cauza pavajului îngust dintre grădinile simple. În frunte era Alex, Cohen imediat după el, gândind că, pentru un ofițer de securitate, care tocmai descoperise că două dintre persoanele aflate sub tutela sa fuseseră ucise, degaja prea multă încredere în sine. Cohen era atât de îngrijorat de fanfaronada lui Alex, încât îşi dădu seama că se simte uşurat când, în cele din urmă, preluă din nou conducerea, ajungând la ceea ce A-lex indicase a fi locul crimei.

Se aflau la ultima căsuță a schitului de pe panta muntelui. Din micuța curte interioară, Cohen vedea toată panorama, până la norii ce acopereau costişa. Dincolo de ei, îşi imagină că vede albastrul mării. Dar aburul câmpiei se amesteca cu cerul, făcând imposibil să se vadă linia clară a orizontului, unde cerul se întâlneşte cu marea.

— Înainte de a intra acolo, aş vrea să te întreb ceva, i se adresă Cohen lui Alex, spărgând tăcerea.

Levy se trase mai aproape, pregătindu-şi caietul de notițe.

— Orice, răspunse rusul, orice ați dori să ştiți. Cohen, cu un cap mai scund decât ofițerul KGB fu dintr-odată conştient de propria-i înfățişare, atât ca alură, cât şi ca vârstă şi probabil ceva mai greoi decât rusul *pe* care-l bănuia a fi mai tânăr chiar decât Levy.

— Ați făcut o cât de mică investigație la locul crimei? întrebă Cohen. Ați chestionat pe cineva, ați atins ceva, ați mutat ceva? Nu avea nicio îndoială că Alex făcuse câte ceva, dar dorea martori atât la întrebare, cât şi la răspuns. V-ați jucat de-a polițistul? întrebă el, fiind sigur că KGB-istul exact asta făcuse.

Izbucni o rafală de vânt, aducând cu ea, ca o şoaptă, zgomotul făcut de ambreiajele autobuzelor de pe drumul de deasupra lor, drum ce ducea până la spital. Alex nu-l slăbea din ochi pe Cohen.

— Domnule comandant Cohen, spuse Alex, insistând în folosirea completă a rangului acestuia. Am întrebat ce s-a întâmplat. M-am uitat în încăpere, adăugă el, îndreptându-se spre camera călugărițelor decedate, şi l-am chemat pe prietenul meu Yaffe. Nu m-am jucat de-a polițistul, aşa cum ați descris dumneavoastră atât de plastic.

Ebraica lui Alex era deliberat elegantă, plină de divagații confuze ce păreau să testeze stăpânirea limbii ascultătorului.

Cohen simți că roşeşte, vasele capilare sparte de pe fața sa camuflându-i mânia. Yaffe îşi puse mâna pe umărul lui. Instinctiv, Cohen ridică din umeri, îi întoarse privirea lui Alex, apoi dădu din cap, mai întâi spre Alex, apoi spre Yaffe.

Ochii lui Cohen se mutară rapid spre Levy, echilibrat şi în expectativă.

— Dumneavoastră aţi venit tot în 1977, nu-i aşa? spuse Cohen, întorcându-se brusc spre rus. Adică, în acelaşi an cu fiica.

Alex nu răspunse nimic, doar dădu uşor afirmativ din cap. Dar Cohen fu sigur că zări o uşoară contracţie a pleoapelor rusului chiar înainte de a se întoarce să-şi reia treaba.

CAPITOLUL 4

Persoanele care au de-a face în mod obişnuit cu cadavre, în special cu corpurile victimelor ucise, îşi construiesc propriile ceremonii. Unii trag adânc aer în piept înainte de a se apropia, aceasta împiedicând apariţia greţei. Alţii ţin degetele încrucişate pe ascuns în buzunarele hainei sau pe *mezuzotul* ce atârnă în jurul gâtului, pe lănţişoare de argint. Unii se roagă cu gura închisă, iar alţii par să dorească să cadă într-un fel de transă care să-i distanţeze de ceea ce urmează să vadă.

Cohen întotdeauna făcea o pauză lungă în pragul uşii,

frecându-şi uşor eczema de pe braţ, cuprinzând mai întâi cu privirea întreaga scenă şi apoi, treptat, detaliile, începea cu pereții, podelele, ferestrele, îşi plimba privirea de jur-împrejurul camerei, ca în final să se confrunte cu corpurile. Pauza pe care-o făcea era mai mult decât acomodarea cu scena sau alegerea detaliilor. Ca orice rugăciune, această pauză era o meditație ce elimina tot restul lumii şi-i concentra atenția asupra cazului. Anii îndelungați, petrecuți ca adolescent la Dachau, îl învățaseră bine cum să conviețuiască cu moartea. Aproape patruzeci de ani ca polițist îl învățaseră la fel de bine cum să studieze un corp. Dar, după toate corpurile, toate scenele tuturor crimelor pe care le văzuse, ori de câte ori vedea un cadavru, îşi reamintea, chiar dacă numai pentru o clipă care zbura ca bătaia unei aripi fulgerătoare, primul corp mort pe care-l văzuse: cel al bunicului său întins pe podeaua de la intrarea casei familiei sale din oraşul natal Berlin, batjocorit de cămăşile brune care intrau în casă călcând peste el.

În timp ce-şi trăgea mănuşile chirurgicale, auzi bâzâitul muştelor din interiorul încăperii. Levy, obişnuit cu metodele profesorului său, bloca pragul uşii pentru a-i împiedica pe Alex sau pe Yaffe să-l urmeze pe Cohen în cameră. Cele două corpuri zăceau întinse pe duşumea, dar, din doi paşi,

Cohen păşi peste cadavre, oprindu-se în faţa dulapului din perete din lemn. Se vârî în dulap, dând atent la o parte veşmintele, gândindu-se la jurămintele faţă de sărăcie ale călugăriţelor şi la distanţa pe care o parcurseseră din Rusia până la Ierusalim pentru a trăi numai cu o haină de schimb şi o pereche de sandale, în numele Dumnezeului care nu le apărase, îşi petrecu mâna în fugă de-a lungul etajerei, zâmbind de curăţenia lor, când degetele sale se ridicară fără nicio urmă de praf. Se gândi la călugăriţele meticuloase şi la tehnicienii care ar căuta amprente. O clipă se gândi la Alex. Se îndepărtă de dulapul din perete şi aruncă o privire spre pragul uşii unde rusul, mai înalt cu un cap decât Levy şi aproape cu două decât Yaffe, îl urmărea cu ochii lui de vulpe. Se întreba cât i-ar trebui înainte de a fi nevoit să-l întrebe pe Alex de amprentele sale şi cum ar reacţiona Yaffe – şi ceilalţi de la etajul al cincilea – dacă Cohen i-ar cere lui Alex să-i dea mâna să i-o pună pe tuşieră.

Cohen se întoarse la cele două paturi înguste, aşezate cap la cap. Observă pătura mototolită a unuia şi pătura bine întinsă a celuilalt. Se apropie de patul nearanjat, cercetând cutele de pe lâna gri deschis. Se ridică încet, lăsându-se încetişor în jos, aproape în poziţia de şedere pe pat şi, din această poziţie, studie camera. Fără a se aşeza cu adevărat,

rămase o clipă în această poziție, privind în jur. Apoi se aplecă pentru a se uita sub paturi şi zări o bucată de hârtie foarte subțire care stătea rezemată de perete, în tot acest timp îi dictase lui Levy câte o descriere pentru fiecare detaliu. Levy se concentrase ca să ia notițe clare şi vizibile. Dar în tot acest timp, Cohen se gândea la mamă şi la fiică. Cântărea inutilitatea morții lor şi dacă erau sau nu neştiutoare în ceea ce priveşte misterul morții lor. Cel mai mult se gândea la dureroasa lor nesăbuință de a crede că Ierusalimul era un oraş al păcii. La ele încă nu se uitase.

Se ridică din poziția aceea incomodă, simțind că muşchii coapselor îl dor de efort. Pocni o muscă ce descoperise eczema de sub cotul lui. Îşi trase peste spuzeală mâneca jachetei, pe care o ridicase în timp ce se îndrepta spre casă din cauza căldurii soarelui care răsărea. Aruncându-şi ochii peste podeaua fără nicio pată, murdărită doar de sângele ce se strânsese baltă în jurul corpurilor, se uită peste trupuri la icoana sfâşiată de pe peretele opus.

— Cine sunt cele două femei din tablou? întrebă el. Întrebarea era adresată spre oricine ar fi putut răspunde la ea, dar Cohen aştepta răspunsul lui Alex.

— Mamele lui Iisus şi Ioan, veni vocea de acum familiară.

— Trebuie să mă scuzi, spuse Cohen, străduindu-se din răsputeri să-şi menţină calmul. Care-i una şi care-i cealaltă? întrebă el, uitându-se spre pragul uşii unde Levy ţinea intrarea blocată.

Glasul ofiţerului de la KGB se auzi plin de dispreţ.

— Cea din stânga este Maria, spuse el, tonul său arătându-i lui Cohen că informaţia era evident irelevantă pentru investigaţie. Poporul tău ai spune Miriam. Cea de aici, din dreapta, este Elisabeta, căreia voi îi spuneţi Eliseva. Fondatoarea acestui schit şi-a luat numele de Elisabeta şi tot aşa maicile superioare ale acestui schit. Am avut o Elisabetă care a condus aici revoluţia din 1917. A fost o conducătoare importantă. Ea le-a făcut pe surori să participe la revoluţie. Acesta a fost primul din ceea ce voi numiţi schiturile ruse roşii.

Cohen sesiză mândria din tonul lui Alex şi surâse, deoarece se întreba ce atitudine avea Alex faţă de Gorbaciov. Deoarece lui Alex îi trebui o clipă să înţeleagă că în spatele surâsului nu se ascundea nicio glumă, Levy zâmbi. Rusul îşi întoarse faţa de la dinţii dezgoliţi de surâs ai lui Cohen.

Cohen se răsuci spre icoana sfâşiată, aplecându-se înainte peste pat ca un cunoscător dintr-o galerie de artă ce

studiază detaliile tuşelor lăsate de pensula unui pictor.

— A fost stricată ieri? întrebă el tare, neluându-şi ochii de pe pictură.

Alex ridică din umeri.

— Întreab-o pe una dintre călugărițele de afară, ordonă Cohen ca răspuns la tăcere.

Timp de o secundă Alex se uită din nou la Cohen şi apoi urlă în ruseşte spre locul în care trei dintre cele mai curajoase călugărițe se grupaseră la marginea micuței grădini. Sora Elisabeta îi răspunse rusului.

— Nu, spuse Alex. Ea zice că ieri era întreagă. Tăcu o clipă, apoi adăugă. Valorează o mulțime de bani, aşa că se pare că în această crimă n-ar fi vorba de vreo hoție.

— Să cred că nu era asigurată? întrebă Cohen, sarcasmul său făcându-l pe Yaffe să se crispeze.

— Păi da, cred că da, spuse Alex, dezarmat de întrebare. Va trebui să verific. Presupun.

— Da, va trebui să verifici, spuse Cohen. Presupun, adăugă el, neascunzând imitarea tonului rusului.

Din nou, grimasa lui Cohen îl făcu pe Alex să-şi întoarcă privirea.

Timp de câteva clipe Cohen rămase iscodind îndeaproape ruptura din tablou, urmărind spintecătura

făcută în lemn.

— Vreau ca tehnicienii să o ia la laborator, spuse el, sigur că Levy îşi notase deja cele auzite. Vreau să ştiu ce a spart lemnul.

Întoarse brusc spatele icoanei, îndreptându-se în cele din urmă spre corpurile de pe podea. Primul său impuls fu să încerce să determine cum căzuseră cele două corpuri şi unde stătuseră pentru ultima oară, pe când se mai aflau încă în viață, îşi imagină o succesiune de fotografii ale corpurilor, multe dintre ele luate din fiecare unghi. Mai târziu le va numerota, cerând mărirea anumitor detalii. Va sta ore întregi privindu-le, studiindu-le ca un student rabinic ce caută o nuanță nouă într-un text vechi, cercetând o neregularitate care ar fi putut fi omisă. Dar toate acestea aveau să vină mai târziu.

— Rănile sântla gât, spuse Alex din pragul uşii.

— Am crezut că ai spus că n-ai făcut nimic, atacă Cohen mutându-şi privirea de la trupuri la Alex.

— Am putut zări de aici, spuse rusul peste capul lui Levy.

Cohen îşi întoarse privirea spre corpuri. Capetele le erau aproape înduioşătoare. Erau cu fețele în sus, cu ochii încă deschişi, iar sângele formase un halou roşu de jur-

împrejurul capetelor. Marginile pielii, unde pătrunsese cuțitul în fiecare gât, erau albe şi fără sânge. Sângele se scursese atât de repede, încât deshidratarea deja începuse, urmată de o umflare contorsionată a formelor fețelor nedumerite. Pe o parte a unui picior, rasa călugăriței mai tinere se ridicase, dezvăluind o formă de o frumusețe neaşteptată. Îl surprinse faptul că era oarecum jenat de senzualitatea la care renunțase pentru inocență, jenă pe care nu o mai simțise de mult timp.

După ce stătu aplecat peste trupuri, se lăsă pe călcâie. Niciuna din mâini nu se agățase de nimic. Hainele nu-i erau răsucite, îi dictă detaliile lui Levy şi brusc încetă cercetarea. Se ridică greu, cu durere, cartilajul genunchiului său stâng aducându-i aminte de durerea pe care i-o producea bastonul gardianului.

— Sunteți gata? întrebă Levy din prag.

Cohen dădu afirmativ din cap. Alex se dădu la o parte din calea celor doi tehnicieni, unul gata pregătit cu aparatul de fotografiat, celălalt cărând cutia mare ce conținea toate sculele necesare pentru luarea amprentelor şi strângerea probelor.

Arhimandritul rămăsese în pragul uşii, bolborosind în ruseşte, strângându-şi crucea, un colan din argint şi pietre

prețioase. Afară, trei călugărițe se apropiaseră de pragul uşii. Preotul se întoarse brusc să le potolească şoaptele.

Cohen mai privi o ultimă dată la cele două trupuri, apoi se îndreptă cu paşi mari spre uşă. Cei aflați în prag îi făcură loc şi el ieşi în grădină, întinzându-se, privi în sus. În depărtare, la şaizeci de kilometri, peste Marea Mediterană, văzu dârele de aburi condensați lăsate într-o luptă simulată de două avioane de vânătoare cu reacție, în timp ce soarele se ridica tot mai sus pe cer, Cohen îşi trecu mâna peste antebraț, trăgând în sus, deasupra cotului, mâneca vindiacului. Levy, ivit lângă el, începu imediat să recitească notițele pe care le luase în carnețelul său de dimensiunea palmei. Asta îi luă câteva minute şi o dată terminată treaba, lăsă să-i alunece carnețelul galben în buzunarul cămăşii.

— Chiar de ce aveam nevoie, bombăni Cohen. Presa va înnebuni, ceea ce înseamnă că şi politicienii vor înnebuni, şi...

După miros Cohen îl simți pe Yaffe apropiindu-se şi tăcu. Dar înainte ca Yaffe să poată vorbi, Cohen îl zări pe Raoul, medicul legist, care înainta pe cărarea ce ducea la căsuță.

— Raoul, strigă Cohen, vocea lui auzindu-se ca un bubuit anormal în liniştea grădinii în care se simțea briza.

Trebuie să ştiu tot ce ştii şi tu.

— Întotdeauna vrei să ştii tot ce ştiu eu, râse medicul legist, întotdeauna vrei să ştii *mai mult* decât ştiu eu. De ce nu te-ai făcut patolog în loc de polițist?

Raoul era un argentinian care părăsise Buenos Aires la începutul anilor ’70, ca să scape de plutonul de execuție al aripii drepte ce-i împuşcase fiul şi nora pe stradă, chiar lângă casă.

Cohen râse, plăcându-i accentul spaniol puternic din ebraica doctorului, plăcându-i la fel de mult cele afirmate de acesta, pe care le luase ca un compliment.

— Pentru că nu-mi place să văd corpuri moarte, spuse detectivul.

Raoul zâmbi.

— *Filosof,* spuse el.

Cohen îşi înălță capul, recunoscător, ținându-l astfel timp de o secundă, timp în care ascultă sirena ce urla pe autostrada de deasupra, în drum spre spital.

— Cât de curând? întrebă el cu tonul său plăcut, dar insistent.

Raoul ştia că, întotdeauna, Cohen voia totul ieri.

— În câteva minute. Ascultă, pot să-ți dau câteva informații esențiale. Dar tu vrei o autopsie. Asta durează.

— Ora morții? Agresiune sexuală? N-am mişcat corpurile, iar rănile par a fi numai la gât.

Cohen enumera nelămuririle sale urgente.

— Câteva minute, te rog, zâmbi Raoul, ridicând neajutorat din umeri. Lasă-mă măcar să văd corpurile.

Cohen îşi ridică palmele ca semn de renunțare.

— Poftim, poftim, spuse el, trimițându-l pe Raoul în casă.

Cohen trecu pe lângă Yaffe şi Levy, aşezându-se pe un bolovan la umbra dantelată a unui măslin noduros şi răsucit, pe terasa ce dădea spre nord, deasupra văii, către cimitirul militar Mt. Herzi. Aprinse o țigară şi-i ceru lui Levy radio-telefonul pentru a transmite un mesaj sumar, explicându-i situația lui Abulafia, şeful poliției din Ierusalim. Ştia că, la rândul său, Abulafia va transmite mesajul comandantului din sectorul sudic, care va transmite propriul mesaj inspectorului general. Dar nu se aştepta să primească răspunsul fără ocolişuri, care i se dădu peste nici cincisprezece minute.

Cohen era aşteptat la cabinetul primului-ministru pentru a-l încunoştința pe acesta, pe scurt, despre omucidere. Era o convocare fără precedent, iar uimirea lui Cohen cedă în fața propriei aprobări, când îşi dădu seama

că prima sa reacție fusese să calculeze dacă avea sau nu timp suficient să se întoarcă la birou şi să-şi ia uniforma de comandant pe care-o purta la ceremoniile oficiale. De obicei, uniforma atârna de un cârlig pe peretele din biroul lui, într-o pungă din material plastic de la curățătoria chimică. Se hotărî să renunțe la uniformă în favoarea câtorva minute în plus cu arhimandritul şi maica stareță, sora Elisabeta.

Alex traduse dorința lui Cohen de a obține informații despre cele două călugărițe moarte. Arhimandritul se scuză, explicându-le că el nu mai are nimic de adăugat la ceea ce-i raportase deja lui Yaffe. Călugărița rămase tăcută, ochii ei rotindu-se iute de la Alex la Cohen şi înapoi.

— Dar dacă generalul Cohen ar putea aranja aceasta, spuse preotul, coborându-şi ochii, neuitându-se nici la Alex, nici la Cohen, da, un paznic ar putea fi de folos ca femeile să nu se mai teamă.

Yaffe, care stătea alături, dădu afirmativ din cap.

— Şi noi o să avem nevoie de ajutor, spuse Cohen cu delicatețe, negociind o înțelegere. Va trebui să-i intero-găm pe toți oamenii din schit

Când prinse din traducere sensul solicitării, arhimandritul se crispă.

— Doar nu credeți că una dintre călugărițe...

— Suntem o biată forță de poliție, spuse Cohen, aplicând presiunea. Alex, ai tradus asta exact, nu? adăugă el, păstrându-şi zâmbetul care-i era adresat preotului.

Intenția sa nu se potrivea cu tonul cu care erau pronunțate cuvintele, iar răspunsul lui Alex nu fu nici el un răspuns mai puțin codificat.

— Doar asta mi-e meseria, nu? spuse Alex, potrivindu-şi zâmbetul după cel al lui Cohen. Dar cred că ați înțeles, membrii misiunii se bucură de imunitate şi, ca să-i interogați pe toți, păi, nu sunt sigur. Va trebui să fie consultat arhiepiscopul. Şi, considerând că acest lucru s-ar întâmpla, nu sunt sigur că autoritățile israeliene, care sunt răspunzătoare de siguranța noastră în acest loc, vor mai fi considerate de încredere de bietele noastre surori.

— După toate cele întâmplate sunt surprins că te mai consideră pe dumneata de încredere, spuse Cohen zâmbind încă, aşteptând în continuare o reacție pe fața ofițerului de securitate rus. La urma urmelor, erai responsabil cu securitatea în acest schit, adăugă Cohen înțepător.

— Eu sunt şofer, răspunse Alex iritat, şi traducător. Cohen hotărî să ignore afirmația, dar era bucuros că atinsese problema deschis.

— Unde este arhiepiscopul? întrebă.

Dar, în lumina răspunsului deja dat, ştiu că întrebarea era inutilă.

— La Damasc, bineînțeles, răspunse Alex, pe un ton care-i dădu lui Cohen sentimentul că rusului i-ar fi plăcut să fi adăugat, „prea departe ca să-l puteți ajunge”.

Mai nerăbdător, Yaffe păşi înainte.

— Permiteți-mi să fac o sugestie, spuse el pe un ton împăciuitor, dar cu autoritate. Sunt sigur că domnul comandant Cohen poate găsi un ofițer în civil care, pentru un timp, să patruleze pe aici, şi mai sunt sigur că prietenul meu, preasfinția sa arhimandritul, ar dori să ajute cercetările noastre. Avram, spuse Yaffe, ochii săi cercetând fața lui Cohen, în timp ce Alex îi traducea monoton arhimandritului. Voi termina interviul cu preasfinția sa, concluzionă Yaffe.

Cohen nu putea face nimic, în situația de față, răspunderea lui Yaffe pentru diplomații şi reprezentanții bisericilor din oraş îi conferea acestuia autoritate birocratică. Yaffe ar fi trebuit să i se supună lui Cohen. Dar Cohen nu avusese niciodată prea multă încredere în capacitatea lui Yaffe de a face diferența dintre fapte şi speculații sau inteligență şi bârfă. Cohen se întreba dacă Alex era la curent cu dedesubtul relațiilor dintre cei doi

ofițeri superiori.

Dar Alex aproape tradusese şi, după răspunsurile arhimandritului, părea că o făcuse cu acuratețe. Mieros, arhimandritul mulțumea şi promitea să coopereze. Sora Elisabeta făcu o plecăciune spre Cohen şi apoi se întoarse să se alăture călugărițelor curioase ce stăteau la marginea grădinii de lângă casă. Cei patru bărbați rămaseră tăcuți timp îndelungat, fiecare aşteptând ca celălalt să spună ce-va care să întrerupă tensiunea.

Atunci Cohen îl văzu pe Raoul ieşind din casă.

— *Nu?* întrebă Cohen, uşurat de această şansă prin care scăpa de respirația acră a arhimandritului nervos.

Raoul clătină din cap.

— Zece ore, poate mai mult, poate mai puțin. O să ştiu mai bine când le voi deschide. Nicio urmă de luptă. Nici urmă de relații sexuale. Dar, trebuie să repet, voi şti mai bine când le voi deschide. Ah, da, fiecare are câte-o rană.

Închise zgomotos un carnețel de notițe negru şi-l vârî în servieta lui neagră.

— Mulțumesc, spuse Cohen. Voi veni să te văd duminică dimineață.

— Comandante Cohen... spuse doctorul jalnic, invocând necesitatea unui timp mai îndelungat.

— Îmi pare rău Raoul. Ai aproape patruzeci şi opt de ore.

— La sfârşit de săptămână, observă doctorul nefericit, dar fără surpriză sau resentiment. Să nu capeți niciodată ceva de lucru de la Cohen într-o vineri dimineață, bombăni el pentru sine în timp ce se îndepărta, întotdeauna îți strică sfârşitul de săptămână.

Înainte să plece, Cohen îi dădu instrucțiuni lui Levy să aştepte câinii de vânătoare care-l vor căuta pe ucigaş după o urmă de picior descoperită de tehnicieni în grădină.

— Probabil că ploaia a îndepărtat orice miros, îşi dădu Levy cu părerea.

— Pentru dosar, ordonă Cohen.

Dosarele erau comentariile lui Cohen, îngrămădite unele peste altele în bibliorafturile din carton maro de pe biroul acestuia, precum cărțile şi comentariile talmudice ale unui şcolar rabinic.

Cohen îl informă pe Levy că Yaffe se va ocupa de interogarea călugăriței care găsise corpurile.

— Tu iei notițe, îl instrui el pe inspector.

— Dar Alex? întrebă Levy în timp ce-l însoți pe Cohen o parte a drumului, pe poteca ce ducea spre locul de parcare.

Din depărtare, dinspre est, auziră un elicopter al

armatei. Cohen îşi înalță privirea spre el, bănuind că era în drum spre spitalul de pe dealul de deasupra, ducând la chirurgia de urgență o altă victimă a *intifadei.* După o clipă, deasupra văii apăru elicopterul, trecând iute peste capetele lor, în drum spre spital.

— Toți la rândul nostru, oftă Cohen. Tu la al tău. El la al lui, adăugă înainte de-al trimite pe Levy înapoi la fotografii care se agitau, la muştele care bâzâiau şi la ochii orbi ai călugărițelor moarte.

CAPITOLUL 5

Cohen urmărise adesea demonstrațiile politice, de pe acoperişul clădirii acoperite cu iederă, dar în cabinetul primului-ministru nu fusese niciodată. Era o încăpere cu un mic spațiu pentru aşteptare mobilat cu o canapea şi patru fotolii confortabile, toate capitonate cu lână bej. Perdelele erau trase, iar la întunecimea camerei contribuiau şi panourile din lemn de pe pereți. O lampă era singura sursă de lumină, aceasta aruncându-şi razele a-supra hârtiilor întinse pe biroul masiv al primului-ministru. Tot ce putu zări Cohen la bătrânul prim-ministru fu capul pleşuv,

luminat de lampă în timp ce se apleca peste un document.

Şeful de cabinet îl conduse pe Cohen spre un loc în care se aştepta în picioare, opus biroului primului-ministru. Cohen ştia că Ya'acov Nussbaum era un istoriograf cu față de copil ce fusese dat afară de la biroul de ştiri al singurului ziar al țării pentru a gira politica primului-ministru. Yaffe îi spusese lui Cohen că mama lui Nussbaum câştigase această slujbă pentru fiul ei, reamintindu-i primului-ministru nou ales că tatăl lui Nussbaum fusese un membru loial al organizației subversive. Cohen zâmbi, deoarece Nussbaum îşi ridică un deget la buze în semn de tăcere şi îl trimise, plin de zel, să stea umil lângă Şmulik, omologul său din Şabak, serviciul secret de securitate internă.

— Bine-ai venit, şopti Şmulik care se ocupa de antiterorismul şi contraspionajul din capitală.

Şabak era un serviciu operativ de investigații, fără a putea face arestări, astfel că Şmulik deseori îl solicita pe Cohen să-i pună la dispoziție ofițeri pentru arestări. Cohen era cu aproape zece ani mai în vârstă decât Şmulik, deşi, în ierarhia politică a Ierusalimului, Şmulik era mai mare în grad decât detectivul.

— Ce doreşte? întrebă Cohen cu vocea mai slabă chiar decât fâsâitul aparatului de condiționare a aerului, ce-l

făcuse să se înfioare uşor când păşise în cameră.

Ca membru al Şabak-ului, Şmulik era un vizitator obişnuit al cabinetului primului-ministru, deoarece serviciul secret era sub directa comandă a acestuia, şi fostului comandant al organizației îi plăcea să manipuleze secretele pe care le aduna Şabak-ul numai pentru el.

— Să supraviețuiască, murmură Şmulik.

Drept răspuns, Cohen ridică dintr-o sprânceană şi rămase tăcut, urmărind cum intrau pe rând ceilalți invitați, în tot acest răstimp, primul-ministru studiase documentul de pe biroul său, fără să țină seama de oamenii convocați.

Nu se aşează nimeni. Aşteptau să li se permită să rupă rândurile ca nişte elevi chemați în fața unui diriginte imprevizibil. Cohen avea un gust acru în gură, blestemându-se că nimerise în compania celorlalți linguşitori neliniştiți. Se gândea deja cu nerăbdare la țigara de după convocare. Se străduia să zărească cel puțin titlul documentului pe care primul-ministru îl studia atât de scrupulos. Zadarnic.

Într-un final, Nussbaum îşi privi ceasul şi se apropie de birou, îi vorbi cu calm primului-ministru care înălță capul, lumina lăsând o reflecție albă pe ochelarii săi groşi în timp ce îi cerceta aşa cum stăteau aliniați în fața lui.

— Domnul Nussbaum sugerează că poate m-aş simți mai confortabil în camera de consiliu, spuse primul-ministru. Mă preocupă mai puțin confortul meu decât al dumneavoastră, aşa că, vă rog, spuse el, arătând spre o uşă din dreapta sa cu o mână cu pete roşietice, cafenii, de culoarea ficatului.

Cohen auzise de manierele primului-ministru şi de respectul pe care-l avea față de ofițerii din orice formă de serviciu militar pe care aceştia o prestau pentru stat.

Inspectorul general, şeful Sabak-ului, Şmulik, Cohen, Ehud, legătura serviciului de informații militare cu Ierusalimul, Nussbaum, un stenograf şi şeful de cabinet al primului-ministru, toți trecură în şir după el, în camera de consiliu. Din nou aşteptară lângă scaune, stând în picioare în poziție de drepți în jurul lungii mese lustruite, în care se reflectau cele două rânduri de lumini fluorescente ascunse în spatele panourilor translucide din tavan.

Primul-ministru se deplasă încet părând mult mai slab decât la televizor, gândi Cohen, aşezându-se împreună cu ceilalți ofițeri numai după ce primul-ministru ocupă locul central de la masa cea lungă. Primul-ministru era cu aproape douăzeci de ani mai în vârstă decât Cohen, care nu putu să nu observe că fața acestuia era palidă şi cenuşie, ca

aceea a calcarului din centrul comercial al oraşului, pătat de fumul ţevilor de eşapament. Timp de o clipă se gândi la trupurile fără sânge din întunericul unui sac negru din plastic din spatele camionului care le ducea la laboratorul morgii din Abu Kabir.

— Domnilor, am fost informat, începu primul-ministru, că azi-dimineaţă au fost găsite ucise două călugăriţe rusoaice. Aş vrea să ştiu cum s-a putut întâmpla aşa ceva şi cât de repede se poate prinde criminalul... Vă rog, spuse el, uitându-se la bărbatul cunoscut de Cohen numai ca Dovik, şeful Şabak-ului, ofiţerul cu cel mai înalt grad dintre cei prezenţi.

După aceea, pe toată durata întâlnirii, primul-ministru vorbi puţin. De fapt, câteodată închidea ochii, ca şi cum ar fi aţipit sau ar fi ascultat ceva înăuntrul său. Cohen îl studie.

Mâinile îi erau pline de nelinişte. Avea degete lungi şi fine, o palmă îngustă şi încheieturi osoase, începuse adunarea cu mâinile pe masă, întinse în faţa lui. Dar, după un timp, mâinile lui începură să se agite, să-şi împletească degetele, să se prindă de revere, să aranjeze cravata, trăgând-o şi întinzând-o mereu, în ciuda aerului condiţionat, observă Cohen, primul-ministru transpira. Nuss-baum, pretinzând că-i este cald, sugerase să se dea

drumul la aerul condiționat. Cohen se întreba dacă fusese înțelept din partea lui să se îndoiască de cele afirmate de reporterii de la ziare, care scriseseră că ultimii vizitatori străini ai primului-ministru plecaseră spunând că starea lui mintală pendula între euforie şi deprimare. Dar alungă acest gând, deoarece discuția devie de la categoriile de posibili suspecți spre spectrul politic.

Fură aduse în discuție anumite grupări de zeloți evrei, atât religioase, cât şi cu ideologii naționaliste, aşa cu» erau fundamentaliştii musulmani şi naționaliştii palestinieni, pe care toți cei adunați îi numiră terorişti. Cohen observă că, odată cu menționarea unei alte categorii, interesul primului-ministru se aprindea ca apoi, la fel de repede, să se stingă.

— Comandante Cohen, rosti dintr-odată primul-ministru, întrerupând o rundă de comentarii asupra atitudinii fundamentaliştilor musulmani față de creştini.

— Domnule? răspunse Cohen surprins. Primul-ministru rămase tăcut în timpul raportului lui Cohen despre scena de la schit, bărbatul cel uscățiv nefăcând comentarii nici când Cohen dăduse citire propriului catalog de posibili suspecți.

— Aceste interogatorii pe care doreşti să le iei urmează a fi făcute propriilor noştri concetățeni evrei. Sunt ele

absolut necesare?

Tonul întrebării îl supără pe Cohen care nu găsea nicio plăcere în faptul că răspunzători ar putea fi evreii. Dar răspunse clar şi răspicat:

— Din nefericire, da, domnule. Primul-ministru oftă.

— Vei fi discret, ordonă el. A fost suficient de rău că a mai existat o altă defăimare, presupunerea că un evreu ar putea fi răspunzător de bombele acelea...

Vocea sa se stinse şi îşi privi mâinile. Mult timp fuse linişte. Cohen se uită lung la Şmulik, aflat la dreapta sa, dar ofițerul Şabak lua sârguincios notițe în unul din blocurile cu foi galbene de pe masă...

Cohen fusese surprins de convocarea sa la cabinetul primului-ministru. O astfel de întrunire nu se ținuse nici când o grenadă explodase lângă cabinetul acestuia, nici când se găsiseră grenade pe Muntele Templului. Cu siguranță că, pentru stat, acele evenimente fuseseră mult mai periculoase decât crimele de la schit, gândi Cohen, chiar dacă schitul era rusesc şi comunist. Muntele Templului era inima conflictului, sursa întregii fervori fundamenta-liste din oraş. În partea musulmană a oraşului exista întotdeauna o mişcare ilegală care trăgea spre jihād pentru a-i distruge pe evrei. Cohen ştia că, în partea

evreiască a oraşului, erau fanaticii şi nebunii care se pregăteau de construcția Celui de-al Treilea Templu. Insistența *haredim* că, la construcția Celui de-al Treilea Templu era necesară prezența mesianică, rămăsese fără ecou printre extremiştii cei mai naționaliști care căutau fiecare ocazie pentru adovedi dominația evreiască asupra zonei cu vechi temple. Într-adevăr, Cohen ştia că fragila coaliție a primu-lui-ministru era un echilibru delicat între acele tendințe opozante din sânul iudaismului. Pentru fiecare membru din Knesset, nerăbdător să facă fotografii cu ocazia unui tur pe Munte – provocând adesea demonstrații arabe – exista un alt membru din Knesset care privea punerea piciorului pe Munte ca o blasfemie, o violare a sfințeniei acelor locuri.

Cohen se gândi la un memorandum care ajunsese pe biroul său cu câteva zile mai înainte. Era un referat despre o solicitare oficială din partea unui grup care-şi spunea „Organizația Constructorilor Templului". Ei solicitau permisiunea poliției pentru o demonstrație care urma să includă şi depunerea pietrei de fundație al Celui de-al Treilea Templu. Câțiva din poliție priviseră grupul ca pe unul marginal, fără importanță dar Cohen sugerase un veto pentru această solicitare, pe motivul că ar fi fost necesari

sute de polițiști care să-i păzească pe demonstranți de mânia musulmanilor temători de proiectele evreilor privitoare la Munte. Cei doi lideri care semnaseră cererea se aflau printre cele două mii de membri din comitetul central al partidului politic al primului-ministru. Mişcarea Muntele Templului atrăgea tot mai mulți oameni cu fiecare sărbătoare, când grupurile se puteau uni pentru demonstrații la Poarta Mograbi, fluturând steaguri şi suflând în coarne de berbec, cerând accesul pe Munte. Cel puțin pentru Cohen, grenadele – dacă fuseseră puse cu ad evărat de evrei – indicau că, pentru unii, coarnele de berbec şi steagurile nu erau suficiente. Dar primul-ministru nu părea îngrijorat de magnetismul pe care-l exercita Muntele Sfânt pentru unii. Întrebat despre această mişcare, cabinetul său dăduse o declarație în care se spunea că „fiecare evreu aspiră să vadă reconstruit Templul, între timp având prioritate păstrarea situației de fapt actuală". Declarația oficială făcea referire la libertatea religioasă a musulmanilor de pe Munte şi la o circă de poliție israeliană, ca dovadă a suveranității Israelului asupra locului.

Dar, se gândea Cohen, status quo-ul se baza pe presupunerea că prioritate avea rațiunea, însă existau probe din ce în ce mai numeroase care dovedeau că această

presupunere fusese în cel mai bun caz netemeinică.

Recent, un alt raport fusese pe biroul lui Cohen. Venea de la psihologul districtual care descria ceea ce el numea un „sindrom". Psihologul spunea că în oraş numărul de accese de nebunie individuală, cele mai multe ale turiştilor, era în creştere. Erau citate o duzină de cazuri de turişti îmbrăcați în straie albe din cap până-n picioare care încercau să-i dea afară din bănci pe agenții de schimb. El calculase că văzuse aproape o sută de persoane pe an cuprinse de iluzia că erau fie Mesia, fie Profetul care anunța sosirea iminentă a acestuia, în aceste pelerinaje nu era nimic nou, şi Cohen ar fi distrus acest raport dacă psihologul n-ar fi descris un alt simptom al sindromului, dar cel mai periculos. Raportul spunea că cel mai bun exemplu era un turist australian care încercase în 1968 să distrugă prin incendiere moscheea El Aqsa de pe Muntele Templului şi care, când fusese prins, explicase că încercase să facă loc Celui de-al Treilea Templu. Iar acum, spunea raportul în penultima sa pagină, sindromul îi molipsise nu numai pe turiştii dezamăgiți că Ierusalimul nu era un Disneyland religios, în care oamenii să trăiască aşa cum o făcuseră cu două mii de ani în urmă, ci şi pe rezidenți. „În America există crime psihosexuale. Noi am început să fim victimele crimelor psihomistice", explica

psihologul.

Nu era o explicație mai proastă decât altele pe care le auzise Cohen despre motivul pentru care fundamentalismul se răspândea în oraş ca un foc într-un câmp plin de ciulini uscați de arşița verii. Raportul secret a fost mult discutat în contradictoriu în cercul minuscul căruia i-a fost distribuit, deoarece psihologul insinuase că retorica politică extremistă putea fi un trăgaci pentru singuraticii atinşi de sindrom care-şi căutau scopul vieții lor.

Şmulik prelua punctul de vedere al primului-ministru privitor la doctorul care emisese ipoteza „unui alt evreu egoist care caută modalități de a pune guvernul în încurcătură". Dar Cohen nu era atât de sigur şi, prin urmare, trebuia să fie atent înainte de a răspunde la întrebarea primului-ministru legată de discreție, care arăta că acesta nu dorea ca vreo activitate politică să stârnească rivalitatea dintre coaliția şubredă şi aripa dreaptă religioasă.

Cohen privi spre primul-ministru care-l urmărea cu ochii bulbucați de după ochelarii groşi.

— Domnule prim-ministru, sunt utilizate toate căile de cercetare. Vom face tot posibilul să fim atenți, spuse Cohen. Dar, bineînțeles, aceasta depinde...

Cohen era pe punctul de a continua: „de calea pe care

ne va conduce cercetarea", când fu întrerupt de sosirea şefului Mossad-ului ale cărui maniere arătau indiferența sa față de protocol. Superioritatea sa în grad față de toți cei prezenți, exceptându-l pe primul-ministru, îl scuza şi îi scuza întârzierea, cel puțin în propriii săi ochi.

Prezentându-l sub numele de Nahum, primul-ministru se înveseli la sosirea acestuia, lăsându-l pe Cohen şi întorcându-se spre ultimul sosit care luă loc fără să se scuze. Nussbaum îi trecu acelaşi material pe care-l primiseră toți ceilalți din cameră: două bucăți de hârtie, fotocopiile cererilor de viză ale celor două călugărițe.

— Ministrul de interne ne-a furnizat acestea, la cererea mea, explică Nussbaum, încercând să-l impresioneze pe şeful Mossad-ului de perfecțiunea sa.

Cohen se gândi că ar fi fost mai bine să fi venit cu cererea de viză a lui Alex sau Şmulik să se fi prezentat cu dosarul deținut de Şabak despre rus. Dar rămase tăcut, aşteptând o altă ocazie pentru a oferi explicația că nu putea exclude din cercetările sale amestecul evreilor, îşi fixă în minte să-i ceară acel dosar lui Şmulik după şedință şi se întrebă dacă acesta avea o versiune completă sau una prelucrată.

Nahum îşi începu direct propriul raport.

— Este important să nu uităm schimbarea conducerii de la Kremlin, spuse el după ce aruncă o privire superficială asupra celor două documente, lăsându-i lui Cohen impresia că nu era absolut deloc interesat de viețile reprezentate de cele două foi de hârtie.

Cohen își imaginează din nou corpurile celor două femei în pungi negre din plastic în spatele camionului care le transporta spre Abu Kabir.

Șeful spionajului insistă câteva minute asupra întortocheatelor forme de complot de pe întreaga suprafață a globului, determinate recent de forma acțiunii sovietice.

În această parte a discursului, interesul primului-ministru dură ceva mai mult, în special când șeful spionajului deveni mai concret, menționând retragerea din Afganistan, *glasnost* și *perestroika* și comentând despre dezordinea și tulburările naționaliste din diferitele provincii ale Uniunii Sovietice. La un moment dat, Nahum se ridică de la locul său pentru a-i șopti ceva primului-ministru la ureche. Acesta dădu afirmativ din cap și zâmbi, iar șeful Mossad-ului continuă.

În ceea ce-l privea pe Cohen, era o lectură interesantă, dar irelevantă. Urmărea neliniștit cum șeful Mossad-ului cerceta cele două cereri de viză.

— Trebuie să aflăm cu siguranță mai multe despre identitatea acestor două femei, spuse şeful. Acestea, adăugă el pe un ton batjocoritor, care-l făcu pe Cohen să vrea să zâmbească de stânjeneala lui Nussbaum, ne spun foarte puțin.

Lăsă să cadă cele două foi de hârtie pe masa din fața lui, anulând astfel efortul făcut. Cohen rupse tăcerea.

— De fapt, spuse el, documentele ne spun ceva. Poate este prea devreme să ştim ce înseamnă aceasta, dar ele ne spun ceva.

— Ce vrei să spui, întrebă Nahum, surprins că putea fi contrazis, în special de un polițist.

Cohen privi în jos la cele două foi de hârtie.

— De fapt, spuse el, este ciudat că Miriam, călugărița mai bătrână, nu face nicio-mențiune despre vreo fiică în cererea ei originală de şedere adresată nouă.

În timp ce atenția revenea asupra documentelor, hârtiile foşniră. Primul-ministru era singurul care nu privea, iar Cohen era conştient de asta.

— Ce-ar putea însemna asta, comandante Cohen? întrebă primul-ministru.

— Nu ştiu, domnule. Poate fi complet irelevant. Poate că victimele au fost alese absolut la întâmplare, dar poate că

există ceva relevant în asta. Poate că a trebuit să rămână secret faptul că erau înrudite. Poate că atunci când a făcut cererea era un secret față de sovietici. Dar, dacă a fost un secret pentru noi, era bine cunoscut de toți cei care locuiesc la schit şi încă de mult timp. Când am fost ieri la schit, cei de acolo nu făceau niciun efort să ascundă faptul că ele erau rude. Din păcate, asta este tot ce am putut afla până acum despre cele două femei de la oficialii misiunii.

— Sunt o mulțime de poate, spuse şeful Mossad-ului.

— Lasă-l să continue, spuse primul-ministru, surprinzându-i atât pe Cohen, cât şi pe şeful Mossad-ului.

— Mai este adevărat, continuă Cohen, verificându-şi în minte lista cu punctele ce nu trebuia pierdute din vedere, faptul că, atunci când se alătură unui schit, călugărițele îşi schimbă numele, aşa cum cei ce se convertesc la iudaism şi le schimbă pe ale lor. Dar a ascunde de autorități faptul că erau mamă şi fiică, ei bine... Cohen se întoarse spre fața împietrită a şefului Mossad-ului, este ceva ce, poate, doar oamenii dumneavoastră vor reuşi să afle pentru noi. Noi vom încerca, bineînțeles, dar ar fi de mare ajutor, de exemplu, se adresă Cohen lui Şmulik, dacă ne-ați ajuta cu dosarul şoferului.

— Ştim că este de la KGB, îl întrerupse Dovik, şeful lui

Şmulik, făcându-l pe Cohen să se întrebe ce secrete încerca şeful Şabak-ului să ascundă de el. În primul rând, este un paznic foarte bun al misiunii, un membru al forţelor de securitate, continuă el. Nu avem nicio probă de vreo acţiune evidentă de spionaj. El este dădaca lor.

— El este instruit de KGB, îi aminti şeful Mossad-ului lui Dovik, luându-i apărarea lui Cohen.

Nussbaum îi întrerupse.

— Dacă ar face spionaj, spuse şeful de cabinet, încercând să-şi etaleze perspicacitatea în materie de strângere de informaţii, presupun că nu l-aţi aresta.

— Undeva ne-ar putea conduce, confirmă Dovik.

— Sau l-am putea pune pe jar, adăugă şeful Mossad-ului, făcându-l să lucreze pentru noi.

Alex îl interesa pe Cohen, dar acesta reprezenta numai una dintre necunoscutele pe care le avea în legătură cu acest caz. Cele două crime se situau deasupra tuturor evenimentelor din oraş petrecute până atunci. Ştia despre zeloţi şi terorişti, despre fanatismul care-i făcea pe oameni să alea gă martirajul sau să încerce să-l pregătească pentru alţii. Ştia despre războaiele dintre bande, de luptele pentru teritorii ce includeau maşinile cu bombe ale lumii interlope.

Dar era ceva în legătură cu simplitatea crimelor,

presupusa nevinovăție a victimelor şi, mai presus de toate, interesul primului-ministru pentru acest caz, care-l făceau pe Cohen să simtă totul ca pe o povară personală.

Imensa presiune – din partea presei, întotdeauna avidă pentru mister, şi din cea a politicienilor, în curând ea va fi pentru reporteri o ştire senzațională, cu câte ceva pentru fiecare. Purtătorul de cuvânt „al poliției era deja disperat, cerând o expunere pe scurt. Reporterii poliției auziseră agitația produsă de activitatea radioului poliției şi erau nerăbdători să asculte povestea. Cel mai bun reporter criminalist al televiziunii israeliene insista că telespectatorii au dreptul să vadă locul crimei la ştiri chiar în seara aceea, în următoarea oră va trebui să fie întocmită o declarație, iar Cohen nu avea încă nimic de spus care să aducă ceva nou cauzei sale. Aceasta va da naştere la speculații. Pentru evrei, călugărițele sunt întotdeauna învăluite în mister. Aceste călugărițe, din țara cazacilor şi a pogromurilor, şi, bineînțeles, din Moscova, aliatul invincibil al duşmanilor Israelului, reprezentau ceva deosebit de exotic, se gândea Cohen, o invitație ca politicienii să se implice. Pentru Cohen, interesul extraordinar al primului-ministru pentru acest caz nu reprezenta mai puțin mister decât înşişi criminalii. Secretele cazului depăşeau cu mult ceea ce o chii fără

vedere ai călugărițelor văzuseră chiar înainte de a muri.

Astfel, chiar de la bun început, Cohen ştiu că, mai presus de orice altceva, presiunea va deveni o parte componentă a investigației. Nimeni nu-i va cere să dea vina pe un nevinovat, dar investigațiile legate de Sidra 13 nu vor beneficia de nicio răbdare din partea oficialităților.

Aceasta, fără nicio îndoială, rămăsese nespusă în cabinetul primului-ministru. Prin urmare, când, în cele din urmă, primul-ministru îşi ridică mâinile de pe birou pentru a semnala sfârşitul întrevederii, Cohen avu sentimentul că, înainte să se rezolve cazul, el va fi nevoit să explice primului-ministru ceea ce tocmai încercase să spună înainte de sosirea, cu întârziere, din acea dimineață a şefului Mossad-ului. Într-un oraş sfânt, chiar şi sfinții pot fi suspecți.

CAPITOLUL 6

În acea seară, judecătorul Ahuva Meyerson îl asculta pe Cohen aşa cum îşi asculta martorii, cu capul sprijinit în mâinile puse ca nişte cupe sub bărbie, cu ochii cercetători, dar înțelegători. Dar ea nu se afla în sala de judecată.

Ahuva Meyerson era singura persoană în care Cohen avea încredere absolută, iar el singura persoană pe care ea nu simțise nevoia să o judece. Din cauza carierei, relația lor de îndrăgostiți trebuia ținută secretă, de teamă să nu intre în conflicte de ordin profesional, în orice caz, evitau disputa că ea reprezenta imperfecțiunea justiției, iar el, dorința unei ordini morale absolute. Totuşi, cu siguranță că din cauza acestei dispute de nerezolvat, relația lor era tot ce aveau mai scump, exceptând munca.

„Timpul pe care-l petrecem împreună este ca şi cum ne-am afla pe o insulă pustie sau într-o oază minunată, înconjurată de sute de kilometri de nisip”, îi spusese ea odată.

Cohen considera că relația lor era pentru amândoi o evadare din singurătatea pe care le-o dădea statutul lor social.

Îşi petreceau împreună fiecare seară de vineri. Cohen gătea, în fiecare săptămână încercând să-i facă un fel de mâncare nou pe care-l inventa singur sau unul pe care-l descoperea în una din cărțile de bucate pe care le colecționa. Când se simțea deosebit de romantic, el încerca să recreeze una dintre mesele care le plăcuse în mod deosebit în timpul excursiei anuale de o săptămână la

Florența, excursie pe care o făceau în timpul vacanței de vară a curții de justiție.

Când ea venea, el se afla de obicei la bucătărie. Dar în seara aceea ea îl găsi în camera de zi, şezând în scaunul din care puteai admira grădina de dedesubt, cu pisica sa, Suspect, adormită în poală. Când ea intră, el nu spuse nimic. La început, crezu că toate temerile ei legate de sănătatea lui deveniseră realitate. Se furişă grăbită spre el, punându-şi mâna pe gâtul lui, căutându-i pulsul.

El deschise ochii şi-i zâmbi.

— M-ai speriat, spuse ea revenindu-şi, aproape furioasă.

— Îmi pare rău.

— Ce s-a întâmplat? întrebă, privindu-i ochii obosiți.

— Nimic, nimic, răspunse el, împingând pisica din poale şi ridicându-se s-o îmbrățişeze. Te aşteptam.

— Pari deprimat.

Pisica sări spre ciorapii ei de nailon. Ea o ridică, o strânse la piept şi o mângâie.

— Fleacuri.

Se îndreptă spre bucătărie, oprindu-se un moment să studieze o copie a hărții Ierusalimului de pe vremea cruciadelor, dată de ea cu doi ani în urmă.

Ea lăsă pisica pe canapea şi se îndreptă spre el. Traversă repede camera şi, ajungând la el, spuse:

— Nu te-am văzut niciodată deprimat.

Îşi puse braţele în jurul lui, cu capul sprijinit de al lui.

— Niciodată situaţia n-a fost precum cea de acum, admise el, fără să-şi desprindă ochii de pe litografie şi bucurându-se de şoapta respiraţiei ei în urechea sa. Dar „nu sunt deprimat.

Se desfăcu din îmbrăţişarea ei şi o privi drept în faţă, dându-şi seama că vorbise cu o vehemenţă surprinzătoare, ca şi cum încerca să se apere.

— La ce te referi? întrebă ea. Ce situaţie?

— O băutură? îi oferi el, încercând să-i ignore întrebarea, ştiind că făcuse o breşă în subiectele pe care le evitau de mult.

Ea scutură din cap, refuzând băutura. Dar el îşi umplu jumătate de pahar cu un lichid chihlimbariu deschis şi apoi, răsucindu-se spre ea, ridică sticla întrebând-o:

— Eşti sigură?

Ea scutură din nou negativ din cap, rămânând tăcută într-o poziţie de aşteptare pe care el o zărise prima dată, pe când ea era un strălucit procuror şi când fusese atras atât de senzualitatea pe care şi-o reprima, cât şi de argumentele

ei incisive.

— Nu putem vorbi despre asta, spuse el. Munca, adăugă, dispărând prin uşa bucătăriei care se afla imediat după masa din sufragerie aranjată ca în toate serile de vineri.

Munca era cuvântul magic din relația lor, o graniță peste care nu se putea trece. Ea rămase în camera de zi, urmărind pâlpâirea celor două lumânări de pe masă. În alte părți din oraş lumânările erau aprinse vinerea seara pentru a întâmpina Sabatul, în oaza lor, lumânările erau aprinse pentru dragoste. Serviciul de argint şi porțelan era aşezat ordonat. Serviciul de masă fusese adus ca dotă de soția lui Cohen cu ani în urmă. Ea fusese omorâtă într-un accident de maşină la mai puțin de un an după aceea, imediat după ce el absolvise cursul de pregătire pentru a deveni ofițer în academia de poliție.

Ahuva se ridică de la masă şi, făcând piruete, se duse la raftul lung şi jos cu echipament stereo, plăci şi casete al bibliotecii construite în perete, de la tavan şi până la podea. Biblioteca acoperea peretele fără fereastră situat față-n față cu uşa bucătăriei, îşi trecu grăbită degetele de-a lungul casetelor de pe raft, zâmbind de uniformitatea scrisului său de mână ce acoperea ordonat etichetele casetelor

înregistrate de pe radio sau de pe LP-uri. Dar nu alese nimic, uitându-se pe furiş în bucătăria minusculă ca să-l privească în timp ce se mişca înainte şi înapoi de la frigider la aragaz, pregătind masa.

Prinzându-i privirea, se duse în uşa bucătăriei.

— Avram, cu mult timp în urmă, ne-am promis unul altuia să nu lăsăm nimic din ce ni se întâmplă la lucru să intervină între noi atunci când suntem împreună. Ne-am ţinut promisiunea timp de zece ani. Acum s-a întâmplat ceva. Evident ceva foarte serios. Poate a venit timpul să încălcăm promisiunea. Ce este?

În spatele ei, lumânările pâlpâinde îi luminară părul roşu, iar el se gândi la nimburile celor două femei din icoana ruptă, de pe peretele de la schit. O clipă, singurul sunet care se auzi fuse cel al oraşului. Dintr-o sinagogă micuţă din spatele apartamentului lui Cohen auziră melodii balcanice stranii care întâmpinau regina Sabatului. Se apropie de el, mâna ei desfăcută uşor pentru a-i atinge pieptul bombat. El stătea în picioare, cu o oală într-o mână şi cu lingura de servit în cealaltă. Sosul era portocaliu deschis, cu o aromă puternică de citrice.

— Serios, n-am nimic. De ce nu pui nişte muzică? Vin şi eu imediat. Am făcut ceva grozav. Carne de viţel, nu piept

de pui, pentru şniţel, conopidă fiartă şi acest sos. Poftim, gustă, spuse el, oferindu-i vârful lingurii.

Ea îşi strânse gura pungă, suflând să răcească sosul aburind, îi urmări ochii verzi deschişi, ca să-i vadă reacţia, zâmbind când ei se lărgiră de plăcere.

— Grepfrut şi şofran, spuse ea, răspunzând perfect testului de degustare.

El zâmbi şi se întoarse la aragaz.

— Deci? spuse ea în spatele lui, refuzând să renunţe la subiect, la fel de insistentă ca atunci când fusese procuror. Ai de gând să laşi munca să ne strice ceea ce eu sunt sigură că ar putea fi o masă nemaipomenită?

El se întoarse, lăsând să-i scape un oftat înainte de a găsi scuza pentru a-şi lua privirea de la ea.

— Perfect, perfect, spuse ea. Înţeleg. Nu vrei să vorbeşti despre asta. Nu vorbim despre asta, spuse ieşind din cameră.

Puţin după aceea o auzi luând o casetă de pe raft şi zâmbi când auzi primele măsuri ale muzicii alese de ea.

— Muzică serioasă pentru o situaţie serioasă, spuse el în timp ce venea din bucătărie, aducând două farfurii de mâncare aranjate frumos.

— Bach are un fel de a spune că există soluţii pentru

orice, spuse ea cu o voce voioasă.

— Poate ar trebui să vorbim despre asta, acceptă el în timp ce punea farfuriile pe masă. *Îşi* ocupă locul vizavi de ea, rămânând tăcut până ce termină de turnat vinul. Vom începe cu un toast în cinstea primului-ministru. Fie ca el să orbiteze în spațiul cosmic mulți ani de acum încolo, zise el, golindu-şi paharul.

— Avram, aşa să fie, rosti ea pe un ton glumeț.

— Azi am fost la el la birou, îi explică. Chiar aşa, spuse el spre surprinderea ei. Nu l-am mai văzut atât de aproape de când era în opoziție şi îşi administra propriile băcănii.

— Ce dorea?

— În Ein Kerem au fost omorâte două călugărițe dintr-un schit.

— Da, am auzit la radio, îngrozitor, îngrozitor. Dar de ce te-a chemat la el?

— Ei, spuse Cohen, frecându-şi sprânceana. Asta-i întrebarea. Nu ştiu să mai fi cerut un raport despre crimele din oraş.

— Ce-a vrut să ştie? îl îmboldi ea.

— Nu prea multe, doar să găsim un suspect şi încă repede şi, dacă-ți poți imagina, ar dori mai degrabă să nu

găsim responsabil un evreu.

— Asta sună ca amestec în cercetări.

— Nu, nu chiar aşa. A fost atent. N-a spus nimic care să fie interpretat astfel. A vrut doar să se asigure că cercetările nu vor deveni stânjenitoare. Discreție, doreşte interogatorii discrete.

Cohen zâmbi cu dispreț la acest gând, întrebându-se dacă etajul al cincilea cunoştea sensul cuvântului.

— Stânjenitoare pentru cine? Cohen dădu din umeri.

— Pentru el. Pentru noi. Pentru evrei. Simți cum vinul atenua culorile şi făcea să strălucească lumina lumânărilor. Când cineva a aruncat grenade în mijlocul mulțimii, nu ne-a chemat, spuse el, neputându-şi reține amărăciunea din voce. Nu ne-a chemat nici când s-au găsit grenadele acelea pe Munte. Poate crede că sunt lucruri normale. Dar nu şi două călugărițe ucise. *Pentru asta* ne-a chemat

— Îşi are propriile motive, spuse Ahura.

— El îşi are propriile motive. Eu le am pe ale mele. Asta-i problema. Nu este sănătos, iar cei din jurul lui pretind că n-are nimic.

— Ce înțelegi prin nu este sănătos? întrebă ea, preocupată.

— Pare mai bătrân ca niciodată.

— Păi, trebuie să se apropie de optzeci. *Este bătrân.*

— Tu citeşti ziarele, încercă Cohen să explice. Ai văzut că ele fac aluzii. Că este deprimat, apatic...

— Ziarele, spuse ea, tonul ei vrând să sugereze un dispreț general față de profesionalismul jurnaliştilor. Doar îi cunoşti...

— Aşa am crezut şi eu până acum, admise Cohen. Dar l-am văzut. L-am văzut cum arată. Este absent. Acesta este singurul fel în care pot să-l descriu. Absent. Exceptând momentele când mi-a pus câteva întrebări despre interogarea evreilor şi cele în care a arătat un oarecare interes intențiilor sovieticilor, părea adormit cea mai mare parte a şedinței.

— Este presat din toate părțile, sugeră ea. Poate este doar obosit.

— Aşa am crezut şi eu. Dar, după aceea, l-am întrebat pe Şmulik. Mi-a spus că este în această stare de săptămâni de zile.

— Nu văd cum asta îți afectează munca, spuse ea, ai mai lucrat sub presiune politică şi înainte.

— Nu înțelegi? spuse el, surprins de brusca-i vehemență ce răbufnise din el. Lucrurile nu mai pot fi controlate, iar el pare că trăieşte într-o lume numai a lui, ca

şi cum ar fi apatic la toate. Nu se poate controla...

— Ei, tu poți, spuse ea emfatic.

În timp ce vorbi, el îşi mai turnă un pahar.

— Faptul că ne-a convocat înseamnă că îl voi simți în spatele meu tot timpul.

— Ai spus că nu se poate controla. Acum spui că îți va urmări fiecare mişcare. Hotărăşte-te, zise ea categoric, cerând claritate.

— Nu el. Etajul al cincilea. Dacă el este interesat de vreun caz şi ei sunt interesați. Sunt disperați, vor o creştere a bugetului. El le-o poate acorda. Deci ei vor dori orice va dori el.

— Te vei descurca, spuse ea. Întotdeauna te-ai descurcat.

Dar el se întrebă pentru prima oară dacă merita să aibă încredere în abilitatea sa de a se strecura printre terenurile minate ale politicii ce punctau peisajul Ierusalimului. Înainte de a-şi rosti cu voce tare îndoielile, ea dădu drumul propriului anunț surpriză.

— Am noutăți. Plec la New York, spuse, radiind. Surprins, Cohen puse jos furculița plină de carne de vițel.

— Când?

— Poimâine. Ştiu că-i în ultima clipă. Este o conferință

despre femei şi lege. O cunoşti pe Rachel Glazer, membră în Knesset. Trebuia să meargă ea, dar soțul ei a făcut un infarct, aşa că a trebuit să-şi anuleze participarea şi le-a sugerat să mă invite pe mine în locul ei.

— Cât urmează să fii plecată? întrebă el cu asprime, iritat de călătorie, gelos pe cariera ei şi de felul în care aceasta îi ținea despărțiți.

— Conferința începe miercuri şi continuă tot weekend-ul. Mi-am petrecut toată ziua rearanjându-mi programul, ca să pot fi liberă să plec. Am vorbit deja cu sora mea din Chicago. N-am văzut-o de doi ani. Şi cumpărăturile. Cumpărăturile grozave...

Dintr-odată se opri. El pricepu că expresia feței lui arăta, probabil, clar sentimentul de părăsire pe care-l simțise de îndată ce ea îi comunicase că pleacă.

— Ei bine, întrebă ea, nu te bucuri pentru mine?

— Da, da, desigur, răspunse el. Este o onoare, bineînțeles. Doar că...

— Ce?

— Nu ştiu, spuse el cinstit. Simt că mă părăseşti.

— Săracul Avram, reluă ea, imitându-l drăgăstos. Bineînțeles, ai putea veni cu mine...

Ea glumea, dar, pentru o clipă prea lungă, el o luă în

serios. Îi studie fața o secundă. Se apropia de patruzeci, dar avea pielea unei femei cu zece ani mai tânără. Pe fața uşor pistruiată purta un machiaj slab, iar ochii de un verde deschis erau ceva mai strălucitori decât de obicei, din cauza flăcărilor lumânărilor. Ochii fuseseră cei care-l atrăseseră la început, în ochii ei era întotdeauna o anumită emoție. Ea se întinse spre mâna lui şi atingerea-i caldă îl *făcu* brusc să simtă toată dorința ce-o avusese pentru ea chiar din prima clipă în care o văzuse, îi trebuise aproape şase luni ca s-o invite la masă şi când o făcuse, ea îl întrebase, de ce fusese nevoie de atât de mult timp. Laşitate, spusese el cu un zâmbet, iar râsul ei sunase ca un clopoțel, apreciind ironia vestitului detectiv din forța de poliție a Ierusalimului care se descria ca un laş.

— Avram, poate că a sosit momentul, spuse ea dintr-odată. Ai depăşit cu un an vârsta de ieşire la pensie. Am putea, în sfârşit, să ne trăim viața. Fără să ne mai ascundem. Fără oază. Să nu fim nimic altceva decât doi oameni care trăiesc împreună. Hotelul Regele David te solicită. Doar ştii. Este o meserie bună. Şeful securității hotelului. Un salariu bun. Şi am putea fi împreună.

— Am o treabă de făcut, spuse el simplu. Nu pot renunța acum la ea. În special nu acum.

— De ce nu? întrebă ea, sfredelind cu o întrebare simplă.

Pe fața lui era suferință.

— Văd ce se petrece şi am sentimentul că sunt singurul care vede. Grenadele. Aceste crime. Revolta. Ura. Acolo, afară, se află nebunia.

— Este aşa de ani de zile, Avram. De ani. Nici mai rău. Nici mai bine. Şi, în ciuda tuturor, amândoi ştim că sistemul s-ar putea descurca şi fără vreunul din noi.

— Aş putea să-ți cer să renunți la munca ta? întrebă el cu aceeaşi vehemență care-l surprinsese şi mai înainte, îşi potrivi tonul. Aş putea să-ți spun: nu, nu te duce la New York, rămâi aici, renunță la magistratură, fă un copil cu mine. Încă mai este timp pentru asta, dar în câți ani nu va mai fi? Pot să-ți cer eu asta?

Îi cercetă ochii, sperând pe jumătate că ea s-ar putea oferi să renunțe, ştiind bine că el n-ar putea să-i ceară să pună capăt carierei în felul acesta.

— Nu, nu pot să-ți cer asta, continuă el. Aşa că de ce-mi spui că a sosit timpul să renunț. Pentru că sunt mai în vârstă decât tine? Nu este un motiv suficient de bun. Nu destul de bun. Era trist, nu mânios, dar vorbele lui merseseră prea departe, iar el le regretă de îndată ce văzu

durerea de pe fața ei. Iartă-mă, adăugă repede. Iartă-mă.

Îi apucă mâna peste masă. O clipă mâna ei fu moale, dar apoi simți cum şi-o trage înapoi.

— Ai dreptate. Nu poți să-mi ceri să mă retrag. Nici eu nu pot. Dar, totuşi, gândeşte-te la asta în timp ce sunt plecată. Sunt doar două săptămâni. Şi în tot acest timp o să încerc să recuperez, adăugă ea cu un zâmbet, începând chiar din noaptea asta.

Mai târziu, se trezi lângă corpul ei adormit, strălucirea transpirației ei licărind pe pielea luminată de lună. El stătea întins, amintindu-şi liniştit cum i se deşteptase dragostea şi puterea şi cum o pătrunsese. Mai întâi, în timp ce făcea asta, ochii ei se măriseră ca apoi să se închidă într-o plăcere familiară. Dar, când el îşi deschise ochii, privind-o din nou, n-o văzu pe Ahuva, iubita lui, prietena lui. În locul ei, cu o privire înghețată de recunoaştere în ochi, îl privea, nemişcată, fața de alabastru pal al tinerei călugărițe de la schit.

CAPITOLUL 7

Corpul lui Cohen aruncă o umbră pe masa în formă de

T. Era devreme dimineața în ziua de Sabat, în Ierusalim soarele de-abia se ridicase puțin deasupra zidurilor Oraşului Vechi, trei blocuri depărtare de complexul rusesc, în spatele ferestrei, oraşul evreiesc era încă liniştit şi adormit. De cealaltă parte a oraşului, Ierusalimul arab se trezise deja pentru o altă zi de lucru. La prânz, greva zilnică a *intifadei* va întrerupe afacerile arabilor şi va închide şcolile. O oră mai târziu, radio-telefonul de pe raftul de lângă biroul lui Cohen va începe să transmită rapoartele *intifadei.*

Echipa specială de investigații, chemată din ceea ce ar fi fost în mod normal ziua ei liberă, luase loc în jurul mesei. Dar niciunul dintre membrii ei nu se plânsese când i se ordonase să se prezinte la birou. Nu erau timpuri normale.

Levy stătea în locul lui obişnuit, iar în partea sa dreaptă era expertul în probleme ruseşti, Şvilli, care emigrase din Georgia Sovietică, atras de Ierusalim nu numai pentru miturile oraşului, dar şi de tinerele turiste de pe străzile din Ben-Yehuda. Yaffe şedea în fața lui Levy şi mai departe Cohen, la capătul mesei, între ei şi Yaffe, stăteau Gemenii. Alegerea chiar de către ei a locurilor îi dezvăluia lui Cohen sentimentul de autoimportanță pe care şi-l dădeau. Nu-şi uitau niciodată statutul special de agenți Şabak. Cohen fu nemulțumit, dar nu surprins să-i vadă formând

delegația numită de Şmulik care să se alăture echipei. El se plânsese cândva lui Şmulik în legătură cu tehnicile folosite de aceştia la interogatorii. Se bazau prea mult pe amenințări, deseori la judecată erau nefolositoare. Cohen ştia că asemenea metode, chiar dacă erau eficiente mărturii, nu garantau întotdeauna.

„Ori mă pricopseşte cu ei să-i aranjez, ori mă dă pe mine în mâna lor să mă aranjeze", gândea Cohen despre Şmulik care, în lupta pentru menținerea unui Ierusalim sănătos, îi era atât rival, cât şi prieten, atât duşman, cât şi partener. Îşi presă vârfurile degetelor pe frunte, urmărindu-i pe Gemenii care-şi dădeau aere față de Păsărilă, un polițist extraordinar de scund, a cărui treabă era să împartă ceaiul şi cafeaua prin sediul general al poliției din complexul rusesc. Păsărilă era un iubitor fanatic al jocului de baschet, îşi primise porecla de la Cohen care era sătul de sport şi de lungile şi întortocheatele descrieri de jocuri ale micuțului polițist. Dar, cu toate că uneori îi întrerupea expunerile nesfârşite despre jocuri, Cohen nu-l lua niciodată de sus. Acum Păsărilă avea probleme cu fixarea unei table ce era de două ori mai înaltă decât el. Cohen îi făcu semn lui Levy, care se ridică de pe scaun, oftând, ca să-l ajute să manevreze voluminosul dispozitiv peste grămezile de cutii şi

dosare din carton. Aceste probe erau dirijate spre biroul lui Cohen ca apele râului Iordan spre Marea Moartă.

De îndată ce tabla fu fixată, Păsărilă părăsi camera, Cohen strigând după el să se mişte repede după nişte aspirine pe care să le aducă împreună cu cafeaua. Ochii lui Levy priviră cercetător şi tăcut spre Cohen, dar acesta îşi ținea întotdeauna secrete durerile personale față de Levy.

Îşi aprinse cea de-a zecea țigară a zilei şi se ridică cu greutate, îndreptându-se spre tablă, în timp ce scria lista, creta scârțâia.

Nebuni.

Aripa dreaptă naționalistă.

Terorişti arabi – tulburări în Israel.

Antimisionari.

Antisovietici.

Motive personale?

Scopuri specifice; cineva care le dorea moartea în mod deosebit.

Sub aceste titluri, adăugă:

Ceva în trecutul lor. Ceva ce ştiau sau văzuseră. Spioni KGB? Agenți dubli?

— Luați în considerare toate motivele uciderii celor două călugărițe, spuse Cohen în timp ce se îndepărtă de

tablă. Ar fi puțin mai simplu dac-ar fi Avi Hakatan şi Gidi Hagadol, spuse el, făcând aluzie la cele două persoane importante ale lumii interlope contemporane din oraş.

— Nimeni n-a promis că viața va fi uşoară, spuse Şvilli. Cohen zâmbi şi luă loc.

— Cred că-i evident, continuă Cohen, ignorând durerile ascuțite din cap, că nu vom avea un motiv înainte de-a avea un criminal. Aşa că ne trebuie noroc.

Rapoartele de laborator asupra amprentelor digitale şi ale picioarelor din camera călugărițelor urmau să sosească abia a doua zi, dar amprentele digitale – dacă ele erau cu adevărat ale criminalului – ar fi nefolositoare fără un suspect căruia să i se potrivească. Ar putea fi folositoare mularea în ipsos a amprentei piciorului stâng din pământul ud de lângă zid. Ar putea fi abordate magazinele de încălțăminte până ce se va afla ce tip de pantof purta ucigaşul, iar dacă pantoful era unul neobişnuit, ar putea deveni o povară. Echipa de cercetări criminalistice ar fi putut măcar identifica obiectul, orice ar fi fost el, ce rupsese icoana.

— Mai întâi, parazitul.

Când vorbea în public, Cohen nu folosea niciodată acest cuvânt. El se referea la Eliahu Ben-Yehosua, rabinul

născut în America, a cărui politică extremistă de dreapta, îmbuibată de rasism şi totalitarism, era dusă în numele Bibliei. Nu se cădea ca un slujitor al legii să se refere în acest fel la un membru al Knesset-ului, chiar dacă primul ministru se ferea de a mai căuta sprijinul lui Ben-Yehoşua pentru fragila coaliție, tocmai din cauza tacticii adoptate de acesta.

— Îl meritați, le spuse Gemenilor, iar el vă merită, adăugă cu o grimasă.

Levy chicoti, iar hohotul zgomotos al lui Şvilli, ce începuse să se dezlănțuie, fu repede înăbuşit de o privire rece a lui Yaffe.

— Fără ajutoare, ordonă Cohen, în timp ce îşi continua indicațiile. Nu vreau nicio violență, adăugă aspru, folosindu-şi vocea ca o amenințare, întrebându-se dacă vor ține cont de ordin.

Gemenii nu mai aveau nicio considerație față de parazit şi adepții acestuia, aşa cum nu aveau față de teroriştii arabi. Metodele lor de interogare erau pentru Cohen deseori dezgustătoare, deşi ştia că, în anumite împrejurări, acestea fuseseră hotărâte chiar de Curtea Supremă, în cazul interogatoriilor suspecților bănuiți de terorism putea fi folosită de către Şabak „o violență rezonabilă”, dacă erau în

joc vieți nevinovate. Era o decizie pe care Cohen spera că nu va fi nevoie să o testeze vreodată pe propria-i piele.

— Oamenii lui au mai hărțuit şi înainte delegațiile bisericeşti. Poate că unul dintre ei a ajuns la capătul răbdării, spuse Cohen.

Nahum Goldstein era ofițerul şef al operațiunilor care răspundea de politicienii extremişti, punând în mişcare organizarea politică şi uneori transformând-o în încăierări de stradă, atacuri virulente, hărțuieli ale arabilor şi atacuri violente ale demonstrațiilor mişcării pacifiste; şi față de oricine decidea el că era „iubitor de arabi". Ura față de misionarii creştini ocupa doar locul al doilea pe agenda sa, după ura față de arabi. Schitul nu făcuse prozeliți, dar nuanțarea nu era punctul forte al grupului lui Goldstein. Mai mult, sentimentele antisovietice, în ciuda libertății promise emigrației evreieşti de către *glasnost,* erau încă răspândite printre cei mai mulți naționalişti extremişti din Israel.

Goldstein fusese chemat pentru a fi interogat în legătură cu grenadele, dar aceasta era doar o formalitate. Goldstein însuşi condusese în noaptea aceea o mişcare împotriva alianței în fața cabinetului primului-ministru. Dacă ar fi avut cunoştință de atacul cu grenade, nu şi-ar fi

petrecut seara pe o rază de o sută de metri de explozia grenadelor.

Gemenii promiseră că vor fi precauți cu Goldstein, dar Cohen se îndoia. Oricum, îi expedie la treabă, spunându-le că aşteaptă rezultatele lor în intervalul a patruzeci şi opt de ore.

— Este Sabatul, îi aduse aminte lui Cohen unul din Gemeni. Să aşteptăm?

Cohen ştia că arestarea unui evreu religios în ziua de Sabat ar putea deveni o controversă politică. Ştia că primul-ministru era nemulțumit de Ben-Yehosua care pretindea că ar fi moştenitorul direct al ideologiei originale a acestuia şi care-l acuzase pe primul-ministru că-i trădase pe oamenii de afaceri ce dețineau puterea. Şi mai ştia că membrii obişnuiți ai mişcării religioase îşi vor strânge rândurile, chiar şi pentru Goldstein, dacă acesta ar fi fost ridicat de Sabat. Pentru un moment se gândi cum poate fi rezolvată această dilemă.

— Salvarea unei vieți amână până şi Sabatul, spuse el, bucurându-se de ironia citatului talmudic.

— Deci? întrebă Geamănul.

— Dacă-l găsiți astăzi, interogați-l astăzi, decise Cohen, întrebându-se dacă luase decizia de dragul călugărițelor sau

de al său.

Levy începu să protesteze, dar Cohen îl linişti cu o mişcare de mână. Gemenii părăsiră biroul, râzând plini de satisfacție.

Yaffe fu, de asemeni, lăsat liber pentru tot restul zilei. Cohen îi ceru un raport scris complet despre tensiunile dintre biserica rusă roşie şi cea albă. Lui Yaffe însărcinarea îi făcu plăcere. Era felul de muncă în care excela. Nu se aştepta la aşa ceva din partea lui Cohen, însă raportul era o însărcinare migăloasă, dată să-l îndepărteze o bucată de timp pe acest bărbat mic din drumul său. Cohen ştia că, dacă Yaffe era mai puțin prin preajmă, atunci atât politicienii, cât şi circuitul recepțiilor diplomatice al partidelor de orice fel ar fi aflat mai puțin despre cele întreprinse de el.

Gândindu-se la Alex, Cohen se întoarse spre Şvilli.

— Voi avea nevoie de tine, spuse el, dar, până atunci, vreau să mă asculți, înainte de toate, trebuie să ştiu ceva. Alex te cunoaşte? L-ai întâlnit vreodată? Poate la restaurantul rusesc unde încerci întotdeauna să mă cari cu tine?

Şvilli se gândi un moment, încruntându-se, înainte de a da din cap.

— L-am văzut o dată. Cineva mi l-a arătat într-o zi pe stradă. Dar nu cred că el să mă cunoască sau să ştie că sunt poliţist. Poate ştie. Ei ştiu o mulţime de lucruri despre noi, poţi fi sigur de asta! Crezi că, organele", acesta fiind unul dintre felurile mai brutale cu care Şvilli, ca mulţi foşti ruşi, îi numea pe ofiţerii din organele de securitate ale statului, nu-şi trimit oameni printre ai noştri, deghizaţi în imigranţi? Poate chiar şi aici, în sânul serviciilor de informaţii, spuse Şvilli. Poate chiar ei, adăugă el cu un zâmbet prin care lăsa să i se vadă dintele din aur, arătând spre locurile goale ale Gemenilor.

Cohen zâmbi la gândul că cei doi ofiţeri Şabak, nişte sabra demni de încredere, ar putea fi cârtiţe sovietice. Dar se gândi şi la singurătatea lui Alex care, ca ofiţer KGB, eşuase în sarcina lui tocmai când KGB-ul trecea printr-o perioadă de ridicare a barierelor datorită politicii de *glasnost.* Are motiv să se teamă, gândi Cohen, ştiind prea bine cum singurătatea, combinată cu teama, poate duce la paranoia.

Îl păstra pe Şvilli ca pe o carte de joc neobişnuită, întrebându-se când va trebui să-l folosească pe detectivul vorbitor de limba rusă, dar deja sigur că acest lucru va fi necesar.

— O să am nevoie de tine mai târziu, îi spuse el lui Şvilli, dar, acum, un lucru important este să te fereşti din calea lui Alex. Fereşte-te să te vadă vreun rus. Şi, Şvilli, cel mai important lucru dintre toate, nu te arăta prin Ein Kerem.

Acestea fiind zise, îi permise tânărului ofiţer să plece, rugându-l numai să-i traducă scrisul mărunt, feminin, de mână de pe bucata de hârtie pe care o găsise sub patul de la schit.

— Acum nebunii, adăugă el. Cohen dorea să ia legătura cu toate spitalele de boli mintale din ţară. Eliberaţii, evadaţii, cei în vacanţe şi concedii... oricine amestecat în vreo acţiune de violenţă de orice fel; mai ales împotriva creştinilor, dădu instrucţiuni detectivul.

În timp ce vorbea, Levy bifa pe tablă.

— Poate aceleaşi lucruri şi pentru cei eliberaţi recent din închisoare, spuse tânărul detectiv şi, presupunând că obţinem o verificare pe computer, care să coreleze tratamentul psihiatric al condamnaţilor, am putea afla despre orice opinii şi comportări stranii politice şi religioase.

Cohen dădu afirmativ din cap, iar tânărul ofiţer începu să ia notiţe pentru rapoartele pe care le va trimite spitalelor particulare sau de stat.

Continuară să lucreze după listă; în tot acest răstimp, Cohen frecându-şi tâmplele în timp ce se gândea. Înghiţise patru aspirine împreună cu cafeaua şi fuma una după alta ţigări Noblesse cu filtru dintr-un pachet verde mototolit ce se afla pe biroul său. În lumina soarelui ce se strecura prin obloanele orizontale, fumul formase o scară de un albastru deschis. Toată după-amiaza Păsărilă se strecurase în şi afară din cameră, aducând pahare cu ceai de mentă pentru Levy şi cafea turcească pentru Cohen. Întocmiră o listă cu douăzeci de ofiţeri care ar putea fi, dacă va fi necesar, luaţi de la alte cazuri. Dar îndată ce mass-media ar începe să transmită ştiri despre cele două crime, poliţia ar fi copleşită de telefoane de la persoane care ar dori să depună mărturii sau să raporteze că, în noaptea crimelor, vecinul de alături se comportase bizar. Fiecare apel telefonic urma să fie verificat, trebuind cercetat fiecare apel care raporta un obiect suspect ce ar fi putut fi o bombă.

Cohen se gândi mult şi serios dacă să trimită sau nu detectivi care să împânzească satul ce se afla sub schit, împânzirea Ein Kerem-ului cu detectivi de la o casă la alta va aduce mass-media, dublând atenţia politică faţă de metodele poliţieneşti. Aceasta ar fi periculos, mai periculos decât putea risca Cohen. În timp ce lucra, Cohen avea

nevoie de linişte, nu de strigătele unei mulțimi care-l privea. Orice acțiune deosebită a poliției ar umple locurile de staționare cu spectatori neliniştiți, deja sceptici în legătură cu eficacitatea poliției care eşuase în a ține *intifa-da* departe de Ierusalim şi care părea neajutorată în fața creşterii ratei criminalității împotriva proprietății private. În timp ce lucra, Cohen făcea diagrame, liste şi tabele cu nume, cazuri şi întrebări la care dorea răspunsuri. Diagramele prezentau propriile ipoteze, drumurile în întuneric. Un drum era mulajul în ipsos al amprentei piciorului din grădină. O rută era granița națională. O autostradă era Daniel, omul său de acoperire din Mea Şearim. O alta erau cunoştințele de limbă rusă ale lui Şvilli. Fiecare era un teritoriu pentru care nu exista altă cartografie decât propria imaginație a lui Cohen. Levy copiase paginile terminate de Cohen pe o foaie mare din material plastic, o hartă a lumii imaginare pe care trebuia s-o desluşească. După ce termină ultima pagină, prinse harta pe spatele uşii, cu brațele ridicate deasupra capului. Se uită la ceas şi înjură în barbă.

— Este ora trei. Am pierdut jocul de fotbal.

În fiecare sâmbătă după masă Levy juca fotbal, pe post de portar, cu prietenii pe care-i cunoştea încă din şcoala elementară.

— Îmi pare rău, spuse Cohen.

Migrena lui Cohen aproape dispăruse. Se luptase cu reumatismul de la cap cu care începuse ziua şi acum era epuizat. Se lăsă pe speteaza scaunului său de comandant, căruia-i lipseau nişte lagăre cu rulmenţi şi care avea o balama înclinată într-o parte, pe care numai el îl găsea confortabil. Braţul îi era întins şi mâzgălea ceva pe o bucată de hârtie. Folosea stiloul pe care i-l dăduse Ahuva când fusese promovat în funcţia de comandant şef al serviciului de cercetări penale, la un an după ce ea fusese promovată în magistratură.

— Asta înseamnă, bineînţeles, că mă poţi conduce cu maşina în Ein Kerem, adăugă detectivul, neridicându-şi privirea de pe desenul fără nicio noimă.

Era imaginea a două cuţite desenate într-o cruce.

— La Alex? întrebă Levy, nerăbdător să afle mai multe despre ofiţerul KGB.

— Nu, nu la Alex. Încă nu. Alex este ceva mai complicat, înainte de a ne putea mişca avem nevoie de mai multe informaţii despre el.

— Asta este ceea ce aţi pus la cale pentru Şvilli, nu-i aşa?

— Totul la timpul său. Ne vom urca pe munte.

— Sunteți sigur că sunteți în formă acum pentru asta? întrebă Levy delicat, dându-şi seama că tocmai felul în care-o spusese era greşit.

— Despre ce vorbeşti? se stropşi Cohen la subalternul său.

— Nu ştiu. Doar am văzut, în dimineața asta. Aspirinele. Poate că asta ar putea să mai aştepte. Arătați de parcă n-ați dormit suficient astă noapte.

— Eram obişnuit cu nesomnul înainte de a te naşte, spuse Cohen, vocea sa ca o bubuitură puternică amintindu-i lui Levy care-i era locul.

— Iertați-mă. Iertați-mă, se scuză Levy repede. N-am vrut să fiu indiscret.

— Nu este ceva în care să-ți vâri nasul, se oțărî Cohen. Am să cobor imediat, adăugă el pe un ton preocupat, trimițându-l pe Levy jos, în parcare.

O clipă mai târziu, Cohen îşi regretă ieşirea. Când coborî, îl găsi pe Levy aşteptându-l în scaunul şoferului, cu motorul pornit.

— Nissim, spuse Cohen blând, când toate astea se vor termina, vom avea cu toții nevoie de odihnă.

Ştia că Levy va înțelege că aceasta era tot ce putea spune el drept scuză.

CAPITOLUL 8

Era o casă din piatră cu streşini uriaşe ce atârnau peste pereții din pietre pătrate, formând o umbră la care iedera se dezvolta din plin. O junglă joasă de flori sălbatice şi plante perene mărginea cărarea, bucurându-se de sosirea timpurie a căldurii primăverii. Înainte de a ajunge la uşa din față, aceasta fu deschisă de o femeie tânără, cu ochelari, purtând o rochie lungă. Cohen se prezentă pe sine, apoi pe Levy şi, timp de o secundă, femeia dispăru înăuntru pentru a-i aduna pe ceilalți rezidenți ai impunătoarei case care se afla chiar deasupra schitului.

Cei şase studenți, trei bărbați şi trei femei, strânşi în grădină, îi oferiră lui Cohen un scaun din răchită îmbătrânit de vreme, îi răspunseră la întrebări cu plăcerea unor credincioşi adevărați cărora li se dă şansa să se explice.

— Nu suntem cupluri, spuse Uri, care era mai în vârstă decât ceilalți. Noi suntem futurişti, spuse el.

Îşi creaseră pacea lor cu lumea şi-şi făcuseră planuri pentru vremuri mai bune.

— Meditäm în fiecare zi, explică Uri şi, dacă ar medita

mai mulți oameni, ar ajuta la instaurarea păcii.

Levy ridică dintr-o sprânceană; Cohen mormăi ceva şi apoi aduse conversația spre ce-l interesa pe el.

Ei confirmară că în noaptea crimei ascultaseră *Recviemul* lui Mozart. Lui Cohen îi plăcea Mozart şi întrebă ce înregistrare ascultaseră.

— Bernstein dirijând la New York, spuse studentul cunoscut ca Yehuda, intrând în casă ca să aducă discul.

Aşteptară în tăcere până când studentul se întoarse.

— Cât de tare era? întrebă Levy brusc.

— Păi, zâmbi Yehuda, trăgându-se de mustață, cu o sclipire în ochi, vedeți, unul dintre motivele pentru care ne place să trăim aici, sus, atât de departe de orice altceva, este tocmai că putem asculta muzica la volumul corespunzător.

— Cât de tare este volumul corespunzător? întrebă Levydinnou.

— Atât de tare, spuse Yehuda, luând discul din mâna lui Cohen şi întorcându-se înapoi în casă.

Aşteptară din nou în tăcere. Cohen îl urmări pe Yehuda dispărând după colțul casei, în timp ce ochii săi se întorceau spre grădină, zări o pereche de difuzoare ascunse sub iederă.

O clipă mai târziu, difuzoarele prinseră viață, acordurile

crescânde ale primelor măsuri invadând grădina şi, pentru o secundă, lui Cohen i se păru că muzica se rostogolea pătrunzând adânc în valea de dedesubt. Yehuda ieşi afară şi strigă:

— Atât de tare, dar vocea lui nu putea acoperi muzica.

— Difuzoarele de afară funcționează mereu? întrebă Cohen, ridicându-şi vocea.

— Acesta-i unul dintre motivele pentru care locuim aici. Niciun vecin care să se plângă de zgomot, explică Un.

El confirmă că în noaptea crimei difuzoarele funcționaseră şi apoi îi făcu semn lui Yehuda să lase muzica mai încet. Cohen îşi fixă în minte să facă rost de o copie a aceleiaşi versiuni a *Recviemului.* Voia să audă ceea ce auzise şi criminalul.

Din grădină, Cohen contemplă acoperişurile cu țiglă roşie ale schitului de dedesubt şi, în spatele pădurii, cimitirul militar național ce traversa valea. Admiră peisajul şi se interesă de călugărițe şi dacă Alex îi contactase vreodată. Nu făcuse nicio caracterizare a lui Alex, în afară de aceea că îl numise şoferul schitului.

— Mie îmi place, spuse Uri. L-am întâlnit o dată. Eram pe drumul acela, explică el, arătând spre vest, la pădurea de pe povârniş. Meditasem şi ne-am întâlnit pe cărare. Am

vorbit vreo două minute şi, când a auzit că locuiesc aici, a întrebat despre noi, despre ce studiem. A părut interesat când i-am spus că trăim ca într-o comunitate, până când i-am spus că nu ne interesează Partidul Comunist. Ah, chiar l-am invitat să ne viziteze, dar n-a venit niciodată, încheie Uri.

Levy notase absolut totul, aşa cum îl îndemnase Cohen. Întrebările lui Cohen se mutară de la Alex şi vizară alți vizitatori ai muntelui.

— Există pe aici excursionişti care vin cu regularitate? Persoane care adesea urcă aici, sus? întrebă Cohen, observând că întrebarea îl făcuse pe Yehuda să se uite spre bărbosul Un care tăcuse în timpul conversației, în spatele ochelarilor fără ramă.

— Nu, spuse Uri, nelăsându-l să răspundă pe Yehuda sau pe oricare dintre ceilalți studenți.

Cohen studie o clipă fața lui Uri şi apoi îl surprinse pe Levy anunțând brusc că era timpul să plece. Se ridică de pe scaun, cerându-i permisiunea lui Uri să se uite la colecția de discuri a studenților. Uri încuviință şi cei doi intrară în cameră, Cohen spunându-i lui Levy să-l aştepte în maşină.

Ca şi Cohen, Levy observase reacția lui Yehuda la întrebările lui Cohen despre excursionştii obişnuiți. Tânărul

ofițer se îndreptă împreună cu Yehuda spre ieşirea din față şi spre maşină.

— Adineauri ai vrut să spui ceva, spuse Levy.

— Nu.

— Şeful meu a întrebat despre excursionişti obişnuiți, iar şeful tău a spus că aici, sus, nu vine nimeni, dar tu începuseşi să spui ceva, apoi te-ai oprit.

Levy vorbi prozaic, ca de la un lucrător istovit către altul.

— Aici, sus, nu avem şefi, spuse Yehuda, ofensat de sugestie.

— Ei, comandantul cetei voastre, spuse detectivul, folosind acronimul *Mem-kaf,* familiar oricui fusese în armată.

Yehuda zâmbi.

— Da, uneori se comportă ca un soldat eminent într-un cort. Întotdeauna încearcă să fie cel mai bun, întotdeauna încearcă să conducă, să aibă responsabilități.

— Te cunosc, nu-i aşa? întrebă Levy dintr-odată. Studentul ridică din umeri.

— Unde ai făcut armata? întrebă Levy.

— La brigada a şaptea.

— Asta este. Am fost comandantul de rezervă al

regimentului de acolo, spuse Levy. Cine a fost *Mem-peh-ul* tău? folosi el din nou acronimul pentru comandantul de regiment.

— Zvika Apllebaum, spuse studentul.

— Adevărat, spuse Levy, eu l-am instruit. Transmite-i complimentele mele, şi rezerviştilor următori. Din cauza muncii ăsteia n-am mai fost de mult pe acolo, adăugă el. Ascultă, chiar avem nevoie de ajutor în problema asta. Există excursionişti obişnuiți?

Se opriseră din mers şi stăteau la poalele unui grepfrut ce începuse să înmugurească. Soarele era neobişnuit de puternic pentru o zi de primăvară, iar Levy îl simțea bătându-i în moalele capului.

— Diverşi oameni. Nimeni în mod special. Excursioniştii voştri obişnuiți. Familii de *titulim* în weekend. Pe aici există o mulțime de locuri istorice. Biserici, poveşti, turişti. Uneori vin şi ne bat la uşă, crezând că şi noi suntem de vizitat. Ca un muzeu. Nu le acordăm atenție atâta timp cât nu pătrund în grădină sau în sufragerie.

— Poate ai văzut pe cineva plimbându-se la ore neobişnuite. Noaptea târziu sau ceva asemănător?

— Păi, asta e problema. Este un caz de crimă, nu? De aceea vreau să ajut. Noi toți vrem să ajutăm. Există cineva.

Nu ştiu nimic despre el. El nu intră aici, dar *noi* îl vedem.

— De unde vine? întrebă Levy.

— Nu ştiu. Pur şi simplu, apare pe deal... şi dispare. Merge în toate direcţiile. Nu pare să aleagă un anumit drum.

— Ce-l face aşa de deosebit? întrebă Levy.

— Este străin. Vreau să spun că asta nu înseamnă nimic deosebit, n-am nimic împotriva străinilor.

— Ai vorbit vreodată cu el?

Ochii studentului se întoarseră nervoşi de la faţa lui Levy către studenţii de la capătul cărării.

— Nu. Niciunul dintre noi. Niciunul dintre noi n-a vorbit cu el. Păstrează distanţa faţă de terenul nostru.

— Nimeni nu va avea probleme, dacă nu face nimic din ce n-ar trebui să facă.

— Păi, vreau să spun că poate Uri trebuia să spună ceva.

— De ce n-a făcut-o?

Amândoi priveau spre cărarea cu dale, unde Uri şi Cohen stăteau de vorbă. Deodată Uri îşi luă privirea de la Cohen spre a se uita la Levy şi Yehuda.

— N-are importanţă, spuse Levy, am să-l întreb chiar eu.

— Aşteaptă, spuse studentul de îndată ce Levy făcu

primul pas pe cărare. Lucrul ăsta este foarte important, nu-i aşa? Mult, mult mai important decât alte lucruri. Vreau să spun că, dacă ți-aş fi spus că noi am făcut ceva cu adevărat ilegal...

— Străinul este o legătură *nafas,* spuse Levy, ghicind uşor că, în ceea ce încerca studentul să spună, era vorba de haşiş.

Yehuda îşi ridică umerii sfios. Instinctul lui Levy îl condusese bine, iar scuzele lui Yehuda țâşniseră atât de repede din el, încât tot ce mai avea de făcut acum era să admită şi restul.

— Pare că are *nafas* întotdeauna. Dar noi nu ne ducem să-l căutăm. Se întâmplă doar când trece pe aici. Niciunul dintre noi nu ştie unde locuieşte sau unde să-l găsească. Dar, uneori, dacă-l vedem pe dealuri, unul dintre noi se duce la el, iar el ne dă puțin *kef,* pentru o mică distracție.

— Poți să-l descrii?

— Păr lung, puțină barbă. Felul acela de barbă prin care unii îşi acoperă doar bărbia şi unde s-ar potrivi şi o mustață. Modelul anilor '60. Cunoşti felul acela, în zilele noastre sunt o mulțime de tipi de acest fel.

— Bineînțeles. N-ai vorbit niciodată cu el? A vorbit vreunul dintre voi vreodată cu el? Cum îl cheamă?

— Eu unul nu ştiu. Nu cred că vreunul dintre noi să-l cunoască. Într-o zi Uri l-a găsit fumând sus pe deal, şi cred c-au vorbit un pic. Dar, de atunci, aşa cum ți-am spus, când uneori îi cerem, ne dă puțin.

— A făcut vreodată vreo aluzie la schit? L-ai văzut vreodată îndreptându-se spre schit?

— Nu, spuse studentul, ultima dată când l-am văzut, sunt mai mult de două săptămâni de atunci, asta-i sigur, se ducea într-acolo, arătă el cu degetul în sus pe deal, spre creasta unde autostrada către Hadassah se răsuceşte şi o ia în jos, de-a lungul dealului, îndreptându-se spre fundul văii.

— Vine dinspre vale sau de deasupra ei?

— Nu ştiu.

— Nimic după care poate fi identificat? Are vreun picior mai scurt, vreo cicatrice?

— Numai barba, cred. Este unul care seamănă cu membrii Knesset-ului, ştii, unul cu o perie în loc de barbă.

Levy râse.

— Altceva? întrebă el.

— Nimic care să-mi vină în minte.

Levy se întoarse, vrând să se îndrepte spre Cohen.

— Aşteaptă, spuse Yehuda, ai de gând să faci tam-tam din chestia asta? Mă refer la faptul că *luăm nafas.*

Levy se uită în ochii studentului.

— Cât foloseşti? Pe lună? Pe săptămână? Pe zi?

— Foarte puțin.

— Cât de mult este acest foarte puțin?

— Două degete pe lună. Poate trei. Maximum. Levy râse.

— Ai făcut-o să sune ca şi cum ai folosi trei saci pe săptămână. Dacă ne-am ocupa de orice persoană din acest oraş, care fumează atât de puțin, crezi c-am mai avea timp de crime?

Când se urcă în maşină, Levy încă mai zâmbea.

— Ce-i aşa nostim? întrebă Cohen.

— Am uitat cum este să fii student. Cel cu care vorbeam. Am observat că voia să spună ceva când l-ați întrebat despre excursionişti, iar Uri a spus că nu văzuseră aceeaşi persoană de două ori. Păi, mi-a spus că este cineva...

— Vreun hippy, îl întrerupse Cohen pe un ton voit nepăsător.

Levy era înmărmurit şi încetase să se mai lupte cu volanul.

— De unde ştiți?

— Mi-a spus Uri, spuse Cohen, conştient că va trebui

cândva să-i dea drumul lui Levy să se descurce singur.

— V-a spus că uneori fac rost de *nafas* de la acest hippy? încercă Levy.

— Desigur.

— Ei, dar are vreun nume? îl îmboldi Levy.

Cohen scria nişte observaţii pe spatele unui plic, aplecat peste tabloul de bord. Rămase tăcut o clipă şi clătină din cap.

— După cum spune Yehuda, are o barbă caraghioasă. Ca un membru din Knesset. O ţăcălie.

Îi dăduse informaţia lui Cohen în acelaşi fel în care acesta îşi menţionase propriile cunoştinţe despre excursionist.

— Bine, foarte bine, spuse Cohen.

— Şi eu care credeam că tocmai realizasem ceva... bolborosi Levy doar pentru el.

Când Levy luă o curbă, schimbând direcţia, Cohen zâmbi în sinea lui şi-şi reluă poziţia în scaun. Deoarece Levy încerca să ţină maşina cât mai drept posibil, mai întâi roţile din stânga, apoi cele din dreapta, trecură repede peste marginea ridicată şi murdară a drumului. Cohen aşteptă următoarea întrebare a lui Levy.

— L-aţi crezut? întrebă Levy, în timp ce intrau în

piațeta din fața fântânii oraşului.

Cohen dădu afirmativ din cap.

— Este un oraş mic. Îl cunosc, îl cred.

— De ce n-ați spus nimic?

— Dacă ar fi dorit ca toți ceilalți să ştie că mă cunoaşte, ar fi spus ceva când am sosit. A vrut să-mi vorbească în particular. Asta-i tot. Este de încredere. Mi-ar fi spus dacă ar fi ştiut cum îl cheamă pe acest hippy.

— Dacă îmi cereți părerea, cred că-i nebun. O pace separată. Futurism. Meditație. Nonsens. O gaşcă de consumatori de haşiş. Şi el este cel mai mare dintre ei.

— Are dreptul să facă o pace separată, spuse Cohen în cunoştință de cauză. Câți ani crezi că are?

— Nu ştiu. Ca ceilalți. Cam douăzeci şi cinci.

— Este mai mare decât tine.

— Glumiți.

— Nu i-ai observat mâna dreaptă? Levy înghiți în sec.

— Nu.

Cohen clătină din cap, nemulțumit de locotenentul său.

— Trei degete arse într-unul singur. După asta l-am recunoscut. A fost genist cu ani în urmă, la unitatea de geniu. A fost fericit c-a putut să-i crească barba. Sub ea, fața lui este o cârpăceală. A avut noroc că a rămas în viață.

— N-am ştiut.

— Trebuia să fi observat, se răsti Cohen. Meseria ta este să observi lucrurile.

— Stătea cu mâinile încrucişate. Nu m-am gândit că...

— Observă. Ascultă, adăugă Cohen, iar Levy ştiu ce mai urma... Gândeşte, recită inspectorul. Gândeşte, repetă el.

Cohen zâmbi şi se lăsă pe spate, privind la terasele şi crângurile pe lângă care treceau.

— Şi acum ce mai urmează? întrebă Levy când ajunseră la baza muntelui şi traversară satul din vale, începând apoi iar să urce dealul spre drumul principal către oraş.

— Cum îl căutăm pe acest hip-py cu barbă caraghioasă?

— Câți hippy există acum în oraş?

— Cine ştie? O mie? Câteva mii? Poate că până acum a plecat. Dar cine poate spune ce este un hippy? Cineva cu păr lung, cineva cu barbă? Aici toată lumea se îmbracă ciudat.

— Câți turişti crezi că vom avea de Paşti? întrebă Cohen.

Până la sărbătoare mai era doar o lună.

— Dacă nu-s probleme mari? Dacă în presa internațională n-o să apară nimic neplăcut şi dacă turiştii nu-şi anulează excursiile în ultima clipă din cauza prietenilor care să le spună că în Ierusalim sunt bombe? Poate un sfert de milion? Dar dacă se întâmplă ceva – şi după cum merg treburile, cine ştie ce altceva se mai poate întâmplă – poate un sfert dintr-atât.

Cohen se gândi o clipă.

— Nu putem ridica orice străin care aduce a hippy şi orice străin cu o barbă caraghioasă. Şi chiar dacă am putea, cu ce ne-am alege? Tot ce ştim este că un străin cu țăcălie face excursii prin pădure şi că uneori are *nafas* de vânzare. Îți spun eu ce să faci, notează ceva pe hârtie pentru Şahar, adăugă Cohen, referindu-se la şeful brigăzii de narcotice din Ierusalim. El ne va informa imediat despre orice hippy ridicat pentru droguri. Vrem să aflăm imediat despre orice străin arestat.

— Am putea pune pe cineva să stea pe deal, sugeră Levy. Dacă am pus pe cineva la schit, am putea găsi pe cineva să stea şi pe deal.

Cohen râse zgomotos.

— La schit am pus în uniformă o persoană prietenoasă. Ai văzut doar pe cine-am fost nevoit să numesc acolo.

Yerahmiel, un polițist care nu-i nici pensionar, nici angajat, a cărui nevastă crede că, dacă bărbatul ei a fost obligat să iasă la pensie, asta îl va omorî. Era folosit pe când forțelor de poliție nu li se cerea nimic altceva decât să poarte uniformă.

Trimiterea pe deal a unei echipe care să stea de pază douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru nu era un vis mai puțin realizabil decât era futurismul lui Uri şi al lui Yehuda. Cohen nu avea anchetatori suficienți pentru toate cazurile nerezolvate. Avea nevoie de o jumătate de duzină de oameni care să lucreze pe munte, toți pentru un suspect care nu era nimic altceva decât o descriere vagă. Şi orice greşeală într-o acțiune neacoperită complet ar speria pe cineva suspicios, făcând ca întreaga muncă să-şi piardă rostul.

— Pe cine vrei să pun acolo de strajă? îl întrebă Cohen aspru pe Levy. Pe Păsărilă? Patrulă în uniformă? Cine? Şi pentru ce? Tot ce putem face în legătură cu acest hippy este să-l înştiințăm pe Şahar că îl căutăm. Uri a spus că acest hippy poartă uneori o vestă. E ceva.

Deoarece ajunseră la capătul drumului, Cohen îi ceru lui Levy să oprească. Marea se vedea clar din toate părțile, soarele părea că atârnă de o panglică purpurie de nori.

Cohen coborî din maşină şi traversă asfaltul spre partea vestică a drumului şi rămase acolo, în picioare, cu braţele încrucişate pe piept, o briză slabă răvăşindu-i părul cărunt.

Levy dădu mai tare volumul staţiei de radio a poliţiei pentru a asculta pulsul oraşului luat la sfârşitul Sabatului şi la începutul unei noi săptămâni. Echipa de genişti căuta un obiect suspect într-o alee din spatele unei cafenele de pe promenada Ben-Yehuda. Echipa de grăniceri raporta aruncări cu pietre la Poarta Damascului. Fuseseră arestaţi doi adolescenţi.

Cohen stătu pe creasta muntelui până ce tonurile îndepărtate de purpuriu de-a lungul profilurilor norilor deveniră prea neclare ca să mai poată fi văzute. Se întoarse la maşină.

În timp ce se strecurau pe străzi, Cohen folosi radioul pentru a-i ordona lui Şvilli să se întoarcă la birou cu traducerea minusculei notiţe manuscrise, pe care o găsise sub patul din camera călugăriţelor. Şvilli Îi înmână lui Cohen propria traducere manuscrisă:

...apartamentul şi mutarea, dar sunt probleme, bineînţeles că sunt probleme, există ceva aici fără probleme? Mă gândesc întotdeauna la tine şi la a mă afla cu tine, şi cum s-o fac. Am vorbit cu tata şi el spune că s-ar putea

aranja, dar ar dura nu numai actele, ci şi decizia, nu decizia mea sau a lui, ci a lor...

— Cine-i tatăl? întrebă Cohen.

— Păi, spuse Şvilli, poate fi tatăl fetei, dar ar putea fi şi un preot

— Dar „decizia”? continuă Cohen, iar Şvilli sugeră că era decizia Elenei de-a pleca la Ierusalim, sau poate de a se alătura ordinului, adăugă el, de a se duce la schitul din Ierusalim.

Cohen acceptă analiza lui Şvilli fără să argumenteze, ascultând şi oftând. Documentele despre Alex de la ministerul de interne erau aşteptate dimineaţă, iar Şmulik promisese că hârtiile de la Şabak vor ajunge la biroul lui Cohen până la sfârşitul zilei de duminică. Cohen n-avea nicio speranţă că birocraţia Implicată şi-ar putea respecta promisiunile. Dar trebuia să ştie mai mult despre viaţa celor două femei înainte ca acestea să devină călugăriţe. Totuşi, nu putea să se bazeze numai pe hârtiile, pe documentaţia ce se strecura cu greu printre birocraţii – a lui, a lui Şmulik, a Mossad-ului, a lui Nussbaum. Îl lăsă pe Şvilli să plece, atrăgându-i încă o dată atenţia să nu se facă văzut prin Ein Kerem şi să se ferească de Alex.

Rămas singur, Cohen se gândi mai serios la KGB-ist,

pusese arogant, condescendent, curios de neimpresionat de crime. Dar, în felul în care reacționase Alex când Cohen îi amintise faptul că sosise în 1977, în același an cu tânăra călugăriță, era altceva, ceva mai profund.

— A promis că va coopera, dar n-a făcut nimic. Ai putea crede că cercetează ceva, se dezlănțuise Levy în mașină.

Cohen trebuise să fie de acord. Dar și el trebuia să fie atent. Orice mișcare de-a lui în direcția Alex ar fi o mișcare pe teritoriul Șabak-ului pentru că, prin definiție, orice mișcare față de Alex era contraspionaj, sarcina lui Șmulik.

Lui Cohen îi era imposibil să prevadă ce s-ar putea întâmpla în această situație. Își aminti de comentariul șefului Mossad-ului.

— Ar putea fi obligat să lucreze pentru noi.

Erau în stare să facă o înțelegere cu Alex. Dar în ceea ce-l privea pe Cohen, dacă Alex era criminalul, trebuia să plătească.

CAPITOLUL 9

Duminică de dimineață, Cohen și Levy plecară de la

Ierusalim cu maşina la laboratoarele de medicină legală ale morgii din Abu Kabir, din Jaffa, unde lucrau reprezentanții parchetului.

— Două cuțite, un singur ucigaş, spuse Raoul, chiar înainte de-a lua Cohen loc.

Birouaşul lui Raoul era în mijlocul coridorului ce ducea de la chirurgie, unde erau tăiate cadavrele, la morga unde corpurile stăteau înghețate în sertare din oțel inoxidabil. Împreună cu Raoul, Cohen stătuse aplecat de multe ori asupra unui corp, de fiecare dată observând cât de silențios alunecau sertarele în şi din frigider, de fiecare dată anticipând țigara de care va avea nevoie de îndată ce va pleca, pentru a-şi curăța nările de mirosul de substanțe chimice ce îmbâcseau locul.

Încăperea în care Raoul îşi desfăşura activitatea era ticsită de publicații medicale, grămezi de formulare oficiale, cărți şi bucăți de corpuri omeneşti păstrate în borcane mari cu substanțe chimice. Într-un colț erau sprijinite unul de altul două manechine vechi.

— Ce fel de cuțite? întrebă Cohen.

Între degete ținea o țigară neaprinsă, răsucind-o absent în mână, ca un şarlatan care se joacă cu un pachet de cărți.

— Greu de precizat. Sigur cu lama dreaptă.

Ochii lui Cohen erau atraşi de manechine, de curba grațioasă a gâturilor din material plastic.

— Poate de cincisprezece centimetri lungime, continuă el, făcându-l pe Cohen să-şi amintească de adâncimea rănilor din gâturile călugărițelor, poate puțin mai lung sau mai scurt. Foarte ascuțit şi îngust. Tăietura are o lățime de numai un centimetru şi jumătate.

Cohen îşi mută privirea de la manechine la medicul legist.

Raoul spuse că el credea că ucigaşul nu avea „sânge rece”.

Levy interveni.

— Era legat emoțional de ele, ghici detectivul.

— Nu trage nicio concluzie, spuse Cohen, liniştindu-l pe Levy cu palma ridicată, întorcându-se spre Raoul, explică. Ucigaşul era foarte puternic, foarte stăpân pe sine. Şi apoi adăugă. Drogat?

— Da, da, confirmă Raoul. Felul în care a reuşit să lovească ambele femei, aproape dintr-odată. Au murit aproape instantaneu, deşi inima celei mai tinere a mai rezistat ceva. Ea a sângerat mai mult decât bătrâna. Dar n-am nicio modalitate de a stabili dacă era drogat.

— Au fost omorâte simultan, spuse Cohen, preocupat,

după o clipă de gândire. A fost o singură mişcare. N-a fost nicio luptă.

— Aşa este, spuse Raoul, confirmând viguros. Când au fost lovite, amândouă stăteau în picioare. Ucigaşul era mai înalt decât ele. Raoul explică cu multe detalii consecinţele fiziologice ale penetrării pielii de către cuţite, care trec prin jugulare şi rup coloana vertebrală. Pe a patra vertebră a bătrânei era o zgârietură. De altfel, condiţiile de pătrundere au fost foarte asemănătoare, în clipa în care au căzut, amândouă erau de fapt moarte. Priviţi, vă pot arăta.

Luă două rigle de pe biroul lui şi, ţinându-le bine într-o mână, încercă să mişte unul din manechine în mijlocul camerei.

— Ajută-l, îi ordonă Cohen lui Levy care se sprijinea nepăsător de un raft.

Levy ridică din umeri şi se îndreptă spre celălalt manechin.

Raoul stătea în picioare, în faţa manechinelor, cu o riglă în fiecare mână.

— Uitaţi-vă, spuse el. El stătea în faţa lor şi trebuie să-şi fi ridicat braţele aşa.

Stând în picioare de cealaltă parte a celor două manechine, Cohen şi Levy îl urmăreau pe Raoul care-şi

desfăcu larg brațele, mult deasupra capului. Medicul îndreptă cele două rigle în jos, vârfurile atingând locul unde gâtul se îmbina armonios cu umărul.

— Vedeți, spuse medicul, zâmbind. Se poate face. Levy luă cele două rigle de la Raoul şi încercă mişcarea.

— Cred că ar putea fi stângaci, spuse dintr-odată Raoul. Vedeți, bătrâna era în stânga, tăietura a fost făcută mai adânc şi cu o vertebră mai jos decât la femeia mai tânără. Avea mai multă putere în brațul stâng.

— A fost noroc sau ştiință? întrebă Cohen. Ştia unde loveşte?

— Probabil că avea practică, spuse Raoul. Antrenat. Pentru o clipă Cohen se gândi. Raoul încercă să continue, dar Cohen îşi ridică mâna. Spuse:

— Stați puțin, vreau să scriu ceva.

Scoase din buzunar un blocnotes galben de dimensiunea unei palme şi desfăcu capacul stiloului pe care-l purta în buzunarul cămăşii. Scrise puțin, apoi îşi întoarse privirea spre doctor, observându-l pe Levy care-l privea cu curiozitate.

— Altceva? întrebă el.

— Erau mamă şi fiică, comentă Raoul pe un ton jumătate întrebător, ce indica dorința de confirmare.

Cohen aprobă din cap.

— Păi, asta explică cele legate de bătrână. Dar trebuie să vă spun ceva; de acolo de unde sunt eu, se ştie că o călugăriță trebuie să fie virgină.

Cohen fu surprins.

— Ce vrei să spui?

— Tânăra. Nu era virgină. Nicio urmă de relații sexuale recente, dar cu siguranță că nu era virgină. Bineînțeles, adăugă repede, văzând perplexitatea de pe chipul lui Cohen, probabil că şi-a pierdut-o altfel.

— Nu există altă modalitate de exprimare? întrebă Cohen.

Raoul scutură încet din cap, lăsându-i lui Cohen un alt mister ce urma a fi rezolvat.

Levy îşi pierdu o oră întreagă conducând maşina înapoi spre Ierusalim, întrebându-se ce-şi notase Cohen în carnețel, ştiind că acesta i-ar fi spus ceva dacă ar fi vrut ca el să afle, dorindu-şi, o dată în plus, ca detectivul să-i spună totul. La intrarea în oraş, Levy schimbă direcția, luând-o pe locul de trecere spre stânga, pregătindu-se să scurteze drumul spre complexul rusesc prin împrejurimile religioase ale acestuia.

— Lasă-mă la Emek Refaim, ordonă Cohen.

— Credeam...

— Am de făcut nişte comisioane.

Levy răsuci volanul înfuriat, dar trebui să apese imediat pe frână pentru a evita coliziunea cu un taxi ce se apropia din dreapta.

Şoferul de taxi îi strigă „maniacule”, iar Levy îşi ridică braţele împăciuitor, mormăind ca răspuns „greşeala mea”. Şoferul bolborosi ceva, iar Levy îl lăsă să treacă.

— Nu-i nimic, poţi trece acum spuse Cohen calm, uitându-se peste umăr spre linia de circulaţie din stânga.

Când ajunseră la Emek Refaim, Cohen îl rugă pe Levy să-l lase la un bloc mai departe de casa lui, lângă centrul comercial unde, la parterul clădirilor, se aflau cinci magazine mici.

— O să mă duc pe jos acasă, păstrează maşina, n-am nevoie de ea, spuse Cohen.

Levy opri maşina şi Cohen coborî.

— Află de la Yaffe la ce oră sunt mâine funeraliile celor două călugăriţe, dar asigură-te că vom avea la dispoziţie cel puţin unul dintre fotografii noştri la faţa locului, îl instrui detectivul.

Levy porni maşina, uitându-se prin oglinda retrovizoare, curiozitatea sa legată de timpul liber al lui

Cohen transformându-se în gelozie.

Între timp, bătrânul detectiv intră în magazinul lui Moise, măcelarul său preferat. Se aşează pe un scăunel din lemn de sub un ventilator de perete ce se legăna înainte şi înapoi, fiind prins cu o balama. În magazin erau trei clienți şi, înainte de a vorbi cu măcelarul, Cohen aşteptă până ce aceştia plecară.

— Avram Cohen! N-ai mai trecut de mult pe aici, spuse Moise. Cu ce să te servesc? Am nişte carne de rață, grozavă, ştiu că-ți place, îmi amintesc. Am o rață grozavă. Grozavă.

— Moise, spuse Cohen, am o problemă, poate mă poți ajuta.

— Da, desigur, ce s-a întâmplat? Sunt gata întotdeauna să ajut poliția.

— Cât de precis poți să fii cu un cuțit?

— Ce vrei să spui?

— Cât de exact poți să fii? Cunoşti vertebrele, spuse Cohen, arătând cu degetul spre gâturile puilor de găină îngrămădite într-un colț, sub vitrina dulapului frigorific.

— Ai nevoie de nişte gâturi de pui pentru pisică, da?

— Da, desigur, dă-mi nişte gâturi. Dar n-am venit aici pentru asta. Ascultă, am să-ți explic. Crezi că ai şti cu exactitate unde să fixezi un cuțit în aşa fel, încât, dintr-o

singură tăietură, el să pătrundă chiar printre oase, direct?

Moise îşi folosi mânerul cuțitului ca să se scarpine în bărbie, înclinându-şi capul şi încruntându-şi sprâncenele.

— Ascultă, spuse Cohen, arătând către o halcă mare de carne de vacă, cu oase, ce atârna de un cârlig în spatele lui Moise. Vezi că între coaste există un spațiu? Există un spațiu între fiecare pereche de vertebre ale gâtului. Crezi că ai fi în stare să străpungi gâtul dintr-o lovitură? Cu un cuțit. Nu cu un satâr.

— Desigur, spuse măcelarul.

Deschise uşa din oțel inox a frigiderului din spatele lui, intră înăuntru şi scoase o bucată mare de carne de vacă. Aşează carnea pe o tejghea din lemn şi alese un cuțit lung şi ascuțit de pe o etajeră de pe perete.

— Ce vertebre? îl întrebă pe Cohen, ținând cuțitul în mână.

— N-are importanță.

— Urmăreşte-mă.

Ridică cuțitul şi, dintr-o lovitură, pătrunse prin tot stratul de carne până la lemn.

— Acum, priveşte.

Scoase un satâr mare şi, dintr-o mişcare prea rapidă ca polițistul s-o poată urmări, tăie carnea de vacă

perpendicular pe cuțit Carnea se desfăcu în două. Cuțitul căzuse în partea dreaptă, între cele două vertebre a ceea ce Cohen recunoscu deodată ca fiind gâtul unei vaci.

— Acestea sunt vertebrele a patra şi a cincea. Să-ți mai arăt o dată?

Cohen îl opri.

— Este foarte bine, te cred. Acum o să te întreb altceva.

— Da? aşteptă Moise.

— Ai fi putut face acelaşi lucru, dacă gâtul ar fi fost mai mic, dac-ar fi fost doar atât de mare?

Îşi întinse mâinile, vârfurile degetelor mari şi arătătoare, formând un oval.

Moise se uită atent şi preocupat la mâinile lui Cohen.

— Vrei să spui gâtul unui om, nu?

— Da, gâtul unui om. Ar şti un măcelar, unul cu experiență, să facă asta?

Moise se gândi puțin.

— Da. Sigur. Este posibil. De ce nu? Un măcelar bun, puternic, poate ar greşi, cuțitul ar putea aluneca puțin. Dar totuşi ar pătrunde. Este nevoie de un cuțit bun şi lung. Foarte bun, foarte ascuțit. Este nevoie de un măcelar puternic. Ai prins pe cineva care a făcut acest lucru îngrozitor?

— Moise, mi-ai fost de mare ajutor, spuse Cohen, ignorând ultima întrebare a lui Moise. Deci, ce spui? Ai de gând să-mi dai rața?

Pe lista sa de posibili suspecți Cohen îi adăugă pe măcelari. Unii lucrau în abatoare, alții îşi aveau propriile magazine. Cohen voia să fie interogați toți, în special cei ce trăiau în Ein Kerem. Şi, în timp ce făcea asta, adăugă o listă cu toți cei ce fuseseră arestați în ultima decadă, în timpul demonstrațiilor antisovietice. Pe listele acestea nu vor fi prea mulți: majoritatea demonstrațiilor antisovietice care aveau loc în Israel erau sponsorizate de organizații oficiale ce cereau emigrarea liberă a evreilor.

De la Raoul mai află un lucru, ceva ce-l îngrijoră şi mai mult. Criminalul stătuse față în față cu victimele, şi totuşi nu fusese nicio luptă. S-ar fi putut să-l fi cunoscut. Se întrebă dacă Alex poseda vreun cuțit.

CAPITOLUL 10

Călugărițele urmau să fie înmormântate la prânz, la schit, printr-o ceremonie restrânsă. La schit oasele lor aveau, în cele din urmă, să fie dezgropate şi depozitate într-o

pivniță în care erau depuse oasele şi craniile tuturor călugărițelor care-l serviseră în acel loc pe Dumnezeu. Dar, mai întâi, fu o ceremonie publică la intrarea în biserica de un alb scânteietor a misiunii ortodoxe ruseşti din centrul complexului rusesc.

Cohen stătu deoparte, evitând să atragă atenția cuiva care îl putea întreba despre caz. Îl urmări pe Yaffe care-şi juca rolul favorit de reprezentant al poliției desemnat pentru acest caz. Cohen râse afectat când Yaffe îşi făcu loc prin mulțime, dând mâna cu demnitarii, întorcând un profil nobil către fotografi. Fotografii poliției şi cei ai presei i-mortalizară funeraliile, făcură fotografii tuturor, de la arhimandritul mirosind a coniac, îmbrăcat în roba sa neagră şi prăfuită, până la diferitele oficialități trimise de ministerele guvernamentale.

Din cauza paşilor unei mulțimi numeroase, peste parcare se ridică un strat alb de praf, dar rafalele vântului cald din est îl îndepărtă pudrând robele negre ale clerului adunat la funeralii, precum şi pe cele ale avocaților în drumul lor spre şi de la tribunal. Cohen observă că, în timp ce clericii, pur şi simplu, ignorau praful, oamenii legii încercau să-şi perie pulberea de pe robele lor negre.

La slujbă participă întreaga delegație a bisericii ruse

roşii, dar mai erau şi clerici de la alte culte – spre surpriza acelora care înțelegeau complexitatea politicii bisericeşti – chiar şi maica stareță a schitului bisericii ruse albe.

Primarul sublinie faptul că ceremoniile şi impresionantele participări publice sunt o dovadă a triumfului relațiilor publice, aceasta demonstrând libertatea religioasă existentă în Ierusalim.

În timp ce sicriele erau scoase afară din sediul misiunii printr-o uşă laterală a unei clădiri micuțe, umbrită de un stejar din spatele Curții Supreme, călugărițele îndoliate stăteau tăcute. Preoții de la mănăstirea ortodoxă rusă de lângă Tiberias purtară sicriele, traversând parcarea ticsită de lume spre terasa din fața catedralei. Misiunea nu avea bani ca să păstreze biserica, dar arhimandritul conduse credincioşii la treptele ei din marmură care dădeau față-n față cu sediul poliției, într-o parte, un grup de femei şi copii arabi urmăreau ceremonia. De obicei, ei erau singurii care foloseau biserica, stând pe trepte, în timp ce aşteptau orele zilnice de vizitare a prizonierilor din celulele secției de poliție ce-şi avea sediul peste drum.

Cele douăzeci şi patru de călugărițe ale schitului Gorny strânseră rândurile, sutanele lor negre fluturând uşor în adierea vântului cald. Adunate laolaltă în acea dimineață

scăldată în razele soarelui, călugărițele încercară, dar fără succes, să păstreze distanța față de camerele de luat vederi. Nu fuseră lacrimi, tânguiri sau suspine înăbuşite. Fețele le erau solemne, respectuoase, calme. Dar când Cohen le privi în ochi în timp ce treceau pe lângă el, văzu de asemenea suspiciune față de tot ce le înconjura. Cohen era obişnuit cu alt gen de funeralii: ceremonii de înmormântare ale tinerilor soldați uciși în război, ale victimelor inocente ucise de teroriști, ale criminalilor uciși de alți criminali, precum şi ale polițiştilor uciși în toate felurile în care un polițist poate muri. Era obişnuit cu funeralii zgomotoase, pline de izbucnirile mamelor, soțiilor, taților sau fiilor în încercarea de a se arunca în gropi, strigând spre cer îndurare şi cerând răzbunare pentru moarte.

Dar, în timp ce urmau cele două sicrie, pe fețele lor nu se citea nicio urmă de emoție. Ele priviră tăcute când sicriele fură încărcate în spatele unei dube negre pentru a fi transportate la schit şi apoi la micul cimitir de la capătul din vest al proprietății.

Alex era îmbrăcat în negru. Cohen ajunsese la concluzia că Alex se îmbrăca întotdeauna în negru. El urmări de la distanță cum rusul şedea tolănit în scaunul şoferului dubei, aşteptând să se termine condoleanțele şi

scuturatul mâinilor, ca să poată duce sicriele înapoi la schit.

— Cooperare, spuse detectivul, punându-şi mâna pe pervazul deschis al dubei negre şi prăfuite, încă aştept cu nerăbdare să cooperezi.

— Bineînțeles, zise Alex, privind în jos spre Cohen de la înălțimea locului din dubă. Dar zilele astea am avut mult de lucru. Sunt sigur că înțelegeți. Funeraliile, pregătirile... I-am spus lui Yaffe că am să-i stau la dispoziție de îndată ce voi putea...

— Rapoarte în scris, sugeră Cohen. Da, îmi imaginez că eşti ocupat zilele acestea, îşi luă ochii de la Alex şi se uită spre mulțime. Surâse, urmărindu-l pe neobositul primar care trecea de la un demnitar bisericesc la altul, împărtăşind condoleanțe, şiret ca totdeauna, nelăsând zvonurile să se stingă. Cohen spuse încet: Da, trebuie să ai o mulțime de explicații de dat despre calitatea securității la schit.

— Dumneavoastră reprezentați autoritățile, spuse Alex, luând o gumă de mestecat dintr-un pachet din bordul maşinii, înainte de a şi-o arunca în gură, o desfăcu pe îndelete şi o studie. Dumneavoastră răspundeți de securitate.

Se uită în oglinda retrovizoare, îşi aranjă părul negru

peste urechi, apoi se întoarse spre Cohen şi-i zâmbi.

— În afara schitului, spuse Cohen. În interiorul lui, dumneata, adăugă el, refuzând oferta lui Alex de a lua o gumă de mestecat.

— Dacă nu luați asta, spuse Alex surâzând, atunci poate primiți un sfat.

— Sunt numai ochi şi urechi, ochii plimbându-i-se peste mulțime.

— Nu faceți aceleaşi greşeli ca politicienii.

— Ce greşeli? Ei fac foarte multe.

— Să nu presupuneți.

— Ce n-ar trebui să presupun?

— Că, în acest caz, vă sunt duşman.

— Dovedeşte-mi că nu eşti. Spune-mi de ce ți-a trebuit atâta timp ca să ne anunți ce s-a întâmplat. Spune-mi ceştii...

— Îmi pare rău, chiar că-mi pare rău. Dar nu mai am nimic de adăugat. Nu există nimic altceva de care să am cunoştință.

În aer se simți mirosul familiar al spumei de după ras al lui Yaffe.

— Ce vrei să ştii, Avram? întrebă ofițerul de legătură apărând din spatele lui Cohen.

— Îl rugam pe Alex să-mi spună când va sta cu noi să ne povestească despre schit, despre călugărițe şi poate chiar despre el.

— Sunt arestat? Sunt suspect? zâmbi omul de la KGB spre Cohen. Femeile n-au fost nici măcar depuse să se odihnească, nu aveți nimic altceva în afara unei urme de picior şi deja mă bănuiți? Tonul său era acuzator, dar nu ostil. Cohen se uita amenințător în timp ce rusul îşi juca rolul în fața lui Yaffe, adăugând: Le cunoşteam pe aceste femei. Poate merit şi eu puțină compasiune pentru durerea mea.

— Bineînțeles, bineînțeles, mormăi Yaffe. Sunt sigur că Avram n-a vrut să te acuze.

Cohen îl ignoră pe Yaffe.

— Haide, Alex, spune-mi de ce ți-a trebuit două ore ca să ne înştiințezi despre crime.

— V-am spus la schit. Arhimandritul a vrut să spună rugăciuni ca să le liniştească pe surori, răspunse Alex şi apoi îl întrebă pe Yaffe: Trebuie să răspund la aceste întrebări chiar aici? Acum? Trebuie să particip la funeralii.

Mulțimea se împrăştia şi Cohen era conştient că arhimandritul şi sora Elisabeta îi aşteptau.

Yaffe se întoarse disperat spre Cohen. Cohen continua

să-l fixeze pe Alex.

— Dacă nu acum, probabil altă dată, îl presă Cohen. Bineînțeles, dacă aş şti că vei încerca să ne ajuți, atunci lucrurile ar putea fi altfel între noi. Dar nu mi-ai spus nimic, nu-i aşa?

— Avram, trebuie să plece... spuse Yaffe.

— De acord, zise Cohen, sunt sigur că pentru un timp nu va pleca din țară, poate nici măcar din oraş. Numai în cazul în care *biserica* lui îl vrea în altă parte. Poate acasă...

Cohen aşteptă reacția lui Alex la întrebuințarea cuvântului „biserică". Se văzu o uşoară încleştare a fălcilor, apoi rusul se aplecă înainte pentru a porni motorul dubei. Yaffe făcu un pas înapoi, dar Cohen îşi lăsă mâna pe pervazul uşii.

— Alex, până la urmă voi afla.

— Nu sunt eu criminalul dumneavoastră, se răsti Alex, pierzându-şi cumpătul.

Ca să poată ieşi din parcare, băgă motorul în viteză, aplecându-se în față, folosindu-şi palma „deschisă pentru a răsuci volanul.

Dându-se brusc la o parte, Cohen îi spuse pe față lui Yaffe:

— Chiar că eşti idiot, să ştii. Yaffe încercă să fie

împăciuitor.

— Avram, Avram, aşteaptă! zise ofițerul cărunt. Cohen se opri în mijlocul parcării.

— Ce este? întrebă nerăbdător.

— Ascultă, regret, dar sunt lucruri pe care nu le cunoşti, lucruri care se întâmplă. Dumnezeu mi-e martor că sunt ultimul care ar încerca să împiedice vreuna dintre cercetările tale. Şi Dumnezeu mi-e martor că vreau ca acest caz să fie repede clarificat. Dar sunt lucruri care se întâmplă şi...

— *Nu?* îl îmboldi Cohen. Ce se petrece?

— Ştii că ți-aş spune dacă aş putea.

— Spune-mi ceva, Meşulam, erai la fel şi înainte de-a te apuca de meseria asta sau meseria te-a făcut să te comporți aşa?

Lui Yaffe îi trebui un timp să reacționeze.

— Cohen, fii atent, asta-i tot. Fii atent. Unui diplomat nu-i poți vorbi aşa. Şi, ca om al bisericii, aici are statut diplomatic. Nu-i un puştan de pe stradă pe care tu şi oamenii tăi ar putea să-l terorizeze sau să-l încânte ca să-l facă să vorbească.

— N-am afirmat niciodată că este suspect. Vreau să ştiu doar dacă are de gând să ne ajute. Asta-i tot. Iar tu vii

şi...

— Nu-mi arunca mie de-alde astea, spuse Yaffe, păstrându-şi calmul. Te-am auzit. Chiar te-am auzit, Avrame. Aceste lucruri sunt delicate. Dar eu sunt de partea ta.

Cohen nu era sigur deloc că Yaffe voia să-l ajute – dacă ajutor însemna complicarea relațiilor dintre poliție şi comunitățile diplomatice şi bisericeşti. Dar era sigur că Yaffe era numai de partea lui Yaffe. În măsura în care Cohen putea spune, Yaffe ar fi fost fericit cu orice soluție care ar fi ținut lucrurile liniştite, netulburate, calme, line. Dar, fiind mai mult decât Cohen un adept al curselor cu obstacole întinse de politicieni, Yaffe putea fi în acelaşi timp periculos, deoarece cunoştea manevrele politice din interiorul lor.

— Las-o baltă, rosti Cohen. Spune-mi ceva ce nu ştiu. Spune-mi ceva ce m-ar ajuta.

Îşi reluară drumul spre secția de poliție de vizavi de parcare, oprindu-se din cauza circulației de pe strada care trecea prin complexul primăriei oraşului către Strada Profeților.

— Vorbeşte-mi despre schit, sugeră Cohen.

Yaffe zâmbi şi se lansă într-o conferință despre istoria locului. Menționă că, o dată trimise la Ierusalim,

călugărițele ortodoxe rar îl părăseau.

— Vrei să spui că nu sunt lăsate să plece niciodată, nici măcar acasă? întrebă Cohen în timp ce începură să urce treptele late şi uzate ale secției de poliție, acoperite cu iederă.

— Aşa este. O dată ajunse aici, aici rămân.

— La fel ca emigranții. Refugiații.

— Păi, ele cred că schitul este casa lor... Nu este ceva temporar. Ele sunt aici ca să aibă grijă de pelerini...

— Dar nu mai există pelerini, oricum, nu din Rusia.

— Da, asta face ca schitul să susțină şi alte proprietăți. Am văzut un referat, în el se spunea că proprietatea valorează, pe piața liberă, cel puțin o jumătate de miliard de dolari.

— Cât? întrebă Cohen înmărmurit.

— Jumătate de miliard de dolari. Ele dețin singura plajă particulară de pe Kinneret. Mai dețin jumătate din locurile de parcare din centrul oraşului. Ce spun? Ele dețin sediul vostru. Complexul rusesc. Guvernul l-a concesionat. A fost ideea lui Ben-Gurion. Englezii au expropriat proprietatea, iar când Moscova ne-a recunoscut, Ben-Gurion le-a dat totul înapoi.

Cohen urcă grăbit scările, câte două deodată, cu Yaffe

în urma lui.

— Ştiu toate astea, spune-mi ceva ce nu ştiu. Yaffe continuă:

— Din 1967 plătim chiria pe încredere, fără documente. Bineînțeles c-au meritat-o, dacă în 1967 au rupt relațiile cu noi. Oricum, acolo nu a mai rămas mult, râse el, a păpat-o inflația. Dar zvonurile de la Kirya, spuse Yaffe, iar la cuvântul „zvonuri" Cohen încetini, ca să asculte cu atenție, spun că ruşii doresc să îmbunătățească relațiile parțial de dragul valutei străine pe care ar putea să o câştige de pe urma proprietăților. Aşa că acum înțelegi interesul primului-ministru în această problemă...

— Da, ştiu despre interesul lui. Ştiu al naibii de bine despre interesul lui.

Ajunseră în biroul lui Cohen. Yaffe luă loc la masa de lucru în formă de T, în timp ce Cohen începu să parcurgă un vraf de corespondență internă pe care Rutie, secretara pe care o împărțea cu Schwartz, i-o înmânase când intrase.

Se încruntă când văzu că documentele erau toate memorii administrative ce tratau probleme bugetare. Le lăsă să cadă pe tava lui Levy.

— Ascultă, zise el, întorcându-se spre Yaffe, dacă va trebui să vorbesc cu Alex, o să vorbesc. Dacă este în oraşul

meu, pot să vorbesc cu el, cu sau fără imunitate diplomatică, cu sau fără KGB. Dacă ştie ceva ce nu trebuie să aflu, atunci voi face ce trebuie pentru a afla. În ceea ce te priveşte... dacă este ceva ce ştii, de care şi eu trebuie să aflu, atunci mai bine mi-ai spune acum şi nu după ce voi afla de la altcineva.

Yaffe se duse la uşă, se uită afară pe palierul lat de la etajul al doilea şi închise uşa.

— Primul-ministru, şopti el, pregăteşte ceva. Cu sovieticii. O afacere mare. Asta-i tot ce ştiu. Mai mult nu pot să spun.

Cohen îşi dădu ochii peste cap.

— Asta-i marea afacere? Ăsta-i marele secret? în fiecare zi citesc în ziare că primul-ministru face planuri mari cu cineva pentru o afacere mare. Dar, între timp, nu s-a întâmplat nimic, nu? Toate planurile lui măreţe se transformă într-o virgulă aici, un cuvânt acolo, întotdeauna se găseşte câte o scuză. Deci acum sunt sovieticii.

— Prin urmare, în zilele noastre, nu-i o idee grozavă să răstorni vreo barcă. Nu-i o idee grozavă să te pui cu Alex.

Grimasa lui Cohen îl făcu pe Yaffe să se înfioare.

— Meşulam, Meşulam, să luăm lucrurile pe rând. Nu mă pun cu Alex, i-am pus câteva întrebări. Mi-ar fi putut

spune ceva, dacă nu ți-ai fi băgat nasul. Voiam să stau de vorbă cu el. Asta-i tot. Dar ai dat totul peste cap. Acum referitor la planurile primului-ministru. Nu diplomația este ceea ce mă îngrijorează. Mă îngrijorează două călugărițe moarte şi multe alte lucruri. Uită-te la asta, spuse el lovind cu palma una din grămezile de bibliorafturi din carton ce-i ajungeau până la brâu. Toate astea mă îngrijorează.

Yaffe ştia că dosarele erau cazurile nerezolvate din oraş. Cele mai multe erau cazuri de crime neînsemnate, dar recunoscu, după culorile lor, cazurile cu priorități. Mai mult de jumătate dintre el erau galbene. Ele conțineau „crime serioase”, adică orice implica viață sau părți ale corpului omenesc, droguri sau arme obținute ilegal. La Ierusalim, categoria aceasta cuprindea crime care ar fi putut fi aprobate de unii, chiar dacă aceştia nu erau mulți, ca o abordare personală a unei probleme de importanță națională sau religioasă deosebită. Chiar deasupra grămezii se afla un dosar pe care erau scrise cu litere mari de tipar cuvintele „Sidra 13”.

— Prin urmare, dacă-mi dai voie, acum am treabă.

Yaffe părăsi biroul, lăsându-l singur pe Cohen, dând paginile dosarelor, făcând observații pe marginea rapoartelor, trecându-le pe unele pentru „acțiune”, pe altele

lăsându-le îngrămădite pe biroul lui. Deschise primul dosar Sidra 13 şi, ceea ce i se întâmpla pentru a o sută oară, începu să citească chiar de la început. Interviurile cu potențialii suspecți nu duceau nicăieri. Fire ce păreau promițătoare se uscaseră ca oazele în timpul verii. Din seria de douăsprezece mii de grenade, armata fusese în stare să dea socoteală de aproape unsprezece mii. Mai mult de jumătate fuseseră folosite la aplicații. Câteva mii mai existau în dotarea diferitelor brigăzi. Doar o notiță scurtă, făcută de Ehud de la brigada militară a serviciului de securitate, îi raporta lui Cohen că cele o mie de-grenade care lipseau vor fi greu de găsit. Grenadele fuseseră transportate cu camionul în Liban, ca o parte a depozitului important de muniții fixat în sud, curând după începerea invaziei cu trei ani în urmă.

„Şi, după cum bine ştiți, spunea notița, în haosul de atunci a fost posibil orice. Mai lucrăm la aceasta”, adăugase Ehud sub notița bătută la maşină. „Dar avem nevoie de noroc”.

În după-amiaza aceleiaşi zile, fotograful poliției ieşi din camera obscură cu un vraf de fotografii ale persoanelor care participaseră la funeralii. Lui Cohen şi echipei lui multe dintre fețe le erau cunoscute. Erau reprezentanții

Ministerului cu Afaceri Religioase, doi ataşaţi de la Ambasada Română care se ocupau cu afacerile diplomatice sovietice din Israel şi câţiva funcţionari est europeni de la Ministerul de Externe. Fotografiile tuturor celor nouăzeci şi şapte de călugăriţe şi preoţi urmau a fi comparate cu cererile lor de viză. Din mai mult de cinci sute de persoane, care participaseră la funeralii, patruzeci şi şapte de chipuri erau necunoscute tuturor ofiţerilor de poliţie şi urmau a fi identificate pentru interogatorii viitoare.

Făcură două grămezi distincte de poze, turişti şi localnici. Uneori era evident cărui grup aparţinea vreun chip; alteori, Cohen încerca să se bazeze pe intuiţie. O piele tuciurie şi păr buclat însemna cineva de la faţa locului. O barbă rară putea însemna sau o persoană religioasă, sau un turist, exceptându-l pe cel ce purta ceva pe cap, o pălărie, o *kippa.*

Fură trimişi doi detectivi pe promenada Ben-Yehuda şi la Poarta Jaffa cu fotografii mărite de dimensiunile unei cărţi poştale. Ei trebuia să-i cerceteze pe turişti, arătând pozele cântăreţilor ambulanţi care veneau primăvara din Europa ca să cânte pe străzi, recepţionerilor din căminele de tineret, trecând prin localurile frecventate de turişti. La Poarta Jaffa vor lua loc prin cafenelele în care se fac de

obicei afaceri cu haşiş, căutând fetele din fotografii. Se vor duce prin hoteluri, de la cele de cinci stele la bombe, întrebând despre oamenii din fotografii.

Levy se întoarse la studenții de pe dealurile din Ein Kerem cu o mulțime de fotografii similare, dar niciunul dintre ei nu recunoscu pe nimeni.

Alți doi detectivi începură să facă turul pe la azilurile de bătrâni şi pe micile bulevarde ale oraşului unde bătrânii stăteau pe bănci. Cohen nu credea că ucigaşul era o persoană în vârstă; aceste crime necesitaseră prea multă forță. Dar Cohen era interesat de oricine venise la funeraliile celor două călugărițe. Voia ca fiecare persoană să fie identificată.

Ierusalimul este un mozaic de comunități închise ale căror membri se recunosc imediat unul pe altul. Arabii îi recunosc pe arabi; *haredim* îi recunosc pe alți *haredim;* universitarii vechi cunosc fețele familiare din cele două campusuri, iar persoanele oficiale din guvern se cunosc de la Kirya. Va dura, dar Cohen era sigur că la fiecare fotografie se va alătura un nume. Dar, între timp, în ciuda întregii munci de teren desfăşurate, investigația nu avea o strategie autocuprinzătoare. În ceea ce-l privea pe Cohen, el încă mai punea bazele acțiunii. Dar, fără îndoială, apelurile telefonice

neobişnuite deja începuseră”.

— Inspectorul general manifestă un interes personal, spuse înainte de funeralii şeful departamentului de cercetări criminalistice într-un apel telefonic.

— Nu-mi trânti mie o prostie ca asta, zise Cohen supărat. Nu are niciun interes personal; de când a devenit inspector general nu-l interesează nimic altceva decât să iasă la pensie. Dacă o dau în bară cu chestia asta, adio, n-o să mai ajungă ambasador. De asta face valuri. Este presat, şi eu ştiu de cine.

Primul-ministru, ascuns după perdelele limuzinei americane ce făcea naveta între biroul său şi reşedința oficială din Talbieh, nu făcuse nicio declarație publică. Nussbaum dăduse o declarație oficială care spunea că primul-ministru şi întregul guvern au deplină încredere în forțele polițieneşti. Dar Cohen îşi avea propriile îndoieli.

„Publicul vede un copoi într-un spectacol de televiziune şi crede că noi putem să rezolvăm orice caz în patruzeci şi cinci de minute”, murmură Cohen pentru sine când în presă începură să apară primele crâmpeie de dezaprobare. Simțea că nu va mai dura mult înainte ca haita să-şi facă apariția. Curând vor începe întrebările în Knesset. Stânga va dori să ştie dacă guvernul este sau nu interesat de rezolvarea

cazului şi-l va acuza pe primul-ministru sau pe partizanii săi că împiedică cercetările din cauză că, probabil, sunt implicați nişte evrei. Dreapta va spune că totul dovedeşte mâna arabilor şi va acuza că pălăvrăgeala despre terorişti evrei nu este altceva decât pălăvrăgeala evreilor ce se urăsc pe sine şi a sionişti fără coloană vertebrală. Dacă poliția ar vrea să facă un efort total ca să găsească ceva, atunci ea ar trebui să-şi concentreze atenția asupra *intifadei.*

Deci „politicienii naibii" vor presa. Voiau un suspect şi încă repede. Cohen voia adevărul şi nu-l interesa cât va dura până să-l găsească.

CAPITOLUL 11

Spre uşurarea evidentă a lui Levy şi spre cea ascunsă a lui Cohen, în acel prim Sabat Gemenii nu-l găsiră pe Goldstein. Îl căutară în blocurile posomorâte din Kiryat Arba, prima dintre aşezările evreieşti de peste Linia Verde de pe Malul de Vest. Urmăriră o informație că ar fi în perimetrul fixat de sârma ghimpată pusă pe acoperişurile caselor înalte din cartierul evreiesc, din vechiul Hebron. Merseră mult cu maşina până la o aşezare formată din trei

caravane mobile ce serveau drept locuință temporară, la capătul unei cărări lungi şi prăfuite pe un vârf de deal din deşertul iudeu; îi luară urma la mormântul lui Iosif, la o adunare politică yeshiva, într-o pivniță din Shechem. Încercară la trei *yeşivot* fondate de guvern în numele securității şi naționalismului, în chiar inima cartierului musulman din Ierusalim. Nu-l găsiră nicăieri; peste tot părea că fusese cu un pas înaintea lor.

Numele lor de serviciu erau Rafi şi Danny. Fuseseră recrutați din aceeaşi unitate şi în acelaşi timp. Făcuseră cursuri de antrenament împreună şi împărțeau acelaşi apartament dezordonat, cu tavanul înalt de pe Strada Profeților, la numai câteva blocuri de sediul poliției din complexul rusesc. Li se spunea Gemenii pentru că semănau, scunzi şi îndesați, cu păr blond care bătea în roşu-cafeniu, cu ochii căprui închis. După atâția ani de lucru împreună, chiar şi în picioare aveau aceeaşi ținută şi amândoi aveau o cicatrice abia evidentă, lăsată de urma nasurilor sparte.

La sfârşitul lungii lor vânători, Rafi îi spuse lui Danny:

— Este ca Arafat, nu doarme niciodată de două ori în acelaşi pat.

— Probabil că din motive de securitate. Mai mult ca

sigur că nimeni nu-l suportă mai mult de o zi, spuse Danny.

Marți dimineața Şmulik îl sună pe Cohen la birou.

— Băieții mei nu l-au găsit încă pe Goldstein, raportă el. Mi-au spus că aşteptați veşti de la ei astăzi, dar încă îl caută. M-au rugat să te sun şi să-ți spun.

— Probabil că le-a fost teamă să mi-o spună în față, mormăi Cohen. Spune-le să încerce la Muzeul Apărătorii Patriei, în Nahlaot.

— Au spus că urmează să se ducă acolo, interveni Şmulik.

— Ar fi trebuit să se ducă de la început, se plânse Cohen.

— Nu sunt obişnuiți să-i vâneze pe evrei, spuse Şmulik.

— Mă tem că va trebui să se obişnuiască cu asta, răbufni Cohen, adăugând cu ciudă, dar sunt sigur că nu vor descoperi nicio diferență față de a-i vâna pe arabi.

Acestea fiind zise, închise, nemaiaşteptând răspunsul lui Şmulik.

Muzeul Gărzii Populare avea în Nahlaot un apartament de patru camere, era înconjurat de curți întortocheate şi clădiri vechi de o sută de ani. Jumătate din clădirile din jur păreau că sunt gata să se prăbuşească din cauza vechimii; pe cealaltă jumătate puseseră mâna yup-pie din Ierusalim.

Muzeul cunoscut ca „Muzeul Viitoarelor Victime Evreieşti” era găzduit într-un bloc de trei etaje, la granița dintre partea cea mai săracă din Nahlaot şi vecinătatea mai bogată din Rehavia. Era un apartament de la primul etaj, cu o terasă închisă cu ferestre din sticlă ce dădea spre Valea Crucii. Camerelemuzeului şi ale organizației Garda Populară constau din două birouri, o cartotecă Rolodex, importată, cu date despre mişcările celor patru sute de membri oficiali şi mormane de prospecte care promiteau că, într-o zi, vilele deținute de arabii din Ierusalimul de Est vor deveni proprietatea evreilor săraci.

Pereții erau vopsiți în negru. Prima cameră era decorată cu afişe antisemite. Pe măsuțe pliante de tipul celor folosite în piețe se aflau vrafuri de cărți antisemite în limbi diferite. A doua cameră era tapetată cu pagini de ziar luate din periodicele neonaziste americane – cu portrete de-ale lui Hitler, cu literatură de tip Ku-Klux-Klan şi afişe cu evrei spânzurați de nas şi negri cu buze groase linşați de albi. A treia cameră era în memoria „evreilor care vor muri dacă nu se vor trezi în fața amenințărilor”. Monumentul comemorativ avea forma unui mic altar. Pe o placă din lemn, sprijinită de o biblie mare, era lipită o litografie a vestitei fotografii a băiețelului cu brațele ridicate scos din ghetoul din Varşovia

sub rafalele mitralierelor. Biblia era deschisă la descrierea trupelor faraonului înghițite de valurile înspumate ale Mării Roşii.

Înainte de a ajunge la terasa din spate, unde doi tineri umpleau nişte plicuri, Rafi şi Danny traversară cele trei camere. O tânără şedea pe un scaun din care ieşeau paiele şi care parcă cerea să fie retapițat. Chiar şezând, femeia părea înaltă şi greoaie. Era îmbrăcată într-o fustă lungă şi albastră făcută din material de blugi, şi un pulover gri care cândva fusese alb. Părul îi era prins într-o coadă de cal. Croşeta o *kippa,* degetele-i mişcându-se repede, în timp ce croşeta, n-avea nevoie să privească la ceea ce făcea şi se uita lung la cei doi străini, bucata rotundă din mâinile ei tot răsucindu-se şi mărindu-se.

Stând drepți în picioare, alți doi activişti din organizație îi urmăreau pe Gemeni, suspicioşi. Unul era într-o uniformă militară. Celălalt purta o *kippa* mare pe care cineva, probabil fata, croşetase o serie de puşti mitraliere Uzi alternând cu stele ale lui David.

După căutările fără succes de-a lungul şi de-a latul țării, Gemenii nu mai aveau nici cea mai mică răbdare şi, deci, nici chef de vorbă.

— Goldstein, ceru Danny, ca un client care ştie exact ce

caută într-un magazin.

Cei trei din cameră se uitară unul la altul, ca şi cum şi-ar fi transmis un semnal silenţios. Rămaseră tăcuţi.

— Unde este Goldstein? urlă Rafi, păşind în cameră, ca să-l acopere pe Danny care-o luase înainte, apropiindu-se de masa acoperită cu broşuri şi plicuri.

Tot linişte. Ochii femeii se întoarseră clipind nervos spre nişte vestiare verzi ce formau în cameră un perete interior. Danny făcu un pas spre vestiare.

— Da, cine are treabă cu el?

Din spatele vestiarelor ieşi un bărbat scund şi gras, cu cămaşa albă pătată de cafea şi pantalonii bătând într-un gri şters. Respiraţia grăsanului era grea, astmatică şi hodorogită.

— Poţi să-mi spui Rafi, zise Geamănul. Am dori să vorbim, în particular.

— Şabak, spuse Goldstein, zâmbind.

Danny nu-l slăbea din ochi pe soldatul în uniformă. Tânărul îi răspunse cu o privire sfidătoare.

— Goldstein, să mergem, spuse Rafi.

— Ce doriţi de la el? întrebă soldatul într-o ebraică în care se simţea un puternic accent american.

— Goldstein, încă o dată, cred că ar trebui să vii cu noi,

zise Rafi, ignorându-l încă pe soldat.

Grăsanul păşi înainte.

— Putem vorbi aici. Dacă-mi arătați vreo legitimație.

— Nu cred, răspunse Rafi. Nu aici. Se apropie de masă şi îşi sprijini mâna pe un vraf de broşuri. Cred, spuse el, iar mâna i se mişcă rapid, împrăştiind broşurile şi plicurile pe podea, cred că aici este o mare harababură. Nu este deosebit de propice pentru o conversație. Nu crezi?

— Nu puteți face asta! strigă în englezeşte membrul Gărzii Populare în civil. Avem drepturi!

El păşi spre Rafi, dar Danny îl prinse brusc de umeri, trăgându-l înapoi şi forțându-l să se aşeze pe podea.

— Ascultă, tu, spuse Rafi, uitându-se în jos la civil. Aici nu-i America. Acesta nu este un joc. Iar tu, spuse el, arătând cu degetul spre soldat, vreau să-ți ştiu numele şi numărul de identificare. Eşti în uniformă şi asta înseamnă că n-ai ce căuta pe-aici.

— Iar eu vreau să văd legitimația, zise Goldstein.

O clipă Rafi îl ignoră. Soldatul înghiți în sec.

— Nu pot să vi se adreseze aşa, spuse tânărul de pe podea. Suntem într-o țară liberă. Doar nu încălcați legea.

— Spune-i, zise Rafi.

— Atâta timp cât sunt soldat, nu am dreptul să fac

politică, spuse soldatul cu blândețe.

— Păi, eu nu sunt soldat şi nu pot să-mi facă una ca asta, spuse civilul, ridicându-se în picioare. Vreau să văd legitimațiile.

Danny oftă şi-şi desfăcu portofelul, lăsând să i se vadă legitimația guvernamentală. Rafi fuse mai puțin politicos.

— Ai fi surprins de câte putem face, spuse el. Puştiule, întoarce-te în America, aici eşti băgat până peste cap în rahat. Nu ştii ce se petrece aici.

— Întoarce-te şi luptă-te cu ceea ce voi numiți Ku-Klux-Klan. Demonii tăi sunt acolo, spuse Danny, terminând gândul lui Rafi.

Goldstein îşi luă o jachetă sport de pe speteaza scaunului şi-i spuse resemnat lui Rafi:

— Să mergem.

Danny rămase în cameră până ce Goldstein trecu pe lângă ceilalți. Soldatul şi civilul stăteau în mijlocul camerei şi se holbau la ei. Fata îşi continua netulburată croşetatul, nescoțând nicio vorbă.

— Drăguțo, o să-ți distrugi degetele tot făcând asta, zise Danny râzând zgomotos şi ieşi.

— De obicei, sunt dus la complexul rusesc, spuse Goldstein cu o îngrijorare slabă în voce, în timp ce Rafi

trecea accelerând pe lângă bifurcația de pe şoseaua Yaffa, spre circa de poliție.

— Ah, noi nu suntem obişnuiți. Deloc obişnuiți, spuse Danny.

— Unde mă duceți?

Ieşiră din oraş, pe lângă cimitirul de pe Muntele Măslinilor, pe şoseaua spre Ierihon şi Marea Moartă.

— Te ducem într-un loc frumos, spuse Danny. Vrem să te ducem la un *tiul,* într-o excursie frumoasă. Să ne cunoaştem țara.

Gemenii lăsară ferestrele maşinii în jos şi-n timp ce mergeau mai departe, vântul cald le răcorea fețele.

Goldstein descoperi că mânerele de la ferestrele locurilor din spate fuseseră scoase şi începu repede să transpire. Picăturile i se rostogoleau de pe frunte şi se strângeau într-o sudoare murdară. La prânz era foarte cald în munții din deşert, iar strălucirea soarelui orbitor umplea, spre est, o-rizontul. Trecură pe lângă o bază militară construită pe un podiş, pe lângă o tabără de beduini dintr-o vale şi pe lângă intersecția cu o autostradă nouă construită ca să scurteze distanța dintre coastă şi valea Iordanului.

Rafi părăsi autostrada principală imediat după ce trecură de un mic marcaj din piatră pe care era scris în

engleză şi arabă NIVELUL MĂRII, o relicvă din zilele în care regele iordanian participa la cursa de care dintre Amman şi Ierusalim.

Nu era niciun pavaj, dar era un fel de drum creat de-al lungul secolelor de beduinii ce-şi mânau turmele şi apoi de jeepurile militare englezeşti, iordaniene şi israelite care urcau la munte. Limuzina Ford se hurduca şi sălta pe drumul plin de praf. Când toba de eşapament atinse pentru prima dată solul, Danny spuse:

— Este din cauza lui Goldstein. Ar trebui să slăbească.

A doua oară, Rafi îi sugeră lui Goldstein c-ar trebui să plătească pentru stricăciuni.

— Ce vreți de la mine? se smiorcăi Goldstein. Cămaşa îi era udă la spate de sudoare. Ținea în mâini o batistă care devenise gri de o jumătate de oră, adică de când mergeau pe dealuri.

În jurul lor peisajul era pângărit de jeepuri ruginite aruncate la întâmplare. Văile seci erau împânzite de tancuri vechi fără şenile şi turele.

— Unde ne aflăm? întrebă Goldstein. Transpirația lui acidă mirosea ca o pereche de ciorapi puturoşi.

— La un poligon de trageri, spuse Rafi. Nu este nicio problemă. Tragerea nu va începe decât peste o oră. Pute aici,

adăugă el. Să coborâm să luăm nişte aer.

Opri maşina. Se aflau într-o vale seacă şi în toate direcțiile erau dealuri. Fundul văii era marcat de mici cratere făcute de proiectilele care explodaseră, în orice direcție te uitai nu dădeai de orizont, nu se vedea la mai mult de două sute de metri. Danny îi deschise uşa lui Goldstein, dar acesta se ghemui înăuntru.

— Hai, ieşi de acolo, spuse agentul Şabak, vârându-se înăuntru şi trăgându-l de cămaşă.

Rafi avea o gamelă cu apă. Goldstein se luptă să iasă din maşină.

— Ştim că nu te simți prea bine, aşa că ne-am gândit că o plimbare la aer curat nu ți-ar strica. Nu-i aşa? spuse Rafi pe un ton absolut corespunzător.

Întrebarea îi era adresată lui Danny. Acesta dădu afirmativ din cap.

— Ce vreți să ştiți? rosti Goldstein pe un ton tânguitor.

Dar Gemenii nu-i dădură nicio atenție. Asta îl făcu şi mai nervos.

— Va veni ziua când vom face totul ca în serviciile guvernamentale să nu mai existe oameni ca voi. Într-una din zilele acelea vom avea grijă de oameni ca voi, îşi schimbă Goldstein tonul dintr-odată. De ce nu sunteți în altă parte

să prindeți niște teroriști? Le aruncă cuvântul: Socialiștilor!

— Ești socialist? îl întrebă Danny pe Rafi.

— Comunist, îi votez pe comuniști, se confesă Rafi cu un chicot.

— Eu votez cu Aguda, spuse Danny cu o față imobilă. Ei sunt singurii care știu ce vor.

Aguda era partidul *haredi* care negociase susținerea guvernului în schimbul unor bugete speciale pentru școlile lor religioase.

— Hai, spuse Rafi, trăgând de cămașa lui Goldstein, ca să-l împingă spre înălțimea estică a muntelui din apropiere.

— Unde mergem?

— La un *tiul.* Doar atât, o plimbare scurtă, spuse Danny. Hai, o să ne distrăm.

— Nu am voie să fac astfel de lucruri, spuse Goldstein cu umilință.

— Este sănătos, foarte sănătos, zise Rafi.

Luară panta pieptiș, călcând pe straturile de pietre formate cu veacuri în urmă de cutremure și de mările care odată umpluseră Valea Iordanului. Pietrele alunecau și provocau mici avalanșe care erau, pe lângă respirația greoaie a lui Goldstein singurul sunet care se auzea. Strălucitoare la lumina soarelui, cămașa albă de poliester a

lui Goldstein i se lipise de pielea şi straturile de grăsime de pe burtă, încerca să se cațăre. Se împiedica des. Avea lacrimi în ochi.

— Mai departe nu merg. Nu mai pot, gâfâi el. Nu mai pot. Ce vreți de la mine? Ce?

Rafi ajunse în vârful dealului.

— Te aşteptăm aici, Goldstein.

Danny era la jumătatea drumului dintre ei. Privi în jos spre Goldstein.

— Hai, nu-i aşa departe. Probabil că în armată ai făcut mai mult, nu-i aşa? Din câte ştiu, o dată te-ai plimbat mai mult de un kilometru, pe strada principală din Ramallah, nu? Asta înseamnă mult mai mult decât ne-am plimbat astăzi. Şi în ziua aceea cărai un ciocan. Spărgeai geamurile maşinilor. Astăzi nu mai cari nimic, în afară de tine.

Goldstein se uită în sus la Danny. Agentul Şabak stătea cu spatele la soare, iar ochii lui Goldstein clipeau repede, întredeschişi, încercând să-i localizeze pe Gemeni.

— Am nevoie de o gură de apă. Dați-mi ceva de băut. Vă rog!

— Goldstein, spuse Danny, vorbind ca un tată fiului său, dar cu amenințare în loc de dragoste. Goldstein, Goldstein, Goldstein. Ce va urma? Cum vei fi erou, cum te

vei lupta cu arabii, dacă nici măcar nu poți să te cațări pe un deal mic? Acum cred că ar trebui să vii aici, lângă noi, pe vârful dealului. Te aşteptăm. Iar când vei ajunge sus, o să-ți dăm nişte apă bună şi rece.

Danny se întoarse şi străbătu, târându-se în patru labe, cele două duzini de metri ce-i mai avea până sus pe vârful dealului. Când ajunse pe culme, Rafi îi trecu gamela, Danny luă o sorbitură lungă de apă. La sfârşit, îşi turnă nişte apă în palmă şi îşi frecă fața cu ea.

Goldstein aştepta. Se uită înapoi la maşina parcată departe la poalele dealului. Se luptă să se ridice în picioare şi brusc, o luă la fugă la vale, împiedicându-se.

În aer se auzi ecoul unei bubuituri puternice. La câțiva metri în față, în stânga lui Goldstein, o stâncă se despică în două. Goldstein căzu la pământ. Printre dealuri se auzi al treilea ecou.

— Goldstein, îl strigă Rafi, studiindu-şi pistolul cu sânge rece. Acum chiar că trebuie să vii până la noi.

— Ce vreți de la mine? strigă tare Goldstein.

— Dacă vii, îți spunem, răspunse Danny. Grăsanul se ridică din nou în picioare şi începu să urce spre vârful dealului. Făcea câțiva paşi şi se oprea să se odihnească, să-şi tragă sufletul. Când ajunse la ei, ochii îi erau roşii şi

picioarele îi tremurau. Rafi îi întinse gamela, dar nu-l lăsă să o ia.

— Eu o țin, iar tu bei.

Goldstein de-abia putu să ia o sorbitură când Rafi i-o şi luă.

— Gata, Goldstein, începu Rafi încet şi liniştit. Vrem să te întrebăm despre călugărițe, îți plac călugărițele? Ai regulat vreodată o călugăriță? La fiecare silabă vocea sa creştea până ce strigă: Goldstein, ai regulat vreodată o călugăriță? O călugăriță rusoaică?

Danny stătea întins pe pământ, cu ochii pe jumătate închişi, cu fața în sus, ca o şopârlă ce se încălzeşte la soare.

— Călugărițele, spuse Goldstein, pricepând în cele din urmă de ce-l ridicaseră. Voi credeți că noi avem de-a face cu călugărițele. Tăcu pentru puțin. Să vă spun ceva: Nu mi-a păsat deloc când am citit despre asta. Să le fie de bine. Goyim. Goyim ruşi. Cazaci.

Tăcu din nou. Rafi râse tare şi îndelung.

— Cazaci. Asta-i bună, Goldstein. Chiar că-i bună. Goldstein se uită în sus spre Rafi care se ridicase în picioare.

— Da, fir-ar ale dracului de curve cazace.

Scuipă pe pământ şi zâmbi în sus spre Rafi. Dinții îi

erau stricați.

Rafi încetă să râdă. Vocea i se schimbă.

— Nu-i de râs. Nu-i deloc de râs, Goldstein. Piciorul lui îl lovi pe Goldstein în burtă. Grăsanul se rostogoli câțiva metri la vale. Rafi se întoarse spre Danny.

— N-a fost de râs, spuse el, aproape scuzându-se.

Danny coborî cei câțiva metri până unde se rostogolise Goldstein, întins pe spate. Umbra Geamănului căzu pe fața lui Goldstein, întunecând-o.

— Ascultă, Goldstein. Să ți-o spun altfel. Tu ştii ce se întâmplă cu nebuniile tale. Iar tu eşti nebun. Ştim asta. Dar cu nebuniile alea eşti un mare şef. Eşti Goldstein şi toată lumea te ascultă. Chiar şi rabinii tăi maniaci. Dacă mă întrebi, nu ştiu de ce. Spune-ne cine le-a făcut-o călugărițelor şi noi te ducem înapoi acasă. Chiar până la uşă, spuse Danny.

Rafi strigă în jos spre el:

— Dar, dacă nu ne spui, bineînțeles că te lăsăm aici. Se uită la ceas. O să-ți lăsăm gamela, desigur, dar, în curând, noi va trebui să o ştergem de-aici. Peste douăzeci de minute încep tragerile.

— Iar când te vor găsi, adăugă Danny, când vor veni să vadă cât de bine trag, vor spune: „Oh, acest Goldstein, un

atât de mare iubitor al Pământului lui Israel, s-a dus să facă o plimbare ca să asculte Pământul şi pe Dumnezeu". Bineînțeles, s-ar putea să supraviețuieşti proiectilelor. Dar nu-mi imaginez cum ai să pleci pe jos de aici. Deci, gândeşte-te la asta ca la un martiriu. Prietenii tăi vor spune că au făcut-o arabii şi ăsta va fi motivul ca să-i bată bine pe nişte puştani pe jumătate cât înălțimea lor şi pe urmă va fi o confruntare cu cuțite, iar eu o să am de lucru. Deci, ştii ce, Goldstein, îți sugerez să ne spui ce dorim să aflăm.

Goldstein se uită îndelung la agentul Şabak. Privi în sus spre Rafi, care îşi ținea gamela lipită de frunte, apoi trecu cu privirea peste jeepurile şi camioanele vechi împrăştiate pe panta dealului.

— Bine, spuse după câteva minute. Ascultați. Tot ceea ce am făcut au fost nişte grafiti. Şi câteva scrisori. Am expediat câteva scrisori.

— Cui le-ați expediat? întrebă Danny. Ce fel de scrisori?

— Erau scrisori, doar ştiți, în care spuneam: „Duceți-vă acasă. Ruşilor, duceți-vă acasă". Astfel de scrisori. Dar despre crime am citit în ziare. Asta-i tot. Jur. Vă jur.

— Nu nouă să ne juri, Goldstein, lui Dumnezeu s-o faci, urlă Rafi. Nu nouă trebuie să ne juri. Dumnezeului tău

să-i juri. Oricine-ar fi el.

Transpirația de pe nasul lui Goldstein se evaporase în căldura uscată tot atât de repede pe cât cursese din porii deschişi.

— Jur, jur în fața lui Dumnezeu, jur pe mormântul tatălui meu. Jur. Niciunul dintre noi n-are nimic de-a face cu povestea asta. Niciunul dintre noi. Am citit despre asta. Cuțite. Noi nu facem astfel de lucruri. Cuțite nu. Se cutremură, înfiorându-se de teamă. Vă rog, nişte apă, vă rog, imploră el.

Danny se uită lung în jos, apoi îşi înclină capul încet înainte şi înapoi, dezgustat. Crezuse tot ce auzise.

— Ştii ceva, spuse Danny, te cred, Goldstein. Eu cred. Niciunul ca tine n-ar fi avut curajul să ucidă pe cineva pe care să-l vadă murindu-i în față. Niciunul dintre voi n-ar fi avut curajul. Voi ați fi făcut-o de la distanță. O puşcă. O bombă. Dar uită-te la tine. Tu n-ai fi avut curajul, nu-i aşa, Goldstein? Ştii Goldstein, nu eşti serios. Deci, spune-mi, ce ştii despre grenade? Ce ştii despre grenade?

Ochii lui Goldstein se măriră de frică.

— Ştii, adăugă Rafi, cele de pe Muntele Templului. Da, voi demonstrați întotdeauna acolo. Trebuie să ştii ceva.

Hohotele de plâns ale lui Goldstein erau cavernoase şi

curând deveniră o tuse dureroasă.

— Nu ştiu nimic! Nimic!

Danny se ridică în picioare „îi făcu cu mâna lui Rafi care stătea pe vârful dealului, în timp ce trecu pe lângă Goldstein, lăsă să-i cadă gamela lângă grăsan, care o înşfacă, bând lacom ultimele înghiţituri care mai erau. Când privi în jos, cei doi agenți Şabak erau deja la poalele dealului.

— Aşteptați! Aşteptați-mă! strigă el, țâşnind în picioare.

Coborî dealul în fugă, căzând şi ridicându-se, căzând şi ridicându-se. Îi ajunse chiar când aceştia erau deja la maşină.

— Ai noroc, Goldstein, spuse Rafi. De data asta, ai avut noroc. Dar nu dorim să trebuiască să te mai vedem, Goldstein, nu? spuse agentul Şabak, întorcându-se spre partenerul său.

— Nu. Cred că nici măcar nu mai vrem să auzim de tine, spuse Danny.

Când ajunseră la drumul principal, auziră primele proiectile, o bubuitură surdă şi vagă, undeva departe în spatele lor. Rafi şi Danny zâmbiră. Goldstein privi pe geamul din spate şi se înfioră. Tăcu tot drumul de întoarcere spre oraş. Când ajunseră în fața Muzeului Viitoarelor Victime

Evreieşti, Goldstein începu să deschidă uşa.

— Goldstein, nu uita, chiar că nu vrem să mai auzim de tine, spuse Danny.

— Sau să te mai vedem, spuse Rafi.

— Promit, rosti grăsanul. Promit.

— Putem să avem încredere în el? îl întrebă Danny pe Rafi.

— Nu putem avea încredere cu adevărat în nimeni, nu? răspunse Rafi.

— În mine puteți avea încredere, promit. Eu sunt evreu, voi sunteți evrei, puteți să mă credeți.

— De fapt, eu mă consider israelit, spuse Danny, în timp ce Rafi acceleră şi porni mai departe.

CAPITOLUL 12

Timp liber nu mai exista. Rapoartele se înmulțeau văzând cu ochii, ca o ploaie de iarnă ce umple cu apă peste noapte o vale seacă. Orice acțiune era înregistrată minuțios, indiferent cât de inutilă era. Fuseseră interogați măcelarii – nimic până acum. Fusese studiat mulajul urmei piciorului până se ajunsese la nefolositoarea concluzie că pantofii erau

americani, poate italieneşti sau poate de comandă. Dacă erau de comandă, atunci fuseseră executați în cartierul pantofarilor din spatele stației de autobuz Tel Aviv. Rapoartele asupra apelurilor telefonice ce sosiseră după ştirea uciderii călugărițelor nu duceau nicăieri, dar se transformară în lucrări pentru dosare.

Fără nicio altă ştire despre desfăşurarea cercetărilor, mass-media rămase numai cu câteva elemente, de la portretele reprezentanților divizatei biserici ruse până la readucerea pe tapet a desenelor grafiti antisovietice mâzgălite pe pereții schitului. Reporterii încă nu aveau cunoştință de interesul manifestat de primul ministru pentru acest caz. Nici de Alex nu ştiau nimic. Cohen spera că totul va rămâne aşa. Dar optimist nu era.

În ciuda tuturor rapoartelor – la cinci zile după crime se umpluseră deja două dosare şi jumătate – Cohen îşi găsise timp de două ori să urce şi să coboare dealul satului.

O dată se dusese destul de devreme. Voia să prindă camionul cu pâine de dimineață care livra pâini calde celor două băcănii din oraş. Din cauza temperaturilor schimbătoare, ceața din zori se transformase într-o burniță care ținuse cât fusese ziua de lungă.

Cohen purta, ca de obicei, pantofi sport cu talpă de

cauciuc, pantaloni gri din țesătură în diagonală, din bumbac, şi, pe sub vindiac, o cămaşă albă. Când coborî din maşina pe care o parcase în punctul cel mai îndepărtat al satului, se uită la ceas. Apoi, trăgând aer adânc în piept, apăsă pe butonul de pornire al casetofonului său şi o luă spre schit, cu vântul în față. În timp ce urca tot mai sus pe deal, *recviemul* lui Mozart îi pătrundea în urechi. Din când în când se dădea la o parte din drum, dar aproape de el, trăgându-şi sufletul. Nu după mult timp începură să-l doară picioarele, apoi simți o împunsătură într-o parte, încercă să se aplece în față pentru a o îndepărta şi se îngrijoră că înainta încet, prea încet. Am îmbătrânit pentru o treabă ca asta, îşi spuse el, auzindu-şi vocea lăuntrică, îşi dădu seama că, de fapt, vorbise tare, acoperind sunetele muzicii. Scoase o clipă căştile de pe urechi, ca să asculte sunetele pădurii. Dar tot ce auzi fu propria-i respirație grea şi ecoul vocii Ahuvei care, în seara în care plecase, încercase să-i smulgă o promisiune la aeroport

„Cât timp sunt plecată, spusese ea, încearcă să mai reduci fumatul şi băutura”.

Ar fi zâmbit, amintindu-şi de telefonul din ultimul minut de la aeroport, dar durerea din piept, pe care i-o produsese cățăratul, îi schimonosi fața. Aşteptă câteva

minute până ce respirația îi reveni la normal. Apoi reluă cățăratul, punându-şi bine căştile la loc pe urechi.

În cele din urmă, ajunse sus. Pe scaun, chiar după poarta verde, stătea Yerahmiel, polițistul pensionar, şi se încălzea la lumina razelor de primăvară. Când îl văzu apropiindu-se pe Cohen, polițistul sări în picioare.

— Avram! Ce mai faci? întrebă el cu familiaritatea pe care i-o permiteau cei treizeci de ani de când se cunoşteau. Soția mea mi-a spus să-ți transmit complimentele ei. Iată, mi-a făcut nişte turtă dulce pentru o gustare. Nu vrei şi tu o bucățică?

Polițistul se aplecă şi trase o pungă de plastic de sub scaunul din lemn.

Încă fără respirație, Cohen stătea fără să scoată o vorbă. Se blestema în tăcere că nu avea mai mare grijă de el însuşi. Totuşi, nu putu să nu zâmbească de volubilitatea polițistului.

— Ea mi-a spus: Yerahmiel, să nu uiți să-i spui lui Avram Cohen că este oricând binevenit în casa noastră şi că, dacă are Nevoie vreodată de un loc unde să ia masa... Păi, i-am spus eu, i-am povestit că Avram Cohen este un mare bucătar. Un gurmand, ăsta-i cuvântul, nu? Dar ea mi-a spus...

— Să-i transmiți că a fost foarte amabilă că m-a invitat, spuse Cohen, în sfârşit capabil să vorbească. Dar nu, mulțumesc, fără prăjitură. Dacă ai avea nişte apă.

Numai gândul la mâncare uscată şi gura i se strânse.

— Am ceai, mai bun. Poftim, spuse bătrânul polițist şi desfăcu capacul unei sticle de termos. Nu arăți bine. De ce nu te aşezi?

Cu termosul încă la buze, Cohen refuză.

— Nu, trebuie să ajung acolo jos.

— Avram, nu mai suntem la fel de tineri precum eram. Trebuie să învățăm să ne îngrijim. Trebuie să te îngrijeşti.

Cohen încuviință din cap şi surâse. Nu-i acordă atenție. Calculă cât îi trebuie să facă tot urcuşuLDouăzeci şi cinci de minute. Unuia mai tânăr i-ar fi trebuit pe jumătate. Se simțea dezgustat de sine.

A doua oară conduse Levy. Cohen îi spuse că trebuie să treacă de intersecția pe care o luau de obicei spre sat şi să se îndrepte spre spitalul Hadassah. Chiar deasupra satului, la scurta lărgire a autostrăzii, Cohen îi ceru să oprească. Panta era abruptă. Când Levy îi sugeră că lui îi era mai uşor să se ducă până sus, Cohen insistă:

— Nu sunt invalid şi nu sunt nici bătrân.

— Spuneți-mi ce căutați, am să caut eu, spuse Levy,

dar asta nu făcu decât să-l enerveze şi mai mult pe Cohen.

— Dacă aş şti ce caut, n-ar trebui să mă duc personal, nu-i aşa? Văzu dezamăgirea de pe chipul lui Levy. Ascultă, îmi pare rău, n-am vrut să te supăr. Doar că trebuie să faci ce spun eu.

— Vreau să fac ceva mai mult decât să completez nişte formulare şi să iau notiţe. Vreau să simt că ceea ce fac împinge cazul înainte.

— Vrei să fii cowboy, se burzului Cohen, dar schimbă repede tonul. Nissim, spuse el, folosind numele de botez al lui Levy, aşa cum o făcea ori de câte ori voia să-i demonstreze că îl apreciază, dacă vrei să mă ajuţi, atunci fă, te rog, ce-ţi spun.

Fără să aştepte răspunsul lui Levy, ridică un toron vechi de sârmă ghimpată care odată delimita liziera păduricii şi trecu pe vine prin gaura din gardul ruginit.

Levy ţinea la ochi un binoclu şi scruta zarea. Trecuse aproape o jumătate de oră până când îl văzu pe Cohen în piaţă, pe drumul ce ducea la fântână. Lui Levy îi fură necesare câteva minute ca să parcurgă cu maşina autostrada de pe coama dealului până la Calder şi apoi în jos în vale. Acolo îl găsi pe Cohen stând de vorbă cu un puşti cu un rucsac plin de cărţi.

— Inspector şef Levy, spuse Cohen pe un ton grav, oficial, care-l făcu pe Levy să surâdă. Aş dori să vi-l prezint pe domnul Şuki Mizrahi care mi-a explicat amănunţit că izvorul de acolo are un tunel ascuns. Domnul Mizrahi l-a vizitat cu mai multe ocazii.

Levy îi întinse mâna băiatului care-i ajungea până la brâu. Ochii copilului se măriră la vederea pistolului lui Levy, un Beretta 22 într-un toc de piele prins la cureaua blugilor strâmţi ai lui Levy.

— Încântat de cunoştinţă, spuse Levy, pe un ton la fel de grav şi oficial ca cel al lui Cohen.

Mândru, băiatul şi-o întinse pe a sa şi îşi scuturară mâinile.

— Domnul Mizrahi m-a ajutat mult în cercetările mele, spuse Cohen. El spune că acolo, în tunel, a găsit multe lucruri. Mi-a spus că o dată a găsit un cuţit vechi.

— Chiar aşa? rosti Levy impresionat. Păi, va trebui să ne aruncăm şi noi o privire pe acolo, nu domnule?

Levy se urcă pe zidul ce înconjura fântâna şi îşi făcu drum în jurul bazinului până ce putu să-şi plece capul pe sub o ieşitură din marmură care ducea în spatele jgheabului fântânii. Sări sprinten jos şi se îndreptă spre maşină de unde luă o lanternă. Cohen şi băiatul îl urmăreau.

Câteva minute văzură reflecția luminii pe apele întunecate ale bazinului, dar probabil că tunelul făcuse o cotitură, pentru că, de-o dată, se făcu întuneric.

— Eu intru acolo înăuntru numai cu tata, zise băiatul sobru.

— Te cred, spuse Cohen. Trebuie să fie înfricoşător.

— Puțin, puțin cam înfricoşător. Dar cu tata nu este. După cinci minute Levy ieşi afară.

— Pot fi străbătuți cam treizeci de metri de unul ca mine, dar apoi se îngustează şi nu se poate merge mai departe.

Pantofii sport şi pantalonii îi erau uzi leoarcă de apă.

— Sunt stânci. Dar sunt şi lucruri. O păpuşă. Un pachet gol de țigări. Oamenii şi-au scrijelit numele pe pereți, în câteva limbi. Niciun cuțit.

Cohen se întoarse spre băiat. O clipă băiatul crezu că detectivul o să se înfurie.

— Ei bine, nu poți avea întotdeauna noroc, nu-i aşa? spuse Cohen, dar, în timp ce-i întinse acestuia mâna să i-o strângă în semn de rămas bun, zâmbi.

— O dată am ghicit douăsprezece rezultate exacte la jocul de fotbal, spuse băiatul. Ăsta noroc. Tata a depus banii la bancă şi când am să termin armata o să mă pot înscrie la

universitate.

— Da, ai avut noroc, spuse Cohen. Eu nu am reuşit niciodată mai mult de cinci sau şase rezultate exacte.

Urmă o pauză, după care băiatul începu să scuture pe rând mâna lui Levy, apoi a lui Cohen.

— Păi, noi trebuie să plecăm, zise Cohen. Mulțumim pentru ajutor.

— Pentru puțin.

Îndrăzneala băiatului îl făcu pe Levy să surâdă.

Băiatul se uită după ei până se urcară în maşină şi plecară. Apoi se îndreptă spre casă, o construcție din piatră cu multe coridoare, locuită de trei familii, la câteva case mai sus de băcănie.

Nici băiatul, nici Levy şi nici Cohen nu-l văzură pe bărbatul cu țăcălie ce purta peste pieptu-i gol o vestă brodată din catifea galben verzuie, îi urmărise printre tufele dese de oleandri albi şi roz ce acopereau zidurile hanului de lângă izvorul din Ein Kerem. Vederea lor nu-l tulbură.

CAPITOLUL 13

Tot restul zilei şi nopții Cohen lucră la biroul lui. Mai

întâi citi prin dosare. Apoi studie raportul sărăcăcios despre Alex pe care catadicsise Şmulik să i-l trimită. Nu dezvăluia nimic deosebit în afara unei date: cea a aplicării vizelor de rezidență a celor două călugărițe; asta îl făcu pe Cohen să revină să caute înfrigurat în primul biblioraft.

Nu numai că Alex şi fata sosiseră în acelaşi an. Sosiseră cu acelaşi avion.

Dar informația era insuficientă, nimic altceva decât o întâmplare datorată birocrației. „Cu agenția de voiaj, Moscova are un acord global", mâzgălise Şmulik pe o bucățică de hârtie prinsă cu o agrafă de dosar, cu un post-scriptum în care îşi cerea scuze pentru trimiterea cu întârziere a documentelor.

Cohen bombăni când desprinse bucățica de hârtie şi începu să citească. La miezul nopții începu o a doua repriză şi continuă să se afunde în dosarele cu cazuri, semnând ceea ce trebuia să semneze, făcând observații pe rapoartele detectivilor, trimițându-le înapoi pentru continuarea acțiunilor, în ultimul sertar din dreapta biroului avea o sticlă de coniac şi, până la ora două noaptea, băuse trei pahare mici şi desfăcuse cel de-al treilea pachet de țigări al zilei.

La ora trei adormise sprijinit de spateaza înaltă a

scaunului său ciudat înclinat.

Telefonul sună exact la cinci şi patruzeci şi cinci de minute. Cohen notă acest lucru imediat ce începu să recepționeze mesajul ce venea de la celălalt capăt al firului.

— Un alt caz de omor cu cuțitul, spuse Rotem, dispecerul care suna de la camera de comandă din subsolul secției de poliție.

— Unde?

— Un depozit de cărți vechi, la capătul promenadei Ben-Yehuda, strada Dorot Risonim.

— Cunosc locul, se răsti Cohen, alungându-şi somnul prin ridicarea vocii. Trimite o echipă, dă-mi-l pe Levy la telefon. Voi fi pe linia patru, ordonă el, smulgându-şi radio-telefonul de la sursa de încărcare de pe raftul de lângă biroul său. Am plecat acolo.

Trecură trei minute, inclusiv timpul necesar să pornească motorul rece al maşinii. La depozitul de carte găsi o femeie căruntă care-i ieşi în întâmpinare.

— Tu de colo, ordonă ea imediat ce el deschise uşa. Eşti de la poliție?

— Da.

— Extraordinar, în toți aceşti ani am auzit de la oameni că poliția noastră nu se prea grăbeşte. Şi când, în cele din

urmă, chem şi eu poliția pentru ceva, iat-o ce repede vine. Nemaipomenit.

— Înțelegea...

— Da, acolo, uitați-vă. Am văzut mulți oameni morți şi multe morți îngrozitoare, dar niciodată aşa ceva. Am participat la lupta împotriva britanicilor. Am avut noroc, am scăpat din Polonia. Şi apoi aici, toate războaiele de aici. Vă amintiți de bomba de pe bicicletă? S-a întâmplat chiar acolo, spuse ea, arătând, ca un ghid, spre cafeneaua de la capătul străzii unde, cu trei ani înainte, explodase o bicicletă ticsită cu explozive. Şi aceea a fost îngrozitoare. Dar nimic nu se compară cu asta. Nemaipomenită.

Cohen nu era şocat de flecăreala ei. În Ierusalim mulți erau obişnuiți cu moartea violentă. Dar el nu avea timp de memoriile femeii.

— Dragă doamnă, spuse el, folosind o expresie formală pe care ştia, intuitiv, că ea o va aprecia. Dacă ați avea amabilitatea să-mi arătați...

— Da, bineînțeles, spuse femeia, flatată de respectul ofițerului, evident prin tonul uşor glumeț ce răzbătea din formula de adresare a lui Cohen. Bineînțeles, poftiți, veniți.

Îl conduse afară.

— Poftim, e chiar acolo, spuse ea, arătând cu degetul.

Ochii lui Cohen urmăriră direcția indicată.

În Ierusalim, pe orice alee dintre două clădiri, ar fi fost uşor să nu dai atenție unei grămezi de haine vechi şi sfâşiate de lângă containerele de gunoi. Un palton vechi şi doi saci din plastic vârâți în alți saci din plastic. Dar, cu cât se apropia mai mult, Cohen zări sângele şi, când se aplecă peste forma gri, văzu de ce chiar şi o femeie care supraviețuise luptei cu britanicii şi bombardamentelor numise crima îngrozitoare.

Fața fusese ciopârțită de câteva ori, nasul aproape tăiat, gâtul la fel, ochii străpunşi, întreaga față plină de tăieturi. Până şi paltonul era tăiat şi ciopârțit, dar, observă Cohen în timp ce privea fără să atingă, niciuna dintre tăieturi nu era prea adâncă. Cohen presupuse că cerşetorul murise prin pierdere de sânge.

— În fiecare zi, în fiecare zi îi dădeam un sandviş din pâine neagră şi caşcaval, spuse femeia. De ani şi ani, da, de ani şi ani de zile. Şi, ştiți, nici măcar nu ştiu cum îl cheamă. Nu ştiu nimic despre el. Absolut nimic, într-adevăr, nemaipomenit.

Cohen auzea totul şi nimic, ochii săi fixând imaginea, urechile lui auzindu-i cuvintele, dar mintea întorcându-i-se la acei ani pierduți în care văzuse oameni transformați în cei

mai brutali ucigaşi pe care ți-i poți imagina, doar pentru o strachină de supă din cartofi stricați. Stătea în picioare şi se uita îndelung la fața ciopârțită, îşi privea propriul trecut.

Sirena maşinii de patrulare care îşi făcea rondul începu să sune. Ecoul ei se auzea în jos pe promenadă şi, cu cât se apropia, Cohen revenea la realitate. Auzi cum se deschideau ferestrele la etajele superioare a câtorva apartamente din jur.

Imediat după maşina de patrulare îşi făcu apariția şi Levy. Era îmbrăcat într-un trening şi papuci din lână care se închideau în față cu un fermoar.

— Era un cerşetor, zicea femeia. Ştiți cum sunt cerşetorii. Nu ştiu de ce alesese aleea mea.

Brusc, Cohen simți că pălăvrăgeala femeii îl dezgustă.

— Vreau să fie luat corpul de *aici cât* mai curând posibil şi mai vreau să i se facă autopsia chiar în această după-amiază. Dacă Raoul nu poate veni într-o oră, atunci s-o facă unul dintre medicii spitalului.

— Le suntem datori celor de la etajul al cincilea, îl avertiză Levy, şi nu suntem nici măcar la jumătatea anului, adăugă el, îndeplinind funcția cea mai importantă pe care-o avea – aceea de ai aminti lui Cohen de constrângerile birocratice.

— Fă tot ce poți ca rezultatul autopsiei să fie pe biroul meu până la patru după-amiază, insistă Cohen.

Se întoarse spre femeia care explica patrulei cum auzise ea că poliția nu vine niciodată când ai nevoie. Cohen îl prezentă pe Levy.

— El vă va lua declarația.

Apoi îi aruncă lui Levy unul dintre zâmbetele sale forțate şi plecă pe jos spre birou. Dacă cineva l-ar fi întrebat chiar atunci ce crede, ar fi putut să răspundă doar atât: „Sunt derutat”.

Cuțitarii erau ceva rar în Ierusalim.

În oraşul vechi, cu un an înainte, fusese un cuțitar, un arab care lovea pe la spate, motivat de ură, țintind evreii religioşi şi turişții. Fusese prins după trei victime de unul dintre oamenii lui Şmulik ce lucra la un caz în care era implicată o celulă fundamentalistă islamică.

Acum, în mai puțin de-o săptămână, fuseseră trei victime ucise cu cuțitul. Călugărițele fuseseră omorâte cu o singură lovitură puternică. Cerşetorul fusese şi el omorât cu un cuțit, dar cercetarea superficială a corpului îi arătase că rănile erau făcute de cineva mult mai slab decât ucigaşul călugărițelor.

Nu mergea, nu se potrivea. Nu era nicio legătură între

cele două crime. Totuşi, în minte, existența cuțitului făcea legătura între cele două cazuri.

Începu un nou dosar galben cu această observație: „Un singur lucru este clar: ucigaşul cerşetorului dor ea să fie sigur că mortul este de nerecunoscut”.

Câteva ore mai târziu, Levy îi înmână lui Cohen un raport al autopsiei făcut de un patolog de la spitalul Şaare Zedek. Cohen îşi trimise subalternul după ajutor la Yad Vashem, Institutul de Cercetări al Victimelor Holocaustului. Clădirea institutului era impunătoare şi domina Ein Kerem dinspre nord. Singurul semn distinctiv găsit pe corp era numărul tatuat în tabăra de concentrare. El diferea de cel al lui Cohen cu zece mii, în aceeaşi serie. Un alt supraviețuitor al holocaustului ar fi fost în stare să descifreze numărul secret, dacă ar fi cunoscut codul şi ar fi putut spune când şi unde fusese numerotată persoana de către nazişti. Dar Cohen nu dorise niciodată să ştie mai multe despre taberele de concentrare şi sistemele lor decât aflase pe când era închis în ele.

Levy era la Yad Vashem împreună cu o daneză convertită ce mirosea plăcut şi care îşi luase numele de Rachel. Trecură în revistă tomuri de nume şi numere, liste scrise de mână sau din computer. Când ajunseră la

concluzia că cerşetorul scăpase probabil din lagărul de la Birkenau – un fir ce putea fi urmărit cu ajutorul organizațiilor de supraviețuitori – Levy hotărî că, decât să afle despre taberele de concentrare, prefera să afle mai multe despre fata care părăsise ferma din Danemarca pentru a se alătura poporului evreu.

CAPITOLUL 14

Unul dintre cerşetorii fără nume se strecură repede din Mea Şearim şi o porni spre *Kotel,* Zidul din Vest. Se pare că omul era unul dintre mulții săraci care vagabondau pe aleile micuțului *şuk* din spatele lui Agadot Şlomo, bastionul celor mai mulți militanți *haredim* din Ierusalim, cei mai credincioşi ortodocşi din Ierusalim, cei mai zeloşi păstrători ai tradițiilor. Paltonul îi era prăfuit, iar pantalonii negri erau legați la brâu cu o sfoară. Purta pantofi sport, după moda evreilor religioşi din Yom Kip-pur. Când se pocăiesc, aceştia se lipsesc de luxul unei încălțăminte din piele. Pălăria îi era ridicată pe ceafa capului ras. O luă grăbit pe Strada Profeților, trecu prin Poarta Damascului şi intră în Oraşul Vechi. Pentru orice locuitor al Ierusalimului, el era doar

unul dintre pioşii credincioşi ce se îndreptau spre locul de rugăciune de la baza vestigiilor antice ale Templului.

Dar cerşetorul era Daniel, spionul lui Cohen în Mea Şearim. El crescuse în lumea *haredi* a oraşului mistic al lui Safed din Galileea. Era, unul dintre puținii care renunțaseră la securitatea religiei absolute după ce fusese născut şi format în ea. Pe Pământul Sfânt mulți îşi îndreaptă credința mai mult spre Dumnezeu decât oriunde în altă parte. Când Cohen auzise de originea noului recrut, îl adoptase imediat ca învățăcel şi urmaş, combinând atitudinea paternă cu ideea că Daniel s-ar potrivi perfect cu lumea *haredi.* Lumea religioasă îi înconjoară pe noii veniți cu căldură, îndrumându-i. Dar, pentru acei care o părăsesc, viața poate deveni singuratică, deoarece familiile întorc spatele scepticilor. De aceea Cohen făcuse tot posibilul ca Daniel să se simtă apreciat şi, în loc să-l dea să fie instruit de alt ofițer superior, îl luase chiar el.

Sarcina lui Daniel era să-l țină la curent pe Cohen de ce se întâmpla prin împrejurimi. Rapoartele lui erau întotdeauna concise, conținând, de obicei, date despre demonstrațiile planificate sau despre un nou conflict între una sau mai multe fracțiuni din vecinătate.

În Mea Şearim, dezbaterile teologice, vechi de două sute

de ani, aveau un mod propriu de a se transforma în bătăi cu pumnii sau chiar revolte, lupte decisive între prozeliții diferiților rabini care interpretau diferit același pasaj talmudic.

Uneori Daniel putea să-i spună dinainte despre aceste lupte iminente. Alteori el raporta despre un moment rar de unitate, când întreaga comunitate *haredi* – care se înmulțea mai rapid decât oricare alta dintre ramurile demografice din mozaicul orașului – era gata să-și strângă rândurile pentru o demonstrație împotriva forțelor seculare din Orașul Sfânt. Daniel avea cunoștință de protestele împotriva restaurantelor deschise în serile de vineri, de acțiunile împotriva buticurilor ce vindeau îmbrăcăminte indecentă de damă aflate prea aproape de Mea Șearim și de atacurile asupra cinematografelor unde era încălcată fără rușine, în public, credința *haredim-ilor* în poruncile biblice împotriva adulterului și imaginilor vulgare. Deseori, menționarea bolborosită a unui rabin bătrân despre asemenea „orori" se transforma în incendieri premeditate, spargeri de vitrine sau o demonstrație spontană a sute de studenți yeșiva furioși. Adesea, Daniel putea să numească persoana din spatele acțiunii, deși niciun rabin n-ar fi fost arestat vreodată pentru incitare sau conspirație atâta timp cât puterea

politică era deținută de Aguda.

O dată la două săptămâni, duminica dimineața, Cohen primea de la Daniel informațiile ce proveneau de prin vecinii care-şi păstrau secretele după zidurile curților, îl întâlnea la locul obişnuit, pe palierul îngust de la capătul unor scări, chiar în mijlocul aleii dintre Poarta Damascului, cea mai apropiată intrare în Oraşul Vechi de Mea Şearim şi *Kotel,* ultima relicvă a Primului şi a Celui de-al Doilea Templu.

Înainte ca cerşetorul să-şi facă apariția pe palier, Cohen şi Levy aşteptară aproape douăzeci de minute. De obicei, acesta zâmbea când îi vedea aşteptându-l, dar, în această dimineață de duminică, fața îi era preocupată, ochii umbriți de nesomn.

— Trebuie să mă scoateți de aici, spuse Daniel, chiar înainte de a ajunge pe palierul unde Cohen şi Levy îl aşteptau.

— Linişteşte-te, linişteşte-te, zise Cohen, ce s-a întâmplat?

— Tata, tata-i pe aici, rosti Daniel cu vocea tensionată.

Când Daniel îşi pierduse încrederea *îm payot,* semn că n-ar mai fi fost în stare să suporte tensiunea îndoielilor sale legate de o credință mai puternică în existența lui Dumnezeu, tatăl său stătuse şapte zile în doliu, îngropându-

şi fiul în minte. Cohen înțelese imediat îngrijorarea lui Daniel.

— Te-a văzut?

— Nu. Dar eu l-am văzut şi vreau să plec de aici. Dacă mă vede, nu v-a putea să înțeleagă niciodată...

— De ce-i aici? în Ierusalim?

— Nu ştiu, dar este. Studiază la Ungrin Kollel.

Cohen cunoştea yeşiva, o construcție mare, neregulată, care domina intersecția principală de la Mea Şearim. Locul era cunoscut ca Piața Sabatului, deoarece acolo aveau loc toate demonstrațiile şi revoltele organizate de comunitatea *haredi* ca protest împotriva nerespectării tradițiilor Sabatului, sancționate sau uitate de secole de autoritățile din Ierusalim.

Cohen se uită o clipă la Daniel, apoi se întoarse spre Levy care aştepta cu o treaptă mai jos de palierul aleii. Vântul de primăvară *hamsin* – vântul fierbinte din est – era uscat şi-i crăpa buzele.

— Nissim, te-ar deranja dacă ne-ai aduce ceva rece de băut?

Ştia că pe Levy îl deranja, dar ignoră scânteia de resentiment din ochii locotenentului său. Voia să fie singur cu Daniel câteva clipe.

Întorcându-se spre Daniel, Cohen spuse:

— Ce zici, te va recunoaşte?

— Da. Nu. Nu ştiu. Este suficient că l-am recunoscut eu. Dacă mă vede, nu ştiu, dacă mă vede şi mă recunoaşte... Nu meseria mă îngrijorează. El mă îngrijorează. Dacă ar fi să creadă că am decăzut, că sunt cerşetor, ar fi destul de rău, dar că m-am întors şi nu i-am spus...

Cuvintele lui Daniel parcă se rostogoleau, vocea îi creştea şi scădea ritmat, aproape ca într-o cantată. Pare că se roagă, gândi Cohen...

— Gata, gata, calmează-te. Povesteşte-mi.

— Înțelegeți, nu? înțelegeți ce se întâmplă. Nu mai ştiu cine sunt. Ce se întâmplă cu mine?

— N-o să se întâmple nimic. Te-ai descurcat foarte bine, foarte bine. Ai fost excelent. Trebuia să-l facă să nu plece şi, mai mult, trebuia să-i ofere un motiv. Încă puțin, Daniel, continuă Cohen, încercând din toate puterile ca vocea să nu-i trădeze insistența, încă puțin, repetă el, deliberat, cu vocea joasă şi naturală, ca un antrenor cu calul său pur sânge. O sarcină deosebită, încă un lucru pe care să-l afli. Asta-i tot.

Chiar atunci îl zări, la capătul scărilor, pe Levy care se întorcea cu trei sticle de oranjadă, îi făcu un semn uşor din

mână să nu se apropie.

— Nu pot, spuse Daniel, îmi este teamă pentru tata. Dacă mă vede...

— Ai auzit ceva despre călugărițe?

— Călugărițe?

— Rusoaicele. Poate Keşet?

— V-am povestit despre Keşet, răspunse Daniel supărat. E o adunătură de puştani. Puştani, aşa cum am fost şi eu, împinşi de credință. Ei îi urăsc pe *Tzionistim,* blasfemia unui stat fără Mesia, aşa că stropesc cu vopsea pe mormântul lui Herzi. Ard câteva stații de autobuz. Dar să omoare pe cineva? Cohen, nu-mi place că trebuie s-o spun, dar băieții ăştia nici măcar n-ar putea sta în aceeaşi cameră cu două călugărițe. Asta ar fi un păcat de moarte.

— Au incendiat chioşcul acela, spuse Cohen, referindu-se la standul de ziare din Mea Şearim, unde un bătrân vindea ziare de ani de zile.

Cu un an mai înainte, fusese distrus de o sticlă incendiară. A doua zi pe ziduri apăruseră afişe care promiteau aceeaşi pedeapsă oricui ar fi îndrăznit să vândă ziare sioniste blasfematoare. Afişele erau semnate Keşet, un acronim pe care nici măcar Daniel, cu toate cunoştințele sale în materie, nu fusese în stare să-l descifreze.

— Poate aveți dreptate. Nu știu, spuse Daniel exasperat de dilema sa, admițând posibilitatea. O să încerc. Pe cuvânt, o să încerc, insistă el, și, în acel moment, Cohen știu că Daniel nu-l părăsea, cel puțin, deocamdată.

— Vrem să fii acolo. Avem nevoie de tine. Acolo tu ești șeful. Dar mai este nevoie de timp. Poate va apărea ceva. Poate o să auzi ceva despre Ein Kerem. Călugărițele moarte din Ein Kerem. Zvonuri, șoapte. Orice.

Cohen îi făcu din cap lui Levy să urce scările. Levy îi oferi o sticlă lui Daniel, iar pe cealaltă, lui Cohen.

— Acum bea, spuse Cohen, te va ajuta să te calmezi. Cei trei bărbați băură în tăcere băutura prea dulce.

Brusc, tăcerea aduse mai aproape agitația bazarului ce se afla la câțiva pași mai încolo. Daniel își goli sticla, apoi și-o lipi de frunte, încercând parcă să-și răcorească fierbințeala. Dintr-odată spuse:

— Există zvonuri. Nu chiar zvonuri. Oamenii vorbesc despre profeți. Profeți falși. Profeți adevărați.

— Cine sunt acești profeți? se interesă Cohen. Dar Daniel putu doar să ridice din umeri.

— Încă nu știu, dar profeția nu este un domeniu al muritorilor. Nu de când este Templul. Dar circulă vorbe. Despre profeți și sacrificii de purificare.

— Junca roşie, spuse Cohen cu subînțeles.

— Ce-i asta? întrebă Levy.

— Cenuşa unei junci roşii lipsite de păcat este folosită la purificarea preoților, explică Daniel. Este interzisă încă de pe vremea Templului.

Levy îşi dădu ochii peste cap, dar Cohen înțelegea semnificația unor astfel de eforturi de purificare.

— Templul ar putea fi construit numai de oameni neprihăniți, spuse el, gândind cu voce tare. Scopul lor este Templul. Oricine-ar fi, sunt după Munte.

— Nu ştiu, zise Daniel.

— O să afli, spuse Cohen încurajator, sperând să-i insufle încredere, fără să-şi trădeze propria-i incertitudine. Eşti singurul care ne poate ajuta, singurul.

— Foarte bine, spuse Daniel după o lungă pauză de gândire. Dar jur, jur în fața voastră, spuse el, ținând sticla în mână ca pe o armă, că, dacă mă vede tatăl meu, dacă mă recunoaşte, dacă i se întâmplă ceva, jur că asta-i ultima oară când mă mai vedeți. Voi părăsi poliția imediat. Nu sunt pregătit să fac față situației.

— Într-o zi va trebui să vorbeşti cu el, spuse Cohen blând, cel puțin va trebui să încerci.

— Poate, poate aveți dreptate, încă nu sunt pregătit.

— Asta tu hotărăşti. Dar, acum, cutreieră împrejurimile, află orice indiciu. Orice-i ieşit cu totul şi cu totul din comun.

CAPITOLUL 15

De la început, Levy insistase pe lângă Cohen, solicitându-i sarcini de teren. „Simt nevoia să contribui, să fac ceva important”, spunea el.

La început Cohen rezistase insistenţelor lui Levy.

„Am nevoie de tine aici, spunea Cohen şi-i azvârlea pe tavă un alt teanc de rapoarte administrative. Am nevoie de mintea ta”.

Levy bodogănea, dar ceda în faţa autorităţii lui Cohen. Jongla cu planificările efectivelor poliţiei şi diagramele parcului de maşini; înainte de a-i înmâna o hârtie lui Cohen, o citea. Cunoştea toate secretele, afară de cele pe care Cohen le ţinea în propriul carnet de notiţe şi nu le dezvăluia nimănui. Dar funcţia sa cea mai importantă era aceea de a servi drept amortizor între politicienii de la etajul al cincilea şi Cohen. Levy era administratorul lui Cohen şi, în această meserie, excela. Curând Cohen va trebui să-l lase

să plece, să-l vadă făcând încă un pas în ierarhia sistemului. Dar mai mult ca niciodată în cei cinci ani de când lucrau împreună, avea nevoie de ajutorul ofițerului mai tânăr.

După întâlnirea cu Daniel, solicitările lui Levy de a avea propriile însărcinări de teren deveniră şi mai insistente.

Într-o dimineață, când Levy îi dovedise că-şi terminase toate lucrările pentru săptămâna următoare şi insista, spunând că nu are de gând să renunțe, Cohen cedă.

— Foarte bine. Iată o listă cu abatoarele care mai trebuie încă cercetate, spuse el şi bătu cu palma o hârtie ce se afla pe biroul lui Levy. Poți s-o faci, dar, de îndată ce termini, vreau să te întorci la biroul ăsta.

— Dar dacă-l găsesc pe omul nostru? întrebă Levy cu un zâmbet.

— Ieşi, rosti scurt Cohen, dar înainte ca inspectorul să se îndrepte spre uşă, îi aruncă un surâs.

Levy începu cu cel mai îndepărtat dintre abatoarele din zona industrială Şuafat din nordul Ierusalimului. Abatorul se afla lângă o tabără de refugiați, pe şoseaua care duce la Ramallah. La primele două încercări nu obținu nimic. Puțini erau aceia care auziseră de uciderea călugărițelor. Dar şi aceia habar n-aveau de motiv, nicidecum să numească

vreun posibil suspect. Când ajunse la al treilea abator, era după-amiaza târziu.

Se plimbă printr-o hală cu temperatura foarte scăzută împreună cu proprietarul unei întreprinderi de ambalare a cărnii, într-un capăt al halei, vacile tăiate pe jumătate de fierăstraie electrice uriaşe atârnau de cârligele prinse de un sistem de cărucioare ce trecea pe deasupra capului şi ducea carcasele de jur-împrejurul halei. Aproape toți măcelarii erau arabi, cei mai mulți locuitori ai taberei din apropiere. După douăzeci de ani de experiență cu polițiştii şi alte autorități evreieşti, arabii aveau instinctele foarte dezvoltate.

Levy era îmbrăcat obişnuit – pantofi sport, blugi, o cămaşă flanelată în carouri şi un halat alb din bumbac, pe care i-l dăduse directorul fabricii înainte de începerea vizitei de la etajul zgomotos unde aveau loc sacrificările de animale. Halatul ascundea pistolul, un Baretta 22 cu opt gloanțe în magazie, vârât în spatele curelei. Dar zvonul trecu din gură-n gură ca o scânteie: la etaj se află o autoritate – poate un polițist, poate un reprezentant Şabak. În timp ce şeful lor trecea prin camera rece împreună cu străinul, muncitorii îi priveau atent şi duşmănos. Carnea de vacă ce atârna de cârlige era adunată în fundul halei, aşteptând ca, de la diferite puncte de lucru, să fie împinsă într-un culoar

central. Pe laturile halei erau mese de tăiere, unde muncitorii foloseau satâre şi ferăstraie electrice şi apoi, la sfârşit, lame lungi şi ascuțite pentru a tăia carnea de împachetat în bucăți mari, apoi în bucăți mai mici şi felii.

Levy şi directorul trecură pe lângă o masă lungă, unde trei bărbați făceau cotlete din hălci mari de carne de vacă proaspătă. Măcelarii lucrau rapid şi grațios cu cuțite lungi şi subțiri. Lamele strălucitoare se ridicau şi cădeau cu precizie. Levy era zăpăcit de frig, de explicațiile obositoare ale directorului, de viteza cu care lucrau muncitorii. Nu-l observă pe arabul înalt care îl privea de la următoarea masă. În timp ce Levy urmărea cotletele ce zburau din mâinile măcelarilor în foliile din plastic, în care erau ambalate, bărbatul de la masa de alături se îndreptă spre culoarul central şi începu să se îndepărteze repede.

— Abed! strigă tare unul dintre bărbații de la masă. Întoarce-te, n-ai terminat încă.

Abed îşi arătă gura cu degetul mare, un semn că se duce să bea puțină apă. Directorul fabricii se întoarse să vadă cine strigase. Levy făcu la fel.

Când Levy întoarse capul, Abed intră în panică şi o rupse la fugă. Levy îl urmă, cu brațul drept căutând deja pistolul.

— Chemați poliția, cereți-l pe comandantul Cohen, țipa Levy în timp ce-l urmărea pe Abed în spatele unui şir de carne de vacă atârnată.

Bărbatul era înalt, mult mai înalt decât Levy care însă era zvelt şi agil. Dar, chiar din momentul începerii cursei, măcelarul avea avantajul surprizei şi cunoaşterii primului etaj al abatorului.

Doar după câteva întoarceri rapide printre rândurile de carne, Levy îşi dădu seama că bărbatul cel solid cu cuțitul în mână dispăruse. Dând la o parte o carcasă de carne grea, Levy zări o uşă din trei folii groase de vinilin. O împinse în lumina strălucitoare a soarelui şi în căldura lui şocantă. Nici urmă de Abed. Apoi simți ceva. Se întoarse. La capătul rampei de încărcare, în spatele unei magazii mari, îşi zări vânatul stând pe vine.

Levy alergă prin docul gol, cu pistolul pregătit, gâfâind dureros. După câteva secunde, dădu colțul magaziei, cu paşi mici. Dar Abed se mutase pe terenul din spate, o pantă lungă cu tufe şi pietre ce urca în sus. Levy ştia că după creastă era tabăra de refugiați, o îngrămădeală de construcții din chirpici şi tablă printre care măcelarul ar fi putut să dispară cu uşurință. Levy alergă.

Abed se împiedică de două ori. De fiecare dată Levy

câştigă ceva din distanță, în cele din urmă, ajunseră față-n față, la buza dealului unde aceasta se afunda într-o pantă abruptă, în spate, Levy văzu tabăra. Zări şi cuțitul din mâna lui Abed. Levy avea Baretta, un pistol mic, de calibru mic. În spatele lui Abed văzu câțiva copii care se jucau cu praştia, țintind într-un copac singuratic de pe panta deluroasă şi se îngrijoră la gândul că, dac-ar fi nevoit să tragă, un glonț rătăcit i-ar putea nimeri pe unul dintre ei.

— De ce. Ai. Fugit? gâfâi Levy, fiecare cuvânt ieşindu-i separat, încet.

Departe sub ei, în parcare, îşi făcu apariția o maşină a poliției şi jeepul patrulei de grăniceri. Directorul fabricii arătă în sus la ei, strigând ceva.

— În sânge şi foc îl răscumpăr pe Falastin, strigă Abed, năpustindu-se spre Levy.

Polițistul trase trei gloanțe în burta lui Abed, dar măcelarul nu se opri. Levy se dădu înapoi, ținti şi trase un alt glonț în piciorul lui Abed. Arabul încă avansa, cu cuțitul ridicat.

În timp ce alerga înapoi, Levy trase din nou, încercând să ochească în genunchiul măcelarului. Făcu încă un pas înapoi, mergând cu paşi uşori. Umbra lui Abed îi căzu pe față. Detectivul ochi pentru ultima oară şi atinse imediat

pământul, încercând să se rostogolească într-o parte.

Mai trase o dată. Capul lui Abed explodă. Corpul îi căzu direct peste Levy, cuțitul vârându-se adânc în umărul detectivului, la câțiva centimetri de gâtul acestuia.

Se trezi la spital. Cohen şedea pe un scaun la marginea patului, cu un dosar galben în poală.

— Cât timp mi-am pierdut cunoştința? întrebă Levy.

— Câteva ore. Ai nevoie de un pistol mai mare, spuse Cohen îmbufnat.

— Spuneți-mi ce s-a întâmplat, spuse Levy şi se chirci de durere când încercă să se ridice în şezut. Ce s-a întâmplat? Eu trăgeam în el şi el continua să se apropie.

Am crezut că mi-a sosit sfârşitul. De ce fugea? Cine era? El a fost? Ce s-a întâmplat?

— Acum pricepi de ce voiam să stai la birou? spuse Cohen şi pentru moment îi ignoră întrebările.

— Nu a fost greşeala mea, spuse Levy cu o furie defensivă. Am tras de trei ori.

— De patru, spuse Cohen, corectându-l automat pe tânărul ofițer.

— Trei, patru, ce mai contează? El era? El era cel pe care-l căutăm?

Cohen negă.

— Nu? Atunci de ce fugea?

— PFLP. Un membru al celulei. Cel puțin, aşa spune Şmulik. S-a speriat. A crezut că eşti vreun cowboy. N-a ştiut că te descurci mai bine cu stiloul decât cu arma.

Levy închise ochii, dezamăgit încă o dată de cele spuse de Cohen.

Urmă o tăcere scurtă. Apoi Cohen vorbi din nou.

— În cele din urmă, l-a răpus un grănicer, explică el. Dar a căzut peste tine.

Levy deschise ochii şi-i ținti asupra lui Cohen.

— N-a fost vina mea, insistă el. Începuse să fugă, şi eu am crezut...

Cohen înclină din cap afirmativ.

— Ai crezut. Aici este necazul. Asta am încercat să-ți spun mereu. Nu poți presupune.

Levy începu să protesteze din nou, dar Cohen îşi ridică mâna.

— Ai făcut ce trebuia. Te-ai descurcat de minune. Dar acum vei fi nevoit să stai deoparte un timp. Iar eu aveam nevoie de tine. Lui Cohen îi era greu să admită aşa ceva. Da, aveam nevoie de tine. La birou. Nu la spital. Dar trebuia să fii erou. Cowboy. N-aveam nevoie de cowboy. Am o mulțime. Prea mulți, dacă m-ai întreba. Am nevoie de mintea ta, de

ideile tale, de...

— Competența mea administrativă, îl întrerupse Levy cu sarcasm.

— Ai dreptate, spuse Cohen furios. Ai dreptate. Făcu o pauză şi apoi rosti, jumătate pentru sine, jumătate pentru Levy: Ştiam că n-ar fi trebuit să te las să te duci acolo. Desigur, nu singur.

— Număplâng.

— Ştiu, spuse Cohen blând.

Era singura modalitate prin care-şi putea exprima afecțiunea față de Levy. Admira efortul tânărului ofițer, chiar dacă îi displăcea ambiția personală calculată care-l motiva. Cohen nu se gândise niciodată la promovare. Era rezultatul eforturilor sale, nu scopul. Dar Levy făcea parte din noua generație. El avea o carieră, nu o chemare şi, uneori, Cohen credea că deosebirea dintre vederile sale şi cele ale lui Levy consta atât în succesul, cât şi în eşecul sionismului.

Levy se luptă să se ridice în şezut. Umărul îi era înfăşurat într-un bandaj strâns bine, iar brațul, într-o eşarfă. La fiecare mişcare Cohen vedea cum fața lui Levy era străfulgerată de durere, încercă să-l ajute.

— Mă descurc, insistă Levy, încercând să-şi păstreze

demnitatea.

— Stai liniştit, ordonă Cohen.

— Trebuie să ies de-aici, îi răspunse Levy scurt. Trebuie să-mi rezolv lucrările, adăugă cu amărăciune.

Cohen simți deodată că-i vine să râdă. Îi plăcea încăpățânarea lui Levy. În schimb, repetă ordinul ca acesta să stea liniştit. De data asta, nu ştiu dacă durerea sau ordinul îl făcură pe Levy să se supună, dar bănui că, Levy, în sinea lui, îi era recunoscător pentru ordinul de-a sta liniştit. Doctorii îi spuseră lui Cohen că lui Levy îi fuse se zdrelită clavicula. Cohen ştia cât de dureroase sunt rănile la oase.

Cohen se duse la capătul patului. Ridică buchetul de flori de pe măsuța joasă aflată în afara vederii lui Levy. Buchetul îl cumpărase în holul spitalului, în timp ce scoase florile la iveală, arătându-i-le, ridică stânjenit din umeri, căutând în jur ceva în care să le pună.

Levy scutură din cap, descoperind astfel că mişcarea îi provoca o durere ce se ridica de la umăr spre gât.

— Să le dea infirmiera unei persoane la care nu vin vizitatori, i se adresă slab lui Cohen.

Cohen surâse larg.

— Desigur, de ce nu. Ascultă, trebuie să plec. Adunarea

săptămânală despre *intifada.*

Era o întrunire a conducerii statului major din Ierusalim pentru a discuta strategia şi tactica împotriva revoltelor. De obicei, la ea participa Levy, ca reprezentant al lui Cohen care, din start, ura întrunirile interminabile ce se sfârşeau inevitabil cu o cuvântare a lui Abulafia despre cum ar trebui să acționeze armata, ca revoltele să fie înăbuşite din faşă. Participarea lui Cohen nu era absolut necesară, dar, pentru a pleca din spital, era o scuză la fel de bună ca oricare alta. Voia să scape de stânjeneala sentimentelor pe care le simțea față de Levy.

Levy zâmbi şi-i spuse lui Cohen că procesele-verbale ale ultimei adunări despre *intifada* erau în sertarul de sus al biroului din dreapta. Cohen pricepu că Levy îl ajuta sub pretextul de a ajunge la timp la întrunire.

— Nu te gândi la asta acum. Odihneşte-te. Vin să te văd mâine.

— Faceți-mi un serviciu, spuse Levy, în timp ce şeful lui ajunse la uşa camerei. Cohen se aştepta la o glumă, dar expresia feței lui Levy era serioasă. Sunați la mine acasă. Spuneți-i lui Rachel că sunt aici.

— Nu mi-ai spus că stați împreună, spuse Cohen surprins.

— Am şi eu dreptul la secrete, replică Levy, radiind, şi îşi închise ochii să se odihnească.

CAPITOLUL 16

Ca să plece de la întrunirea legată de *intifada,* înainte ca Abulafia, vărsând foc pe nări, să-şi înceapă cuvântarea, Cohen inventă o scuză. O oră mai târziu se întâlni cu Şmulik în grădina unui restaurant micuț, ascuns în spatele unui zid de piatră, la un bloc de reşedința primului-ministru din Talbieh. Se întâlneau ades acolo, la o cafea, îşi împărtăşeau informațiile şi se văicăreau de ce ştiau sau nu ştiau.

Când sosi Cohen, Şmulik comandase deja cafea, îi făcu semn barmanului să mai aducă câte un longo, denumirea locală pentru un espresso dublu.

— Cum se simte omul nostru, se interesă Şmulik, informat deja despre incidentul de la Şuafat.

— Destul de bine. Este mai serios el decât rana.

Era cel mai mare compliment dintre toate cele care se făceau în serviciul de securitate. Cea mai mare insultă era să te numească cineva „neserios”.

— Dar tu?

— Bine, bine, răspunse Cohen automat. Barmanul aduse cafeaua.

— Am vrut să te văd, ca să aflu dacă au obținut rezultate, continuă Şmulik, iar Cohen ştiu că se referea la Gemeni.

Cohen începu să protesteze.

— Ei, aşteaptă, nu mi-o lua în nume de rău, continuă Şmulik, nu vreau tortură sau bătaie, sau duşuri reci în mijlocul iernii. Nu-mi place să-mi văd oamenii stând ca nişte funcționari guvernamentali deasupra unui şir de oameni trântiți la pământ. Nu mai este cum a fost, nu mai este la fel. Au trecut douăzeci de ani de când am fost acolo, spuse el şi-şi ridică brațul, arătând cu degetul spre est, prin uşa deschisă a restaurantului, către zidurile Oraşului Vechi şi în spatele teritoriilor. Am fost în Liban şi înapoi. Timpurile s-au schimbat. Noi nu ne-am schimbat. Mâna lui Cohen *izbi* în masă.

— Nu-mi ține lecții, ordonă el. Şmulik rămase înmărmurit de reacția lui Cohen. Nu începe să mă dăscăleşti despre ce s-a schimbat. Ştiu ce s-a schimbat. Acum acționează terorişti evrei:

— Asta n-o ştim sigur.

— Nu te amăgi singur, Şmulik. Nu te amăgi, îi aruncă Cohen.

Şmulik oftă.

— Tu te-ai schimbat.

— Ce tot vorbeşti? se răsti Cohen.

— Nu ştiu. În tine s-a schimbat ceva. Îi învinuieşti mai întâi pe politicieni, înainte doar îi înjurai şi te răcoreai... Acum îi acuzi de parcă *ei sunt* criminalii. Dar mai este un lucru. Cred că ți-e teamă de ceva. Nu ştiu să-ți mai fi fost teamă de ceva. Cum Cohen nu negă, Şmulik continuă agresiv: Asta este, nu-i aşa? Te temi de ceva. Ce este? Ce-i?

— De noi mi-e teamă, mârâi Cohen. De ce devenim. Abulafia vrea un tanc. Poți să crezi una ca asta? Vrea să pună un tanc la intrarea de la Poarta Damascului. Dar nici nu ştiu ce mă mai miră. L-am văzut pe primul-ministru. Dacă el se află în starea pe care am văzut-o, atunci de ce n-ar crede şeful poliției din Ierusalim că ar putea rezolva problemele cu un tanc. Şi tu. Tu ştii de starea primului-ministru, dar nu spui nimic nimănui. Mare secretos mai eşti. Toate secretele de stat se află în mâinile tale, inclusiv cel mai important secret dintre toate. Schizofrenia primului-ministru.

— Avram, te previn, el nu este în necunoştință de

cauză. Deloc. O s-o afli destul de curând, dacă nu încetezi cu astea.

— Să încetez cu ce?

— Să continui să-i ataci pe politicieni. Cohen se încruntă.

— De ce? Doar n-o să-mi facă onoarea să mă admită la etajul al cincilea, nu?

— Nu, dacă o să începi să vorbeşti despre terorişti evrei. Oricum, n-ai accepta-o, chiar dacă ți-ar oferi-o pe o tavă de argint, spuse Şmulik batjocoritor, dar cu respect.

Cohen îşi reprimă un zâmbet.

— Nu asta-i problema. Problema este că ei nu fac tot ce le stă în putință ca să calmeze lucrurile.

— Ei sunt stăpânii noştri.

Cohen rămase tăcut. În cealaltă parte a restaurantului, o pereche de turişti, în care Cohen recunoscu nişte proaspăt căsătoriți, îşi prinseră mâinile peste masă. Se gândi la Ahuva, la conferința ei de la New York şi speră să-l sune în curând.

Şmulik îi întrerupse gândurile.

— Te-ai lăsat păcălit de povestea noastră cu sindromul. Ca şi cum ar fi fost vina noastră.

Sprijinindu-se de speteaza scaunului, Cohen închise

ochii, ca soarele de amiază să-i încălzească fața.

— Toți vor orașul și nimănui nu-i place faptul că îl au evreii. Bisericilor nu le place, americanilor nu, le place, arabilor și rușilor, tuturor nu le place ideea ca orașul să fie al evreilor, își deschise ochii. Ha! mai degrabă ar lăsa să explodeze orașul decât să renunțe la ideologiile lor sau la scaunul lor din cabinetul de miniștri.

— Ei, uite cine dă lecții, spuse Șmulik.

Cohen cedă în fața mustrării lui Șmulik și schimbă conversația spre scopul ei real – negocierea.

— Am auzit că rușii au de gând să le aducă pe călugărițe la Consiliul de Securitate.

Era doar o aluzie la o informație pe care se aștepta ca Șmulik s-o cunoască deja. Dar era acel fel de aluzie care indica faptul că el știa mai mult și, în relația lor, cea mai importantă modalitate de a se ajuta erau informațiile pe care puteau să și le dea unul altuia pentru ceea ce încă mai reprezenta cauza lor comună – pacea orașului.

Șmulik se gândi puțin, apoi făcu propria ofertă.

— N-ar trebui să-ți spun asta. Nu credem că este vorba de KGB. l-am ținut sub observație și n-am aflat nimic care să arate că ei ar avea vreun motiv să le facă de petrecanie călugărițelor. Așa că ne-am concentrat atenția asupra

verilor, spuse el, folosind pentru arabi acelaşi argou ca în povestea biblică despre Avraam şi fiii săi. Poate fundamentaliştii, poate PLO. Dar nu ruşii. Crede-mă.

Cohen oftă, murmurând pentru sine: „Crede şi nu cerceta”.

— Asta ce mai e? întrebă Şmulik.

— Nimic, nimic, răspunse Cohen dând din cap.

— Ți-am trimis dosarul despre Alex, spuse Şmulik conciliant.

— Nu mi-a fost de prea mare ajutor, doar câteva documente de la Ministerul de Interne despre sosirea lui, vreo două rapoarte de supraveghere de la începutul activității sale aici. Nimic altceva în plus. Dar, întâmplător, ştiu că l-ai pus sub urmărire, adăugă el, şi că îți planificaseşi să mi-o spui.

— Nu mai este nimic de adăugat, insistă Şmulik. Se pare că nu face prea multe. De la crime încoace n-a făcut nimic extraordinar. La fel ca de obicei, îi urmăreşte în continuare pe cetățenii sovietici de aici, pe clerici şi pe alți câțiva pe care-i urmărim şi noi. Poate, şi acesta este un poate important, are contacte cu agenții implantați printre imigranți. Dar n-am descoperit nimic de felul acesta. Nu se apropie de teritorii. N-a fost niciodată zărit la est de Linia

Verde. Dă-mi voie să-ți spun, îngrijorările legate de KGB sunt un pic cam umflate. Ruşii au învățat de la americani. Folosesc tehnologia. Vapoare, sateliți. Adevărat, au avut aici întotdeauna cârtițele lor, iar noi am avut întotdeauna pe cineva care să le descopere. Uneori la timp, alteori prea târziu. Dar le-am găsit. Nu, pe Alex nu-l folosesc pentru spionaj. El este doar o dădacă, atât şi nimic mai mult. Poate destul de periculos pentru cei ce-l urmăresc, dar doar o dădacă. Nimic altceva. Oricum, cei care au cea mai bogată activitate sunt americanii. Se duc unde doresc şi află orice vor să ştie, dau o petrecere şi îmbată câțiva miniştri. Dar Alex? De la crime încoace el a stat fie la schit, fie la birourile misiunii. Nicăieri altundeva.

— Atunci de ce insistă primul-ministru atât de mult? îi presă Cohen. Trebuie să fie ceva mai mult decât manevre diplomatice.

Şmulik ridică din umeri şi, pentru a doua oară în mai puțin de o săptămână, Cohen se trezi întrebându-se dacă tăcerea lui Şmulik era rezultatul ignoranței sau al unui secret pe care el nu trebuia să-l afle.

Cohen se aplecă peste masă şi râse cu subînțeles.

— Este ceva ciudat la acest Alex. Să nu-mi spui că un ofițer KGB implantat în străinătate nu-şi face singur

propriile investigații. Dacă m-ai întreba, ți-aş spune că tocmai asta dă naştere la suspiciuni. Şi-am să-ți mai spun ceva. Dacă primul-ministru se interesează de KGB, indiferent de motive, atunci mă voi interesa şi eu tot de KGB.

Şmulik râse.

— Dar tu eşti singurul care spune: „Băga-i-aş în mă-sa de politicieni".

— Da, băga-i-aş spuse Cohen. Înainte de a te băga ei. Îşi turnă pe gât ultimele resturi de cafea. Ascultă, tot ceea ce-ți cer este să-mi dai orice ai relevant despre legăturile dintre arabi şi ruşi. Îți propun un târg. Aşa ne înțelegem cel mai bine, nu-i aşa, Şmule? în vocea sa era o nuanță sardonică. Deci iată ce-ți propun. Băieții tăi să ne facă rost de un *ştinker* care să ne spună orice, chiar dacă ar fi ceva care ar dovedi că Abed sau orice alt arab, sau rus n-ar avea nimic de-a face cu asta. Dacă o faci, îți rămân dator.

— Ce-ai putea să faci pentru mine? îl întrerupse Şmulik cinic.

În mod automat, rapoartele lui Cohen mergeau la servicii, dar era un act de generozitate din partea lui Şmulik să-i transmită lui Cohen copii ale rapoartelor pe care le considera interesante pentru acesta.

Cohen avea o carte de jucat şi trebuia să fie atent.

— Asta n-am s-o fac, spuse el.

Şmulik făcu o pauză lungă. Cohen îl urmări, ştiind ce-i trecea acestuia prin minte. Ameninţarea era în legătură cu ceea ce în Şabak se ura mai presus de toate: violarea secretelor care învăluiau întreaga operaţie. Inerenta neîncredere în presă a serviciului de spionaj, precum şi cenzura militară, ţinuseră la distanţă menţionarea în ziare a acestui serviciu.

Şmulik îşi ridică încet ceaşca de cafea. Era goală, şi o puse jos cu o privire ameninţătoare.

— Avrame, joci un joc periculos. Eşti gata să ne expui pe toţi şi pentru ce? Pentru două călugăriţe moarte? Nu pot să cred că Avram Cohen ar face ceva care să pună în pericol securitatea statului.

— Şmule, nu vreau asta, spuse Cohen sincer, dar am nevoie de ajutor şi voi face orice ca să obţin acel ajutor, în plus, securitatea statului n-are nimic a face cu unele lucruri pe care le ştiu. O să-ţi dau un exemplu, dacă-l vrei. Ce are a face securitatea statului cu protecţia de către Şabak a celui mai mare producător de haşiş din Liban?

Şmulik replică prompt.

— Este puternic. Iar duşmanii lui sunt duşmanii noştri.

Este bine informat. Noi avem nevoie de informații. Este simplu ca bună ziua. Înainte înțelegeai asemenea lucruri.

— Nu, spuse Cohen autoritar. Asemenea lucruri nu existau înainte. Nu trebuia să le înțeleg.

— Te joci cu focul, repetă Şmulik.

— Ne jucăm cu focul de ani de zile, nu-i aşa, Şmule? Aşteptând ca Şmulik să-i răspundă, Cohen scoase din pachet a cincea țigară. De la prima sorbitură de cafea şi până în momentul acela fumase deja patru țigări.

— S-a făcut, acceptă ofițerul Şabak. Voi pune accent pe acest aspect al spionajului. Am crezut că-i supraveghem pe toți agenții sovietici în acțiune. Poate am omis ceva. Dar aceste lucruri cer timp. Şi trebuie făcute cu delicatețe.

— Asta-i problema mea, spuse Cohen, ridicându-se de la masă. Tu să-mi sari în ajutor doar când voi avea nevoie de el. Doar atât. Ştii doar că aş face acelaşi lucru pentru tine. La urma urmelor, la ce-s buni prietenii?

Şmulik zâmbi. Pentru o clipă, Cohen îşi aminti de primul an al ofițerului din Şabak, când el fusese comandantul agenției din Ierusalim. Petrecuseră împreună ore întregi, Cohen ca profesor, Şmulik ca elev. Dar zilele acelea s-au dus de mult, se gândi Cohen. În timp ce părăseau restaurantul, Cohen refuză invitația lui Şmulik de

a-l duce acasă cu maşina.

Preferă să se plimbe pe străzile din Talbieh umbrite de copaci, apoi la lumina strălucitoare din grădina Liberty Bell şi apoi iar pe la umbra unei mici fundături, departe de Emuk Refaim unde locuise în colonia germană.

Avea nevoie de somn. O oră, poate două, se gândi el când intră în apartament. Dădu drumul casetofonului stereo, la *Recviem*, şi se duse în dormitor. Nu era sigur dacă mirosise parfumul Ahuvei sau poate doar memoria parfumului, dar asta visa în clipa în care se trezi în întunecimea adâncă a nopții, singur în apartament, în depărtare se auzea o sirenă care parcă accentua sunetul accelerat al bătăilor inimii sale.

CAPITOLUL 17

Există rugăciuni deosebite care se spun pe lună plină, pentru a-i mulțumi lui Dumnezeu pentru succesiunea anotimpurilor. Dar, la un grup mic de bărbați, îmbrăcați în haine lungi din pânză simplă şi papuci din piele de oaie, luna plină cerea mai mult decât rugăciuni deosebite.

Lecțiile rabinului lor erau pline de promisiuni despre alegerea lor în clerul Templului. Ei erau aleşii ce îl urmau pe orbul în care aveau o încredere nemărginită.

Îi învățase ani de zile, iar ei îi cunoşteau bine lecțiile. Nu prea erau altele de făcut în celulele puşcăriei pe care acum îi numea anii lui de înflorire în deşert. Unii fuseseră cu el în acel deşert şi-i cunoşteau vorbele pe dinafară.

„Înainte de a-mi pierde vederea eram orb, deşi aveam ochi Dar, după ce mi-am pierdut vederea în acel loc, am învățat să văd”.

Alții îl găsiseră acolo şi în ochii lui fără vedere se văzuseră pe ei, găsind sens în cuvintele lui.

Acum erau aproape douăzeci şi toți îi cunoşteau poruncile:

„După izvorul din podgorie, sub teascul pelerinilor. Deasupra peşterii profetului, în spatele ramurii de dafin”.

Astfel mergeau ei, ducând capra pe rând, exact după cele spuse în această poruncă, ajungând pe vârful dealului unde orbul făcea rugăciuni şi comentarii, îi ascultau promisiunile despre gloria viitoare, mai întâi, stând în picioare, apoi şezând. La început împreună, apoi despărțiți.

Seara începea întotdeauna cu un rug în fața peşterii care le păstra secretele. Propovăduitorul vorbea despre

monstruozitățile ce au împiedicat coborârea Domnului.

Vorbea despre mesagerul Domnului şi despre salvarea mesajului. Şi când veni timpul, îşi scoase cuțitul curbat dintr-un buzunar ascuns al robei sale, un semn că sosise timpul sacrificării caprei.

Era puțin înainte de răsărit şi onoarea de a ține capra pentru cuțitul profetului îi revenise unui tânăr cu fața ciupită de vărsat şi dinții îngălbeniți de fumat, în timp ce capra care behăia era forțată să îngenuncheze în fața profetului, acesta prinse cuțitul cu o mână, ridicând-o pe cealaltă spre ceruri.

„Vedeți”, cântă el chiar în clipa în care strălucirea soarelui se ivi peste vârful dealului, iar oraşul lucea şi scânteia pe culmea îndepărtată. Cuțitul lovi cu aceeaşi izbucnire de lumină şi sângele țâşni din gâtul înjunghiat – behăitul deveni o gâlgâială. Propovăduitorul se ridică, iar doi bărbați luară animalul mort şi-l aruncară în flăcările rugului. Nu după multă vreme mirosul de carne arsă se ridica în valuri împreună cu norii de fum.

„Acum*, vedeți, iar într-o zi veți vedea de aici veşnicia acestei lumini. Templul va fi lăcaşul Domnului, iar voi veți fi slujitorii lui şi veți trăi în gloria veşnică. Noi suntem aleşii şi vom arăta calea. Fie ca acest animal să reprezinte simbolul*

sacrificiilor pe care suntem gata să le facem în numele acestei cauze”.

Era o rugăciune pe care trebuia s-o facă în inimile lor, un secret ce trebuia să-l păstreze. El îi învățase că rugăciunile sunt făcute să se materializeze, că până şi un orb vede asta. Începuse o lună nouă. Coborâră încet spre oraş, cu fețele acoperite de glugi, numai ochii privind spre soarele nou care răsărise.

La puțin timp după ce plecară, în luminişul în care se rugaseră, apăru un bărbat cu o vestă galben-verzuie care căra pe umăr un sac gol. Lovi cu piciorul corpul umflat al animalului mort ce zăcea pe tăciunii stinşi. Forma neagră a animalului se făcu cenuşă.

Apoi se întoarse şi traversă luminişul spre terasa de măslini de sub coama dealului. Dădu la o parte o creangă groasă de dafin şi de după ea apăru intrarea într-o peşteră. Ieşi după câteva minute. Sacul aproape că-l punea jos de greu ce era.

CAPITOLUL 18

Sarcinile deveneau din ce în ce mai grele, în fiecare

noapte, până la răsăritul soarelui, Cohen citea din dosarele galbene. Acestea conțineau rapoartele Gemenilor despre Goldstein; un teanc gros de formulare birocratice superficiale descriau suspecții eliberați din închisori şi spitale psihiatrice care fuseseră deja verificați; fotografii de la funeralii, rapoarte ale autopsiilor, fotografii de la locul crimei, paşapoartele călugărițelor, amprentele degetelor şi ale picioarelor, fragmentul de scrisoare găsit sub pat.

Celelalte dosare de pe masa lui Cohen se îngroşau şi ele. Foi de hârtie, la fel de neînsemnate ca şi informațiile pe care le conțineau, erau prinse în dosare groase cu numele „Sidra 13". Detectivii lui Cohen interogaseră aproape trei sute de persoane, iar referatele lui Ehud continuau să sosească cu alte şi alte nume de persoane ce urmau să fie interogate.

Inițialele lui Cohen erau scrise în colțul de jos al fiecărei pagini din fiecare dosar, cu data semnării şi ora sosirii informației. Celelalte pagini din dosare erau pline de scrierea citeață a lui Cohen. El scria cu cerneală neagră şi cu stiloul primit cu ani în urmă de la Ahuva. Ea era iubita şi prietena lui, dar era încă foarte departe, îi lipsea atingerea ei reconfortantă şi-i era dor de momentele lor de intimitate din cursul nopții.

Când aceste nopți de singurătate se terminau odată cu ivirea zorilor şi când scrisul de mână din dosare începea să arate mai mult a sanscrită decât a ebraică, Cohen renunța şi adormea. Ştia că Rutie, secretara lui, îl va trezi când va veni la birou.

Hârtiile erau justificarea rațională a sistemului, scârțâitor şi defectuos, o mlaştină de încurcături birocratice. Cohen avea o răbdare nesfârşită cu hârtiile din dosare, dar n-avea niciun fel de răbdare cu munca administrativă.

Cohen ciocăni la uşa subalternului său de la etajul al patrulea dintr-o construcție din Kiryat Yovel care nu era cu nimic mai deosebită decât altele.

Când Levy deschise uşa, Cohen îi întinse o sacoşă din plastic şi-i spuse morocănos:

— Poți lucra şi cu brațul prins într-o eşarfă.

Fără să întrebe ce se află înăuntru, Levy râse pe înfundate de mulțumire şi zise:

— Mâine mă întorc la treabă.

— Ei bine, nu mă pofteşti înăuntru? întrebă Cohen, simulând că se simte ofensat de lipsa de ospitalitate a lui Levy.

Levy se dădu la o parte din uşă şi-i arătă cu mâna spre un pat metalic vechi, de campanie, cu arcurile rupte,

acoperit cu o cuvertură indiană.

— Dacă vi se pare confortabil.

Se înțepau în mod special, dar cu o afecțiune pe care n-ar fi recunoscut-o niciodată în mod direct.

— N-am mai fost pe aici de când te-ai mutat, recunoscu Cohen, încercând să-şi găsească o poziție confortabilă pe patul de campanie.

— Nu-i nimic, spuse Levy, domolit de acelaşi gând. Asta face vizita mai specială.

Cohen îi aruncă lui Levy un surâs deschis, apoi tăcu şi se uită prin cameră.

— Deci, când începem cu urmărirea lui Alex? continuă Levy, punând punga din plastic a lui Cohen pe o ladă de ambalaj vopsită în roşu, care servea drept masă de servit cafeaua.

— Tu n-ai de-a face cu Alex. Un timp ai să fii legat de birou.

O clipă Levy se bosumflă. Apoi ochii îi căzură pe pungă.

— Hârțogăraia asta mă înnebuneşte, admise Cohen. Levy râse. Cohen desfăcu punga, din plastic, pe care o cărase de la maşină şi scoase un teanc de referate administrative mimeografiate, primite de la sediul central național al poliției. Stăteau pe sofa, în fața unui perete

decorat cu litografii inexpresive de artă israelită. Cărțile lui Levy de pe când studiase, târâş-grăbiş, dreptul erau aliniate ordonat pe un singur raft care înconjura camera la nivelul ochilor. Este o cameră studențească, gândi Cohen şi nu avea niciun dubiu că în frigider se afla doar atâta lapte cât era necesar pentru cafeaua instant proastă pe care o oferea Levy.

Cohen se ridică cu greutate de pe sofaua joasă, ca să se ducă la toaletă, în drum aruncă o privire prin coridorul îngust şi prin uşa deschisă a dormitorului lui Levy. Când se întoarse, intră în bucătărie să-şi toarne un pahar de apă şi astfel cercetă frigiderul. Când ieşi din bucătărie, zâmbea.

— Văd că şi-a adus mai mult decât un sutien. Acum ai ceva mâncare în frigider.

Levy roşi şi îşi ridică ochii din hârtii.

— Este vreo aluzie? Vă este foame?

— Nu te-aş lăsa să-mi găteşti nici dacă ai fi perfect sănătos, chicoti Cohen. N-ai niciun motiv să te simți stânjenit, adăugă el.

— Nu ştiu, îmi place. Este serioasă.

— Da, asta o ştiu, spuse Cohen conştient că, în timp ce vorbea, glasul său purta o tristețe pe care nu dorea să i-o explice lui Levy. Acesta ştia de legătura lui cu Ahuva, dar nu

discuta despre ea. Ascultă, trebuie să plec, spuse el brusc preocupat. Hârtiile acelea poți să le aduci mâine dimineață.

— Până diseară sunt gata, se oferi Levy. *Îşi* dăduse seama că schimbarea de ton şi subiect erau de fapt o camuflare a sentimentelor lui Cohen. Sunt uşoare. Cei de la efective solicită ture suplimentare, iar intendența doreşte un raport despre reparațiile făcute la echipamente. Cei de la depozit cer o confirmare semnată de dumneavoastră săptămânal că în seif mai deținești anumite articole. Iată o listă. Cred că de asta va trebui să vă ocupați personal, spuse el, şi îi întinse referatul lui Cohen. Dar, în rest, nu-i nicio problemă.

— Mulțumesc.

— N-aveți pentru ce. Asta-i meseria.

Cohen se simțea stânjenit.

— Ascultă...

— Nu, e-n regulă. Dar voiam să vă întreb ceva. Aveți de gând să-l trimiteți pe Şvilli la schit?

Cohen râse tare.

— Vezi, de asta am nevoie să fii lângă mine. Ştii ce fac chiar înainte de-a şti eu.

— Aş fi vrut să mă duc eu acolo.

— Nu ai fi de niciun ajutor. Nu vorbeşti ruseşte, iar

Alex te-a văzut. Ar fi o prostie să te pun de pază acolo.

— Da, bine, înțeleg. Voiam doar să ştiți că înțeleg.

— Bine, Nissim, nu-ți face probleme. Ascultă, o să mai vedem cum stăm. Poate-ți vei găsi şi tu o muncă de teren. Poate. Dar între timp...

Levy ridică teancul de hârtii.

— Da, ştiu, până la şapte în seara asta. Întoarce-ți-vă după ele şi luăm cina împreună. Toți trei. Rachel ştie să gătească...

— Ai nişte fructe de avocado minunate acolo, în frigider, admise Cohen. O să văd cum merg lucrurile. Ehud mi-a promis câteva nume de la unitățile care au fost în Liban cu ultima mie de grenade. Vreau să parcurg lista.

— Dacă terminați, sunați-mă. Oricum, eu rezolv ce mi-ați adus până diseară la şapte.

— Când Rachel se întoarce de la lucru, o să fii şi tu gata, ghici Cohen.

Levy încă mai zâmbea când Cohen închise uşa.

CAPITOLUL 19

Informațiile pe care le afla presa proveneau sub formă

de comunicate de la sediul central al poliției naționale. Ele erau redate cu atenție de presa se rioasă şi deformate de presa de scandal. Un comunicat spunea că inspectorul general alesese deja o echipă nouă de cercetări care să se ocupe de caz, formată din personal de la etajul al cincilea. Cohen era nevoit să interpreteze informațiile pe care le cuprindea acest comunicat. Nu auzise nimic direct despre acest nou personal şi nici nu mai fusese chemat la biroul primului-ministru. Dar ceea ce ştia cu siguranță era că în spatele întregii presiuni politice din țară stătea biroul primului-ministru.

Cohen ştia că nu era nimic mai direct decât un ordin explicit primit de inspectorul general de la primul-ministru. Dacă acest ordin nu exista, toate se desfăşurau pe ocolite. Ministrul transporturilor, cunoscut ca unul dintre favoriții primului-ministru din generația de politicieni mai tineri, anunță dintr-odată că biroul său avea în plan să implanteze o unitate independentă de patrulare pe autostrăzi, care să ajute la micşorarea numărului mereu crescând al accidentelor de circulație. Dar, din cauza resurselor băneşti şi aşa limitate, etajul al cincilea nu mai avea nevoie de încă o forță polițienească. Ca urmare, de la etajul al cincilea sosi cererea prezentării rezultatelor care să confirme că ei făceau

față tuturor responsabilităților. Aveau nevoie de o arestare senzațională, şi Cohen chiar lucra la un caz senzațional.

De aceea comunicatele pentru presă formau o parte din presiunea care se exercita asupra lui. El înțelese că acestea se bazau pe şoaptele de pe coridoare. Cohen era convins că-i va fi greu să lupte contra unei campanii de şuşoteli. Dar acest caz era diferit, prea diferit față de cele din trecut. Implicațiile cazului – călugărițe, ruşii şi naționalism – făcuseră ca, încă de la început, acest caz să fie pe prima pagină a presei. Fusese umbrit de acțiunea cu grenade căreia Cohen ar fi vrut să-i acorde toată atenția. Între timp, se simțea norocos că, încă de la începutul cazului, reuşise să evite presa complet. Aceasta îşi ținea comunicatele la etajul al cincilea al sediului poliției. Din acest motiv, în loc să urmărească mişcările lui Cohen, reporterii îşi concentrau atenția asupra discuțiilor. Deocamdată, Cohen îşi punea la punct cea mai importantă mişcare.

A doua zi Levy se întoarse la muncă. Treceau în revistă o listă cu detectivii care puteau fi eliberați de la alte cazuri pentru a prelua interogatoriile cazurilor cu grenade când, în birou, intră un bărbat cu barbă căruntă, înalt şi zvelt, cu o bonetă mare împletită şi un rânjet care-i dăd ea la iveală nişte dinți galbeni ca de şacal.

— Tu eşti Cohen? întrebă el, iar la aprobarea acestuia continuă: Eu sunt Ben-Yehoşua, membru în Knesset, de parcă Cohen nu ştia.

— Ei, ți-ai făcut intrarea cu surle şi trâmbițe, spuse Cohen.

Afară, jos în stradă, la poarta principală, vreo şase dintre tovarăşii lui Ben-Yehoşua îi înjurau de mama focului pe polițişti, conduşi de Goldstein.

— De ce-mi hărțuieşti oamenii? întrebă Ben-Yehoşua. Cohen se uită la membrul Knesset-ului cu dispreț. Ce doreşti?

— Să aflu dacă oamenii tăi au ceva de-a face cu crima celor două călugărițe rusoaice, spuse Cohen cinstit.

Ben-Yehoşua râse. Ochii îi erau umflați, cu cearcăne adânci sub fiecare ochi.

— Păi, află că n-au. Aşa că opreşte-ți hărțuiala. Cohen nu pusese pe nimeni să-i urmărească pe cei din Garda Populară. Dar Şmulik îi spusese că ar vrea s-o facă. Cohen nu-i dezvălui nimic lui Ben-Yehoşua.

— Voi face ce trebuie să fac, spuse el simplu.

— Ei bine, şi eu voi face ce trebuie să fac, spuse Ben-Yehoşua amenințător.

Se întoarse să plece.

— Stai! ordonă Cohen.

— Sunt arestat?

— Încă nu.

— Vreau un avocat. Cohen râse.

— De ce râzi? Am dreptul la un avocat, exclamă Ben-Yehoşua.

La asta, în timp ce se ridica de la locul lui, pumnul lui Cohen bătu în masă. Corpul părea că i se măreşte din ce în ce mai mult, iar când deschise gura, vorbi cu o voce groasă ce părea că se înalță cu fiecare cuvânt, deşi, când termină, nu-şi ridicase vocea mai mult decât într-o conversație obişnuită.

— Aici nu ne aflăm în America. Nu te pot reține, este adevărat. Eşti membru în Knesset. Dar îl pot reține pe oricare dintre oamenii tăi timp de patruzeci şi opt de ore. Îi pot aresta pentru patruzeci şi şapte de ore, le dau drumul o oră şi îi arestez din nou pentru patruzeci şi şapte de ore. Pot să-i țin într-o cameră numai cu un robinet şi o gaură-n podea. Pot să fac tot ce doresc, dar am să-ți spun ceva. Aştept. Aştept ocazia să o fac. Nu lor. Ție. Niciun avocat. La prima cuvântare pe care o vei ține şi care, după părerea mea, va duce la incitare la violență împotriva cuiva, te vei afla aici, împreună cu cererea de ridicare a imunității

adresată procurorului general pe care acesta s-o înainteze Knesset-ului. Prima oară când îți prind un om bătând un arab sau un altul pe care nu-l place, am să-l poftesc în una dintre încăperile mele de aici, acuzat de la conspirație până la crimă. Sunt sigur că eşti conştient că ai o mulțime de colegi parlamentari cărora le-ar plăcea la nebunie să te vadă acuzat şi care, dacă ar avea ocazia, te-ar despuia bucuroşi de imunitate. Nu. Aici nu-i America. Niciun avocat, încă nu. Mai târziu. Mult mai târziu.

La sfârşitul discursului lui Cohen, rânjetul lui Ben-Yehoşua dispăruse. Dar rămase în picioare, țintuindu-l pe Cohen.

— E-n ordine, domnule polițist. Pentru că trebuie, să-ți spun ceva. Polițiştii tăi, oamenii tăi, chiar ei sunt cu mine. Eu spun doar ce gândesc ei. Îi întreb doar de ce-i apără pe arabii care-i înjunghie. Eu spun ce ar dori ei să spună, dar tu nu le dai voie s-o facă. Aşa că eu voi fi acela care voi spune adevărul şi, într-o bună zi, până şi tu o vei recunoaşte.

Cohen făcu un pas în jurul biroului şi-l înfruntă pe Ben-Yehoşua. Instinctiv, acesta se dădu înapoi.

— Să nu contezi pe asta, spuse Cohen. Şi acum, ieşi de aici. Data viitoare când o să mai vii pe aici, o să fii în stare

de arest. Poftiți-l pe domnul Lifşitz afară, adăugă Cohen, folosind numele ce apărea pe paşaportul american al lui Ben-Yehoşua.

— Sunt rabinul Eliahu Ben-Yehoşua, spuse bărbatul, privindu-l pe Cohen în față.

— Pentru mine eşti un parazit. Ieşi afară. Ben-Yehoşua părăsi camera, rânjind spre Levy.

De îndată ce Ben-Yehoşua ieşi din cameră, Cohen deschise cu brutalitate sertarul din stânga jos al biroului său şi scoase sticla de coniac extra fin pe care o ținea acolo pentru cazuri de urgență, îşi umplu o jumătate din ceaşca de ceai goală de pe masă. Aruncă băutura pe gât şi se strâmbă din cauza lichidului care-l ardea.

Încercă să-şi alunge supărarea gândindu-se la Alex. Goldstein le mărturisise Gemenilor despre nişte scrisori de amenințare. Agentul rus de securitate nu menționase nimic despre ele. Asta trebuia să însemne ceva. De ce ruşii, care sunt mereu în căutarea de ocazii prin care să pună guvernul în încurcătură, nu protestează împotriva scrisorilor de amenințare. De ce nu protestează el? *Glasnost?* Relații îmbunătățite? Afaceri secrete? Un motiv trebuia să existe. Trebuia să existe o cheie.

Tăcerea lui Alex. Asta-i cheia. Cel puțin, asta pare a fi

cheia. Aminteşte-ți, Avram, aminteşte-ți. Mai uită-te o dată pe notițe, gândeşte-te, gândeşte-te.

Ordinea obişnuită din viața lui Alex nu se schimbase. De la birourile misiunii la schit şi înapoi în fiecare zi şi la aceleaşi ore. O dată la trei zile încărca în camionetă cele mai ieftine legume de vânzare la şuk şi aducea cumpărăturile la schit. Oamenii lui Şmulik îl țineau sub supraveghere douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, dar rapoartele lui nu dezvăluiau nimic. Cohen era convins că agentul KGB ascundea ceva. Era momentul să-l pună pe Şvilli la treabă. Levy îl găsi pe detectivul rus în complex. Şedea într-un şezlong, la bârfă cu un polițist de circulație foarte voinic.

— Vă stau la dispoziție, spuse Şvilli când ajunse în biroul lui Cohen.

Era înalt, şi totuşi părea solid şi muşchiulos, parțial din cauza hainelor destul de strâmte care lăsau să i se vadă forța. Avea păr lung ce-i cădea pe frunte, un dinte de aur care se vedea când zâmbea şi mâini mari ce se terminau cu unghii roase.

Pe când era tânăr fusese boxer în Erevan, chiar lângă granița turcă cu muntele Ararat, pe vârful căruia se spune că s-a pietrificat arca lui Noe. Evreu georgian, cel mai mic

dintr-o familie cu doisprezece fii, se mutase cu familia în Armenia când avea zece ani. Şapte ani mai târziu venise la Ierusalim. S-a înrolat în poliția militară. I-a plăcut, dar după aceea a optat pentru spionaj. De atunci trecuseră zece ani.

Şvilli avea un fel propriu de a-şi ascunde identitatea, în funcție de limba pe care-o vorbea. Este un actor bun, credea Cohen despre el, ceea ce-l face perfect pentru munca de spionaj.

Cei doi bărbați, fostul boxer care vorbea fluent şapte limbi şi bătrânul detectiv care vorbea limba răbdării, stătură ore în şir ca să pună la punct toate detaliile, în timp ce Levy stătea afară de pază, un loialist liniştit ce apăra un sanctuar ascuns. Ei erau singurele trei persoane care aveau cunoştință de plan. Cohen avea nevoie de absoluta încredere a lui Şvilli, iar acesta de absoluta acoperire a lui Cohen.

— Să nu faci nimic compromițător, absolut nimic. Doar să tragi cu urechea. Fără întrebări. Fără discuții. Fără flirturi. Te duci şi asculți. Dar cel mai important, extraordinar de important, trebuie să pleci de acolo în patruzeci şi opt de ore, ca să nu trebuiască să ne prezentăm în fața curții de judecată.

Cohen putea ține închis un suspect maximum două zile fără a fi nevoit să-l ducă în fața curții de judecată.

— Dar dacă aflu că... începu Şvilli de câteva ori în timpul conversației.

Cohen îl întrerupse de fiecare dată:

— Nu. Fără dacă. Singurul dacă este dacă ceva nu merge, dacă simți că se întâmplă ceva. Atunci ieşi de acolo. Imediat.

Cohen voia să nu fie nici cea mai mică neînțelegere. O singură mişcare greşită din partea lui Şvilli şi întregul caz se va năru în jurul lor.

— Şvilli, patruzeci şi opt de ore. Un minut mai mult şi nu te mai pot acoperi. Acesta-i lucrul cel mai important. Nu are importanță cum, trebuie să ieşi de acolo... Patruzeci şi opt de ore. Nu uita asta. Nu ai mai mult timp. Dacă până atunci nu părăseşti locul amândoi dăm de dracu'.

Întreaga acțiune depindea de acest timp limită, pentru că planul lui Cohen era cu un pas peste limite. Dacă misiunea dădea greş, speculațiile din presă despre schimbarea conducerii investigațiilor puteau deveni realitate.

Cât timp stătu Şvilli înăuntru, Levy rămase la uşa lui Cohen. Când sosi momentul ca Şvilli să plece, Levy trebui să se asigure că nu-l vede nimeni. Nu trebuia să existe nicio breşă în planul lui Cohen. Levy flirta cu secretarele şi bârfi

cu detectivii care treceau pe acolo. Dar, în cea mai mare parte a timpului, rămase tăcut şi citi dosarul unui caz pe care-l ținea pe genunchi, întorcea foile încet şi căuta legătura care lipsea între o probă şi alta. Când veni Păsărilă, Levy bătu la uşă, o întredeschise, îşi anunță intrarea, apoi luă tava de la sergent şi o duse personal înăuntru. Ieşi imediat afară, cu paharele goale şi i le întinse lui Păsărilă.

Trecură trei zile. În a treia noapte, puțin după ora două, toți trei ieşiră din biroul lui Cohen. Cohen îl bătu pe Levy pe spate.

— Vino, Şvilli ne invită la o băutură.

Levy îi urmă pe scările mari şi uzate din piatră ale holului clădirii, în spatele gheretei gardianului, la capătul şoselei, văzură biserica albă din piatră care strălucea în lumina lunii, în loc să o ia spre parcare, ieşiră în stradă. O luară la dreapta, în jos, spre şoseaua Jaffa, aplecându-se pe sub o arcadă ce se ridica între un restaurant cu mâncare pregătită la rotisor şi un chioşc de ziare şi țigări. De sub arc, muzică rock-and-roll se auzea la concurență cu muzică arabă şi ciocnit de pahare şi voci. Pe alee se aflau, unul lângă altul, trei localuri. Aleea servea drept scurtătură între şoseaua Jaffa şi biroul de presă al guvernului. Cel de-al treilea local de pe alee se numea Votcalovski. Se îndreptară

spre el.

În frigiderul său, Grobman, un evreu rus din Moscova, păstra şaptesprezece feluri de votcă. Unele erau condimentate cu căței de usturoi şi coji de lămâie, altele aveau pătrunjel şi ardei iute ce pluteau pe fundul sticlei. Pe lista de bucate a localului găseai feluri de peşte afumat, ceapă crudă şi ardei graşi. Fiecare masă avea o pâine neagră şi un cuțit mare de tăiat pentru toți mesenii. Mulți dintre intelectualii evrei ruşi, care veniseră la Ierusalim prin anii ’70, transformaseră restaurantul şi barul într-o cameră de zi colectivă.

Nu era deloc asemănător cu cele de la Moscova sau Leningrad, dar, oricum, era rusesc, cu scaune grele şi pereți întunecați. Era un loc în care intrau doar câțiva băştinaşi şi turişti; nu prea se simțeau la locul lor, fiindcă limba încâlcită devenea repede strigăte sau sorbituri. Părea un loc nebunesc, mai ales după ce Grobman îşi încălcase propriul regulament de a nu bea în timp ce servea. Câteodată era destul de beat ca să se urce pe masă şi să recite, din memorie, poezii futuriste de prin anii ’20.

Când intrară, ultimul client deja plecase, iar Grobman era la bar şi-şi strângea grămadă notele de plată. Şvilli le arătă lui Cohen şi Levy o masă dintr-un colț şi se apropie de

prietenul lui. Acesta îi spusese deja Irkăi, soția sa, care combina servitul la bar cu cel la mese, să pregătească trei pahare, o sticlă şi o farfurie din lemn cu peşte afumat.

— Pe unde mi-ai umblat? îl întâmpină Grobman în ruseşte pe Şvilli. Nu te-am văzut de câteva săptămâni.

— Oh, am treabă. Atâta treabă.

— Aşa. Cine n-are treabă? Cine poate spune că n-are?

Simulând surprindere, Şvilli spuse, glumind:

— Tu! Tu, Grobman, un parazit al naturii, te consideri ocupat bând toată ziua şi toată noaptea? apoi repede trecu la ce-l durea, cu o voce confidențială şi scăzută.

— Ascultă, prietene, a trecut vreunul dintre ei pe aici? Grobman îl privi şi întrebă nedumerit:

— Dintre ei?

— *Tihuşnicii.* Tăcuții. De acolo, din spate. Doar ştii. Chiar *acolo,* la capătul străzii e o biserică şi...

— Ah, ei.

Grobman îşi aruncă privirile spre masa din colț unde şedeau Cohen şi Levy. Cei doi îşi aleseseră locurile în aşa fel, încât să poată vedea întregul bar, inclusiv aleea din curte.

Grobman dispăru puțin în spatele tejghelei. Apăru cu o sticlă în mână. La fundul acesteia plutea un cățel de usturoi

în lichidul limpede. Şvilli privi spre Cohen şi Levy. Cohen vorbea, iar Levy dădea afirmativ din cap.

— Da, confirmă Grobman. De două ori. Foarte înalt, vorbeşte foarte puțin. Se opri puțin să comande, în ebraică, ceva de mâncare. Ştii, uneori sunt foarte proşti, cred că nu-i recunoaştem; chiar aici, unde miroase altfel, tot îi mirosim. Le simt mirosul de la o poştă. Am venit aici să scap de ei, dar m-au găsit ei pe mine. Dar aici nu se pot atinge de mine. Nu se pot atinge de mine, dar eu îi pot atinge pe ei, dacă vreau. Dar vreau? Nu, nu-mi pasă. Nu mă mai pot atinge.

Grobman bău votca, trânti paharul pe masă şi-i oferi ceva de băut lui Şvilli.

— Era singur?

— Prima dată era singur. Cam acum un an, seara foarte târziu. Eu n-am spus nimic. Cei de la masa de alături, Maya, scriitoarea, o ştii, şi unul din băieții ei l-au observat şi s-au mutat la o altă masă, să scape de el. Toți au observat. El şi-a băut votca şi, după puțin timp, a plecat. Grobman mai turnă un rând şi continuă: A doua oară era cu o fată. Păr lung, arăta bine. Părea tânără. Dar greu să-i dai vârsta. Poate douăzeci şi cinci, poate treizeci. Ştii, arăta bine. Sfârcuri frumoase. Grobman se uită la soția lui. Ştii doar că mă uit cu atenție la astfel de lucruri, mă uit. Zâmbi şi

adăugă: Şi-mi aduc aminte. Dar îi sunt întotdeauna credincios Irkăi. Chiar când sunt beat şi mă agăț de nevasta altuia, chiar şi atunci îi sunt credincios.

— Cum arăta? Cum se comporta? Când s-a întâmplat asta?

Grobman îşi avea propriile priorități.

— Îmi amintesc toate din cauza sfârcurilor, îmi dădeau fiori. Ploua. Acum trei sau patru luni în urmă. La începutul iernii. Oricum, ea era nervoasă. Foarte nervoasă. Se tot uita la ceas. Au stat foarte puțin. De atunci n-am mai văzut-o.

— Evreică, rusoaică? Ce limbă vorbeau? Grobman se gândi puțin.

— Poate evreică, față ovală, păr frumos, închis la culoare. Dar apoi adăugă: Poate rusoaică – îl asculta în toate. El comandase şi pentru ea. Ea a băut. Nu ca o evreică.

— Ce limbă vorbeau? îl presă Şvilli.

— Nu ştiu. El se sprijinea de ea, îi şoptea. Poate ruseşte, poate ebraică. Cine ştie, ridică Grobman din umeri.

— Ea n-avea ceas?

— Nu, mi-amintesc, s-a uitat la al lui.

Şvilli se întoarse să se uite la Cohen şi Levy. Ei urmăreau discuția lui cu Grobman. Şvilli le făcu afirmativ

din cap, probabil prea exuberant, deoarece Cohen scutură uşor din cap, ridică un deget ca şi cum încerca să-i aducă aminte de ceva. Şvilli confirmă, de data aceasta abia mişcând din cap, ca o sclipire de încuviințare.

Grobman spuse râzând:

— Ei, hai Şvilli, eşti prietenul meu, iată am un prieten copoi. Dacă o să-mi spui vreodată că am un prieten copoi, am să-ți râd în nas. Aici avem copoi evrei. Copoii noştri. Aşa că spune-mi de ce-i cauți. De asta nu se ocupă poliția secretă?

Dintr-odată Şvilli deveni serios. Ignoră întrebările lui Grobman şi, cu o privire intensă, învinse jovialitatea naturală a acestuia.

— Grobman, ascultă. Poate mai trece pe aici. Poate o să-ți arate o poză de-a mea. Ascultă-mă bine. Nu mă cunoşti, înțelegi? Dacă te întreabă de mine, dacă-ți arată o fotografie de-a mea, dacă te întreabă de un copoi rus, tu răspunzi: „Nu ştiu. Nu cunosc copoi ruşi". Fii încăpățânat, persistent. Nu mă mai cunoşti. E clar?

— Te duci să-l arestezi?

— Poate va trebui să-l arestăm, nu ştiu. Poate. Dar să nu spui nimănui. Ai înțeles? Irka la fel Niciun cuvânt. Nu mă cunoşti.

Şvilli încheie. Sorbi dintr-o suflare votca pe care i-o turnase Grobman. Se ţinea de marginea barului. Căldura băuturii se împrăştia pe spate în jos, pe şira spinării, apoi în sus, spre cap, ca o pătură de zăpadă.

— Irka, strigă Grobman.

Soţia sa apăru, ştergându-se pe mâini cu un prosop.

— Ascultă, îl vezi? Nu-l cunoşti.

Irka se uită la Şvilli. El încuviinţă. Se uită din nou la soţul ei şi încuviinţă la rândul ei. Apoi se aplecă peste tejghea şi-l sărută pe Şvilli pe obraz. El roşi şi spuse:

— Nu uita. Nu mă cunoşti. Nu înainte de-a vă spune eu că totu-i în ordine.

Ea confirmă din nou şi plecă înapoi să clătească paharele mici şi înguste în care serveau votca.

— Şi mai este ceva. Uită-te la bărbaţii aceia cu care am venit. Uită-te la cel tânăr. Va trece pe aici în fiecare seară. Dacă vine cineva pe aici şi întreabă dacă cunoşti vreun copoi rus, nu spui nimic. Dar mai târziu, când o să-l vezi pe tânărul de colo, îi faci un semn afirmativ cu capul, iar el va veni şi va sta de vorbă cu tine. Dacă nu întreabă nimeni de mine, atunci scuturi din cap şi n-o să-l mai vezi. Ai înţeles?

Grobman aprobă şi-i mai turnă un pahar pe care Şvilli îl luă şi se întoarse cu el la masa unde-l aşteptau Cohen şi

Levy.

— E-n regulă. Ascultați, Alex are o fată. Sau avea o fată. O fată tânără, chiar arătoasă. Asta nu-i în dosarele noastre. Ce fată?

Cohen umplu cele trei pahare cu votcă, îl ridică pe-al său, se sprijini într-un cot şi-i răspunse:

— Asta o s-o afli tu.

Ciocniră pentru misiunea lui Şvilli.

Cohen îşi aruncă votca pe gât, îşi lăsă brațul uşor în jos şi puse paharul, grațios, pe masă. Când puse paharul pe masă, spuse tuşind, simțind cum băutura îi pătrunde în corp:

— Acum să începem etapa următoare.

Tuşi în timp ce votca acționa asupra sa. Şvilli râse. Levy se ridică. Şvilli luă votca neatinsă a lui Levy, o bău şi-i făcu semn de rămas bun lui Grobman.

Levy rămase ultimul şi, când păşi peste pragul uşii, se întoarse să se uite la Grobman. Rusul înclină capul o dată, dar fu chemat de Irka, aşa că o clipă dispăru. Când se întoarse, tânărul detectiv se evaporase în întuneric, dar în locul lui era un bărbat uscățiv, cu o vestă galben-verzuie peste un tricou.

Bărbatul se furişă până la bar, cu o expresie de

curiozitate şi nedumerire pe faţă, iar Grobman presupuse că era expresia unui turist nou prin oraş.

— Închidem, strigă Grobman în ebraică. Străinul cu ţăcălie îşi ridică sacul pe umeri şi ieşi.

CAPITOLUL 20

Un Jeep plin cu grăniceri trase în faţa căsuţei grădinarului schitului, undeva la periferia nordică a Betleemului.

În timp ce şoferul aştepta, din maşină coborâră un ofiţer şi doi soldaţi. Alt soldat alergă în spatele casei. Ofiţerul, urmat de cei doi soldaţi, se duse la uşa de la intrare şi bătu în ea.

Urmă o lungă tăcere. Iluminaţia Ierusalimului în noapte trimitea spre cer, către nord, o lumină roşiatică ştearsă, dezvăluind profilul tocit al bătrânelor dealuri, în final, pentru că ofiţerul continua să bată, la o fereastră apăru o lumină.

— Poliţia, strigă ofiţerul în arabă.

— Un moment, un moment, răspunse vocea unui bărbat. Vin, vin acum.

Ofițerul numără în gând până la zece şi apoi le făcu semn din cap celor doi soldați. Aceştia se proptiră în uşă. Când încuietoarea cedă, soldații năvăliră în sufrageria cu canapele modeste, scaune şi duşumele fără covoare.

În dreapta văzură fețele a patru copii care se holbau la ei din întunecimea camerei. Ofițerul le zâmbi.

— Unde este George Hamdiya? întrebă ofițerul cu voce tare.

Copiii îşi întoarseră privirea cu teamă şi ură. Dintr-un coridor apăru în grabă un bărbat scund şi subțirel.

— Eu sunt George Hamdiya, spuse el evident înspăimântat.

Îşi ținea ridicate poalele halatului de baie, ca o matroană. Era în picioarele goale şi părea că tremură.

— Îmbracă-te. Te luăm cu noi, spuse ofițerul.

— De ce? Ce-am făcut? N-am făcut nimic. Nimic.

— Am primit ordin să te ridic. Dacă vor, o să-ți spună când ajungi acolo.

— Pot să mă îmbrac? Când o să mă întorc? Unde mă duceți?

— Îmbracă-te cu ceva.

Ofițerul îi spuse soldatului să se dea la o parte şi să-l lase pe arab să treacă. Se făcu că n-aude celelalte două

întrebări.

— Familia mea cum o să afle unde sunt?

— O s-o anunțăm noi.

O oră mai târziu, Hamdiya era la închisoarea poliției din complexul rusesc, în timp ce fuma o țigară, paznicul din tura de noapte îi completa formularul. Din țigara paznicului căzu un scrum lung. Cohen suflă spre el până ce deveni praf şi se înălță în aer.

— Dă-mi hârtiile şi adu-l aici, spuse Cohen.

— Hârtiile ar trebui date mâine dimineață sergentului de serviciu, spuse paznicul.

— Am eu grijă de asta. Acum adu-l, zise Cohen, luând o țigară din pachetul de pe masă.

Când auzi zdrăngănitul cheii, scârțâitul metalului ce aluneca pe alt metal la deschiderea zăvorului uşii de fier, fața lui Cohen se strâmbă. Fiecare sunet îi era tot atât de familiar cât sunetul propriei voci, familiar de la locul de muncă şi dinainte, cu mulți ani în urmă.

Amintirile îi fură întrerupte de paşii lui Hamdiya şi înjurăturile de rutină ale gardianului contra arabilor şi ofițerilor.

— Scoate-i cătuşele, ordonă Cohen. Gardianul ridică dintr-o sprânceană.

— Arabii trebuie ținuți cu cătuşele la mâini, ripostă el.

— Scoate-i-le.

Autoritatea sa aspră îl copleşi pe paznic.

Omul scoase un set de chei din sertarul biroului său şi desfăcu, furios, cătuşele, îl împinse pe Hamdiya mai aproape.

Hamdiya îşi frecă încheieturile.

— Vino cu mine, îi ordonă el grădinarului.

Ieşiră din închisoare şi începură să traverseze curtea.

— Ştiu că vorbeşti ebraica. Asta o să facă să ne fie mai uşor. Vino. Să-ți fac o cană de cafea.

Hamdiya dădu de câteva ori repede afirmativ din cap. Nu fusese arestat niciodată, deşi fusese de multe ori, pe ploaie şi pe frig, în zori şi la apus, împreună cu alți arabi oprit de poliție sau blocade ale armatei la intrările şi ieşirile din Ierusalim. Uneori nu putuse ajunge la lucru din cauza decretărilor de stare excepțională, alteori nu putuse ajunge acasă decât noaptea târziu din cauza blocării drumurilor, în timp ce se plimbau prin parcare i se adresă lui Cohen:

— Nu sunt terorist. Eu nu arunc cu pietre şi nici copiii mei n-o fac.

Cohen scoase un râset scurt.

— Ştiu, George, ştiu. Tu eşti un om bun, George, un

om bun. N-ai avut niciodată probleme. M-am interesat. N-ai probleme. Dar vărul tău din Dahaisha, asta-i altceva, nu-i aşa George?

— Nu ştiu ce face, eu nu sunt... cum ziceți dumneavoastră? spuse Hamdiya făcând o pauză, încercând să găsească cuvintele pentru „răspunzător de ce face el”.

Cohen îl conduse în partea cealaltă a curții, într-un birou în care pregătise deja un ceainic cu apă fierbinte şi două pahare cu cafea şi o zaharniță.

— George, cum îți place cafeaua? Zahăr mult? Mie aşa-mi place, dar doctorul spune că pentru mine nu este bun zahărul. Nici țigările, nici cafeaua, niciuna din ele nu este bună pentru mine. Nici meseria asta nu-i bună pentru mine. Nu-i ca meseria ta. Ai o meserie sănătoasă, nu-i aşa, George? Cohen ştia că vorbea atât de mult, ca să-l facă pe George să-şi revină şi să-i înlăture teama. Continuă, dorind să-şi alunge din voce orice urmă de superioritate: Ai o viață curată. Nu spun că-i o viață uşoară. Dar este o viață bună. Simplă.

Hamdiya nu înțelegea toate cuvintele ebraice. Dar Cohen se aşteptase la asta. Îi testa cunoştințele de ebraică, încercând să afle cât de complicat putea fi vocabularul pe care să-l folosească în continuare.

— Ascultă, George. Am o problemă, şi tu eşti singurul care mă poate ajuta. Ceea ce s-a întâmplat celor două călugărițe este un lucru îngrozitor, nu?

Hamdiya îl privea prostit, şi Cohen simți că nu-l înțelesese.

— Femeile de la schit. Cele două femei, explică Cohen cât mai blând posibil.

George se închină.

— Rău, rău, da, foarte rău.

Se uită în jos la cafea, evitându-l pe Cohen. Pe suprafața apei fierbinți pluteau bucățele fine de cafea măcinată. George scoase din buzunar un chibrit din lemn şi mestecă cu el, strângând bucățelele de zaț. Cohen făcu la fel cu chibritul lui.

Deodată, George îşi ridică privirea de la cafea.

— N-am făcut-o eu.

Vocea îi tremura, dar ochii erau cinstiți. Timp de o secundă Cohen văzu în ochii bărbatului o seninătate pe care, pur şi simplu, o invidie.

— Nu, nu cred că ai făcut-o tu. De fapt, ştim că n-ai făcut-o tu. În noaptea aceea erai la o nuntă. Nunta fiicei vecinului tău. Te-ai dus la culcare foarte târziu, dar a doua zi te-ai dus totuşi la muncă.

George îl privi pe Cohen înmărmurit.

— De unde ştiți?

— Noi ştim o mulțime de lucruri. Noi trebuie să le ştim. Dar sunt totuşi lucruri pe care nu le cunoaştem şi acesta este motivul pentru care avem nevoie de ajutorul tău.

— Generale Cohen, sunteți foarte mare, eu sunt foarte mic. Ce pot să fac ca să-l ajut pe un om care cere ajutor de la un om aşa de mic?

În vocea arabului era şi suspiciune, şi linguşeală.

— George, vrei să ne ajuți să-l prindem pe cel care le-a omorât pe călugărițe?!

— Bineînțeles, trebuie să-l prindeți.

— Atunci avem nevoie de ajutorul tău. Vrem să nu te duci la lucru. Două zile. Nu mai mult. Începând de acum. O să-ți fie bine. Fără cătuşe, îți promit. Două zile. Iată, îți plătesc pentru ele. Cohen scoase portofelul şi trase două bancnote de o sută de şecheli. E chiar mai mult decât câştigi de obicei, nu? Cu ei poți să cumperi multă mâncare pentru copii. Ştiu că nu-i uşor. Dar este singura posibilitate. Singura pe care o am. Dar, George, trebuie să rămâi aici.

— Dar familia mea ce-o să creadă? Vor crede că eu le-am ucis.

Cohen se scărpină pe braț.

— Nu, îți promit, George. Nimeni n-o să creadă aşa ceva. Pentru că asta-i un secret. Un secret foarte mare şi, dacă tu mă ajuți să-l păstrez, fă-o, şi asta o să ne ajute să-l găsim pe adevăratul ucigaş.

Cohen ar fi vrut s-o creadă chiar el. Spunea adevărul, dar până şi el simțea nesiguranța din vocea lui.

George îşi duse cafeaua la buze. Nu-şi dezlipea ochii de pe Cohen. Cohen simți mâncărimea de pe braț, dar rămase liniştit. Aştepta răspunsul arabului. Acordul lui Hamdiya nu era necesar. Cohen l-ar fi putut trimite în celulă cu cătuşe; un suspect de crimă împotriva căruia nu se vor găsi probe, eliberat după două zile de interogatoriu, o altă victimă a politicii. Dar Cohen avea nevoie de complicitatea grădinarului pentru propria sa siguranță. Fără ea, simțea Cohen, cele patruzeci şi opt de ore vor fi urmate de o lungă insomnie. Cohen tânjea după vremurile de demult, când supraviețuirea era un instinct nevinovat şi, nu un calcul pe care-l făcea cu propria-i conştiință.

După un timp îndelungat, uitându-se direct în ochii lui Cohen, grădinarul spuse:

— De acord.

— Mulțumesc, George, spuse Cohen recunoscător.

Îl duse pe grădinar înapoi la închisoare şi se asigură că

paznicul îi va respecta instrucțiunile şi-i va da lui Ham-i diya o celulă separată. Şvilli şi Levy îl aşteptau.

— S-a făcut. El spune că ar trebui să fii acolo imediat după răsăritul soarelui. La poartă îl aşteaptă întotdeauna sora Elisabeta. Astăzi o să te aştepte pe tine în locul lui George.

Şvilli zâmbi. Nu se mai bărbierise chiar din momentul în care Cohen îi explicase ce are de făcut. Tot de atunci îşi exersase araba cu o bâlbâială pe care o perfecționase într-atât, încât oricine i-ar fi adresat o întrebare ar fi garantat că este înapoiat mintal. Purta cea mai veche pereche de pantaloni pe care o avea, o pereche uzată de pantofi pe care o găsise la serviciul de obiecte pierdute de la gară şi nu avea ciorapi în picioare. Era gata să joace rolul pe care-l scrisese Cohen pentru el.

— Acum să sperăm că totul va merge strună, spuse Cohen.

Era obosit, dar nu era numai epuizarea fizică. Mai era ceva, ceva mult mai dureros decât lipsa de somn. Se gândi la Ahuva şi la cum învățase ea să-şi plimbe degetele pe umerii lui, desfăcând nodurile care i se adunau sub piele. Se gândi la corpul ei şi, deodată, văzu în minte picioarele lungi ale tinerei călugărițe moarte. Se frecă la tâmple.

— Du-l până în vârful dealului, îi spuse lui Levy. De acolo o să mergi pe jos până la schit, i se adresă lui Şvilli.

Levy îşi luă cheile de pe birou, iar Şvilli îl urmă spre uşă. Chiar înainte de-a închide uşa, Cohen strigă:

— Şvilli, nu uita, patruzeci şi opt de ore. Şi să fii atent, nimic mai mult.

Şvilli râse cu toată gura.

— Promit. O să fiu atent, şi închise uşa.

Cohen se aşează comod în scaun, deschise casetofonul şi fixă bine căştile, îşi frecă braţul şi ascultă *Recviemul,* cu ochii închişi, lăsat pe spate, până ce aţipi în scaun.

CAPITOLUL 21

Sunetul strident al telefonului îl trezi din somn. Se uită la ceas, Hamdiya era în custodia sa de trei ore. Şvilli era la schit de o oră.

— *Nu?* întrebă Yaffe.

— Nu ce? răspunse Cohen.

— Grădinarul. El e? Ce-i cu grădinarul? Cohen rămase tăcut. Avram? Mai eşti pe fir?

— Da.

— Ascultă, te-am întrebat ce-i cu grădinarul.

— Ce grădinar?

— Să nu-mi faci mie una ca asta. Ştii al dracului de bine ce grădinar. De la schit.

— Îl reţinem. După cum se pare, eşti bine informat, adăugă Cohen, sperând să-l facă pe Yaffe să-i spună de unde ştia despre grădinar fără să-l întrebe direct.

— A sunat Alex.

Cohen se ridică, încheieturile mâinilor i se albiră de cât de tare strângea telefonul. Dacă Alex ştia despre grădinarul care lipsea, însemna că se întâlnise deja cu Şvilli.

Yaffe continuă.

— Ce veste minunată. Minunată! Primul-ministru va fi în al nouălea cer. Asta-i salvează călătoria.

— Ce călătorie, despre ce vorbeşti?

— Trebuia să nu spun nimănui, dar acum presupun că nu mai există niciun motiv să păstrez tăcerea. Urmează să plece în Europa. Are o întâlnire cu ministrul rus de externe.

Lui Cohen îi pică fisa. De aceea acorda primul-ministru atâta atenţie cazului. Şi mai simţi cum se îmbujorează brusc când înţelese că în patruzeci şi opt de ore, dacă Şvilli nu putea să afle identitatea adevăratului criminal, încrederea primului-ministru în eficacitatea forţelor poliţieneşti se va

transforma în fum şi ceaţă. Rămase calm în timp ce răspundea entuziasmului Lui Yaffe cu cinismul său obişnuit faţă de tot ce considera acesta ca fiind important.

— Da? Crezi c-ar putea să-mi aducă un casetofon nou când se întoarce?

Aparatul îi căzuse din braţe în timp ce dormise şi acum, ascultându-l pe Yaffe, căuta bateriile pe bâjbâite, pe podea.

— Avram, fii serios. Ştii ce vrea să spună primul ministru la întâlnire? îţi spun eu ce vrea. Vrea să spună că poliţia din Ierusalim a rezolvat cazul călugăriţelor rusoaice omorâte, astfel că, dacă ei vor să-şi trimită diplomaţii, dacă se reiau relaţiile diplomatice, atunci noi le putem garanta securitatea.

— Aşa? spuse Cohen, încercând să-l facă pe Yaffe să continue să vorbească în timp ce el calcula riscurile securităţii lui Şvilli şi ale sale personale, când adevărul despre arestarea grădinarului va fi dat la iveală.

— La fel şi aici, spuse Yaffe, făcând aluzie la etajul al cincilea din sediul central din Sheik Jarrah. Ei tot spun: Ce se întâmplă cu Cohen? Dar eu îi asigur că nu-i nimic, să nu-şi facă probleme. Şi ai dovedit că am dreptate. Să ştii, eu sunt de partea ta.

Nefiind prea sigur că Yaffe este de partea sa, Cohen întrebă:

— Atunci de ce eşti îngrijorat?

— Sunt îngrijorat pentru că nu mi-ai adus la cunoştinţă nimic despre grădinar. Ar fi trebuit să ştii că eu raportez directorului general al primului-ministru, că trebuie să spun clerului ceva.

— Spune-le să angajeze un alt grădinar, spuse Cohen, gândind rapid.

— Au făcut-o. De asta s-a aflat. Grădinarul a trimis un mesaj unui prieten să se ducă la schit. Ciudat, nu? în zilele noastre este greu să mai spui ceva de loialitate.

Bineînţeles c-ar fi fost corect dacă aflam de la tine. În schimb, m-a contactat Alex.

— Frumos din partea lui.

— Săteiadracu.

— Şi pe tine, Yaffe.

Cohen închise telefonul şi se întinse în scaun.

— A început, îşi spuse când Levy apăru în uşă imediat după ce convorbirea telefonică se încheiase.

— Ce-a început? se interesă Levy.

— Presiunea. Dacă Şvilli nu se întoarce cu ceva, mânia zeilor o să se abată asupra noastră.

— Ce putem face?

— Aşteptăm. Avem o singură veste bună. Şvilli e acolo. L-am păcălit pe Alex. Aşa că aşteptăm şi lucrăm. La ăsta, spuse el, bătând cu palma dosarul gros de pe biroul său care conținea cazul grenadelor.

Venise cu o seară înainte, când Cohen se ocupa de Hamdiya şi Şvilli.

În dosar se aflau toate înregistrările legate de grenade, până la ultima sută care fusese încărcată într-un camion pentru un regiment de paraşutişti ce răspundea de sectorul vestic din zona de securitate din Libanul de Sud. Erau enumerate de două ori mai multe nume decât grenadele lipsă. La lista numelor erau anexate fotocopiile formularului de solicitare a muniţiilor, semnate neciteț de comandantul regimentului, şi formularul de livrare, semnat şi el neciteț de şofer şi de comandantul regimentului care preluase încărcătura. Scrierea neglijentă a lui Ehud în partea de sus a primei pagini sublinia faptul că, la o săptămână de la data livrării, comandantul regimentului fusese ucis de o bombă sinucigaşă a Hezbolah-ului, pusă într-un Mercedes încărcat cu explozibil. Maşina intrase într-un camion ce transporta douăzeci şi cinci de soldați evrei în fâşia stabilită după retragerea din Liban, în atac mai muriseră alți doisprezece

soldați. La sfârşit Ehud notase „Nu te pripi”. Pe exemplar erau două sute de nume, cu funcția, gradul, numărul de ordine, adresa de acasă şi de la locul de muncă, numerele de telefon şi calificările deosebite.

Cercetarea identității cerşetorului mort nu dusese nicăieri. Prietena lui Levy triase arhivele de la Yadvasem şi încercase să alăture numărului un nume, dar în zadar.

Nu se prezentase nimeni să revendice cadavrul, aşa că, imediat după autopsie, societatea de pompe funebre *Hevra Kadişa* găsise un loc pentru înmormântare într-un colț la marginea uriaşului cimitir Givat Şaul, în partea vestică de la periferia oraşului, înmormântarea urma să fie plătită de institutul național de asigurări. Cohen îi adunase pe cerşetorii din triunghiul central al oraşului ca să-i întrebe despre mort, dar nici asta nu scosese nimic la iveală, în total nu erau mai mult de douăzeci de cerşetori. Fiecare îşi avea locul sub un felinar. Aproape toți erau nebuni inofensivi, iar restul erau plini de resentimente față de autorități, dar toți spuneau că n-au nici cea mai vagă idee de ce-ar fi vrut cineva să-l omoare, îl cunoşteau ca pe unul dintre cerşetorii liniştiți, tăcuți

— Nu vorbea cu nimeni, spuse bărbatul care, pe ploaie sau pe vreme frumoasă, stătea cu o cutie din plastic plină

cu monede vizavi de strada de la poşta centrală. Nici măcar cu el însuşi.

Totuşi, dosarul cerşetorului fu pus în biblioraftul ce cuprindea cazul călugărițelor, un aspect al cazului care nu-l deranja decât pe Cohen.

Lucrară aşa toată dimineața, împărțind lista detectivilor pe care-i aveau disponibili, contactând unitățile de spionaj din toată țara, în funcție de adrese, pentru a pune întrebări rezerviştilor. Era o muncă plictisitoare, înrăutățită şi de anticiparea rezultatului misiunii lui Şvilli. De câte ori suna telefonul, Levy îl înşfăca înainte de a se termina primul apel. De fiecare dată, Cohen îşi înălța capul încet din hârtii şi se uita întrebător la ajutorul său. De fiecare dată, Levy nega din cap. Îl aşteptau pe Şvilli şi se rugau.

CAPITOLUL 22

La o oră de la sosire, Şvilli se afla în fața biroului surorii Elisabeta. Ea îi acceptase povestea. De pe scara unde începuse să văruiască un perete al clădirii, o auzi formând un număr de telefon.

— Grădinarul a fost arestat, spuse ea. Urmă o pauză.

Nu, nu ştiu de ce. Azi dimineaţă a apărut un prieten de-al lui să-i ţină locul. Nu. Nu. Pare retardat. Şvilli zâmbi. I-am dat să văruiască ceva.

Urmă o pauză mai lungă.

Şvilli se căznea să audă, nemişcat pe scara de lângă fereastra pe jumătate deschisă, lipsind puţin să nu fie zărit de călugăriţă.

Ea vorbi din nou.

— Nu cred că George... Iar urmă o pauză. Era beat, ca de obicei, spuse ea cu dispreţ. Şvilli ghici că se referă la arhimandrit. Voi fi aici.

Când auzi zgomotul făcut de receptorul pus în furcă, îşi reluă repede treaba. Era încă pe scară când Alex îşi făcu apariţia o jumătate de oră mai târziu.

— Tu. Butros. Coboară, ordonă Alex.

Şvilli coborî încet şi, înainte de a se îndrepta cu ochii în jos, spre Alex, puse atent pe pământ cutia cu var şi aşeză bidineaua pe capacul metalic. Păşea intenţionat încet, sperând ca efortul lui să pară absolut nevinovat şi să-l facă pe Alex să creadă că era efortul unui om ce încerca din răsputeri să-şi facă treaba cum trebuie.

— Te-a trimis nevasta lui George?

— Da, da, da.

— Ce ți-a spus? întrebă Alex.

— Geo-Geo-Geo-Geo.

— George, spuse Alex nerăbdător.

— Da.

— Ce-a spus George?

— Să-să-săsă...

— Să vii aici. Da. Da. Dar cum ți-a spus. Au venit izraeliții să-l ridice. De ce?

— Nu-nu-nu şt...

— Nu ştii. Cum ți-a spus? Au venit izraeliții. Să-l ia. Cum ți-a transmis să vii aici?

— Eu-eu-eu-eu era-era-era-eram acolo.

— A-a-a-a-ase-ase-ase-asea...

— Aseară?

Şvilli încuviință din cap. Îşi simțea transpirația pe sprânceană şi se întreba dacă Alex observase, dar îi era recunoscător lui Cohen care anticipase întrebările. Spera ca şi răspunsurile pe care le alesese Cohen să fie la fel de nimerite.

— Ce făceai acolo?

— Geo-Geo-Geo-Geo-Geo...

— Ajunge. E-n regulă. E...

Şvilli încetă să se mai bâlbâie; ştia că deghizarea

funcționase.

Alex îi mai aruncă o ultimă privire cercetătoare. Şvilli zâmbi şi ridică din umeri. Alex plecă înfuriat, o luă prin spatele clădirii, intră în ea şi se duse în biroul surorii Elisabeta. Vorbiră câteva minute cu voce scăzută, apoi Alex ieşi din nou afară, aruncă o ultimă privire spre Şvilli şi se îndreptă spre locul de parcare.

Când auzi motorul dubei pornind, Şvilli se urcă înapoi pe scară. Aştepta să-i surâdă norocul.

Până pe la prânz nu mai avură ce să lucreze la cazul cu grenade, aşa că Levy trecu la lucrările obişnuite care păreau că vin în birou aduse de un potop. Rutie intra aproape din oră-n oră cu un alt vraf de hârtii. În biroul lui Cohen curgeau rapoartele pe etape ale cazurilor, copii la indigo după diferite rapoarte de la grăniceri, toate informațiile strânse de poliție în cursul dimineții. Pe masă erau îngrămădite dosare şi bibliorafturi cu cazurile în curs de rezolvare. Ele se aflau nu numai pe masă, dar şi pe dulapurile de cartare, chiar şi pe jos.

Pe Cohen îl mânca teribil antebrațul, era epuizat.

— De ieri nu m-am mişcat din scaunul ăsta, bombăni el. Atent, Levy îi recomandă să se ducă acasă şi să se odihnească un pic.

— Dacă nu ne-a dat de veste până acum, nici n-o va face până diseară, încercă el. Mă descurc eu aici.

Cohen se gândi puțin.

— Bine, mă duc, spuse el, uitându-se la ceas. Mă întorc la şase şi jumătate.

Se ridică cu un aer obosit şi părăsi camera, traversă holul principal spre scara din spate ce ducea la locul de parcare. Levy îşi reluă activitatea.

Dar Cohen nu se duse acasă. Când ieşi din complexul rusesc, în loc să o facă la dreapta, spre zidurile Oraşului Vechi, o luă la stânga. Puse caseta cu *Recviemul* lui Mozart în casetofon şi trecu pe lângă Poarta Damascului, spre vechiul drum ce ducea în partea de est a Ierusalimului, către Marea Moartă.

Drumul începea dintr-o vale la poalele Muntelui Măslinilor, unde biserica albă rusă îşi avea propriul schit şi o biserică cu o cupolă în formă de ceapă. Yaffe îi explicase punctul de vedere al ruşilor albi, dar el nu aflase nimic. Din cauza politicii arhimandriților şi diplomaților beți de la Paris, între cele două biserici nu era nicio legătură. Iar la Ierusalim, disputa dintre bisericile albă şi cea roşie era ca o pleavă în bătaia vântului politic.

Drumul o cotea imediat în sus, pe lângă biserică, şi de-

a lungul gardului cimitirului de unde se spunea că într-o bună zi se vor ridica morții. Apoi o luă în jos, spre Marea Moartă, prin nişte văgăuni lăsate în voia Domnului de arabii din zonă, pe lângă nişte vânzători care vindeau la marginea drumului obiecte din răchită şi pe lângă nişte maşini lovite din care se luau piese de schimb. Cohen era atent să nu creeze vreo ambuscadă, pentru că o maşină evreiască putea deveni imediat ținta unei furtuni de pietre aruncate într-o intersecție de o gloată de copii. Maşinile poliției, înregistrate sau nu, nu făceau excepție. Ar fi putut să o ia pe autostrada cea nouă care o tăia peste Muntele Măslinilor, dar îi plăcea orice colțişor al oraşului şi, în ceea ce-l privea, Betania nu făcea parte mai puțin din Ierusalim decât Rehavia, iar Abu Dis nu mai puțin decât Nahlaot.

De când începuseră revoltele, autostrada cea nouă, ce ocolea toate părțile populate ale Ierusalimului de Est – şi aruncătorii de pietre – devenise un drum obişnuit. Dar Cohen prefera ruta veche, îi plăcea felul în care oraşul ceda brusc în fața deşertului, lângă o tabără beduină din carcase de maşini şi corturi negre din piele de capră, ultimul semn al unei aşezări omeneşti înaintea coborâşului abrupt spre Valea Iordanului.

Cohen străbătu în viteză dealul lung ce ducea la

intersecția Ierihon. Când trecu la stânga de ultima intersecție plină de turişti şi soldați care o luau spre nord, în sus pe Valea Iordanului până în Galileea, un polițist de la circulație, cocoțat pe o piatră în mijlocul drumului, încetinea circulația spre Marea Moartă, dând alene din mână. Maşinile cu plăci de înmatriculare negru pe albastru, ale rezidenților arabi importanți, ar fi putut fi oprite, dar maşina lui Cohen, cu placa alb pe roşu, îl identifica drept polițist.

Când îi apăruse prima dată pe braț spuzeala eczemei, Cohen făcea cu religiozitate excursia până la apele bogate în substanțe calmante. Dar, nu după mult timp, Cohen nu mai reuşise să respecte programul. Nu era în stare să-şi facă timp cu regularitate pentru o jumătate de zi de lene-veală pe una dintre plajele pline cu stânci, nu putea să alerge la mare ori de câte ori simțea împunsătura dureroasă.

Uneori se ducea la mare cu Ahuva. Ca să guste aventura din plin, o porneau pe nepregătite dimineața, într-o zi de lucru. Maşina îi ducea la Marea Moartă, căutau plaje pustii oriunde între câmpiile de la poalele Masadei şi fabrica de potasiu din Sodoma. Se plimbau fără grabă prin grădinile luxuriante din Ein Gedi până ce găseau un loc potrivit pentru picnic, singuri, departe de toate amintirile oraşului. Câteodată luau prânzul într-un mic restaurant din Ierihon.

Mâncau pui de găină pregătiți în sos de usturoi cu susan. Se aşezau la umbră şi ospătarii le aduceau tăvile, trecând peste podețele din piatră. Se gândi la ea şi se miră că nu-l sunase. O dorea lângă el.

Recviemul se terminase, şi Cohen scoase căştile de pe urechi. Trecu în viteză pe lângă marea aflată în stânga sa, accelerând în dreptul unei relicve de tanc iordanian abandonat de soldații evrei cu douăzeci de ani în urmă. Briza nu adia deloc, iar frunzele lungi şi palmate ale plantațiilor de palmieri din kibuțuri erau la fel de nemişcate ca şi munții din dreapta. Trase la marginea drumului, la numai câțiva kilometri de ultima plajă publică; fiind zi de lucru, plaja era goală, fără vilegiaturişti.

Cohen se dezbrăcă la umbra tufelor de trestie şi păstră doar pantofii sport, ca să se ferească de pietrele ascuțite. Se duse la malul apei şi intră, înfiorându-se când apa sărată îi alină mâncărimea de pe picior, gemând când apa îi atinse şi-i acoperi brațul. Când apa îi ajunse la gât, se întinse pe spate. Apa îl ridică, capul păru că se odihneşte pe o pernă de apă. Picioarele îi fură ridicate de flotabilitate aşa că, fără efort, plutea pe un pat perfect

Rămase aşa cam aproape o jumătate de oră. Închidea şi deschidea ochii în lumina puternică a soarelui. Plutea uşor

pe apa grea. Se întoarse la haine, aplecându-se din când în când să ia câte o mână de nămol pe care îl întindea pe braț şi pieptul gol. Straturile negre şi gri de nămol se uscară repede. Se înmuie din nou şi se spălă de nămolul uscat. Când ajunse în dreptul locului de pe plajă în care-şi lăsase hainele, rămase gol la marginea apei, aplecându-se şi ridicând din apă bucăți mari de nămol cu care se frecă pe piele. Curând deveni o statuie neagră-gri, zăcând mare şi grea pe plajă, în lumina puternică a soarelui.

Îşi ascultă gândurile, pericolele presiunii politice care-l bântu iau, vocile cazurilor trecute şi prezente. Auzi vocea soției şi a copilului pe care l-ar fi putut face, dar pe care şi-l putea doar închipui. Auzi vocile părinților, dar când se crispa de durere la amintirea vocilor din taberele de concentrare, nămolul de pe față crăpă ca un deşert parcelat de milioane de linii. Ca să-şi potolească gândurile, alese vocea Ahuvei. Îşi aminti prima dată când fuseseră singuri împreună, la un an după ce fusese numită ca cel mai tânăr judecător din țară, când el încălcase toate manierele elegante impuse de protocol şi o invitase la cină şi când îi auzise râsul pentru prima oară.

Râsul se combina cu valurile care se spărgeau la mal şi, treptat, toate vocile, gândurile şi zgomotele vieții sale

făcură loc şoaptei minusculelor unde ce-i cădeau grele pe labele picioarelor. Rămase aşa aproape o oră când, deodată, scârțâitul roților unei maşini pe pietrişul drumului de deasupra lui îl readuse la realitate. Se ridică, se aplecă de la jumătate şi efortul îi trimise sângele rapid prin corp. O clipă simți o amețeală de om băut. Se aruncă în apă, îşi spălă corpul de nămolul uscat, şi când turiştii apărură pe plajă, printre tufele de papură, era deja îmbrăcat.

Peste o oră se afla deja la periferia oraşului, cu mintea refăcută. Prin trimiterea lui Şvilli la schit schimbase întreaga situație. Riscul fusese enorm, dar acum avea din nou totul sub control.

CAPITOLUL 23

În drumul lor spre Europa, graurii care se întorceau din Africa umpleau vârfurile copacilor schitului cu bogata lor orchestrație, în timp ce lucra, Şvilli fluiera odată cu ei. Diluase intenționat varul, în aşa fel încât peretele să necesite straturi suplimentare, asta permițându-i să rămână mai mult timp în clădire şi în jurul ei. Pe lângă el trecură câteva călugărițe ciripind ca păsările despre prezența lui în

schit sau tăcând ca fantomele călugărițelor moarte. Dar el nu le acordă nicio atenție. Se conce ntră asupra unui singur țel: biroul surorii Elisabeta de la capătul unui coridor îngust, dincolo de sufragerie.

Instrucțiunile lui Cohen erau să asculte, dar, în afară de conversația telefonică dintre sora Elisabeta şi Alex, Şvilli nu auzise decât graurii şi foşnetul măslinilor.

Două surori care lucrau în bucătăria aflată departe de sufragerie îşi împărtăşeau numai bombăneli, iar din biroul maicii stareț e auzi, din dulapul cu dosare, numai foşnete întâmplătoare. După întâlnirea scurtă de dimineață, Alex dispăruse. Aşa că Şvilli continua să lungească văruitul, aşteptând să i se iveas că ocazia.

Aceasta apăru când maica stareță ieşi din clădire, strângând bine în mâini o carte de rugăciuni.

— Este foarte bine, spuse ea, uitându-se în sus la el. Ajunge, aici ajunge. De ce nu faci o pauză de masă şi pe urmă să continui la clădirea de colo? îi arătă cu degetul clădirea de alături, îi zâmbi. O să mă întorc mai târziu să văd ce-ai făcut.

Spunând acestea, cu cartea strânsă bine la piept, o luă grăbită pe cărarea ce ducea la capela acoperită cu țiglă, roşie pe care Şvilli o vedea de pe scară.

Şvilli aşteptă să se facă nevăzută, apoi îşi ridică găleata cu var şi punga din plastic în care îşi avea mâncarea şi intră în clădire prin uşa laterală ce dădea în cămară. Lăsă varul la toaletă şi, cu atenție, merse pe holul îngust până ce le zări pe cele două călugărițe din bucătărie. Curățau cartofi. Pe cei curățați îi aruncau într-un cazan enorm ce se afla pe duşumea. Stăteau cu spatele la el.

Se mişcă repede, dintr-un pas mare intră în sufragerie, îndreptându-se spre holul din cealaltă parte. Dar la piciorul stâng avea un toc nenorocit, uzat atât de rău, încât un cui din talpă zgârie podeaua. Se strâmbă şi rămase încremenit pe loc. Scârțâitul fleculuifusese pentru el cel mai puternic sunet pe care îl auzise toată dimineața. Se uită la ele, aşteptându-le să se întoarcă, pregătit să o ia la fugă, a-mintindu-şi bâlbâiala, rolul pe care-l juca, dar nu şi motivul pentru care se afla acolo.

Dar femeile îşi continuară fredonatul, un cântec pe care era sigur că şi-l aminteşte din copilărie, dar pe care nu-l putea numi. Ultima porțiune până la camera surorii Elisabeta o parcurse în vârful picioarelor. Ajuns în locul de unde nu mai putea fi zărit din sufragerie, se aplecă şi-şi scoase pantofii pentru a face în picioarele goale ultimii paşi pe care-i avea până la uşa călugăriței.

Era închisă. Ajunse la mâner. Spuse o rugăciune în minte. Era neîncuiată. Pătrunse înăuntru fără niciun zgomot, închise uşa după el, trase mânerul bine şi-i dădu drumul ferm, dar încet.

Mai întâi, se duse la fereastră. Căută un drum sigur pe unde să fugă. De la fereastra care dădea spre o terasă micuță, se întoarse la birou. Pe birou nu era nimic altceva decât telefonul şi o colecție de crucifixuri sculptate din lemn de măslin, aliniate ca un gard la marginea suprafeței din lemn a biroului.

Transpira. Aproape sări spre dulapul cu dosare şi, când descoperi că era descuiat, îi mulțumi din nou lui Dumnezeu.

Tresărind la fiecare trosnitură a sertarelor din lemn, se uită în sertarul de sus. Căuta nume – Elena, fiica, Miriam, mama, sau Alex, *tihuşnicul,* tăcutul a cărui voce îl făcuse pe Şvilli să asude.

În primul sertar nu se afla nimic.

Trecu la al doilea. Ridică încetişor mânerul, ca să uşureze greutatea sertarului pe ceea ce-şi imagina c-ar fi nişte rulmenți ruginiți. Dincolo de uşă fredonatul încetă.

Nu se mai mişcă, îşi ținu respirația. Dar cântecul reîncepu, şi el reveni la căutările sale.

Frunzărise fiecare dosar din cele patru sertare. Nimic.

Fiecare călugăriță din schit avea un dosar. Numai cele două călugărițe moarte, nu. Se pregătea s-o şteargă când, din spatele sertarului de jos, auzi rostogolitul unei sticle. Nemulțumit, întinse mâna după sticlă, nu numai ca o recompensă parțială pentru efortul său, cât mai mult din curiozitate pentru gustul surorii Elisabeta în ale băuturii. Era un coniac ieftin. Dezamăgit, desfăcu totuşi capacul şi trase o duşcă zdravănă. Se tot întreba ce-ar mai fi putut face ca să afle mai mult despre călugărițele moarte şi despre Alex.

Stătea în stilul arab, îngenuncheat pe podea, şezând pe călcâie. Când vru să aşeze sticla chiar în fundul sertarului, simți un ultim dosar, culcat, în loc să stea în picioare ca toate celelalte.

Părea gol, dar când îl desfăcu, văzu că erau două pagini cu un scris mic, în chirilică. După ce citi primele rânduri, dezamăgirea lui deveni neîncredere, apoi fascinație şi nerăbdare. Şvilli se concentra asupra lor şi încercă să memoreze. Citea cât de repede putea, în spatele ferestrei deschise, graurii ciripeau puternic prin copaci.

Dintr-odată, bolboroseala din bucătărie încetă, fiind înlocuită de voci. O clipă Şvilli ezită, punând în balanță dacă să ia documentul sau să-l pună la locul lui în dosar, după

sticla cu coniac.

Vârî hârtiile la loc în dosar şi îl puse sub sticlă, în partea din spate a sertarului, închise sertarul cât putu de repede şi-şi înşfacă pantofii.

De după uşă se auzi vocea surorii Elisabeta care le întrebă pe călugăriţele din bucătărie dacă-l văzuseră pe grădinar. Şvilli se duse la fereastră. Aruncă o ultimă privire de jur-împrejur. Pe biroul ei se afla punga lui din plastic cu mâncare. Făcu câţiva paşi mari, o înşfăcă şi se întoarse la fereastră. Se urcă pe pervaz şi acolo, ţinându-se cu o mână de pervaz, o folosi pe cealaltă ca să tragă geamul după el, înainte de a sări în grădină de la o înălţime de două ori cât el. Se furişă până la capătul grădini, lipindu-se de perete. Avea de ales.

Se uită precaut pe cărarea care dădea spre locul de parcare. Două călugăriţe măturau un şir de trepte de la capătul cărării ce urca în sus pe deal. Se uită în direcţia opusă. Capul surorii Elisabeta ieşise pe fereastră, dar, spre norocul lui Şvilli, privirea ei era îndreptată în direcţia opusă. Se trase înapoi şi se gândi. S-o ia direct prin pădure? L-ar putea vedea cele două călugăriţe care măturau. Să-şi facă apariţia, ca şi cum n-ar fi făcut nimica? L-ar putea vedea sora Elisabeta. S-o ia spre autostrada care duce la

Hadassah?

— Butros, auzi el chemarea călugăriței pe un ton de căutare.

Fără pericol era doar un singur drum. Îşi trase pantofii şi traversă terasa de deasupra, îndreptându-se către drumul cu patru artere de circulație pe care-l ştia mai sus cu doar două sute de metri, pe lângă pădurea întunecoasă şi tufele de la poalele muntelui.

CAPITOLUL 24

Dacă n-ar fi fost desenul, ca de copil, din dreapta jos, de pe un formular completat peste noapte de o echipă de pază din partea centrală a oraşului, Levy ar fi parcurs pagina şi ar fi trimis-o mai departe. Dar schița, desenată de patrula trimisă la Nahlaot să cerceteze o plângere făcută înainte de zorii zilei despre o femeie urmărită de un bărbat neidentificat, era a unui individ cu țăcălie.

— Am găsit ceva! strigă Levy şi ridică bucata de hârtie în aer, ca pe un trofeu.

O studie încă o dată, de două ori, de trei ori. Plângerea venea de la un oarecare Rahamim Aboudi, vânzător de

legume şi fructe în piața Mahane Yehuda. El îi povestise polițistului Sasson că auzise primul strigăt în timp ce se spăla, pregătindu-se să plece la lucru. Pentru că strigătele continuaseră, se dusese la fereastră şi se uitase afară.

Raportul spunea că acesta văzuse o turistă. Sasson citase cele spuse de Aboudi: „O *blondină* drăguță". Conform celor scrise în raport, Aboudi îl văzuse pe bărbat alergând la numai câteva secunde după aceea. „Un hippy", îl cita raportul din nou pe Aboudi despre bărbatul care fugărise fata cea blondă. Aboudi spusese: „Păr lung şi o barbă caraghioasă". În dreptul acestei declarații a lui A-boudi, Sasson îşi făcuse desenul. Raportul continua cu explicația că Rahamin Aboudi nu ştia cum se numeşte fata. Dar credea că locuia în Nahlaot. Adresa şi numărul cărții sale de identitate se aflau la locul lor, pe formular.

Levy se uită la ceas. Era ora patru şi jumătate după-amiază. Cohen plecase de o oră. Încercase să dea de el acasă, dar nu răspundea nimeni. O sună pe Rutie la birou.

— Până mă întorc, sună-l pe comandant din zece în zece minute, ordonă el. Spune-i c-am găsit un fir care duce la hippy şi că mă întorc la cinci şi jumătate. Spune-i că am încercat să-l prind la telefon, dar că nu l-am găsit.

Levy coborî, alergând pe scările din marmură, şi ieşi pe

uşa din faţă, trecu pe lângă o coloană romană neacoperită care zăcea stingheră într-o groapă din grădina împrejmuită a sediului central al poliţiei; apoi prin parcare, pe lângă biserica albă şi strălucitoare. O luă la dreapta, pe o străduţă ce dădea în drumul spre Jaffa. De acolo erau cinci minute de mers vioi în sus şi-n jos pe dealurile străzii principale din centrul Ierusalimului până la *şukid* Mahane Yehuda.

Cu un bloc înainte de *shuk,* traversă strada, apoi alte trei cvartale pe o alee şi apoi crescătoriile de iepuri de casă din împrejurimi. Găsi locul din Nahlaot descris în raportul pe care-l avea în mână şi căută adresa lui Aboudi. Nu era nimeni acasă, începu să bată pe la uşi, căutând pe cineva care o cunoştea pe turista *blondină.* Până la a patra uşă, nu primi niciun răspuns.

O femeie în vârstă, cu faţa tot atât de zbârcită şi păroasă ca un smochin, cu părul acoperit cu o basma cu buline portocalii, roşii, verzi şi galbene, se zgâia la el de la o fereastră de la etaj.

— Mătuşică, strigă el în sus, blonda care locuieşte pe aici, ai văzut-o?

— Poftim? strigă femeia spre el.

— Străina, fata, strigă Levy în sus. Turista?

— Nu ştiu. Nu ştiu nimic, răspunse femeia şi-şi trase

capul din fereastră.

Când Levy se întoarse la birou, Cohen explodă.

— Unde dracu-ai fost? Ți-am spus să aştepți în caz că sună Şvilli.

— Hippy. Hippy a fost reperat, începu Levy să explice.

— Nu-mi pasă nici dacă Mesia a fost reperat pe un măgar alb, trebuia să stai în birou în caz că sună Şvilli. Avem un om pe teren. Singur. Suntem singurii care ştim că-i acolo. Nu-l putem părăsi aşa, pur şi simplu.

Levy încercă să explice din nou.

— A venit un raport, un hippy, cu țăcălie. Şi un cuțit. În Nahlaot. Am luat o hotărâre.

— Puteai să fi trimis pe altcineva. Oricine. Omul nostru era acolo, iar noi l-am abandonat.

Furia lui Cohen se revărsa asupra lui Levy, deşi ştia că acesta făcuse la fel ca el când îl trimisese pe Şvilli la schit. Riscase. Levy greşise când părăsise biroul, dar informația era de primă mână. Cohen îşi mai îmblânzi tonul.

— Ce-ai aflat?

Levy îi înmână raportul patrulei. Cohen trecu repede peste el şi-i recunoscu importanța imediat.

— Ce-ai făcut?

— L-am găsit pe Aboudi la lucru, la *shuk.* Am reluat

depoziția împreună cu el. Dar n-a mai adăugat nimic. Mi-am lăsat cartea de vizită peste tot. În magazine, la bătrânii de pe bănci. Am cercetat împrejurimile, patru străzi în fiecare direcție de la casa lui Aboudi care se află pe strada Abulafia. I-am întrebat pe oameni despre *blondină* şi hippy. Le-am lăsat cartea mea de vizită. Dacă apar, ne vor suna. Cred c-ar trebui să facem o percheziție din casă în casă prin Nahlaot.

— Nu putem decreta stare excepțională ca în cazul unor terorişti, zise Cohen nelinişt it.

— Este periculos. Şi este acolo, liber, nu se lăsă Levy. Cohen rămase tăcut. Se gândea cum să rezolve problema.

Levy îi interpreta tăcerea în favoarea sa. Insistă.

— Ştiu că-i el. Ştiu. O simt. O urmărire în toiul nopții. Un cuțit, înseamnă ceva, sunt sigur. Şi Dumnezeu ştie ce are de gând să facă. Din Nahlaot nu ne-au parvenit ştiri despre dispariția vreunei persoane. M-am uitat peste toate rapoartele. Am cerut înregistrările de la hoteluri, de la cele ieftine... pensiunile din Oraşul Vechi, Petra, locuri ca astea. Locuri în care locuiesc hippy. Ştiu că-i el. Sunt sigur de asta.

Levy era de neînduplecat. Era gata să continue, când telefonul începu să sune. Cohen ajunse la el înaintea lui Levy.

— Cohen.

— Şefule, şefule. Am găsit dovada. Alex. Călugărița. Şvilli vorbea sacadat. Fugise.

— Unde eşti? întrebă Cohen.

— La spital. Hadassah Ein Kerem.

— Eşti rănit? întrebă Cohen îngrijorat.

— Nu, nu. Sunt la un telefon public. Lângă intrare.

— Ce-i cu Alex? Care călugăriță?

— Erau combinați. Vă vine să credeți? O călugăriță şi un *tihuşnike, exclamă Şvilli. Moarta. Elena.*

— Rămâi acolo, ordonă Cohen. Vin să te iau.

Levy îşi luase deja cheile până să închidă Cohen telefonul.

— Ce-a aflat? întrebă Levy în timp ce coborau alergând pe scări.

— Alex şi Elena au avut o legătură amoroasă.

— Deci el a omorât-o? întrebă Levy neîncrezător.

— Aşa crede Şvilli.

Când ajunseră în parcare, Cohen trecu pe lângă maşină, spunându-i lui Levy s-o tragă în fața închisorii. Urcă cele patru trepte din fier care duceau la intrarea clădirii cu carcere. Se adresă sergentului.

— Iți c, arabul pe care l-am adus, George Hamdiya, adu-

l. Acum.

Cohen puse hârtiile pe birou. Sergentul se mişcă rapid.

Auzise de la colegul din tura anterioară că în închisoare era un musafir deosebit şi, din graba cu care vorbea Cohen, înțelese că, fără nicio îndoială, comandantul n-avea chef să facă conversație.

După două minute Hamdiya apăru pe coridor.

— Ei, George, spuse Cohen zâmbind. Se pare că poți pleca deja acasă.

Arabul îl privi în față.

— L-ați găsit pe cel care le-a omorât pe surori?

— Poate, poate, nu-ți face griji. Poți pleca acasă. Poftim. Poftim ia nişte bani. Ia un taxi. Dar, George, să nu te duci astăzi la schit. Aşteaptă până poimâine.

— Dar...

— Fără niciun dar.

Hamdiya clipi şi privi la uşa deschisă prin care pătrundea lumina soarelui din parcare. Cohen încuviință din cap şi Hamdiya ieşi grăbit. Sergentul îi prezentă la semnat lui Cohen un set de formulare.

— Un *ştinker,* nu? întrebă sergentul cu dispreț, în timp ce Cohen îi înapoie formularele.

— Nu. Un grădinar.

Se întoarse pe călcâie şi ieşi pe uşa deschisă. Gardianul rămase perplex. Levy îl aştepta.

— Foloseşte sirena, spuse Cohen, urcându-se în maşină.

Levy surâse şi se întinse spre comutator, iar Cohen îşi scoase mâna pe fereastră, ca să pună lumina albastră rotitoare pe capota maşinii.

CAPITOLUL 25

Şvilli îl aştepta la intrarea de lângă parcarea spitalului. Când Levy opri maşina lângă el, aproape că dansa pe vârful picioarelor. Şvilii sări în maşină şi începu imediat să turuie ce aflase.

— Alex şi fata aveau o legătură amoroasă. Sau cel puțin aşa spune sora Elisabeta. Sora a scris o scrisoare acum un an. Era adresată „Sanctității sale”. Bănuiesc că episcopului. Oricum, ascultați. După cele din scrisoare, la început făceau plimbări lungi, erau mereu împreună. Pe urmă au început să plece singuri cu maşina şi se întorceau noaptea târziu. Tot în scrisoare scrie că avea în cameră haine civile. Trăiau împreună.

Levy ocoli parcarea şi se îndreptă încet spre oraş.

— Ia-o de la început, ordonă Cohen.

— S-a întâmplat aşa cum am plănuit. M-am dus acolo devreme şi am spus: „Prietenul meu George m-a rugat să vin în locul lui”, îşi reaminti Şvilii experiența, savurându-şi succesul. M-am bâlbâit mult, iar ei nu mi-au pus întrebări. Mai târziu a venit Alex, m-a văzut muncind şi m-a întrebat de unde sunt. Bâlbâiala a mers de minune. Sora Elisabeta. Ea i-a spus lui Alex că sunt înapoiat mintal. Am auzit-o spunându-i-o la telefon. Dar ea-i tâmpită. Să țină aşa ceva în dulapul cu dosare!

— Ai intrat în biroul cu dosare? întrebă Levy impresionat. Cohen simți invidia din vocea acestuia. Şeful ți-a spus să nu faci aşa ceva, continuă Levy. Ți-a spus să asculți, să priveşti. Nu să te atingi de...

— Linişte, ordonă Cohen.

Levy tăcu. Şvilli stătea cu brațele încrucişate în spatele maşinii, cu o mină îmbufnată. Cohen se întoarse spre Şvilli şi-i ordonă:

— Continuă.

— Aşa că am văruit pereții, exact cum îmi ceruse sora Elisabeta. Şefule, îmi place chestia asta cu grădinăritul. E frumoasă, liniştită. Cohen râse.

— Ce-i aşa nostim? întrebă Şvilli ofuscat.

— Nimic, nimic, îmi imaginam doar cum ți-ar sta ca grădinar.

— Oricum, mi s-a ivit un prilej. Ea a stat în birou toată dimineața. Am văzut-o prin geam. Mi-a făcut chiar şi cu mâna în timp ce văruiam.

Amintindu-şi, râse din nou.

— Treci la subiect, zise Cohen.

— Apoi a ieşit. Cred că la rugăciuni. M-am dus la ea în cameră. Camera era frumoasă şi liniştită. Am găsit-o.

Scrisoarea era scrisă de ea. Ca un raport, ca şi cum trebuia să raporteze întâmplarea episcopului. Am găsit-o. Era ultimul dosar din dulap. Ea l-a ascuns. Dar eu l-am găsit.

— Evident că nu l-a ascuns prea bine, adăugă Levy, gelozia față de succesul lui Şvilli fiind clară.

— Sunt o mulțime de detalii, spuse Şvilli, ignorând comentariul lui Levy. Dar ăsta-i lucrul cel mai important. Aveau o legătură amoroasă.

— Lasă-mă pe mine să hotărăsc ce este important, zise Cohen. Continuă.

— Alex şi Elena, fiica, o făceau undeva, repetă Şvilli.

— Şi? se interesă Cohen. De ce-l face asta ucigaş pe

Alex?

Cohen era obtuz în mod intenționat. Voia să-l forțeze pe Şvilli să-şi continue logica cu toate sensurile ei posibile!

— Şi? Şi! Şvilli era nedumerit de întrebare. O călugăriță şi un *tihuşnik!* KGB-ist! Asta-i ceva! Dacă află Moscova, toată lumea o să aibă necazuri. Şefule nu-i cunoşti pe aceşti oameni. Eu îi cunosc. Nu înțelegi ce puternic este Alex pentru ele. El le dirijează viețile. Le controlează. Poate să facă cu ele ce vrea, iar ele nu se pot plânge nimănui. Poate a obligato? Poate da. Poate nu. El trebuie să fie mai presus de toate astea şi iată că este cu o femeie. O călugăriță! Este un lucru foarte serios! Foarte serios!

— De ce n-a trimis scrisoarea? sondă Cohen. Şvilli ridică neputincios din umeri.

— Nu ştiu.

— Poate că Alex a aflat despre ea şi, înainte de-a avea şansa s-o trimită, el a oprit-o, sugeră Cohen, jumătate pentru el, jumătate pentru detectivii mai tineri.

— Asta trebuie să fie, spuse Şvilli, gata să accepte orice teorie care să se potrivească teoriei sale conform căreia ucigaşul era Alex. Asta-i. Şefule, ar fi plăcerea mea s-o fac. Să-l arestez, continuă el pe un ton cât mai oficial posibil.

Dar Cohen se îndoia de teoria pe care-o propusese.

Dacă cineva sau dacă el ar fi aflat despre scrisoare, atunci ținta lui ar fi fost sora Elisabeta.

— Încă nu, zise Cohen. Vreau să mai aflu şi altele.

— El are toate răspunsurile. Sunt sigur că le are, insistă Şvilli.

— Sunt sigur că are răspunsuri la o mulțime de întrebări, spuse Cohen, foindu-se în scaun. Dar asta nu-l face ucigaş. Ce ai aflat despre călugărițe? De ce țineau secret faptul că erau mamă şi fiică?

— Ascultați, spuse Şvilli entuziasmat de orice detaliu pe care îl aflase. Mama era soția unui foarte mare erou al războiului împotriva fascismului. Un general, într-o zi, Stalin şi-a trimis oamenii să-l ridice pe erou. Stalin era nebun, credea că toți sunt împotriva lui. Aşa că mama şi-a trimis fetița... probabil că prin 51,52 la „familia ei din Lituania, apoi s-a dus la biserică, a spus că vrea să se călugărească. Ea era la schit de mult şi tot timpul a încercat să-şi aducă fata aici.

— De ce nu era trecută fiica pe cererea de viză a mamei? întrebă Cohen.

Elementele enigmei nu se potriveau, dar îl presa pe Şvilli în speranța că mai era vreun detaliu care-ar mai aduce ceva lumină, îşi dădu seama că transpira şi deschise

fereastra. Peste oraş se lăsa amurgul.

— Cine ştie? strigă Şvilli. Poate voia să-şi ascundă fata de *tihuşnici.* Poate voia s-o ascundă de noi. N-are importanță. Ceea ce are importanță este că atunci fata avea douăzeci şi şapte de ani, poate douăzeci şi opt. Vine împreună cu Alex. La început țin asta secret. Dar, acum un an, sora Elisabeta află. Şi, şefule, peticul acela de hârtie pe care mi l-ați arătat... Acum înțeleg. Tatăl din scrisoare. Este preot. El a aranjat ca ea să ajungă la Ierusalim. Mulțumit de el, Şvilli se sprijini de bancheta din spate a maşini. De necrezut, un *tihuşnic* şi o călugăriță. De necrezut. Observă în față sculptura modernă a lui Calder. Acum mergem într-acolo. Da? Să mergem. L-am prins în plasă.

Levy încetini.

— Încotro o luăm? se adresă el lui Cohen, trăgând maşina la marginea drumului.

Ca s-o ia spre Ein Kerem, trebuia s-o facă la stânga. Ca să se întoarcă în oraş, trebuia să rămână pe banda din dreapta.

Cohen nu răspunse nimic până ce Levy nu opri complet.

— Acest raport nu spunea în mod evident că Alex le-a omorât pe călugărițe, rosti Cohen.

Şvilli admise că în dosar nu exista nicio menţiune legată de crime.

— A scris-o anul trecut. Şvilli o apăra pe sora Elisabeta la fel de mult cât se apăra pe sine însuşi. Şefule, aveau o legătură amoroasă. Asta este ceva ce nu trebuia să facă. Acesta este un secret foarte mare. Poate că ea a vrut să pună capăt legăturii. Poate că a vrut s-o facă publică. Poate că el a vrut să-i pună capăt şi fata n-a vrut. Poate...

— De ce-a păstrat scrisoarea? insistă Cohen. De ce-a păstrat scrisoarea?

— Să-l şantajeze? sugeră Levy.

— Atunci chiar că ar fi avut motiv s-o lichideze, zise Cohen.

— Deci, înseamnă că el nu ştia de ea, sugeră Şvilli.

— Atunci de ce-a păstrat-o? întrebă Levy.

— În caz că... încercă Şvilli, dar nu mai putu să-şi ducă raţionamentul până la capăt.

Pentru un timp, Cohen renunţă la rezolvarea misterului scrisorii.

— Cerşetorul? întrebă Cohen, încercând astfel să pună piesele cap la cap.

Memoria lui Cohen împărţea cele două scene ca pe nişte fragmente dintr-un scenariu de film: balta de sânge de

la o singură rană din gâturile călugărițelor, rănile multiple, dar superficiale, de mutilare, de pe fața şi corpul cerşetorului.

— Dumneavoastră sunteți acela care se îndoieşte că ar fi unul şi acelaşi ucigaş, protestă Levy, citind gândurile lui Cohen. Cel care le-a ucis pe călugărițe trebuie să fie foarte puternic. Cel care l-a ucis pe cerşetor nu are acelaşi fel de putere ca Alex.

— Foarte bine, zise Cohen.

Îşi împinse picioarele în podeaua maşinii încercând să-şi întindă corpul înțepenit, ca şi cum, făcând asta, ar fi putut să cuprindă toate faptele într-o teorie atotcuprinzătoare care să le poată explica.

— Cerşetorul a fost ucis de altcineva. Poate. Dar scrisoarea. De ce n-a expediat scrisoarea?

— Poate a făcut-o, sugeră Levy, dar i s-a răspuns să nu facă valuri.

Şvilli interveni, la fel de înfuriat de sugestia lui Levy pe cât era de entuziasmat de convingerea sa că rezolvase cazul.

— Nu înțelegeți, asta v-o spun eu. Nu-i înțelegeți pe aceşti oameni, insistă el din scaunul din spate. Îşi ridică mâna şi-şi trosni degetele în timp ce pronunță doar două cuvinte: *Tihuşnic* – Călugărițe, *îşi* ridică cealaltă mână şi-şi

puse un deget alături de degetul corespunzător de la mâna cealaltă. O călugăriță se mărită cu Hristos. Ridică în sus primul deget pe care – l trosnise şi rosti argumentul final: Nu cu un spion.

Cohen îşi frecă absent antebraţul sub jachetă, în acest timp Şvilli continuă:

— KGB-ul. Credeţi că KGB-ul ar permite ca omul lor să se bage în aşa ceva! Ce credeţi? Că *glasnost* înseamnă că s-a schimbat şi KGB-ul? Da, sigur, Gorba-ciov. El e mare. Minunat. Dar Alex şi Elena. Asta este periculos pentru amândoi. Au probleme cu şefii lor. O călugăriță care are o aventură amoroasă. Un agent care se implică personal în aşa ceva. Lui Alex îi era teamă că se va afla. Trebuia să facă ceva.

— Elisabeta avea dosarul, repetă Cohen, simţindu-se ameţit de succesiunea argumentelor. Ea era singura care ar fi putut spune. Dacă ar fi făcut-o, Alex ar fi ucis-o.

Trase o gură de aer.

— Când ea a scris-o, el habar n-avea că ea ştie, încercă din nou Şvilli.

— Dar dacă ea ştia despre legătura lor, ar fi trebuit să spună ceva, ar fi trebuit să ne spună ceva după crime, spuse Levy.

— Nu, dacă Alex ştia despre scrisoare şi ajunsese, cumva la ea, zise Levy.

La sugestia că nu Alex le omorâse pe femei, Şvilli îşi pierdu cumpătul.

— Ce tot spui? țipă el şi se împinse furios în scaun. Nu! Alex trebuie să fi avut ceva cu ea. El a fost!

Pentru prima dată, de când se urcaseră în maşină, Cohen se întoarse spre Şvilli. Privirea din ochii lui era destul de dezamăgită şi-l făcu pe acesta să amuțească, încurcat de ieşirea pe care o avusese.

— Iertați-mă, se scuză rusul, dar apoi continuă repede. Şefule, sunt sigur că el a făcut-o, spuse pe un ton de scuză.

— Dar ce-a vrut să preîntâmpine criminalul? Cine era amenințat de existența legăturii? Care este motivul? interveni Levy pe un ton certăreț.

— Este limpede că nimeni nu era amenințat atâta timp cât legătura era ținută secretă, rosti Cohen gânditor. Dar dacă Elena făcea presiuni spunând că o dă în vileag?

Dacă Elena voia mai mult decât o legătură secretă?

— Pentru Alex ar fi fost foarte periculos, spuse Şvilli şi se agață de această explicație ca dovadă a convingerii sale că Alex era criminalul. Dacă ar fi vrut să fugă cu ea, era convins că KGB-ul îl va găsi.

— Poate a făcut vreo greşeală, sugeră Levy.

— Nu, spuse Cohen cu convingere. L-am auzit pe şeful Mossad-ului. Pe ei i-ar interesa doar o dădacă şi el ştie asta.

— Ăsta-i şi punctul meu de vedere, interveni Şvilli. Este doar o husă, cu muşchi şi creier cât să urmărească o turmă de călugărițe. Sau să le ucidă.

Levy îi întrerupse cu o altă idee.

— Alex nu ştia de scrisoarea surorii Elisabeta. Dacă ar fi ştiut, s-ar fi asigurat să o distrugă.

Cohen negă din cap.

— Nu, dacă era convins că o determinase să tacă.

— Atunci de ce le-a omorât pe călugărițe în loc s-o omoare pe ea? întrebă Şvilli încurcat de permutări.

Tăcură timp de un minut întreg. Cohen îşi freca absent brațul şi privea farurile maşinilor ce se îndreptau spre spital, îşi pipăi buzunarul cămăşii după o țigară şi scoase un pachet gol şi şifonat. Mâna lui Şvilli se întinse din spate peste umărul lui Cohen, oferindu-i o țigară. Degetele lui Levy băteau tam-tamul pe volanul maşinii.

Cohen ar fi putut înainta problema lui Şmulik. Să-şi bată capul Şabak-ul cu acest caz. Dacă era Alex, atunci problema era a lor. Problema grenadelor ardea încă pe biroul său. Lista suspecților începuse chiar să scadă în loc

să crească. Aici făcuse progrese, erau evidente. Scutură din cap şi trase adânc din ţigară. Nu, era cazul lui, problema lui.

— Mergem să vorbim cu Alex, îi anunţă el. Dar nu cred să fie el criminalul... Şvilli începu să protesteze. Taci. Dar va trebui să stea de vorbă cu noi. Dacă are acest secret, poate mai are şi altele.

Îi făcu semn cu mâna lui Levy să îndrepte maşina spre artera din stânga , ca să întoarcă spre Ein Kerem. După ce semaforul se schimbă, îl atenţionă pe Levy să tragă maşina pe taluzul de sub sculptura lui Calder.

— Bine, să vedem ce avem de făcut, zise el. Stătură în maşină aproape o oră, punând la cale cum să-l abordeze ca să nu cadă într-un cerc vicios de întrebări ameţitoare care ar conduce doar la mai multe întrebări decât răspunsuri.

CAPITOLUL 26

Îl găsiră chiar la poartă, strigând la Hamdiya. Când Şvilli coborî din maşină, ofiţerul KGB îl recunoscu:

— Tu! spuse el în arabă.

— Eu, răspunse Şvilli în ruseşte, cu un zâmbet

satisfăcut.

Cohen scutură trist din cap spre grădinar.

— Te-am rugat să nu vii aici până mâine. Hamdiya încercă să explice, dar Alex interveni.

— Domnule comandant Cohen. Doresc o explicație, spuse Alex tare.

— Şi eu, îi aruncă Cohen. Şi ai să mi-o dai.

— Nu sunt obligat să stau de vorbă cu dumneata, spuse Alex. Iar tu, zise el, arătând spre Hamdiya, eşti concediat.

— Nu cred că vei mai avea autoritatea să faci asta. N-a fost vina lui. Eu sunt vinovat. Se întoarse spre Hamdiya. Nu-ți face probleme. Totul o să se termine cu bine. N-o să-ți pierzi pâinea.

— Despre ce vorbiți?

Ochii lui Alex se întoarseră de la fața impenetrabilă a lui Cohen la zâmbetul sardonic a lui Şvilli care-i scotea la iveală dinții de aur.

— Ştiu despre tine şi fată.

— Ce fată?

— Elena, Nataşa, prietena ta, stricatule, se răsti Şvilli. Cohen pocni din degete ca să se facă linişte. Dar era încântat de izbucnirea lui Şvilli. Mergea aşa cum stabiliseră.

Volubilitatea amenințătoare a lui Şvilli impulsiona interviul. Doar era maestru în a pune paie pe foc.

Indiferent de natura relațiilor lor, îşi argumenta Cohen părerile, scrisoarea dovedea că între Alex şi călugăriță existase un fel de legătură emoțională. De la începutul cazului Alex rămăsese impenetrabil. Ca să-l zdruncine, Cohen se baza pe surpriză, să-l prindă în plasa emoțiilor. El deja se arătase vulnerabil la acest fel de abordare. Cohen îşi aminti spasmul de la coada ochiului lui Alex când menționase că el şi călugărița sosiseră în Israel împreună. Relația fusese importantă pentru Alex. Poate destul de importantă pentru o crimă.

Gândurile lui Cohen fură întrerupte de injuriile lui Şvilli.

— Nu ştiu despre ce vorbeşte, zise Alex.

— Cred că ştii, replică Cohen.

— Nu sunt obligat să stau de vorbă cu voi, spuse ofițerul KGB fără emoție. Voi vorbi cu Yaffe.

— Încă nu. Poate după aceea. Acum însă cred că trebuie să stai de vorbă cu mine. Yaffe nu ştie ce ştiu eu. Încă nu.

— Ce-ați putea să ştiți? întrebă Alex disprețuitor.

— Ştim despre fată. Asta te face singurul nostru

suspect. Sunt sigur că înțelegi ce vreau să spun.

— Greşiți. Nu ştiți ce vorbiți. Vă previn. V-am spus să nu faceți presupuneri.

— Spune-mi, zise Cohen aproape amabil. Spune-mi unde greşesc. Ai o legătură amoroasă cu fata. Ea este călugăriță. Nu ştiu cum a început. Dar ştiu cum s-a sfârşit. Aşteptă o reacție. Alex îşi schimbă greutatea corpului de pe un picior pe altul, dar fața îi rămase impasibilă. Cohen adăugă cu tristețe în glas: Ştii doar. Între amanți se petrec multe crime. Făcu o pauză! Sau foşti amanți.

— Nu ştiu nimic despre ucigaşul vostru. N-am nimic de declarat în legătură cu asta.

— Dar cunoşti o mulțime de lucruri despre călugărițele moarte, în special despre Elena. Poate chiar prea multe. Spune-mi-le, adăugă Cohen, cu ceea ce spera că era cea mai slabă formă de insinuare. Cum îi spuneai? Elena? Nataşa?

— N-aveți niciun drept să mă interogați, se apără Alex.

Faptul că cineva avea dreptul de a-l interoga fu primul semn pentru Cohen că în zidul de apărare al lui Alex apăruseră primele fisuri. Dar lui Cohen îi mai trebuia multă forță de constrângere ca să lărgească fisurile până ce acestea să devină crăpături.

— Nu-i chiar aşa, spuse Cohen cu dojana în glas. Te

bucuri de imunitate. S-ar putea, deci, să nu te pot duce în fața curții de judecată. Dar chiar fără relații diplomatice, putem să aducem la cunoştința şefilor tăi indiscreția comisă, îți imaginezi că simplul fapt de a afla va fi suficient să se înfurie. Nu pe noi. Pe tine.

— N-am nimic de ascuns.

La lista semnelor că se afla pe calea cea bună Cohen adăugă faptul că mâna stângă a lui Alex se încleşta şi descleşta.

— Grozav. Cu atât mai mult înseamnă că n-ai motive să nu stai de vorbă cu mine.

— Sunteți nebun, chiar sunteți, spuse Alex, luminându-se brusc. Nu le-am omorât eu pe femeile acelea. Nu ştiu despre ce tot vorbiți. „O fată". Ce fată?

De după un chiparos înalt ce umbrea parcarea, apărură două călugărițe, îi priveau tăcute, de sub glugile negre, cu fețele palide, rotunde şi inexpresive.

Făcând semn cu capul spre cele două călugărițe, Cohen continuă cu vocea blândă şi înțelegătoare.

— Nu cred că doreşti să avem această discuție aici, nu? Eu unul ştiu că n-o doresc. Vino, să mergem acolo, arătă el spre un luminiş chiar în spatele drumului de lângă schit.

Cohen se întoarse cu spatele la Alex şi începu să

înainteze spre luminiş. Şvilli nu-l slăbi din ochi pe Alex, aşteptând ca acesta să se mişte.

Cohen aştepta la umbra unui măslin la fel de brăzdat ca şi faţa lui. Când Alex se apropie, Cohen spuse:

— Ascultă, ştim că ai avut o legătură cu călugăriţa. Eu sunt evreu. Pentru mine o călugăriţă nu-i nimic altceva decât o femeie. Credincioasă, dar numai o femeie. Eu nu cred în sfinţi.

— Cohen, ce doreşti? întrebă Alex.

Nerăbdarea lui trăda nervozitatea pe care o aştepta Cohen.

— Păi, din experienţa mea, spuse Cohen, făcându-i semn cu mâna lui Şvilli să stea pe loc, din experienţa mea, cei mai mulţi oameni au secrete şi dacă secretul este destul de important, sunt gata să ucidă pentru el. Uneori sunt gata şi să moară pentru el.

Cohen se aşează pe o rădăcină groasă care ieşise din pământul de sub copac. Se pipăi după pachetul de ţigări, iar Şvilli veni, alergând, cu o ţigară. Îi zâmbi şi apoi îl îndepărtă din nou. Când Şvilli începu să protesteze, Cohen îşi duse un deget la buze. Şvilli se retrase, dar cu ochii pe Alex, care stătea în picioare în faţa lui Cohen, cu braţele încrucişate, într-o poziţie de apărare.

— Ascultă, Alex, iată teoria mea. Nu ştiu cum a început legătura voastră, dar tu ai fost prins în ea şi fata la fel. Aşa că ai ţinut-o secretă. Dar ei îi intrase în cap ideea să părăsească schitul şi tu să laşi baltă KGB-ul. Te-ai gândit s-o trimiţi înapoi la Moscova. Dar călugăriţele astea nu pleacă de aici la cerere, nu-i aşa? Pariez că ţi-a vorbit chiar şi despre *glasnost.* Despre libertate. Voia mai mult, asta-i tot. Şi te-a speriat, nu? Ai încercat s-o convingi să lase lucrurile să evolueze de la sine. Poate chiar ai întrerupt legătura cu ea. Dar ea era sătulă de secrete. Dorea să trăiască liberă în vest. Pur şi simplu, se îndrăgostise de tine. Cred că şi tu de ea. Dar când ţi-a spus că se hotărâse să dea totul în vileag, ei...

Cele rămase nepronunţate erau evidente. Aştepta reacţia lui Alex. Acesta scormonea praful cu vârful pantofului şi se uita la Şvilli, cinci paşi mai încolo. Şvilli păşi înainte. Levy îi puse mâna pe umăr şi îi şopti ceva la ureche. Acesta se domoli.

— Ne purtam prietenos unul cu altul, doar atât, rosti Alex rece.

Aceasta era fisura care se lărgea.

— Începi să te contrazici, îmi imaginez că ai idee ce cred când cineva începe să se contrazică. Cohen continuă pe

un ton ce devenea din ce în ce mai prietenos: Făceați plimbări lungi şi discutați până târziu în noapte. Ce discutați? Despre *glasnost?*

— Politică, da, aşa-i, politică, se agăță Alex de momeala aruncată de Cohen.

— Probabil, chicoti Cohen. Dar nu numai atât. Nu?

— El ți-a spus toate astea? întrebă Alex cu dispreț arătând spre Şvilli. Se întoarse spre Cohen. El urăşte Uniunea Sovietică. Aşa că a inventat asta. N-a vorbit cu nimeni de aici. Ştiu. Am întrebat de îndată ce-a dispărut. Nimeni nu i-a spus nimic. A inventat.

Cu pumnii strânşi, Şvilli făcu un pas înainte.

Cohen se uită lung la el şi poziția de boxer a acestuia dispăru, parcă topindu-se.

— Alex, o să-ți spun adevărul. Primului-ministru tare i-ar mai plăcea să-i poată spune ministrului tău al afacerilor externe că în aceste crime a fost mâna KGB-ului. Eu dețin piesele care l-ar putea face să creadă că-i aşa. Tot ce-ți cer este să-mi dovedeşti că mă înşel. Dar va trebui s-o faci în aşa fel, încât nu doar să-mi arunci nişte nume. Stai de vorbă cu mine, Alex. Cooperează cu mine, aşa cum mi-ai promis la început.

Cohen aşteptă ca Alex să răspundă. Şvilli era totuşi

pregătit să riposteze mândriei afişate de Alex. Cohen aştepta, Levy, martor tăcut, lua notițe în carnetul lui galben de dimensiunea palmei.

KGB-istul rămase tăcut. Copacul îi păta cămaşa albă cu umbrele frunzelor argintii.

— Alex, cred că s-a terminat cu tine. Vocea lui Şvilli era voioasă. Nu-i înțelegeți pe aceşti oameni, se adresă el insistent lui Cohen, în postura sa de atac. Nu-i înțelegeți. Credeți că puteți avea o conversație plăcută cu ei" şi că o să vă spună tot ce doriți să ştiți. Dar ei nu ştiu nimic altceva decât forța, puterea, cine-i mai tare. Să-ți spun eu ceva, *tihuşnik-ule,* aici noi suntem cei puternici. Aici noi comandăm.

Înainta dansând ca un boxer, cu pumnii ridicați. Alex se trase înapoi, într-o poziție de arte marțiale.

— Şvilli ajunge, spuse Cohen mulțumit de buna prestație a acestuia.

Levy îl atinse pe Şvilli, şi fostul boxer se linişti. Alex continua să stea în poziția pe care-o luase.

— Haida de Alex, spuse Cohen glumeț. Nu fi ridicol, adăugă protector. Ştia că tonul face muzica şi că un ton corect ar putea face ultima fisură. S-a terminat, spuse el blând şi se apropie de Alex. Aştept.

Când ajunse lângă el, îi puse mâna pe umăr.

Alex nu se mai uita la Şvilli. Privea la faţa neîmblânzită a lui Cohen.

— Nu le-am omorât eu. Atitudinea semeaţă dispăru, iar Cohen ştiu că a câştigat. Aveţi dreptate. Ne iubeam şi era imposibil. Ştiţi, chiar vorbeam despre *glasnost.* Dar eu credeam şi ea nu! Ea spunea: *„Glasnostul* este numai la jumătatea drumului spre vest, iar noi suntem toţi aici". Ea voia să lăsăm totul, să renunţăm şi să începem o viaţă nouă. Tot timpul vorbeam numai despre asta. A încercat să mă convingă că eu greşeam. Eu încercam s-o conving că ea greşea. Dar nu ne-am certat niciodată în legătură cu asta. Era o iubire imposibilă. Deodată totul s-a terminat.

— Când?

Alex se aşeză pe rădăcina groasă pe care stătuse Cohen.

— Când a murit, spuse el aspru.

— Deci cine le-a omorât? Alex ridică din umeri.

— Nu ştiu. Îmi pare rău. Chiar că nu ştiu.

— De ce n-ai făcut propriile tale cercetări? Alex ridică din umeri.

— Ce puteam face? N-am putut decât să mă prefac că nu-mi pasă, că nu mă doare.

Cohen insistă.

— Cei de la Moscova probabil că te-au întrebat. Trebuie să te fi întrebat ce întreprinzi să-l găseşti pe criminal. Trebuie să te fi întrebat în ce fel asiguri securitatea dacă două călugărițe de sub protecția ta au fost ucise.

— Am mințit. Le-am spus că-i investigam pe sionişştii din aripa dreaptă. Se uită spre Cohen. Am urmat calea cercetărilor voastre şi le-am spus că erau ale mele.

— Acum ce ai de gând să le spui? îl zeflemisi Şvilli. Cohen îl linişti pe Şvilli şi-i puse lui Alex altă întrebare:

— Ai dat vreodată pe deal peste vreun hippy? Are o barbă ca aceasta, spuse Cohen, frecându-şi bărbia. O țăcălie.

Alex negă.

— Un excursionist, insistă Cohen.

— Sunt o mulțime de excursionişti pe aici.

— Ştiai că sora Elisabeta avea cunoştință de legătura voastră?

Alex se uită mirat în sus.

— Ştia?

Cohen încuviință din cap.

— A scris o scrisoare, dar se pare că n-a expediat-o niciodată. A ascuns-o. De ce n-a expediat-o?

Alex era dezumflat complet.

— Este o femeie bună, răspunse, ignorând întrebarea lui Cohen. Se uită spre Şvilli. Te-a crezut, râse el ironic, îi era milă de tine. Îi aruncă lui Şvilli un zâmbet. Am crezut că eşti idiot, dar te-ai descurcat bine. Şvilli râse satisfăcut. Credea că ai nevoie de Hristos, adăugă Alex trist. Se întoarse spre Cohen. Nu ştiu de ce n-a trimis-o, dar cred că am ghicit. Era jenată de faptul că o călugăriță aflată în grija ei încălcase jurămintele şi îi era teamă şi că aceasta era cu mine.

— Atunci, dacă n-avea de gând să o trimită, de ce-a păstrat scrisoarea? insistă Cohen.

Alex râse deschis.

— Păstrează totul. Este obsedată. Dar, acum, ce importanță mai are? întrebă el cu o voce limpede şi lipsită de orice tensiune. Ce-o să se întâmple cu mine? spuneți-mi, vă rog. Acum ce-o să se întâmple?

Cohen ținu cont de explicația lui Alex despre scrisoarea surorii Elisabeta şi consideră că rusul avea dreptate. Nu mai avea importanță de ce o păstrase sau n-o expediase. Nici pentru Alex şi nici pentru el. Cohen spuse cinstit:

— Nu ştiu ce o să se întâmple. Am pierdut o groază de timp cu tine. Foarte mult timp. Dacă aş fi ştiut toate astea

cu o săptămână în urmă, n-ar mai fi fost nevoie de atâta trudă.

— Am vrut să-l găsesc pe criminal, insistă Alex. Dar n-am putut să v-o spun.

— Înțeleg. Asta e.

Cohen se ridică, îl durea spatele.

— Ce-o să se întâmple cu mine? Cui aveți de gând să spuneți?

— Voi face un raport Alții vor decide.

— Cohen, trebuie să mă ajuți, trebuie să mă ajuți. Vorbea în spatele lui Cohen, care mergea încet spre maşină.

Levy porni motorul. Cohen deschise portiera din față. Şvilli trecu pe lângă ofițerul KGB, lovindu-l deliberat cu umărul. Deschise portiera din spate şi se urcă în maşină.

Cohen închise uşa maşinii şi deschise geamul. I se adresă lui Alex pentru ultima dată.

— Nu m-ai ajutat, Alex, nu-i aşa? Dacă ai fi făcut-o de la început, poate te-aş fi putut ajuta. Dar acum? Nu ştiu. Trebuie să prind criminalul. Voi face ce trebuie să fac. Se întoarse spre Levy. Să mergem.

Cât timp coborâră dealul, până ce Alex nu se mai zări, Şvilli stătu în scaunul din spatele maşinii, uitându-se la ofițerul KGB care rămăsese singur în luminişul de lângă

poarta verde a schitului. Cohen privea înainte. Se întrebă cât va mai dura până ce vor începe să urle şacalii.

CAPITOLUL 27

Cohen sperase să găsească o soluție care să rezolve totul clar şi care să-l mulțumească şi pe el, şi pe primul-ministru. În schimb, căzuse în propria capcană. În timp ce lucra la raportul despre Alex, se întreba dacă trebuia să-şi mănânce unul din picioare, ca un animal disperat ce încearcă să scape din capcana vânătorului.

Când termină, era mult după miezul nopții. Raportul urma să fie trimis Şabak-ului, Mossad-ului, serviciului secret al armatei şi la etajul al cincilea al poliției, îi dădu un exemplar telegrafistului din subsolul clădirii poliției şi plecă acasă cu maşina. Conducea atent. Alese un drum lung prin Talbieh, printre străzile cu copaci micuți dintre şoseaua Gaza şi strada Jabotinsky.

Se trezi în fața clădirii în care locuia Ahuva. Nu se întorcea decât peste o săptămână. Se gândi să o sune la hotel şi să-i povestească cum căzuse în propria-i capcană. Dar se simțea slăbit tocmai când avea nevoie să fie mai tare.

Luă piciorul de pe frână şi se îndreptă spre casă. Stația de radio era la fel de tăcută ca şi străzile pe care trecea.

A doua zi dimineață, dădu instrucțiuni purtătorului de cuvânt al poliției. Acesta trebuia să spună tuturor reporterilor curioşi: „Toate căile de investigație rămân deschise. A fost reținut un suspect pentru puțin timp, dar, după ce i s-a verificat alibiul, a fost eliberat. Asupra lui nu se vor mai face presiuni". Ca de obicei, purtătorul de cuvânt se plânse că nu putea să-şi facă treaba corect dacă nu deținea informații suplimentare, dar, ca de obicei, Cohen îi reaminti că el nu lucrează pentru presă, ci pentru poliție. De la purtătorul de cuvânt, Cohen se duse în biroul lui. Rutie îi spuse:

— A sunat inspectorul general. Personal. Vrea să vorbească cu dumneavoastră.

— Sunt sigur.

Se simțea obosit. Ajunse la telefon şi formă numărul.

— Cu inspectorul general, vă rog, spuse Cohen când îi răspunse secretara. Când aceasta îl întrebă cine-i la aparat, el îi spuse: Cohen, de la Secția Omucideri din Ierusalim.

După jumătate de minut *Mafkal-ul* fu pe fir.

— Avram, ce mai faci? tună vocea inspectorului general.

— Grozav, răspunse Cohen, îndepărtând receptorul de urechi.

Simțea cum durerea din gât începe să se furişeze şi-i înțepeneşte ceafa. Cu o seară înainte fusese nevoit să se îmbete ca să poată adormi.

— Bine. Ascultă, în legătură cu raportul pe care l-am găsit azi-dimineață la mine pe birou. Avram, ai cam făcut valuri cu cercetările astea ale tale. Şi mi se pare ciudat, continuă el, încercând să-şi găsească cuvintele, mi se pare ciudat că, înainte de a întreprinde ceva, n-ai clarificat lucrurile cu noi, cu Şabak-ul, cu nimeni.

— Nu m-ați fi lăsat să o fac, rosti Cohen sec.

Îl cunoştea pe *Mafkal* de când fuseseră amândoi recruți la academia de poliție. Cel mai important talent de poliție a lui Mordechai era că ştia ce cazuri duc la promovare şi ce cazuri îți opresc promovarea. El urcase în ierarhie aproape cu zece ani înainte, neînțelegându-l pe Cohen care nu dorise niciodată să ajungă la etajul al cincilea. Asta era ambiția unor oameni ca Mordechai, Yaffe şi chiar Levy. Cohen avu o sclipire.

— Transmite-i complimentele mele lui Meşulam, zise, ghicind că în spatele acelui apel telefonic se afla Yaffe.

— De unde ştii că...

— Mi-a şoptit o păsărică.

— De fapt, a venit azi dimineaţă cam supărat. Chiar aşa, trebuie să se ocupe de problemă.

Cohen oftă.

— Mordechai, dacă i-aş fi spus lui Yaffe, ar fi fost ca şi cum le-aş fi spus celor de la schit.

— Da, păi, poate. Dar asta a rămas în urmă acum, nu? Ştii, primul-ministru...

— ... urmează să se întâlnească săptămâna, viitoare cu ministrul sovietic al afacerilor externe, completă Cohen fraza.

— Pe asta de unde o mai ştii?

— Pentru că mi-a spus-o acel shantz care stă în faţa ta! strigă Cohen.

Cohen îşi imagina cum, deodată, *Mafkal-ul* se simţea foarte obosit şi sătul de Yaffe. Cohen surâse, gândindu-se la Mordechai care-şi dorea să fie deja ambasador în Venezuela sau Costa Rica, într-un loc în care evreii erau bogaţi, unde-şi permiteau să se îngrijească şi unde n-ar fi trebuit să ia atâtea decizii, ci s-ar fi bucurat de onoruri. Cohen hotărî în locul lui.

— Mordechai, spuse el cu vocea brusc calmă şi liniştită. Nu vreau să-ţi cer o favoare...

Nu se auzi niciun comentariu. Aştepta răspunsul lui Mordechai. Încheietura mâinii se albise de cât de strâns ținea receptorul.

— O favoare, repetă *Mafkal-ul.* Astăzi este joi. Primul-ministru urmează să plece miercurea viitoare de dimineață, îți dau timp până miercuri dimineață.

— Până marți seara.

Cohen îl auzi pe Yaffe şoptindu-i ceva lui Mordechai. Acesta era prins la mijloc, între Yaffe, aliatul lui permanent, şi loialitatea față de trecut. Cohen jucase pe cartea loialității față de trecut. Ceruse această favoare şi era satisfăcut. Câştigase pariul cu sine însuşi.

— S-a făcut. Până marți la prânz. După aceea nu-ți pot promite nimic.

— Mordechai, îți mulțumesc, îți rămân dator.

— Nu. Suntem chit. Asta ne-a făcut să fim chit. Îți eram dator o favoare şi s-a ivit chestia asta.

Cohen îşi răsuci scaunul şi se uită afară pe fereastră, la clădirea magistraturii. Se gândea cum funcționează favorurile în Ierusalim. Probabil că la fel ca în toate oraşele, îl auzi pe Levy intrând în birou. Fără să se întoarcă spre el, îi spuse:

— Avem timp până marți.

— Şi pe urmă?

— O să sărim pârleazul când o să ne aflăm în faţa lui. Atâta timp, pierdut, atâta efort irosit, murmură el pentru sine. Se întoarse spre Levy. Cum a mers astă-noapte?

Levy îşi petrecuse seara plimbându-se pe aleile şi prin curţile din Nahlaot, încercând s-o găsească pe turista blondă şi pe hippy cel cu ţăcălie.

— Încă nimic. Hotărâsem să mă întorc acolo în această dimineaţă şi să continui.

— Du-te. Hippy este singura pistă ce ne-a mai rămas.

— Au făcut vreo referire la Alex?

Din vocea lui Levy răzbătea o consolare care, pur şi simplu, se adăuga la necazul lui Cohen pentru timpul pierdut cu Alex.

— Încă nu.

Cohen se frecă pe ceafă. Se strâmbă de durere.

— Vă simţiţi bine?

— Da, da, insistă Cohen nerăbdător. Du-te. Îşi răsuci scaunul din nou şi se uită pe fereastră. Levy scoase din dulap un carneţel nou de notiţe şi se îndreptă spre uşă. Întrebă iar:

— Sunteţi sigur că nu vă este rău?

— Trage uşa după tine, ordonă Cohen, refuzând

compătimirea lui Levy.

Nu acordă importanță nici telefonului care suna şi nici durerii de sub țeastă. Se concentră asupra bifurcației potecii dinaintea sa, conştient că era urmărit. Prin geam vedea peste parcarea complexului spre curtea locuinței Ahuvei. Îşi frecă brațul care-l înțepa dureros şi, după un timp, se întoarse la dosarele de pe birou.

Când îşi ridică ochii de pe observații şi liste, se lăsă deja amurgul. Trecuse prin toate rapoartele care sosiseră de la toate departamentele din țară. O să-mi scrie pe mormânt: „Făcea observații şi liste", gândi el.

Erau aproape două sute de nume de soldați care aveau atât acces la grenade, cât şi anumite relații cu elemente criminale cunoscute. Se lăsă pe speteaza scaunului, apoi deschise sertarul de jos al biroului, căutând nerăbdător sticla de coniac extra fin, cel mai ieftin posibil. Când ajunse la sticlă, se opri. N-avea nevoie de băutură, îşi retrase mâna şi luă dosarul deschis din fața lui. Se sprijini de speteaza scaunului şi citi.

Puțin după ora două dimineața, după ce stătuse toată noaptea singur la etajul al doilea, coborî cele două şiruri de trepte uzate din marmură ce duceau la subsol. Acolo găsi un singur dispecer care lucra în tura de noapte şi care

primea apelurile telefonice şi trimitea maşinile cu poliţişti pe străzile întunecate şi goa le ale oraşului, în camera dispecerului se afla întotdeauna un ceainic cu apă caldă şi un borcan cu cafea neagră turcească, măcinată.

Rotem, dispecerul, lucra acolo de când era Cohen şeful departamentului. Avea o voce gravă de tenor pe care şi-o păstra calmă, indiferent de cât de urgent era mesajul, şi un discernământ discret pentru pasajele talmudice. Dar, ceea ce era cel mai important, avea un talent deosebit, necesar tuturor dispecerilor de vehicule, capacitatea de-a ” avea mereu în minte tabloul tuturor străzilor din oraş. Cohen spera că, într-o bună zi, poliția îşi va putea permite să achiziționeze o hartă electronică a oraşului, dar se îndoia că, pentru a-şi face treaba mai bine, Rotem va avea nevoie de o astfel de hartă.

Când Cohen intră, Rotem stătea rezemat de scaun şi fuma o țigară.

— Bună, Rotem.

— Avram! Ce disperare sau acțiune atât de secretă de care nici măcar eu n-am auzit te aduce în haremul radioului şi telefonului?

— Cafeaua, râse Cohen, arătând spre boilerul de douăzeci de litri de pe o masă şubredă din lemn dintr-un

colț al camerei.

— Poftim, eşti întotdeauna binevenit, întotdeauna.

În timp ce Cohen se îndreptă spre ibric, se auzi telefonul, îl auzi pe Rotem vorbind cu un ofițer al unei maşini de patrulare.

— De acolo de unde eşti, o iei a doua la dreapta. Dai de Şivtei Yisrael. Apoi o iei prima la stânga şi apoi iar la stânga, spuse el, uitându-se la ceasul de pe perete, şi când ajungi acolo, o să te aştepte treizeci şi opt.

Treizeci şi opt era codul radio al dubei echipei de genişti ce patrula toată ziua. Şi noaptea prin oraş.

Cohen încercă să calculeze în minte poziția dubei treizeci şi opt.

— Două alee după Elena este Strada Reginei. Rotem închise microfonul şi împinse scaunul, răsucindu-se spre Cohen. Trase adânc un fum din țigară şi confirmă încet din cap... – Ai putea face această meserie, dacă a ta îți face probleme. Ce te ține treaz la ora asta...? Scoase un nor de fum albastru-gri. Ai necazuri?

— Munca, nimic altceva. Munca. Rotem oftă.

— Munceşte azi, ca să mănânci mâine. Fără muncă n-ai Tora. Da. Eu mi-o fac pe-a mea, apoi mă duc acasă. Mă trezesc şi mă duc să-mi văd nepotul când vine de la

grădiniță. Observă surpriza lui Cohen. Avram, ştii că am un nepot, doar ai fost la *brit.*

— Îmi pare rău, Ya'acov. Da, bineînțeles, am fost.

— Avram, te simți bine? întrebă Rotem cu îngrijorare în glas. Te simți bine?

— Obosit. Nimic altceva. Da, mă simt bine, spuse Cohen, dar ştia că nu-i aşa.

Religia sa temporară devenise norocul, iar dorința sa de a crede îl rodea, dar îl şi împingea să meargă mai departe.

— Arăți de parcă ai avea nevoie de somn, spuse Rotem, gata să accepte orice explicație pe care i-o dădea Cohen.

— Un lux îndepărtat, zâmbi Cohen dureros în timp ce ducea cana cu cafea la buze.

— Avram, toți trebuie să ne spunem la un moment dat că ajunge, că nu se mai poate. Toți trebuie să admitem că suntem nişte biete ființe umane. De ce nu te duci să te culci?

— La această întrebare să-mi răspunzi tu, răspunse Cohen punându-i aceeaşi întrebare. Tu n-ai făcut suficiente ture de noapte? Tu de ce nu-ți spui că ajunge?

Rotem oftă.

— Avram, un bărbat poate trăi douăzeci de ani cu o femeie şi să nu ştie nimic despre ea. Ai fost deştept că ai

rămas singur.

— Ai probleme acasă?

— Nu acasă am probleme. Probleme sunt în casa altuia, spuse Rotem şi, pentru că suna telefonul, se răsuci spre tabloul de comandă. Poliția, spuse el. Ascultă un moment şi spuse: Nu atingeți nimic. Nu mişcați nimic.

Trimit o maşină, dar o să dureze. Acum dați-mi numele şi adresa dumneavoastră...

Cohen aşteptă până ce Rotem termină şi trimise o maşină la apartamentul spart de hoți.

— Rotem, poți să faci ceva pentru mine? Eu mă întorc sus la arhivă. Ştii numărul de acolo? Douăzeci şi doi. Sună-mă la cinci şi jumătate. Cred că am să mă întind puțin.

— Nicio problemă, spuse Rotem, notând ceva pe un carnet.

Telefonul sună din nou. Înainte de a ridica receptorul, Rotem îşi scoase o țigară din pachetul de pe birou.

Cohen urcă cele cinci etaje de la subsol la arhivă, în spatele ultimului set de rafturi se afla un pat simplu de campanie. Se întinse obosit şi adormi aproape instantaneu.

Sunetul telefonului îl sculă dintr-un vis profund, întinse mâna după receptor, întunericul care pătrundea prin fereastră îl derută. Se aştepta să fie lumina slabă a zorilor.

— Avram, spuse Rotem. Îmi pare rău că te deranjez. Un telefon pentru tine. Este urgent.

— E-n regulă, murmură Cohen.

Încercă să vadă cadranul ceasului său prin lumina palidă ce intra prin geamul prăfuit. Dormise doar douăzeci de minute.

— Domnule comandant.

— Da? răspunse Cohen nesigur de voce.

— Cred că am găsit ceva. Ştiu că am găsit ceva.

— Daniel?

— Ein Kerem! Un profet! Un proroc cu discipoli! Pun la cale ceva!

Panica din vocea lui Daniel îl sculă definitiv pe Cohen.

— Daniel, unde eşti?

— Îi urmăresc, îi urmăresc.

Şoapta agentului era plină de urgență, dar lui Cohen mesajul îi era neclar.

— Daniel, calmează-te. Acum spune-mi. Eşti în Ein Kerem?

Cohen repetă, oferindu-i tânărului polițist posibilitatea de a-şi recăpăta sângele rece.

— Îi urmăresc, închid. Sunt la un telefon public. Nu ştiu cum îl cheamă, încerc să aflu. Sunt cu ochii pe el.

— Daniel. Unde în Ein Kerem? Ce este în Ein Kerem? Numele cui?

Şoapta lui Daniel deveni şi mai urgentă.

— Nu ştiu. O să ştiu mâine.

— Când? Unde?

— Trebuie să plec. Urmăresc. Ne întâlnim. Dimineaţă. La *Kotel.*

— Daniel, aşteaptă!

Un moment auzi sunetele străzii din spatele cabinei telefonice. I se păru că aude o sirenă, dar nu era sigur dacă venise prin telefon sau din oraş, de după complex. Mai strigă o dată, dar telefonul era mort.

Cohen încă mai auzea sirena, undeva departe în oraş sau poate în mintea lui. Cine se mişca? De ce Ein Kerem? Se întinse din nou pe pat. Să stea doar puţin, gândi el, înainte de a se duce să-l găsească pe Daniel.

Când telefonul ţârâi din nou, Cohen fu sigur că era Daniel. Dar era Rotem care-l suna aşa cum îl rugase.

Echipa de genişti beneficia de luxul unui duş, şi Cohen coborî acolo, luându-şi aparatul de ras din sertar. Se bărbieri automat. Se săpuni cu săpunul de mâini şi se clăti cu apa rece de la chiuveta cu un singur robinet! Dar, în timp ce se ştergea cu prosopul de pe suport, se trezi

privindu-se în ochi. Avea cearcăne mari şi negre. Rămase aşa o clipă, cu prosopul apăsat pe faţă şi cu vârful degetelor chiar sub cearcănele negre. Auzi pe cineva trecând pe coridorul de lângă duş, termină repede şi urcă cu paşi mari spre biroul său.

Când ajunse pe palier, Levy descuia uşa biroului.

— Ai venit devreme, îi strigă Cohen ajutorului său, care strângea nişte ziare de dimineaţă sub un braţ, ţinea o ceaşcă de cafea într-o mână şi servieta în cealaltă.

— Iar aţi stat aici toată noaptea, spuse Levy dezaprobator. Trebuie să vă odihniţi.

— Am dormit, spuse Cohen, trecând pe lângă Levy. Nu-ţi face griji pentru mine.

— Nu pot. Sunt îngrijorat.

Cohen clătină din cap, ascunzându-şi, de Levy, un zâmbet de apreciere. Deschise uşa şi intrară, înainte de a aşeza cafeaua şi servieta, Levy lăsă să cadă pe birou ziarele de vineri şi de sfârşit de săptămână.

— A sunat Daniel. A lăsat un mesaj confuz despre Ein Kerem, ceva despre un profet. N-am înţeles. A închis înainte de a-mi spune ceva clar.

— Este speriat de orice. Poate din cauza poveştii cu tatăl lui, spuse Levy, ridicând ziarul *Ha'aretz.*

Celălalt ziar de dimineață, *The Jerusalem Post,* era dedesubt.

— Voi afla în această dimineață. Mi-a cerut o întâlnire.

Levy parcurse grăbit prima pagină a ziarului, vorbind în timp ce citea.

— Planificasem să mă duc azi în Nahlaot, s-o caut pe fata aceea.

Când Cohen se întinse după al doilea dosar, văzu titlul din capul paginii ziarului *Post:*

Spion şi călugăriță asasinată, într-o aventură amoroasă secretă. Totul era descris pe cinci coloane. Cohen se ridică în picioare, ca să ajungă la ziarul din partea opusă a biroului său. Un vraf de dosare căzură pe podea, făcându-l pe Levy să tresară şi să se uite la Cohen care se repezi să ia ziarul în loc să strângă dosarele.

Citea stând în picioare. Cineva sustrăsese raportul lui despre Alex. Nu era nimic despre Şvilli, dar articolul scria atât despre povestea de dragoste dintre Alex şi Elena, cât şi despre felul în care Cohen menționase sindromul Ierusalimului ca pe un element posibil atât în cazul grenadelor, cât şi al crimelor.

La al treilea paragraf, Cohen deja stabilise în minte sursele posibile ale sustragerii raportului: Yaffe, Şmulik,

Mordechai, cineva de la etajul al cincilea sau cineva de la biroul primului-ministru. Cineva îi strecurase lui Benny Lassman, reporterul criminalist de la *Post,* povestea despre Alex şi Elena.

Povestea trecea de pe prima pagină a ziarului, la ultima. Citatele lui Lassman erau culese aproape direct din raportul lui Cohen, dar îmbrăcate într-un stil gazetăresc.

Surse apropiate cercetărilor indică faptul că ucigaşul încă necunoscut şi liber al călugăriţelor de la schitul condus de Moscova s-ar putea să sufere de o boală mintală despre care autorităţile refuză să vorbească, cunoscută ca Sindromul Ierusalimului.

Post a aflat că boala a fost diagnosticată în ultimul an la peste o sută de persoane. Este o formă acută, implicând violenţă premeditată sau întâmplătoare. Aşa cum au declarat psihologii care lucrează la serviciile de securitate şi care au tratat astfel de cazuri, violenţa este îndreptată împotriva persoanelor sau instituţiilor considerate de aceşti nenorociţi drept simboluri religioase.

Cohen îi azvârli ziarul lui Levy şi înşfăcă *Ha'aretz,* căutând în paginile gri ale ziarului o poveste similară. Dar senzaţionala ştire îi aparţinea lui Lassman în exclusivitate.

Cohen se prăbuşi în scaun, acoperindu-şi ochii cu

mâna. Levy citea atent.

— Cine a putut face asta? întrebă Levy uimit.

Un moment, Cohen se uită la Levy printre degetele desfăcute ale mâinii. Se întrebă dacă locotenentul său loial nu încercase să scurteze drumul spre avansare, dar furia lui Levy nu era mai mică decât a sa.

— O să-l sun. Pe Lassman. O să-l facem să ne spună cine i-a furnizat conținutul raportului, spuse Levy.

Cohen negă din cap.

— Acum nu mai are importanță cine a făcut-o. Năpasta va cădea tot pe capul meu. Şi ultimul lucru de care avem acum nevoie este să fim acuzați că am încercat să facem un reporter să-şi divulge sursele de informații.

Neînțelegând, Levy îşi privi şeful.

— Nimeni de la etajul al cincilea n-ar vrea să se răspândească zvonul despre sindrom, spuse el. Chiar dumneavoastră mi-ați spus că este ceva despre care guvernul nici nu vrea să audă. Dar asta? De ce?

— Păi, trebuia să iasă la iveală, nu? spuse Cohen.

Nu putea să nege că era încântat de articol, chiar dacă îi aducea prejudicii personale, în sfârşit, adevărul despre sindrom ieşise la iveală. Dar trebuia să calculeze pierderile şi beneficiile pe care le aducea cercetătorilor. Totul depindea

de cine era indiscretul. Yaffe ar fi făcut-o doar din întâmplare. Cohen ştia că Lassman era destul de deştept să pună informațiile cap la cap, în cazul în care obținea de la Yaffe doar frânturi. De la etajul al cincilea oricine ar fi vrut să scape de Cohen. La fel s-ar fi întâmplat şi de la Mordechai în jos, la toate etajele cartierului general erau persoane care s-ar fi bucurat dacă el ar fi plecat. Cei de la biroul primului ministru ar fi putut s-o facă din motive politice pe care el n-ar fi fost capabil să le înțeleagă vreodată.

— S-ar putea să ne ajute, spuse el brusc.

— Cum? întrebă Levy.

Telefonul sună înainte de-a putea răspunde. Era Nussbaum.

— Comandantul Cohen? întrebă secretarul de cabinet.

— Da.

— Primul-ministru ar dori să vă vadă. Cohen se uită la ceas. Era ora şase şi jumătate.

— Acum?

— Peste o jumătate de oră. La reşedința sa.

— Voi fi acolo.

Închise telefonul. Se ridică şi se duse să-şi ia uniforma agățată într-un colț, pe umeraş. Era împachetată într-un

sac din plastic de la curățătoria chimică.

— Am fost chemat în audiență. Levy se uită la el nedumerit.

— Cum ar putea să ne ajute povestea?

— Mă întorc. Rămâi aici. Telefoanele de abia au început. Spune-le tuturor că mă întorc pe la nouă. Nu-ți face griji. S-ar putea să fie în favoarea noastră. Lucrurile se vor precipita. Asta va face să apară elemente noi. S-ar putea să ni se creeze alte ocazii. Dacă o să ni se permită să continuăm. Telefonul începu să sune. Iată ce vreau să spun, zise el şi închise uşa, lăsându-l pe Levy să răspundă.

După ce plecă Cohen, Rutie veni cu mesajul de la Aboudi. Aboudi îl ruga pe ofițerul Nissim Levy să sune la magazinul de legume şi fructe din *şuk-ul* Mahane Yehuda.

CAPITOLUL 28

Polițistul din garda de lângă zidurile casei din strada Balfour îl recunoscu şi-i zâmbi. Dar Cohen trebui să aştepte ca omul serviciului secret să-i dea avizul de intrare în reşedința în stil Bauhaus.

În timp ce aştepta, se uita pe partea opusă a străzii, în

fața unui perete nu prea înalt erau câteva afişe prin care se cerea ca primul-ministru să înceapă convorbirile de pace cu Organizația pentru Eliberarea Palestinei. Lângă perete, pe partea îngustă a trotuarului, erau întinşi pe jos trei saci de dormit închişi complet. Alți patru demonstranți, deja treji, separați de o barieră metalică a poliției, şedeau sub un afiş cu portretul lui Ben-Yehoşua prin care se cerea deportarea arabilor. O maşină se opri în fața protestatarilor care dormeau. Cohen se încruntă când auzi o înjurătură de mamă adresată pe fereastră de şoferul limuzinei înainte de a-şi continua drumul. Maşina se opri la semafor, la numai un bloc mai departe. Cohen se uită la polițistul care ridică din umeri, ca şi cum ar fi vrut să spună: „La ce altceva vă aşteptați?" Cohen îşi întoarse privirea chiar când gardianul cobora scările spre poarta ce se deschidea electric. Acesta îi verifică legitimația şi-i făcu un semn afirmativ polițistului. Se auzi un declic şi poarta îngustă se deschise.

Fără niciun cuvânt, Cohen fu condus printr-un holişor spre glasvandul ce dădea în camera de zi.

— Unde este Nussbaum? întrebă Cohen.

În camera cu pereți căptuşiți cu panouri din lemn, cuvintele lui deveniră şoapte. Gardianul scutură din cap în tăcere.

În timp ce-l aştepta pe primul-ministru, se plimbă încet prin încăpere. Se uită la titlurile cărţilor de pe rafturi şi apoi la cele patru lucrări de artă de pe perete. Erau două tablouri de Chagall şi două de Ticho. Cohen se gândi. Chagall a pictat copilăria primului-ministru la Pale, iar, Anna Ticho a gravat himere ale unor munţi iudaici golaşi care umpleau retorica primului-ministru. Cohen auzea zgomote familiare unei gospodării. Din bucătărie răzbătea clinchet de argintărie, sunetul apei curgând în chiuvetă. Un telefon suna undeva la etaj în camerele locuite ale reşedinţei. Auzi vocea unei femei răspunzând la telefon, apoi chemându-l pe primul-ministru pe numele de familie, aşa cum făcea întotdeauna de când se întâlniseră în ilegalitate. Erau împreună de mai bine de cincizeci de ani.

Primul-ministru îl surprinse.

— Domnule Cohen, spuse vocea familiară în spatele lui.

Trezit la realitate, Cohen se întoarse şi salută.

— Nu este necesar. Cafea sau poate ceai? întrebă primul-ministru, făcând semn omului din serviciul secret îmbrăcat în uniformă de valet, care apăruse la intrarea dintre cele două uşi ce separau camera de zi de hol.

— Neagră, vă rog. Turcească, dulce.

— Te rog, ia loc, domnule Cohen. Primul-ministru se

aşează într-un fotoliu cu mânere din lemn şi tapițat cu mătase roz pal. Cohen observă imediat că primul-ministru folosea „domnule” în loc de grad. Ştia că asta nu însemna nimic bun pentru el.

— Ei, domnule Cohen. Sunt sigur că ştii că mi-am petrecut aproape zece ani ascunzându-mă de poliția britanică. Câteodată au fost cât pe ce să mă prindă. Dar nu au reuşit niciodată. Poate Dumnezeu n-a vrut ca ei să mă prindă. Poate istoria n-a vrut-o. Dar, cu trecerea anilor, m-am gândit că asta s-a întâmplat pentru că am fost mai isteț decât ei. Rădăcina motivației mele este aici, a lor nu.

Gardianul se întoarse cu o tavă, şi primul-ministru rămase tăcut, îşi luă paharul cu ceai şi aşteptă. Cohen îşi luă ceşcuța cu cafea. Apoi valetul dispăru tot în tăcere şi premierul reluă.

— Erau să mă prindă de mai multe ori. Eram în mâinile lor, dar nu ştiau. Trebuie să recunosc că, din cauza experienței, nu prea am o părere bună despre polițişti.

Cohen înțelese aluzia. La începutul secolului Bialik scrisese: „Într-o zi, noi, evreii, vom fi oameni normali, cu prostituatele noastre şi cu polițiştii noştri”.

Îi zâmbi lui Cohen şi continuă:

— Mi s-a spus că dumneata eşti inventatorul unei

anumite zicale. Dacă greşesc, corectează-mă. Ea zice: „Aici problema este că jumătate din oameni nu crede că ar trebui să existe poliţişti evrei, iar cealaltă jumătate nu crede că există criminali evrei”. Mi-a plăcut când am auzit-o.

Premierul bătu din palme apoi şi le puse pe piept.

— Da, eu am spus-o. Da, admise Cohen cu amărăciune.

Premierul continuă:

— Păi, trebuie să recunosc că încă îmi este greu să cred că un evreu poate fi criminal. Dar vreau foarte mult să cred că poliţiştii evrei îşi fac mai bine meseria decât şi-o făceau cei britanici.

Cohen tânjea după o ţigară şi dorea ca primul-ministru să treacă la subiectul pe care-l aştepta, dar şi de care se temea.

— Fiecare zi mi-o încep cu o ceaşcă de ceai şi ziare. De obicei, ziarele sunt pline de greşeli şi de adevăruri pe jumătate. Oftă, ca şi cum aceste greşeli l-ar fi durut. Dar ce pot să fac, ne aflăm într-o ţară liberă, democrată. Ceea ce am citit azi dimineaţă în *The Jerusalem Post* m-a făcut să văd negru în faţa ochilor. Nu mi-a plăcut nici când am citit în raportul dumitale despre chestia aceea pe care-o numeşti sindrom.

După ce-l interogase pe Alex, Cohen inclusese în raportul lui, în partea finală, propriile opinii despre direcția cercetărilor. Nu era surprins că primul-ministru îi văzuse raportul – atât Mossad-ul, cât şi Şabak-ul răspundeau direct în fața premierului.

— Dar să văd asta în ziar! continuă primul-ministru. În vocea sa era nedumerire şi mânie. Asta-i prea de tot. Ierusalimul este capitala noastră eternă, iar acum dumneata ne acuzi pe noi, ca stăpâni ai Ierusalimului, în baza unei teorii psihologice pe care n-o poți dovedi.

Când pronunță cuvântul „psihologice", vocea sa fu plină de dispreț.

— N-am făcut aşa ceva, izbucni Cohen, apărându-se. Domnule, adăugă Cohen, combinând respectul cu protestul.

Dar primul-ministru dădu din mână şi îl opri. Îşi încrucişă din nou mâinile în poală.

— Te rog, lasă-mă să termin. Mi s-a spus că ştii că duc tratative cu sovieticii. Nişte tratative foarte importante care sunt amenințate de uciderea călugărițelor. Pentru noi este neplăcut, stânjenitor. Acum citesc lucruri neplăcute pentru sovietici. Nu vreau să-i pun în această situație jenantă chiar acum. Se opri. Îşi ridică o mână ca şi cum ar fi vrut să-şi studieze unghiile degetelor. Da, în trecut am dorit să-i

deconcertez, poate o să doresc asta şi în viitor. Dar, acum, nu, nu chiar acum. Dar dumneata, din nu ştiu ce motive, doreşti să-i pui în această situaţie jenantă. Şi pe mine. Până şi Ierusalimul.

Ochii primului-ministru erau măriţi de grosimea lentilelor şi nu-l slăbeau pe Cohen. Ochii clipiră o dată, şi Cohen pricepu că-i fusese oferită şansa să vorbească.

— Domnule, n-am nimic de-a face cu povestea de azi dimineaţă. Am fost tot atât de şocat de publicarea ei ca şi dumneavoastră.

— Mi s-a spus că în spatele acestei scurgeri de informaţii ai fi dumneata, răspunse sec premierul. Ignoră protestul lui Cohen şi continuă. Acum nu mai are importanţă. N-ai avut niciun motiv să-ţi trimiţi omul la schit. Ai lucrat în spatele serviciilor de securitate. Şi în spatele meu.

Tonul său era acuzator.

— N-am avut de ales, se apără Cohen.

— Nu era treaba dumitale. Vocea i se ridică de la tonul premeditat scăzut la un ton mai ascuţit, de atac. Nu era decizia dumitale, spuse el ferm.

Deodată Cohen se întrebă cum de se înşelase atât de mult în legătură cu starea de sănătate a primului-ministru.

Şmulik avusese dreptate când îl avertizase.

— Asemenea acțiuni sunt coordonate de Serviciile de Securitate Generală, sub directa mea îndrumare. O astfel de violare a imunității diplomatice nu se face de către poliție. Puteți să vă infiltrați prin lumea interlopă, printre criminali, dar nu printre străini cu statut oficial.

Cohen simțea cum îi luă fața foc şi cum fierbințeala i se răspândea pe obraji, ca şi gândurile care-i alergau prin minte. Ahuva avea dreptate. Eu voi fi răspunzător pentru toate. Dar nu erau în sarcina mea. Erau într-a lui. Avea dreptate. Trebuia să i le las lui Şmulik. El trebuia să-şi bată capul cu Alex.

Profită de o pauză făcută de premier şi spuse:

— În legătură cu sindromul, domnule, este autentic. Este prezent tot timpul. Câteodată este prostesc şi patetic. Alteori poate fi periculos. Foarte periculos. Nu faptul că oraşul este în mâinile noastre îl face aşa. Este idealizarea oraşului şi este un fenomen psihologic sincer. Rohan, Goodman, începu el să enumere numele unor nebuni care din 1967 avuseră viziuni care-i duseseră la incendieri şi crime pe Muntele Templului.

— Filosofie şi psihologie, ridiculiză primul-ministru. Nimic altceva.

— Pentru dumneata este uşor. Dar pe un politician îl poate costa scump, domnule Cohen. Pe noi toți.

— Dar există şi în fiecare an este din ce în ce mai rău, insistă Cohen şi se întrebă dacă „noi” însemna tot Israelul sau primul ministru şi coaliția sa guvernamentală.

— Vrei să spui că în fiecare an, de când sunt prim-ministru, rosti bătrânul sardonic. Deci, este vina mea? Boala mea, crima mea?

— Nu, bineînțeles că nu.

— Atunci, ce-ai vrea să fac?

Cohen rămase tăcut. Ar fi vrut să-i spună primului-ministru că el ar fi trebuit să fie primul care să condamne sabotajul ce viza Muntele şi că, indiferent de îngrijorările sale diplomatice, prima sa responsabilitate era de a preveni răspândirea nebuniei în oraş. Dar îl opriră lungii ani în slujba sistemului în care biroul primului-ministru fusese simbolul celei mai înalte autorități. Era constrâns de disciplina meseriei sale. Ştia că avea dreptate în ceea ce priveşte sindromul, dar că nu avea nicio posibilitate de-al convinge pe primul-ministru.

— Nu ți-am spus niciodată să nu cercetezi, spuse premierul, interpretând tăcerea lui Cohen ca o concesie şi revenind la ce-l durea cel mai mult. *Te-an* rugat să fii discret

şi să ne informezi.

Cohen trebui să se apere de asaltul frontal.

— Trebuia să țin secretă prezența omului meu la schit până când acesta scăpa de acolo.

— Da, da, asta înțeleg. Dar nu înțeleg de ce n-ai putut să aştepți. De ce n-ai aşteptat până când purtam tratativele cu sovieticii?

— Pentru că...

— Nu are importanță, îl întrerupse primul-ministru cu un oftat adânc şi făcu un semn cu mâna ca un sultan care-şi îndepărtează un servitor. Acum este prea târziu. Prea târziu. Pentru moment. Poate mai târziu. Poate succesorul meu.

— Domnule prim-ministru, spuse Cohen, dorind să se dezvinovățească, simțindu-se victima comunicatului din ziar şi regretând că întinsese o cursă în care căzuse singur. Ştirea din ziar nu s-a aflat de la mine, atacă el ca să se apere. De fapt, când am văzut-o azi dimineață în ziar, mi-a trecut prin minte că ar fi putut să plece de la biroul dumneavoastră.

Spuse acestea fără a sfida, dar cu forță şi, o dată spuse, se simți mai bine.

— Chiar aşa? răspunse primul-ministru sarcastic,

alungând cu mâna ideea că vreunul dintre loialiştii săi l-ar fi putut trăda.

— Nu era surprins că ofițerul de poliție care-i dăduse atât de furcă ar fi putut crede o asemenea calomnie. Continuă pe acelaşi ton sardonic. Poate că acum, după ce ai scăpat de rusul acela, intenționezi să-i acuzi pe şefii rabini. Cum suna raportul despre aşa-zisul sindrom? Justificarea religioasă pentru xenofobie"... Sau poate ai dori să mă interoghezi şi pe mine? Primul-ministru cită din nou din raportul lui Cohen „Retorica extremistă a autorităților oficiale..."

Cohen ştia citatul pe dinafară: „poate fi interpretată de orice persoană susceptibilă, ca o justificare a acțiunilor extremiste..."

Cohen înțelese că primul-ministru îl ataca cu aceleaşi împunsături retorice pe care le folosea împotriva opoziției neputincioase din Knesset. Dar se hotărî să ia în serios întrebarea despre alți posibili suspecți.

— Mai există şi alte posibilități despre care mai putem discuta, spuse, sperând că primul-ministru nu-l va ruga să fie mai explicit, nevoit să-i explice că tot ce avea era un hippy pe care încă nu pusese mâna şi câteva zvonuri despre profet, în acest caz, încă încercăm să descoperim adevărul.

Dar primul-ministru făcu un gest cu mâna, oprindu-l.

— Asta-i foarte încurajator, domnule Cohen. Sunt sigur că vei reuşi, spuse el cu o nuanță de dispreț. Dar ai epuizat deja căile prin care căutai adevărul şi tot ce-ai descoperit a fost ceva neînsemnat şi sordid, dar ceva care a făcut ca adevărul meu să fie pentru moment imposibil.

— Ce doriți de la mine? întrebă Cohen rece.

— Oh, acum nu mai are importanță. După articolul din ziar, nu mai are importanță. Acum este prea târziu. Prea târziu.

— Domnule prim-ministru. Cu tot respectul pe care vi-l datorez. Tot ceea ce urmăresc este să descopăr criminalul. Da. Am regrete şi nu am nici cea mai mică îndoială că voi avea şi pe viitor. Dar, în toate acțiunile mele, am avut mereu în minte interesele siguranței publice.

De la începutul conversației era prima dată când primul ministru zâmbi.

— Dar cel mai drag inimii mele nu este interesul public? întrebă el pe un ton exagerat batjocoritor, bătându-şi pieptul cu palma într-o expresie de surpriză. Dar cine te crezi dumneata, întrebă el retoric şi vocea i se ridică din nou spre a ataca, de ştii mai bine decât mine ce trebuie făcut pentru interesul public? Un polițist. Nu eşti nimic altceva

decât un simplu polițist. Aplici legea, domnule Cohen. Încetează s-o mai amesteci cu psihologia şi filosofia.

Cohen simți că nu mai are nimic de pierdut.

— Sarcina mea este să aplic legea, să aflu adevărul.

— Ah, adevărul. Spune-mi, domnule Cohen. Dar dacă adevărul pe care îl cauți se dovedeşte a fi unul rău, un adevăr care ar putea dăuna națiunii noastre? Să lovească în oamenii noştri?

Cohen se gândi un moment.

— Atunci conducătorii națiunii trebuie să fie suficient de puternici ca să-l înlăture.

Era ultima lui apărare, un atac direct împotriva primului-ministru însuşi. Lesa în care fusese ținut în cei treizeci de ani de slujire a forțelor polițieneşti se rupsese. El însuşi era surprins de ce spusese şi-l uimi şi pe primul ministru.

— Da, aşa ar fi corect. Aşa este corect.

Părea că se afundă în pernele de pe fotoliu, închizând ochii ca pentru a se odihni, în tăcerea care se lăsă, Cohen auzea respirația bătrânului ca un sforăit uşor.

După ce aşteptă în tăcere un minut, Cohen întrebă încet:

— Asta este tot, domnule?

— Încă un lucru, domnule Cohen. Când te-am convocat în ziua aceea la prima noastră întâlnire, nu făcusem legătura. Dar, după toată tevatura asta, m-am interesat de dumneata. Şi am aflat că eşti acelaşi Avram Cohen pe care l-am admirat odată.

— Poftim, domnule? Cohen fu dezarmat complet de această afirmație.

— Era un Avram Cohen care venise aici imediat după război, în tinerețe fusese într-un lagăr de concentrare. Se spunea că supraviețuise în lagăr trei ani. Unii spuneau că este imposibil să supraviețuieşti într-un lagăr atâta timp. Dar eu ştiam că există astfel de supraviețuitori. Ştiam că Dumnezeu a lăsat câțiva supraviețuitori din lagăr din acelaşi motiv pentru care nu i-a lăsat pe britanici să mă prindă pe mine. Acum aflu că dumneata eşti acelaşi Avram Cohen cu cel de la Dachau.

Cohen nu răspunse nimic, îşi ținea pălăria în mână şi dorea să iasă mai repede din camera supraîncălzită.

— Deci, spune-mi, domnule Cohen, la ce-au folosit toate acestea? Ai supraviețuit ca într-o bună zi să fii răspunzător de blamarea statului, permițând să fie răspândite astfel de minciuni despre poporul nostru?

Cohen încercă să vorbească, dar primul-ministru îi

făcu semn cu mâna să plece.

— Du-te, continuă-ți cercetările. Se află în mâinile dumitale.

Cohen se ridică şi-şi puse pălăria, în timp ce ieşea din camera de zi se întoarse şi spuse:

— Domnule, am supraviețuit, pentru că am fost puternic, pentru că nu eram pregătit să mor, pentru că era viața mea şi aş fi făcut orice ca să mi-o salvez. Nu sunt mândru de tot ce-am făcut ca să supraviețuiesc. Dar sunt mândru că am scăpat cu viață. Am făcut ce trebuia să fac. La fel ați făcut şi dumneavoastră în ilegalitate. Cu siguranță că nici dumneavoastră nu sunteți mândru de tot ce-ați făcut, chiar dacă sunteți mândru de ce-ați realizat. Şi mai sunt sigur că Dumnezeu n-are nimic de-a face cu asta. Absolut nimic. Dumneavoastră, dintre toți oamenii, ar trebui s-o ştiți.

Acestea fiind zise, salută şi se răsuci pe călcâie, fără să aştepte niciun răspuns. Făcu cei trei paşi până la intrarea principală, coborî scările şi o luă pe cărarea din grădină până la poartă. Polițistul de serviciu apăsă pe buton ca să deschidă poarta electronică în aceeaşi clipă în care Cohen întinse mâna să o împingă.

În liniştea maşinii, în timp ce-şi aprindea o țigară, îi

reveni în minte oftatul lung şi astmatic pe care-l auzise în spate când părăsise camera de zi a primului-ministru. Oftatul fusese adânc şi profund, iar pentru Cohen se repeta cu un ritm ca țăcănitul roților de fier ale unui car cu boi pe un drum de țară.

CAPITOLUL 29

Nefiind în stare să le împărtăşească ardoarea, Cohen, ca de obicei, nu se simțea bine printre credincioşii care se rugau. Dar, pur şi simplu, Zidul Plângerii îi plăcea. Simțea că pietrele masive, puse cu mii de ani în urmă, făceau parte din propria-i ființă, îi plăcea felul în care tufele crescuseră sălbatic şi grațios printre crăpăturile dintre pietre, în timp ce traversa piața imensă din fața zidului, urmărea păsărelele cum îşi părăseau, țopăind, cuiburile dintre tufe şi cum prindeau curenții calzi care le purtau zburând peste domurile din aur şi argint ale moscheelor. Se îndreptă cu paşi mari spre Zid. Soarele de dimineață care-i bătea în ochi transforma zidul într-o fata morgana aurie şi călduroasă. Dar când păşi de cealaltă parte a acestuia, simți răcoarea umbrei sale lungi, de dimineață.

Pe Daniel îl găsi lângă gardul care îi desparte pe

bărbații de femeile ce se roagă.

— Ein Kerem. Ein Kerem, începu tânăra iscoadă să-i şoptească, de îndată ce Cohen apăru lângă el.

Era îmbrăcat aşa cum fusese şi ultima dată când îl văzuse Cohen, cu pantalonii negri plini de praf, iar cămaşa albă aproape gri. Barba îi crescuse, iar ochii îi erau roşii de nesomn şi nelinişte.

Se aşezară amândoi cu faţa la perete. Daniel ţinea în mâini o carte mică de rugăciuni, în timp ce vorbeau, unul lângă altul, se aplecau înainte şi înapoi. Pentru toţi ceilalţi din piaţă arătau ca doi bărbaţi din lumi diferite, fiecare conversând singur cu Dumnezeu. Dar, în loc să-şi murmure rugăciunile, ei vorbeau în şoaptă.

Cohen ignoră primele cuvinte ale lui Daniel.

— Ce-i cu tatăl tău? Ce s-a întâmplat?

— L-am văzut. L-am urmărit. Nu m-am putut stăpâni. S-a dus la sinagoga lui, una micuţă, cu un rabin bun. Tata a intrat în yeshiva rabinului, s-a aşezat şi a citit psalmi şi, nu ştiu de ce-am făcut-o, dar m-am aşezat vizavi de el. La început nu m-a recunoscut. Cunoşteam psalmul. Numărul 91. „Să nu te temi de teroarea nopţii sau de săgeata zilei”. Cohen se străduia să asculte cu răbdare. Daniel continuă: I l-am recitat, s-a uitat la mine. Eu m-am uitat la el şi apoi,

cu*tzwie atier kakeryids,* plângeam amândoi. I-am promis că totul va fi bine, că n-are de ce să se teamă pentru mine. Dar mă tem. Nu i-am spus că mai lucrez încă în poliție. i-am spus că fac penitențe. Mă pocăiesc, jur, asta-i ce simt.

— Te simți bine? întrebă Cohen.

Cohen ştia că, uneori, o iscoadă care inventează o poveste pentru familie şi prieteni, poate să creadă chiar ea cele inventate. De aceea aşteptă cu înfrigurare răspunsul lui Daniel.

— Da, da. O să ne întâlnim altă dată. O să-l văd, dar acum m-am liniştit, mă simt bine.

— Mă bucur. Ce-i cu Ein Karem? întrebă Cohen, revenind la adevăratul motiv al venirii lui la Zid.

— Am fost aseară în Ein Karem.

— *Nu,* spuse Cohen.

— Îşi spun cabalişti, dar nu sunt cabalişti adevărați. De fapt, sunt țâcniți. Rabinului lor îi spun profet. Lor îşi spun *kohanim* şi *leviim.* Ca nişte ranguri. *Leviim* îi servesc pe *kohanim.* Fac planuri pentru al Treilea Templu.

— Mulți fac planuri pentru al Treilea Templu, spuse Cohen dezamăgit.

— Ei sunt deosebiți. Sunt nebuni. Iar conducătorul lor, cel căruia ei îi spun profet, este periculos. De asta sunt

sigur.

Curios, dar, fără să spere prea mult, Cohen îl rugă să continue.

— Tot grupul, toți sunt nebuni. Țin întruniri, în Ein Karem. Dar ei nu se roagă. Asta-i nebunia.

— Ce vrei să spui?

— Îşi au propriile rugăciuni. Şi *fac* sacrificii adevărate. Am văzut cu ochii mei. Pe vârful unui deal, lângă Ein Karem. O capră care să-i salveze de păcate, un rug de purificare. Ăştia sunt cu adevărat nebuni. Toți au cuțite la ei şi fac tot ce spune el. El este profetul. Iar el spune că, după ce va distruge monstruozitățile de pe Munte, se va unge Marele Preot. Neliniştit, Cohen se interesă:

— Dar există multe grupuri de oameni care vor să pună pe Munte piatra de fundație a Celui de-al Treilea Templu. Ce-l face pe acesta atât de diferit?

Cohen deja se întreba dacă nu cumva ceea ce afla se potrivea mai bine cazului grenadelor decât celui al călugărițelor.

— El predică Armageddonul. Asta îi învață. Asta este profeția lui, Armageddonul. Nu îi îndeamnă să se roage aici sau să înalțe un steag pe vârful domului. Le vorbeşte despre distrugerea de pe fața pământului a monstruozităților

existente pe Munte, pentru a face loc Templului. Vă spun, este nebun, dar ei îl ascultă. Spune că reprezintă legătura cu viitorul, cu Mesia. Afirmă că întruchipează această legătură, iar el îl cred. Astă-noapte i-am urmărit până în Ein Karem. Au o peşteră acolo. Nu m-am apropiat prea mult. Puteau să mă vadă. La câțiva kilometri după ce treci de sat.

— Bine, gândi Cohen cu glas tare. Până acum avem nişte prozeliți ai unui rabin oarecum nebun căruia-i plac excursiile la miezul nopții în Ein Karem. Ce-i face aşa de periculoşi?

— Cei de prin împrejurimi spun că el a făcut puşcărie. Că acolo a devenit credincios. Gurile rele spun că asta s-a întâmplat cam acum zece ani.

— De ce n-ai spus aşa de la început? se arătă Cohen mult mai interesat. Cum îl cheamă?

— Profetul, asta-i tot ce ştiu. Unii îi spun profetul, alții rabinul. Dar unii îi spun *meşugenah,* şi puțini, *meturaf,* nebunul.

— De ce-a făcut puşcărie? se interesă Cohen. Aşteptând răspunsul, încercă să-şi amintească de vreun caz cu zece ani în urmă în care să fi fost implicat vreun deținut care în puşcărie devenise credincios. Trecu în revistă numele acelor deținuți pe care-i cunoştea şi care ar fi avut

suficientă charismă să țină la respect o ceată întreagă.

— Se pare că nu ştie nimeni. Cel puțin, cei din împrejurimi. Tot ce ştiu sunt numai bârfe. Circulă mult pe-aici într-un Ford Escort vechi... ți-am adus numărul, spuse Daniel, împăturind o bucățică de hârtie până o făcu ghemotoc.

Atinse zidul, îşi mişcă degetele pe zid la fel de încet ca toți ceilalți care se rugau. Degetele găsiră o crăpătură umplută cu dorințele solicitate cerului. Continuă să şoptească, de parcă mai recita încă psalmi, în timp ce vârî bucățica bine împăturită în crăpătură.

— Pe unul dintre prozeliții săi l-am auzit vorbind cu altul despre *nafas,* pe care-l numesc mirodeniile Domnului. Şi am văzut cel puțin un pistol.

Cohen se prefăcu că-şi plasează propriul mesaj către ceruri într-o crăpătură din zid, dar, în realitate, scoase afară bilețelul lui Daniel.

Când auzi „de pistol şi droguri, Cohen ridică dintr-o sprânceană. Daniel observă şi continuă să sublinieze nebunia grupului.

— Au sacrificat capra. Şi rugul acela. El îşi recită rugăciunile, îți spun eu, nu sunt multe ca acestea. Cel puțin, eu nu cunosc. Despre lumini care se văd, salvare şi

răzbunare asupra celor ce trăiesc în întuneric. Poartă nişte robe speciale ţesute din lână pură, conforme cu regulile după care se fac hainele preoţeşti.

Cohen era mai mult impresionat de interesul grupului pentru droguri decât de existenţa unui nou grup care grăbea sosirea lui Mesia.

— Droguri? Asta o putem verifica. Dar ce legătură au cu călugăriţele?

— Îi urăsc pe *goyim.* Aici este legătura. Afirmă că creştinii l-au furat pe Iisus şi că musulmanii au furat Muntele Templului.

Interesul lui Cohen slăbi.

— Jumătate din cei din Mea Şearim îi urăsc pe *goyim.*

— Dar nu spun că vor face ceva ca să scape de ei, insistă Daniel.

— Dar ce-au făcut?

— Nu cunosc detalii. Ceva au făcut, sunt sigur. Dar nu ştiu ce. l-am auzit discutând despre grenadele de la conferinţa aceea de pace. Unul dintre ei, Yossi, cel mai intim cu profetul, a spus că asta-i perfect normal. „Cei de la conferinţă au meritat-o, asta spune profetul. Este o parte a procesului".

— Dar ceva despre grenadele de pe Munte?

— Profetul o vede ca pe o parte din plan. Spune că este începutul acțiunii pe care noi ar trebui s-o ducem la îndeplinire.

— Ce fel de acțiune?

— Nu ştiu. Ai spus Ein Kerem. Eu am ascultat despre Ein Kerem. Şi asta-i ce-am aflat.

Cohen îşi frământa mintea, încerca să-şi amintească. Pe cine trimisese la închisoare acum zece ani şi cine o apucase pe calea credinței? în mare parte aceasta începea cu o kippa pe care-o purtau la judecată, mai ales dacă-şi permiteau un costum şi o cravată. Unii mirați chiar ei de transformare. Cu siguranță cunoştea această persoană, pentru că lumea interlopă criminală din Ierusalim nu numărase niciodată mai mulți membri decât ar intra într-o yeshiva de mărime mijlocie. Unii conducători de bande erau la fel de puternici ca oricare rabin şi capabili să-şi impună voința în fața adepților. Voia să îl întâlnească pe acest răzvrătit religios cu trecut de criminal. Era sigur că sunt cunoştințe vechi.

— Ascultă, Daniel, ia spune-mi, cum arată conducătorul ăsta al lor?

— Păi, când nu-i în robă, umblă în negru. Haină neagră, pantaloni, pălărie. Cămaşă albă. L-am văzut numai

de la distanță, înalt, cu barbă neagră complet. Dar este ceva cu ochii lui. Poartă întotdeauna ochelari.

Ovadia. David Ovadia. Desigur. Cohen îl cunoştea. Ochii îl trădaseră. Unul căprui închis şi celălalt de un verde deschis. Şocant. Masca lui favorită era întotdeauna o pereche de ochelari negri. Cohen îl trimisese la Ramle, dar înainte de asta fusese cel mai puternic şi periculos traficant de droguri din Ierusalim. Banda şi-o ținea în mână numai prin violență, mânuindu-şi oamenii ca pe nişte marionete. Cohen încercase, dar nu reuşise să dovedească tactica lui Ovadia, inclusiv crimele acestuia. Chiar înainte de proces dispăruse unul dintre martorii cheie, şi în toți acei ani, Cohen ținuse dosarul în biroul său, des-chizându-l din când în când o dată la câteva săptămâni, când mai apărea vreun fir sau când în oraş mai circula vreun zvon. Cohen coborâse în prăpăstii, s tătuse lângă ziduri părăsite, privindu-şi oamenii care săpau în dunele de nisip, căutând trupul lui Danny Amsalem. Micuțul Danny urma să depună mărturie împotriva lui Ovadia. Cohen chiar angajase un inginer în construcții civile care să-i facă o expertiză referitoare la excavarea unui stâlp din ciment de la fundația uneia dintre cele mai înalte clădiri din Ierusalim, datorită zvonului că trupul lui Danny fusese ascuns în ciment. Inginerul a spus

că era imposibil. Nu s-a găsit niciun cadavru şi, fără el, n-a fost nicio dovadă a existenței crimei şi nici acuzația de crimă cu premeditare. Acuzația a fost de omor prin imprudență. Cohen sperase să-l acuze de crimă cu premeditare şi droguri, dar tot ce-a putut dovedi când a ajuns în fața curții cu juri a fost că avusese un cuțit pentru autoapărare împotriva unui agresor furios. Pentru această crimă sentința maximă era de zece ani.

Prin urmare, cu zece ani în urmă, Cohen îl trimisese pe Ovadia la Ramle. Acum ieşise, cu idei despre Dumnezeu şi o nouă bandă gata să facă orice îi cerea.

— Îl cunoşti? îl întrerupse Daniel din gânduri.

— Îl cunosc. Am vrut să-l condamn o dată pentru incitare la crimă. Tot ce-am obținut a fost acuzația de omor prin imprudență. L-am recunoscut din descrierea ta: ochii. Unul căprui, altul verde.

— Nu, nu este el. Acesta este orb, scutură Daniel din cap.

Genunchii lui Cohen se muiară pentru o clipă...

— Eşti sigur? îl întrebă pe Daniel, întinzând mâna spre zid să se sprijine.

— Asta am înțeles eu. Asta-i ce-am văzut. Oamenii lui îl conduc, repetă Daniel.

Cohen se îndepărtă de zid ca să se gândească. Un grup de turişti matinali stăteau la umbra Zidului, îl fotografiau. Câțiva pătrunseră în zona în care se fac rugăciunile.

Fotografierea este interzisă în această zonă în zilele de Sabat sau de sărbătoare. Dar era vineri dimineața şi până la Sabat mai erau peste douăsprezece ore. Se uită din nou la Daniel.

— Poți să ne arăți drumul la peşteră?

— Nu ştiu. Era întuneric. l-am urmărit de la distanță. Eram speriat. Dar, domnule, vreau să vă spun adevărul, se scuză el. Vreau să renunț. Faptul că l-am văzut pe tata mi-a dat de gândit. Am vrut să renunț, dar vă promisesem. Acum am nevoie de timp ca să mă gândesc la viața mea, la viitorul meu.

Cohen nu era surprins. Cunoştea sentimentul de a fi singur şi speriat. Se aşteptase la retragerea lui Daniel chiar de la ultima lor întâlnire. Teama îl depăşise. Se gândi că Daniel fusese cel puțin deştept că ceruse permisiunea de a renunța. Şopti:

— Va fi bine. Sunt sigur că va fi bine. Mi-ai fost de mare ajutor. De mare ajutor. Ovadia. Un profet. Ha! râse el. Dacă vrei să revii, să ştii că o poți face. N-o să numesc asta vacanță sau concediu de boală. Noi doi vom şti ce face. Dar

trebuie să mă anunți, într-o lună sau cam aşa ceva, ce planuri ai. Trebuie să te hotărăşti.

— Ştiu. Vă promit. Am să vă anunț. Rămaseră tăcuți o vreme.

— Trebuie să plec, spuse Cohen. Noroc. Anunță-mă ce se mai întâmplă.

Mai atinse zidul o dată şi apoi, într-un stil cucernic, se dădu un pas înapoi rămânând cu fața la zid. Se întoarse şi se îndreptă spre parcarea Dung Gate unde-şi lăsase maşina. Tot drumul îşi ținu mâna în buzunar, strângând bilețelul cu numărul de maşină dat de Daniel.

În timp ce se îndepărta, cu maşina, de vechea poartă, începu să dea instrucțiuni prin radio lui Levy, Rutie şi comandantului adjunct Menachem Şahar, şeful brigăzii antidroguri din Ierusalim. O dată ieşit din perimetrul Oraşului Vechi, porni sirena pentru a scurta drumul prin circulația aglomerată spre birourile din complexul rusesc.

CAPITOLUL 30

Îi găsi în biroul lui, înfruntându-se ca doi motani într-un *şuk*. În timp ce stătea în spatele scaunului lui Levy,

venele de pe capul ras al lui Şahar pulsau de furie. Levy era în spatele biroului lui Cohen, cu pumnii strânşi şi apăsaţi pe masă, ca un luptător de sumo gata de atac în ciuda aerului răcoros din cameră, amândoi transpirau.

— Ce se petrece aici? întrebă Cohen în timp ce intra în birou.

Cei doi ofiţeri începură să vorbească deodată. Dar, după ce Cohen le aruncă o privire, Levy tăcu, cedând în favoarea lui Şahar, ofiţerul mai mare în grad.

— Omul tău spune că mi-a dat un memoriu despre un hippy, droguri şi Ein Karem, spuse Şahar acuzator.

— Dar iată indigoul, zise Levy, bătând cu pumnul pe un dosar deschis la o copie portocalie, pe care cel ce scrisese memoriul o păstrase la dosar.

— Nu l-am văzut niciodată. Nu l-am primit.

— Eu vi l-am dat, spuse Levy cu dinţii încleştaţi. Personal. Pe coridorul de lângă biroul dumneavoastră şi v-am spus: „Iată, este important, este urgent”. V-aţi uitat la el şi mi-aţi spus că mi-l veţi înapoia.

Şahar îşi ridică mâinile în sus.

— De cincisprezece ori pe zi dă cineva peste mine pe hol zicându-mi ceva. El spune că asta s-a întâmplat acum trei săptămâni, se adresă el lui Cohen. Apoi se întoarse din

nou spre Levy. Ştii care mi-au fost sarcinile în ultimul an? Noroiul şi sicriele nu sunt singurele lucruri cu care s-a întors armata din Liban.

Levy îşi înclină capul încet.

— Ştiu despre ce este vorba, spuse Cohen ca să-l împace pe Şahar. Şi o să ştiu şi mai mult dacă o să-mi spuneți ce se întâmplă. Era o avertizare pentru amândoi subalternii săi. De ce nu mi-ai spus mai înainte despre Ovadia, continuă el aspru, adresându-se lui Şahar. Hippy, asta-i altceva. Memorii pierdute. N-aveai niciun motiv să faci vreo legătură. Dar Ovadia, eliberat din închisoare. Orb. Care conduce un spectacol rabinic. Despre asta trebuie să mi se spună. De ce nu l-ai ținut sub observație pe Ovadia de când a fost eliberat de la Ramle?

Tonul său era ca al unui procuror care cere o condamnare.

Şahar încercă să se apere de acuzațiile lui Cohen.

— Este prima dată când aud că ar exista vreo legătură între Ovadia şi Ein Kerem. Sunt la fel de surprins ca şi dumneavoastră.

— Daniel îmi spune că el conduce un fel de spectacol aici, în Ein Kerem. Că predică Armageddonul şi alungarea tuturor monstruozităților de pe Muntele Templului. Ce

altceva mai avem? Când a orbit? Cine i-a făcut-o?

— Acum patru ani, începu Levy, uitându-se prin dosar, să văd, un călugăr de mâna a doua...

— Ya'acov Amsalem, din Lod, interveni Şahar.

— Vărul micuțului Danny Amsalem, adăugă Cohen cu mintea concentrată asupra a tot ce ştia despre Ovadia.

Levy nu-l slăbea din ochi pe şeful brigăzii antidroguri, dar Şahar continuă:

— Amsalem a fost condamnat la şase ani închisoare pentru jaf armat. L-a atacat pe Ovadia, aproape că l-a înecat într-o găleată cu leşie. Ovadia nu poate să spună când străluceşte soarele nici dacă se uită direct la el.

— De ce l-a atacat Amsalem? se interesă Cohen. Levy interveni.

— După cum spune raportul de serviciu din închisoare, Amsalem a avut o reacție exagerată. El credea că Ovadia era diavolul în persoană. Dar Ovadia se schimbase. El a făcut un lucru mare, nu l-a denunțat, ba chiar l-a iertat. Amsalem a stat izolat un an.

— Încercase să-l răzbune pe vărul său, presupuse Cohen.

— Şi când a fost eliberat, spuse Levy, ținând o pagină din dosar în mână, a devenit unul dintre adepții lui Ovadia.

Acesta a avut o duzină în închisoare şi când a ieşit anul trecut, a mai găsit altă duzină.

— Rezerviştii de la Ralme, adăugă Şahar, făcând aluzie la recidiviştii din închisoarea Ralme, cea mai aspră şi aglomerată închisoare din țară. Ei intră şi ies de acolo la fel de des ca mine care trebuie să mă duc în armată ca rezervist.

— Ovadia găseşte întotdeauna modalitățile de ai convinge pe oameni să facă cum vrea el. Dar, într-un fel, s-a schimbat, asta-i sigur. David Ovadia pe care-l cunosc eu ar fi aranjat cu cineva să i-o plătească lui Amsalem. Să nu uităm asta. Ei, acum, ce se aude cu ghidul pentru peşterile din Ein Kerem?

— Societatea Ecologistă ne-a promis unul. Mă ocupam de asta înainte de a veni el aici, răspunse Levy.

— Prin urmare, ce s-a întâmplat? i se adresă Cohen lui Şahar. Ovadia a devenit un fel de rabin, un fel de sfânt? Un virtuos? Da?

— A început pe la sfârşitul procesului. Spunea că a înțeles.

— Ce-a înțeles? se interesă Cohen.

— I-a spus judecătorului că a înțeles unde greşise. A început cu o kippa, dar, după o săptămână, *purta tzitzis.*

Era deja închis de opt ani. Comportarea sa bună i-a mai redus din pedeapsă. N-a făcut rău nimănui că în închisoare făcea pe profesorul. Prost n-a fost niciodată.

— Îmi amintesc, spuse Cohen agitat.

— Dumnezeu ştie ce s-a întâmplat cu el. Şi când spun Dumnezeu, mă refer la Dumnezeu. Este foarte pătruns. Are sprijin politic. Unii se gândesc la un exemplu bun de reabilitare prin închisoare. Este considerat o influență pozitivă, este credincios. Deocamdată are un fel de *yeşiva* de turism prin partea de sud. Are şi un şef. Un american născut în Siria, foarte bogat. Iar acest american face donații şi are legături cu...

— Afurisiții de politicieni, izbucni Cohen... Bine, să vedem ce ştim despre adepții lui. Daniel mi-a dat numele unuia, Yossi. Şi mi-a mai dat ceva, adăugă el, întinzându-i lui Levy fragmentul de hârtie cu numărul de înmatriculare pe care i-l dăduse Daniel.

Levy ridică receptorul imediat şi formă numărul serviciului de circulație.

Şahar se uită prin dosarul din fața lui.

— Se vorbeşte că mai sunt şi două fete. Aparent, Ovadia are o explicație. Vreau să spun una biblică. Legată de fete.

— Ce fel de explicație? se interesă Cohen. Şahar ridică din umeri.

— Biblică, înțelegi. Avraam a avut două neveste, de ce n-ar avea şi el? Cam aşa ceva.

— Nissim?

Cohen se întoarse spre Levy, care tocmai închisese telefonul.

— Maşina îi aparține lui Yossi Hadass, fără amenzi neachitate, dosar scurt, fără condamnări. Oh, ghidul de la Societatea Ecologistă trebuie să vină până-n zece. Alte...

— Douăzeci de minute, interveni Şahar, continuând să frunzărească prin dosar. Oamenii vin şi-i cer binecuvântarea. Nu ştiu nimic despre droguri. A fost atent întotdeauna. Dar este protejat. Americanul. Politicienii. Am să-ți spun adevărul, Avram, chiar dacă descoperim că în Ein Kerem se întâmplă ceva, la droguri mă refer, o să-l prindem şi o să scape în cinci minute.

După un moment de gândire, Cohen conchise.

— Foarte bine. Este evident că, dacă Ovadia este orb, înseamnă că nu el le-a ucis pe călugărițe. Dar are o mare influență asupra oamenilor lui. S-ar putea să o fi făcut unul dintre ei. Vom merge până sus la ei. Dacă avem noroc, o să găsim nişte *nafas şi* asta o să ne ajute să facem vreo

legătură cu hippy din Ein Kerem.

— Am găsit ceva interesant, spuse Levy care continua să studieze dosarul. După ce Ovadia a ieşit din închisoare, şi-a petrecut mult timp la magazinul fratelui său. Fratele îni este măcelar. L-am interogat. N-a apărut nimic.

Şahar citea din alt dosar.

— Americanul a venit cu banii aproximativ acum şase luni, iar Ministerul Cultelor i-a repartizat *yeşivei* din cartierul Moslem.

— Politicieni afurisiți, repetă Cohen. Dați-mi să văd dosarele, ordonă Cohen. Până ce vine ghidul, o să-mi arunc o privire peste ele. Între timp, voi rezolvați problema memoriului.

— În toată aiureala asta, spuse Levy stânjenit, n-am avut ocazia să vă spun. Chiar după ce-ați plecat din birou, m-a contactat Aboudi. L-a trimis pe unul dintre băieții lui cu numele şi adresa fetei. Marie. A dispărut de la locuința ei de peste o săptămână.

— Pune pe cineva să-i țină casa sub observație şi ridică-l pe fratele lui Ovadia, măcelarul. Fă-l să declare tot ce ştie. Începi de unde ne-am oprit noi când i-am interogat pe măcelari, ordonă Cohen.

Levy şi Şahar îi trecură dosarele lui Cohen, care alese

primul dintre dosarele groase pe care le strânsese poliția despre activitatea de peste treizeci de ani de viață ai lui Ovadia. Poliția îl cunoştea de douăzeci şi cinci de ani. Rutie se ridică de la masă şi ieşi afară din cameră. Se întoarse aproape imediat cu o tavă cu cafele.

La puțin timp după ce intră, telefonul de pe biroul ei sună. Îl ridică, ascultă o clipă şi i-l întinse lui Şahar. Acesta începu să dea ordine oamenilor din subordinea sa să fie pregătiți pentru excursia la Ein Kerem, să aresteze măcelarul şi să se pună un om de pază la adresa din Nahlaot pe care i-o dăduse Levy.

Cohen se uită la ceas. Dădu drumul la radio. Cele cinci semnale dădeau ora exactă. Era ora zece şi buletinul de ştiri începu instantaneu, în cuprinsul lui era şi un mic comentariu despre articolul lui Lassman.

Peste puțin timp sună telefonul, răspunse Levy şi, în vreme ce i-l întindea lui Cohen, spuse:

— Alex. A sunat deja de două ori în dimineața asta, când dumneavoastră nu eraţi.

— Cohen, răspunse detectivul la telefon.

— Sunt un om mort. Povestea aceea. O să mă omoare. M-aţi omorât.

— Nu sunt eu vinovatul, spuse Cohen sec.

Îi era milă de situația grea a ofițerului KGB, dar nu avea timp de ceartă.

— Când am citit azi dimineață, am fost sigur că dumneavoastră sunteți.

— Nu. N-am fost eu. Am înaintat raportul celor în drept. Scurgerea de informații nu vine de la mine. Vocea lui Cohen era rece, dar încă mai spera să mai poată afla câte ceva de la Alex.

— Mossad-ul? Şabak-ul? Cine?

— Nu ştiu. Yaffe? încercă Cohen, nu mai puțin curios să afle sursa divulgării.

— Este suficient de nebun, spuse Alex, făcându-l pe Cohen să zâmbească. Ştiți, este ciudat N-am vrut să mă retrag, dar acum nu am de ales. La Moscova sunt terminat.

— Poate reuşesc să-ți pun o vorbă bună, spuse Cohen, dar auzi nesiguranța din propria-i voce.

Nici şeful Şabak-ului şi nici şeful Mossad-ului nu păreau deosebit de impresionați de nevinovăția lui Alex.

— Se presupune că n-ar trebui să am conştiință. Se presupune că n-ar trebui să fiu nici măcar o ființă umană. Dumneavoastră, dumneavoastră sunteți singurul care ați putea avea conştiință. Dumneavoastră. Un evreu. Supraviețuitorul din taberele fasciste ale morții.

Dumneavoastră sunteți cel care ar trebui să aibă conştiință. Aşa că acum trebuie să mă ajutați.

— Eu încă mai sper că mă mai poți ajuta, spuse Cohen blând, dar cu forță.

— Vreau să dați o dezmințire. Să spuneți că nu sunt eu.

— Nu pots-ofac.

— Puteți să faceți orice doriți! spuse Alex cu vocea ridicată. Trebuie să mă ajutați! Sunteți singurul care mă poate ajuta!

— Probabil că ai dreptate. Dar nu te pot ajuta, dacă nu-l am pe adevăratul criminal.

— Ce doriți de la mine?

— Nu cred că poți face prea multe pentru mine. Numai dacă poți să mi-l dai pe adevăratul criminal Asta ne-ar ajuta.

— Cohen, nu ştiu cine a făcut-o! Nu ştiu!

— Mi-ai spus că obişnuiai să o iei la plimbare cu tine. Prin vale. Ai dat vreodată de vreo peşteră? Sau de semne de sacrificii animale? încercă Cohan.

Întrebarea țâşni din mintea lui Cohen şi, când Alex tăcu, Cohen îşi ținu respirația. Era sigur că ghicise.

— Cohen, ascultați, spuse Alex cu o voce calmă. Poate

vă pot ajuta. Poate. Dar, mai întâi, dumneavoastră trebuie să mă ajutați. Ajutați-mă şi poate vă ajut şi eu.

— Alex, ți-am spus. Voi face tot ce pot. Dar, mai întâi, spune-mi ce ştii... şi de ce nu mi-ai spus până acum.

De data asta, tăcerea de la capătul firului fu mai lungă. Pe urmă Alex vorbi:

— Există o peşteră. Plecând de la schit, spre vest, la o distanță lungă de mers pe jos, imediat sub creasta dealului. Cineva o foloseşte ca spațiu de depozitare.

— Pentru ce?

— Haşiş. Mult. În saci de pânză de cort. Şi mai este ceva.

— Ce?

— O ladă deschisă cu muniții. Şi alte câteva lăzi mai mici marcate IDF.

— Le-ai deschis?

— Nu.

— Nu te cred.

— Este adevărat. Am văzut haşişul. Am văzut lada cu muniții. Asta-i tot. Nu am făcut un Inventar. Am fost acolo doar o singură dată. Cam acum o jumătate de an. Am văzut un foc aprins. Am fost curios. M-am dus dimineața devreme. Părea că cineva prăjise animale întregi. Am văzut intrarea în

peşteră. Asta-i tot. Şi m-am uitat.

— De ce nu ne-ai spus? întrebă Cohen furios. De ce nu l-ai avertizat pe Yaffe.

Alex râse tare.

— Cohen, în ciuda *glasnost-ului,* în ciuda tuturor celor ce circulă despre îmbunătățirea relațiilor, te asigur că meseria mea n-a fost niciodată aceea de a distruge organizațiile voastre conspirative, spuse el cu aceeaşi încredere în sine pe care Cohen şi-o reamintea dinainte ca adevărul despre Alex să iasă la iveală.

Cohen simțea că explodează. Mâncărimea de pe braț se întinsese până la bicepşi. Spatele îl înțepa, capul îi pulsa.

— Poate că, dac-o tratai ca pe o problemă personală, dacă ne-ai fi ajutat, n-ai fi ajuns în situația în care te afli acum, spuse Cohen, strângând din dinți, abținându-se să nu ridice tonul.

— V-am spus acum, rosti Alex plin de remuşcări. Îmi pare rău. Îmi pare rău cu adevărat. Acum, ajutați-mă. Trebuie s-o faceți.

Cohen oftă şi tăcu. Promisese, întreg sentimentul pe care-l simțea față de situația dezastruoasă în care se afla Alex dispăruse în clipa în care acesta recunoscuse că ştia despre peşteră şi conținutul ei. Dar promisese.

— Am să vorbesc cu cineva. Dar altceva nu-ți pot promite, şuieră el.

— Şabak? Mossad?

— Vei afla dacă o vor dori ei, spuse Cohen preocupat şi se frecă pe braț.

Alex se agață de promisiune. Vocea i se schimbă din nou, devenind mai joasă şi mai calmă.

— Mă voi întâlni cu prietenul dumitale oricând şi oriunde va dori. Dar trebuie să se întâmple astăzi. Altfel, voi fi un om mort. Îți spun, mort.

— Voi vedea ce pot face. Dar nu fi atât de nerăbdător.

— Cohen, contez pe dumneavoastră, striga Alex în timp ce detectivul închidea telefonul.

Vocea lui suna ca un ecou în capul lui Cohen. Levy şi Sahar îl urmăreau în tăcere.

— I-am promis, spuse Cohen, mai mult ca să se convingă pe sine decât să le explice lui Levy şi Sahar care ascultaseră sfârşitul conversației în tăcere. Ştie despre peşteră. A văzut haşiş şi nişte cutii cu muniții.

Formă numărul lui Şmulik.

— Vrea să se retragă, spuse Cohen când acesta răspunse. M-a ajutat puțin şi acum vrea să se retragă.

— Îți bați joc de mine? Ai ratat întâlnirea cu primul-

ministru. Acum vrei să distrugi chiar totul? Şi, în plus, m-ai lucrat pe la spate. De ce te-aş ajuta?

— Pentru că eşti de partea mea.

— De aici nu prea pare aşa.

— Ascultă Şmule. I-am promis că o să fac ce o să pot. Mi-a furnizat câteva informații care se potrivesc cu altele pe care le dețin. Ceva care ne-ar putea conduce la grenadele de pe Muntele Templului. Poate şi la altele. Poate chiar şi la călugărițe.

— Ce i-ai spus? întrebă Şmulik resemnat.

— Că o să vorbesc cu cineva.

— Ai pomenit de mine?

— Bineînțeles că nu.

— Nu ştiu. Nu ştiu ce vom putea face pentru el. Va trebui să hotărască primul-ministru.

— Nu prea are mult timp la dispoziție.

— Cine? Primul-ministru sau Alex?

— Amândoi. Ascultă, ți-am plasat-o. Acum depinde de tine.

— Ar fi trebuit s-o faci cu mult timp în urmă. De dragul tău.

— Probabil, ai dreptate, admise Cohen fără tragere de inimă.

— Cum de te-a ajutat aşa de-o dată?

— A fost a doua sursă la ceva.

— La călugărițe?

— Poate. Nu sunt încă sigur.

— Şi l-ai crezut? întrebă Şmulik neîncrezător.

— N-am prea avut de ales, recunoscu Cohen. Şmulik se gândea în tăcere. Cohen începu să se îngrijoreze.

— Şmule, el a fost a doua sursă de informații. A confirmat fără să-l întreb... L-am crezut, sublinie Cohen.

Până să răspundă Şmulik, Cohen numără până la trei.

— O să vorbim cu el, hotărî Şmulik. Poate va fi posibil să se ducă la consulatul american. Nu ştiu. Ne-ar fi fost de ajutor dacă n-ar fi apărut povestea asta. Mă îndoiesc. Acum, ia spune, cine dracu' a suflat povestea asta?

— Nu ştiu. Sincer, mă întrebam dacă nu chiar tu. Şmulik râse.

— Şi eu care eram sigur că ai fost tu.

— De asta mă voi ocupa mai târziu. Acum am altele de făcut. Vorbeşte cu cine crezi. Fă ce poți.

— Ți-ai făcut griji pentru el?

— Da. Dar nu-mi mai fac. Dacă tu poți să faci ceva să-l ajuți, atunci e bine. Dacă nu poți... păi, pe cinstite, nu-mi pasă. Unde naiba-i ghidul? întrebă Cohen de îndată ce

termină convorbirea.

Levy îşi privi ceasul.

— Trebuia să fie aici de zece minute.

— Nissim, de cât timp lipseşte fata aceea de acasă?

— Din noaptea în care a alergat-o hippy acela.

— Rutie. Contactează toate spitalele din toată țara şi verifică la sediile centrale naționale toate rapoartele legate de cadavre neidentificate de atunci până acum.

— Avem copiile tuturor rapoartelor cu cadavre neidentificate, interveni Levy.

— Fă-o, ordonă Cohen. Am văzut azi ce se poate întâmpla cu un raport. Cine ştie ce mai pierdem din cauza vânturilor potrivnice.

Vânturile potrivnice măturaseră fragmentele, şi acum ei trebuia să le adune. Cohen tăcu, urmărindu-i pe Levy şi Şahar care începuseră să dea telefoane. Auzi o sirenă care porni să sune chiar lângă complex.

Se auzi o bătaie în uşă. Înainte de a putea răspunde cineva, uşa se deschise.

— Nimeni n-a spus că pot intra, dar nici să stau afară. Vocea era răguşită şi piţigăiată, ca şi cum corzile vocale ar fi fost arse de soare. Mi s-a spus că aici pot să-l găsesc pe comandantul Cohen. Puteți să-mi spuneți Gingi. Aşa-mi

spun toți. De la Societatea Ecologică. Mi s-a spus că aveți nevoie de un expert în peşterile din Ein Kerem. Deci, iată-mă.

Cohen era gata să izbucnească în râs. Gingi părea că ieşise dintr-un afiş de recrutare de pionieri evrei de prin anii ’20: cu sandale, pantaloni scurți, cu o cămaşă albastră gen pulover, legată la gât cu un şiret, cu capul roşu pleşuv, cu o piele bronzată ce făcea imposibilă ghicirea vârstei, cu o mustață de sergent major britanic şi un mers milităros degajat, dar total ineficient.

Dar de îndată ce-şi întinse harta pe care o ținea sub braț, Cohen îşi dădu seama că Gingi cunoştea toate drumurile prin văgăunile şi dealurile din Ein Kerem.

— Există doar un ansamblu de peşteri care ar putea servi cu adevărat drept adăpost unui grup de oameni şi care se află la mai puțin de cinci minute de mers cu maşina de la poalele Ein Keremului. Aşa spunea mesajul. Să găsesc peşterile care sunt la o distanță de cinci minute de mers cu maşina de la Ein Kerem, iată-le.

Arătă un punct de pe hartă la aproximativ doi kilometri de cea mai apropiată şosea şi cam la trei kilometri spre vest de centrul satului.

Cohen studie harta.

— Bine, deci cinci minute cu maşina. Dar pe jos? Până acolo?

Degetul lui Cohen apăsă pe simbolul cartografic de schit.

Gingi se scărpină pe cap.

— O clipă, să mă gândesc, şi, murmurând, începu să urmărească cu degetul crestele pe care le recunoştea în cercurile concentrice de pe harta editată de armată. Dacă cunoşti drumul, nu este departe, dar trebuie să fii atent să rămâi pe creste. Dacă cobori în vale, drumul este de două ori mai lung. Asta înseamnă cam douăzeci de minute până la jumătate de oră cu mers sprinten de la schit la peşteri. Cu mers agale? Cam o oră. De ce, ce s-a întâmplat la schit?

— Nu-i treaba ta, se răsti Levy. Gingi ridică din umeri.

— Am înțeles. Sunt gata să mergem. Vă duc acolo.

— O să ne spui cum să ajungem acolo, bombăni Cohen.

— Ascultă, comandante. Am fost cu Arik la Mitla. Am fost cu Mota când a cucerit Muntele Templului. Am fost cu Raful pe munții Golan în 73. Am fost...

— Nu discutăm lista acțiunilor tale militare, rosti Cohen cinic.

— Problema este că nu există loc periculos sau locuri în

care să mă duceți şi în care să nu fi fost deja. Problema este că n-o să fiți în stare să ajungeți la aceste peşteri, dacă nu mă luați cu voi.

— De ce nu? întrebă Levy.

— Deoarece, dacă ştiți să citiți o hartă aşa cum trebuie citită, veți vedea că peşterile nu sunt nici măcar marcate. Şi o dată ajunşi acolo, puteți să hoinăriți mult şi bine în sus şi-n jos tot căutându-le, fără să le găsiți vreodată. Eu pot să vă arăt şi o să vă arăt, spuse el triumfător.

Levy îl privi pe Cohen, acesta pe Gingi. Gingi stătea în picioare cât putea de drept, ca să pară mai înalt, ochii abia ajungându-i la nivelul de sus al dulapului cu patru sertare de lângă el.

— Aici nu ne jucăm de-a comandourile, i se adresă Cohen sever. Ştiu să citesc o hartă. Avem nevoie să ne arăți un drum pe care să ajungem la peşteră fără să fim văzuți.

— Bine, bine. Cum doriți. Aşa cum i-am spus lui Yanos din Beirut...

— Ascultă, Gingi, interveni Levy. Suntem siguri că ai avut o carieră militară strălucită. La fel ca ghid, cercetaş şi tot ce vrei. Dar fă-mi o favoare. Nu astăzi. Altă dată poți să ne povesteşti toată viața ta.

Gingi nu se simți deloc insultat.

— Bine, bine. Cum doriți. Sunteți gata de plecare? Să ştiți, n-am toată ziua la dispoziție.

— Poate-i şi nebun, îi şopti Levy lui Cohen în timp ce se îndreptau spre locul de parcare.

Sahar se urcă în a doua maşină în care se aflau patru ofițeri tineri şi serioşi. Pe drum, făcu un mic ocol prin Nahlaot, ca să se convingă că omul lui îşi ocupase deja locul lângă apartamentul fetei care lipsea.

— Nebun, complet nebun, spuse Cohen.

Râseră amândoi. Gingi nu le dădea nici cea mai mică importanță şi se urcă pe locul din spate al maşinii.

Nici nu porni Levy bine din loc, că Gingi începu să dea indicații. Cohen se răsuci spre el.

— Foarte bine, Gingi. E-n regulă. Te-am luat cu noi ca să ne arăți cum să ajungem la peşteri. Nu-i nevoie să ne spui cum să ajungem la Ein Kerem. O să-ți spun eu când să începi să ne dai indicații.

— Bine, bine. Nicio problemă.

Se aşează la locul lui şi fredonă tot restul drumului.

Străbătură tot drumul prin Ein Kerem, trecură pe lângă intersecția cu Izvorul din Podgorie, pe lângă cea pentru schit, pe lângă biserica baptistă, pe lângă cea anglicană şi luterană. Apoi pe lângă ceainărie, magazinele

meşteşugăreşti şi băcănia de pe partea opusă staţiei de autobuz. În cele din urmă, o luară la vale pe un drum care, îndată ce trecură de partea locuită a satului, deveni din două artere de circulaţie doar una.

Imediat după o cotitură bruscă a drumului, care era şi curbat şi povârnit, Gingi îi opri. Spre sud era un deal abrupt. Spre est, o vale ce se întindea pe mai mult de un kilometru. Apoi drumul urca peste cinci sute de metri, spre o creastă pe care se afla o instalaţie radar a forţelor aeriene şi, mult mai jos, spitalul de boli mintale.

— Aşteptăm aici, spuse Gingi.

— Eu hotărăsc unde să aşteptăm, ripostă Cohen.

— Nu vreţi să-i aşteptaţi şi pe ceilalţi?

— Cine-i individul ăsta? întrebă Levy, dându-şi ochii peste cap.

Maşina lui Şahar apăru câteva momente mai târziu. Era cu alţi doi poliţişti în haine civile.

— Ce vreţi să facem? îi întrebă Şahar pe Cohen. Cohen se întoarse spre Gingi.

— Există vreun drum pe care să ne apropiem de locul în care ne duci, de unde să vedem ce se întâmplă, fără să fim văzuţi?

— Sigur. De ce n-aţi spus aşa? Dar trebuie să vă opriţi

radio-telefoanele. Dacă acolo sus este cineva, o să vă audă de la distanță.

Levy făcu un gest cu amândouă mâinile, ca şi cum ar fi răsucit gâtul unui pui de găină. Şahar aproape că râse. Cohen privea sus pe deal.

— *Nu?*

În tonul lui Cohen era o exasperare răbdătoare.

— *Nu* ce? întrebă Gingi.

— Mergem sau nu?

— Desigur, desigur, pe aici, şi Gingi coborî din maşină, începând să meargă în pas de marş.

Cohen şi ceilalți îl urmau la numai câțiva paşi.

— Credeți că ştie ce face? îl întrebă Levy pe comandant.

— Ştie oare cineva din țara asta ce face? răspunse Cohen şi apoi, ca şi cum ar fi cântărit lucrurile, adăugă, zâmbind, spre Levy: Cu excepția noastră, bineînțeles.

— N-ar fi trebuit să luăm mai mulți oameni cu noi? Şi mai mulți care să ne acopere?

— Nissim, Nissim, meseria mea este să-i prind pe criminali, nu să-i omor sau să mă las omorât de ei. Mai întâi, vreau să văd ce se petrece acolo. Voi hotărî după aceea. Fără împuşcături. Nu înainte de-a ordona eu. Deocamdată, nu avem nici pe departe nevoie de arme. Ne

aflăm pe un drum frumos şi oricine de acolo de sus ne vede foarte clar.

În timp ce vorbea, arătă spre est, către o construcție nouă ce se înălța pe panta muntelui. Pe Gingi aproape că-l pierduseră din vedere. Dispăruse după o cotitură bruscă.

— Aleargă ca o capră, remarcă Levy.

— Mai degrabă ca un guzgan moscat, spuse Cohen. Cum mergeau ei în trap întins, ca să-l prindă pe Gingi, îl auziră strigând. Era deasupra lor şi le indica cu degetul un loc pe unde să o ia ca să intre în pădure. Dar pe Cohen îl interesa mai mult Ford Escortul portocaliu închis, parcat la o sută de metri de la intrarea drumului, într-o pădurice de pini.

— Este aceeaşi maşină de care ne-a vorbit Daniel. Şahar îşi plasă unul din oameni cu indicația să nu slăbească din ochi maşina goală.

Mai urcară douăzeci de minute pe o potecă şerpuitoare, pe un drum vechi făcut de o turmă de oi, apoi în sus, printr-o livadă de măslini părăsită.

— Această livadă, începu Gingi, a aparținut unui şeic, dar când a venit Allenby în Ierusalim...

— Oh, taci acum! se răsti Şahar la ghid. Gingi se resemnă.

— Da, domnule, spuse el, şi salută leneş. Oricum, am ajuns.

— Ce spui? întrebă Levy.

— Aici e locul. Priviți, arătă Gingi spre sud.

Livada de măslini era pe o terasă, iar ei se aflau în capătul nordic. Partea vestică a terasei se înclina în jos, bolovanii şi stâncile care o susținuseră pe vremuri se rostogoliseră şi căzuseră în josul dealului. Partea estică a terasei parcă era scobită în stânca muntelui, în colțul îndepărtat, în partea nordică a terasei, printre ramurile groase şi subțiri ale copacilor bătrâni, Levy zări o frântură dintr-o funie de rufe întinsă între doi copaci, în aer se simțea un miros slab de fum.

— Aş putea să mă apropii, spuse Levy. Să văd ce se întâmplă înăuntru.

Gingi se oferi să-i arate lui Levy drumul ce mergea pe deasupra peşterii. Cohen încuviință şi cei doi o luară în sus, spre peretele estic al terasei cu măslini. Cohen scoase o țigară din buzunarul cămăşii. O aprinse şi o stinse imediat. Le făcu semn oamenilor lui Şahar să procedeze la fel.

„Dacă noi le putem mirosi fumul, cine poate spune că ei nu-l pot simți pe-al nostru”, se gândi Cohen.

CAPITOLUL 31

Cohen îi spusese lui Levy să se ferească de a fi văzut şi să-i raporteze ce vede la intrarea în peşteră. Levy se căţără chiar în spatele lui Gingi. Se prindea exact de aceleaşi stânci, arbuşti şi trunchiuri de copac, ca să se sprijine şi să se ridice. Dealul era abrupt. Se mişcau aproape silenţios. Apoi Gingi se opri, o zbughi la dreapta şi se târî pe burtă pe o ieşitură mică de deasupra peşterii. Levy începu să se ţină după el. Dar ieşitura cedă.

Gingi aproape căzu în focul de tabără din faţa peşterii. Levy auzi un zbieret şi două strigăte ascuţite. Coborî anevoie şi-l găsi pe Gingi, ruşinat de încurcătură, deasupra unui bărbat gol puşcă. Trei dintre oamenii lui Şahar traversară, alergând, livada şi intrară în luminiş cu pistoalele scoase. Scena din faţa focului de tabără îi făcu pe toţi să izbucnească în râs. Când Cohen şi Şahar apărură în luminiş, ei încă mai râdeau. Cohen îi făcu semn lui Levy să tragă câteva veşminte de pe sfoară pentru două fete ce stăteau în genunchi, tremurând de frică, la câţiva metri mai departe... Apoi se întoarse spre Ovadia.

Orbul stătea pe vine şi ţinea cu mâna o robă din pânză

albă, murdară. În toată confuzia din jurul lui, el continua să vorbească şi să tot vorbească, de parcă ținea totul sub control.

— Înțeleg, înțeleg. Şi voi puteți înțelege. Dacă ați studiat adevărata cale a oamenilor noştri, dacă ați aflat adevărata menire a acestui loc, atunci şi voi puteți deveni unul dintre pelerini.

Vocea lui avea ritmul unui proroc. Cohen se simțea tulburat de faptul că Ovadia îi localizase fața, fără să-i audă vocea, chiar înainte de-a cunoaşte identitatea celor care năvăliseră în luminiş.

Îşi aminti de celălalt Ovadia, cel tânăr. Când fusese închis, Ovadia avea treizeci de ani, dar înfățişarea unui adolescent. Acum, avea barbă, în barbă se zăreau câteva firişoare de păr alb, dar fața îi era întinsă, fără nicio cută. Chiar orb, avea aceiaşi ochi hipnotici. Era fără ochelari şi ochii erau la fel cum şi-i amintea Cohen: unul căprui închis, celălalt verde deschis.

— Te-ai schimbat, David, spuse Cohen pe un ton aproape uşor glumeț.

Fostul puşcăriaş păru că-l ascultă pe Cohen mai mult decât vorbise acesta! apoi zâmbi.

— Eşti Avram Cohen.

Îşi desfăcu gulerul robei, iar zâmbetul lăsă să i se vadă o lucrare dentară la rândul din față al dinților executată în puşcărie.

— Am auzit că acum eşti profet.

— Sunt servitorul Domnului, spuse Ovadia cu încredere.

Cohen se aşează în fața lui pe un bolovan mare. Ovadia stătea pe genunchi în stil arăbesc, cu şezutul pe călcâie şi antebrațele pe genunchi. Câteva pietre formau un cerc, iar în mijlocul lui era o grămăjoară de oase sfărâmate. Intrarea peşterii era de înălțimea unui om de talie mijlocie, ascunsă parțial de trunchiul gros al unui muştar sălbatic. Fără să-şi ia ochii de la Ovadia, Cohen le făcu semn lui Levy şi Sahar să cerceteze peştera.

— Văd că aici frigeți animale, spuse Cohen încet.

— Învățăm din nou ce făceau strămoşii noştri, spuse Ovadia liniştit, fără să acorde atenție zeflemelei lui Cohen. Ne asumăm responsabilități.

Avea mâini lungi şi, în timp ce vorbea, gesticula.

— Da, spuse Cohen în batjocură, într-un fel, întotdeauna ai fost responsabil. Responsabil de crimă.

Zâmbind, Ovadia îşi dezgoli din nou dinții şi ignoră tonul de hăituiala din vocea lui Cohen.

— Trebuie să ne întoarcem la vremurile vechi, la felul nostru de a fi înainte ca cei ce-şi spun creştini să ni-l fi furat pe Mesia şi înainte ca Ismail să fi coborât din copaci, continuă el şi scuipă când pronunță cuvântul creştini.

— Asta da interpretare, zise Cohen. Pariez că rabinilor le place asta.

El îşi bătea joc şi insulta, era provocator.

— Rabinii, spuse Ovadia disprețuitor. Ei se tem. Eu îi învăț pe cei de aici şi le arăt calea salvării, fără teamă.

Cohen îşi dădu seama că se aplecase înainte, cu coatele pe coapse şi că încerca să găsească lumina din privirea hipnotică a orbului.

— De exemplu, tu te temi de mine, zise Ovadia. Aud asta. O văd.

Cohen se scutură, ca să poată să-şi ia privirea de la Ovadia. Timp de o clipă fusese în transă, sub întunecimea acelor ochi ciudați, şi trebui să-şi impună să scape de sub influența lor. *Lui îi era* teamă. Se aşeză la loc şi râse, eliberându-se de teamă. Când râsul său zgomotos deveni doar un chicot, în timp ce se freca la ochi, îşi dădu seama că, de când intrase în luminiş, era prima oară când îşi lua ochii de la Ovadia.

Levy ieşi din peşteră înainte ca unul din ei să reînceapă

să vorbească. Trăgea după el un sac militar.

— Mai sunt alți cincizeci din ăştia înăuntru, spuse el trântind la pământ sacul din pânză de cort.

Din sac căzură zeci de săculețe ovale din iută de mărimea unei mâini.

— Ei, ei, Davide, jubilă Cohen, acum cine se teme? Un moment Ovadia nu răspunse nimic, apoi, cu fața spre cer, spuse:

— Eu urmez legile Domnului, aşa cum le-a adus Moise din Sinai. Începu să recite cele Zece Porunci: Eu sunt Domnul Dumnezeul tău...

— Şi vei face negoț cu droguri? întrebă Levy mânios, apăsând cu o mână conținutul unui săculeț în fața lui Ovadia.

Ovadia îşi întrerupse recitarea.

— Nicio mirodenie nu-i interzisă, Iezechiel mânca ciuperci. Şi a avut viziuni. Eu le am pe ale mele. Am văzut cum oase uscate prind viață. Am şi alte viziuni. Un templu pe Munte, Sfânta Sfintelor reconstruită. Şi *heruvimul* meu îmi arată că-i place să-şi arunce răzbunarea pe monstruozități. Chiar şi asupra ta, Avram Cohen, scuipă el numele.

Levy se întinse spre orb. Cohen îşi ridică o mână să îl

oprească. Ovadia îşi ţinea faţa în sus şi începu să recite rugăciuni cunoscute numai de el şi de adepţii lui.

Cohen îl îndepărtă pe Levy de orb.

— Dar arme? Ai găsit ceva? Levy negă.

— Dar Şahar mai caută.

— El nu pleacă nicăieri, arătă Cohen spre Ovadia care continua să recite. Află tot ce poţi despre ele, spuse el aspru, gesticulând spre cele două fete. Mă duc şi eu să arunc o privire înăuntru.

Se îndreptă spre intrarea în peşteră, trecu pe lângă muştarul sălbatic şi, pe vine, intră în întuneric.

Lanterna lui Şahar era rezemată de o ieşitură a peretelui, unde picăturile de la ceara lumânărilor formaseră pe acesta un fel de stalactite. Pereţii peşterii fuseseră văruiţi, dar erau afumaţi în locurile în care arseseră şi rearseseră lumânările. Fasciculul de lumină al lanternei era îndreptat spre fundul peşterii, şi Cohen văzu umbra lui Şahar mărindu-se şi îngustându-se pe peretele îndepărtat al peşterii.

— Vreo armă? întrebă Cohen în timp ce se apropia de locul în care se afla Şahar.

Peştera avea forma unei pâlnii şi se îngusta din ce în ce mai mult până când, la capăt, de-abia dacă mai avea o

înălțime de jumătate de metru. Cohen se văzu obligat să înainteze pe vine.

Trecu pe lângă sacii îngrămădiți şi se îndreptă spre fundul peşterii unde Şahar, tot căutând lăzile cu arme, ridica ultimii saci din pânză de cort.

— Nicio armă. Îmi pare rău. Asta este. Va trebui să scoatem tot din saci, ca să fim siguri că nu-i nimic. Până acum n-am găsit decât haşiş. Am găsit ceva. Să-ți arăt, dar afară, la lumină.

Cohen mai aruncă o ultimă privire de jur-împrejur, după care o luă după Şahar, spre ieşire.

— Priveşte, spuse Şahar, studiind ştampila de pe unul dintre săculeți. Aceasta reprezenta un cedru, simbolul Libanului creştin. Şahar citi cu voce tare: „Curaj, pentru Gloria Domnului". Acum priveşte. Tăie săculețul cu un briceag de buzunar pe care îl ținea pe un inel de chei. Este de culoare vişinie, spuse el, apoi trase haşişul pe nas. Din Bekaa de Sud. Iar acum iată, adăugă el, răsturnând săculețul în mână. Înăuntru mai este o ştampilă: „Pentru Allah şi Profetul său".

— Asta ce vrea să însemne? întrebă Cohen nerăbdător.

— Înseamnă că cei ce-l produc din plante sunt şia Din Bekaa. Dar cei care se ocupă de plasarea lui, după ce-a fost

ambalat, sunt creştini. Ştampilele sunt ca nişte ştampile vamale. Când *nafas-ul* este transportat printr-o zonă controlată de miliția populară, aceasta îşi ia partea, fie sub formă de droguri, fie arme sau bani gheață. Când şi-o ia sub formă de droguri, îşi pune propria ştampilă. Oricine i-a furnizat haşişul lui Ovadia, ultimul libanez care l-a atins a fost creştin.

Cohen ridică sacul gol răsturnat de Levy.

— Acesta este al IDF, observă el, lăsându-l să cadă şi întorcându-se spre Ovadia.

— Avem multe despre care să vorbim, David.

— Nu mi-e teamă de tine. Nu ştiu nimic din ce-ai putea descoperi. Eu nu sunt decât un biet orb care urmează drumul arătat de Dumnezeu şi sunt condus de muritori.

Când înțelese că i-a închis gura lui Cohen, tăcu şi el.

Un orb cu atitudinea unui credincios inocent care-l găsise pe Dumnezeu putea fi uşor înşelat de adepți corupți. Cohen îşi putea deja imagina pledoaria apărării la audierea lui Ovadia.

Levy îi întrerupse gândurile.

— Fetele sunt fugare. Au peste şaisprezece ani, vârsta legală de a fi trimise în judecată. Din Bet Şean. Ovadia le ține drept concubine. Ca regele Solomon.

Cohen scutură trist din cap.

— Unul dintre oamenii lui Şahar să le ducă la maşină. Adu o echipă aici să strângă totul. Se uită împrejur după Gingi, strigând după ghidul cu capul roşu.

Gingi era în spatele luminişului şi urca pe deal.

— Coboară aici, ordonă Cohen.

— Voiam să văd presa. Acolo sus au mai rămas nişte ruine de la presa de ulei de măsline a Primului Templu, explică el când se întoarse.

— Mai sunt şi alte peşteri în care ar putea fi ascunse lucruri din astea?

Gingi dădu negativ din cap.

— Dar ce-i cu presa aceea?

— Este doar o gaură rotundă, tăiată în piatră.

— N-are importanță. Cohen îl strigă pe Levy care vorbea la radio-telefon, la marginea luminişului. Vreau să cerceteze toată zona. Tot dealul, în sus şi-n jos şi pe culme. Trimite-mi o patrulă de grăniceri.

Pe moment radio-telefonul fluieră, apoi se auzi vocea polițistului pe care Şahar îl lăsase să supravegheze Ford Escortul portocaliu" de la poalele dealului, lângă drum. Din aparat se auzi sacadat:

— L-am arestat pe individul care s-a apropiat de

maşină.

Cohen confirmă preluarea mesajului şi se întoarse spre Ovadia.

— Cine este? Yossi Haddas? Cine mai este prin zonă?

Dar Ovadia continua să tacă.

Cohen oftă. Briza caldă bătea dinspre est. Din când în când aducea cu ea un sunet dinspre Ein Kerem. Lui Cohen i se păru că aude clopotul bisericii din sat sau poate lama unui buldozer care scrâşnea în contact cu stânca. Spera ca informațiile lui Alex despre armele din peşteră să se dovedească adevărate şi să poată fi legate de droguri, ca într-un film hollywoodian. Dar drogurile erau ceva prea simplu. Ovadia putea scăpa uşor. Armele ar provoca un scandal prea mare, ca politicienii să mai încerce să-l apere, în cazul drogurilor, orbul avea oamenii lui care l-ar scoate basma curată.

— David, David, cine trebuia să fie cu tine? începu Cohen...

Deodată, din cealaltă parte a luminişului, se auzi un strigăt. Era Levy care ieşise din luminiş în pădurice şi cerea întăriri. Aproape imediat, mai strigă o dată:

— Rămâi pe loc, poliția.

— Porniți, le ordonă Cohen oamenilor lui Şahar, care-şi

scoseseră deja pistoalele, Vulturul Deşertului 457, din tocurile de la şold.

O luară în direcția strigătelor lui Levy.

— Singurul lucru pe care acum îl ignori, îi spuse Cohen lui Ovadia, este că, dacă cineva vine să te vadă, unul dintre oamenii mei ar putea fi rănit.

— Astăzi nu va fi nimeni rănit. Nici măcar tu. Eu prorocesc asta, eu ştiu asta.

Ovadia era calm, dar în alertă, cu ochii orbi îndreptați spre Cohen.

— Cine este? Cu cine te întâlneşti aici? țipă Cohen, pierzându-şi firea, spre satisfacția fostului puşcăriaş.

Ovadia recăzu în mutenie.

Strigătele lui Levy izbucniră, dirijându-i pe Reuven şi Şahar:

— Pe acolo, pe acolo a luat-o.

— Nu-l văd, n-am cum să-l văd! veni răspunsul lui Reuven.

Pentru un timp, atenția lui Cohen fu perturbată de urmărirea de pe deal. Dar apoi reluă întrebările.

— Călugărițele, David, călugărițele, cine le-a omorât?

— Dumnezeu, răspunse orbul cu privirea spre ceruri. Prin trimisul său. Aş vrea doar să-i mulțumesc pentru că

ne-a scăpat de monştri.

Părea că ascultă sunetele urmăririi, ruperi de crengi şi căderi de pietre în mici avalanşe. Cu fiecare secundă care trecea, zgomotul slăbea din ce în ce mai mult.

Cohen rămase calm, conştient de urmărirea care se îndepărta şi de sunetele care se pierdeau, îşi concentra atenţia asupra lui Ovadia şi, cu o voce blândă, îi spuse:

— David, mie poţi să-mi povesteşti. Doar mă cunoşti, îţi aduci aminte, nu? Poţi chiar să ai încredere în mine. Ţii predici şi ai adepţi, dar asta-i o altă modalitate de a ţine laolaltă o bandă. Asta nu-i nimic altceva decât o bandă, nu-i aşa, David? încă te mai ocupi cu negoţul de droguri. Cu toată pocăinţa ta, cu toată căutarea adevărului primordial, tu te ocupi de acest negoţ. Nu eşti decât un alt copil al străzii care se joacă cu o minge mai mare decât ceilalţi.

Cohen voia să dea cu capul în faţa lui Ovadia ce strălucea de convingerile sale interioare de sanctitate.

— Sărmane domnule Cohen. Nu înţelegi, nu? Dar vei înţelege, îţi promit, domnule Cohen. Vei înţelege.

Vocea lui Levy se auzi de undeva de deasupra.

— Era el, hippy. A scăpat. Dar el era. Sunt sigur! Zâmbetul lui Ovadia se schimbă uşor, buza inferioară îi tremură.

— Cine este? întrebă Cohen. Tu ai pus totul la cale, nu? Tu l-ai trimis să le omoare pe călugărițe. De ce? De ce?

Fața orbului avea un zâmbet firesc care-i accentua atitudinea batjocoritoare.

— Un hippy? Domnule Cohen, mă faci să râd. Am prieteni, da, studenți, pelerini pentru cauza noastră.

— Cine este? Fiu de cățea ce eşti. Cine? izbucni furios Cohen.

— Cine? N-am văzut pe nimeni, răspunse Ovadia cu o bucurie răutăcioasă.

— Hippy. Un străin cu țăcălie. Un turist. Nu-i aşa că-şi ia *nafas-ul* de la tine? Vine aici să facă rost de *kef.* Cum îl cheamă? Dă-mi numele. Numele!

Ovadia surâse.

— Cunosc multe persoane. Unii sunt străini. Hippy, dacă vrei să le spui aşa. Acesta este deja un cuvânt depăşit, domnule Cohen. Doar aşa, ca să ştii. Dar, cel puțin, ei înțeleg ceea ce dumneata nu poți înțelege, domnule Cohen. Faptul că, uneori, ceea ce pare că n-are niciun rost, poate fi lucrul cel mai perceptibil dintre toate.

Cohen de-abia se stăpâni să nu-l lovească. Dezgustat, se răsuci pe călcâie, chemându-i pe Levy şi pe ceilalți polițişti.

— Te ridicăm pentru *nafas,* îi răspunse sec Cohen. Bine-ar fi ca fetele acelea două să aibă vârsta pe care o declară, că de nu, o să te condamnăm şi pentru viol. Iar pe hippy acela o să-l găsim, de asta poți fi sigur.

— Eu sunt sigur că va veni ziua în care monstruozitățile de pe Templu vor fi şterse de pe Munte, când violările de proprietate vor fi eradicate şi când Templul va fi refăcut la locul lui.

— Puneți-i cătuşele, spuse Cohen, în timp ce Levy se întoarse în luminiş cu Şahar şi cei trei oameni ai lui.

— N-o să-i fie prea uşor să coboare dealul cu cătuşe la mâini, spuse Levy.

— Prea bine, zise Cohen răzbunător.

Îi dădu ordin lui Şahar să pună doi oameni de pază până la sosirea patrulei de grăniceri şi să cheme laboratorul mobil în speranța că poate vor descoperi ceva.

Dar drumul de întoarcere spre maşina de la poalele dealului nu fuse pentru Cohen o paradă a victoriei. Ovadia îşi păstra cu stoicism muțenia, nu se plânse nici măcar o singură dată de ramurile care-i loveau corpul sau de ciulinii care i se prindeau de robă.

Când ajunseră înapoi la birou, era aproape două după-amiază. Ovadia era singur într-o celulă a închisorii, Yossi

Hadass mărturisea numele şi adresele adepţilor lui Ovadia. Dar, după cum era de aşteptat, Hadass nu spunea nimic altceva despre Ovadia decât că era un mare profesor, un vizionar care le promitea puteri clericale tuturor celor care-i ascultau ordinele.

CAPITOLUL 32

Vinerea, înainte de a începe sabatul, Benny Lassman se ducea întotdeauna târziu la *The Jerusalem Post.* În dimineţile de Sabat nu mai apăreau ediţii noi, aşa că, în clădirea ziarului, nu era nimeni în afară de un singur paznic care stătea la uşa principală.

Aceasta era perioada de timp în care Lassman îşi făcea ordine pe birou, frunzărea dosarele ce se strângeau grămadă şi îşi bătea la maşină notiţele.

Vraful gros de mesaje telefonice rămase de dimineaţă în cutia poştală nu-l dezamăgi. Purtătorul de cuvânt al primului-ministru şi cel al sediului central al poliţiei naţionale sunaseră de două ori. Alţi şase corespondenţi străini lăsaseră mesaje prin care-l rugau să-i sune. Toţi doreau să ştie sursa povestirii sale.

Când telefonul de pe biroul său începu să sune, Lassman încercă să-l ignore. El ar fi trebuit să aleagă pe cine să sune mai întâi. Dar cel care suna era insistent şi sunetul telefonului deveni enervant.

— Lassman, urlă el, punând astfel capăt torturii.

— Domnul Lassman? Domnul Benny Lassman? Era vocea unei femei, ezitantă şi încordată.

— Da.

— Sunteți aceeaşi persoană cu cea care a scris despre poliție?

— Da. Dar dumneavoastră cine sunteți? De la celălalt capăt al firului nu primi niciun răspuns. Alo? Alo? Mai sunteți la aparat? insistă Lassman.

— Cred, cred că cineva încearcă să mă omoare, spuse vocea.

— Ar trebui să vorbiți cu poliția, rosti Lassman pe un ton protector, pe care-l păstra pentru nebunii paranoici. Astfel de apeluri erau cam trei pe săptămână, pe lângă alte amenințări întâmplătoare cu moartea pentru relatarea a ceea ce autorii scrisorilor anonime considerau că servea intereselor duşmanilor țării. Adăugă: Eu nu sunt om de pază, după care fu gata să închidă când persoana de la capătul firului păru că-i citeşte gândurile.

— Nu, nu închideți, vă rog, nu închideți. Nu sunt nebună. Mi-a trebuit toată ziua ca să-mi iau inima în dinți şi să vă sun. Mi-e atât de frică. Atât de frică. El încearcă să mă omoare.

— Dacă credeți că cineva încearcă să vă omoare, adresați-vă poliției. Eu n-am cum să vă ajut, spuse el mai amabil, dar încă neconvins.

— Nu pot să mă duc la poliție, zise ea ferm. Am motivele mele. Nu pot, şi nu sunt nebună, insistă. El chiar încearcă să mă omoare. Făcu o scurtă pauză, apoi continuă, ca şi cum încerca să-l convingă. Mă ascund de aproape o săptămână.

— Ascultați, doamnă, indiferent cum vă numiți. Dacă credeți că o să vă pot ajuta, ar trebui să-mi spuneți mai multe. Cine vrea să vă omoare? Şi de ce?

— El crede că ştiu. Dar nu este adevărat. Adică nu ştiu mai multe decât ştiu. A venit alaltăieri seara. i-am spus că vreau să ne despărțim, dar a venit şi avea un cuțit...

— Stați puțin. V-ați certat cu prietenul dumneavoastră şi de asta mă sunați pe mine? Eu nu scriu la rubrica Inimilor însingurate. Eu sunt reporter al poliției. Ascultați, nu prea am timp pentru toate astea, îmi pare rău.

— Vă rog, vă rog. Da. Este adevărat că era prietenul

meu. Pe vremuri. Dar acum nu ştiu despre ce-i vorba. Cred că are ceva de-a face cu drogurile, întotdeauna are droguri.

— V-a spus de ce vrea să vă omoare?

— Spune că acesta-i mesajul lui. Are de transmis un mesaj, şi când am văzut ieri ce-aţi scris... am crezut că îi cunoaşteţi pe cei de la poliţie, că aţi putea vorbi cu ei. Spuneţi-le despre Clay. Clay de la hanul din Ein Kerem.

Menţionarea numelui Ein Kerem îl făcu pe Lassman să se îndrepte în scaun. Pentru prima dată de când ea sunase, era curios.

— Ce-i cu Clay din Ein Kerem?

— Aşa îl cheamă. Clay. Oh, Doamne, o să mă omoare.

Lassman tăcu o clipă.

— Ascultaţi, trebuie să aveţi încredere în cineva. Mi-aţi spus că nu puteţi vorbi cu cei de la poliţie, înţeleg. Atunci spuneţi-mi mie. Trebuie să aveţi încredere în mine. Să începem. Cine-i Clay? Ce face la hanul din Ein Kerem? Cum vă numiţi? De ce-mi spuneţi mie toate astea?

— Mă tem de el. Mă ascund de el. Sunt sigură că mă caută. A fost prietenul meu. Oarecum. L-am părăsit. Mi-a fost frică. Colecţionează cuţite, adăugă ea drept scuză pentru frica ei. El... vă rog, ajutaţi-mă.

— Cuţite?

— Da. În seara aceea a furat două din bucătăria mea. A trebuit să fug. Are mai multe cuțite. Ştiu. Le-am văzut.

Lassman trase adânc aer în piept. Cuțite. Ein Kerem. Călugărițele.

— Ascultați. Trebuie să-mi dați nişte nume. Trebuie să ştiu cum vă numiți. Ştiți ce trebuie să facem? Să ne întâlnim. Unde sunteți? în Ierusalim?

— Da.

— Păi, unde v-ar conveni? Vin unde vreți dumneavoastră. Chiar acum. O să-mi spuneți totul şi pe urmă, pe urmă o să vedem ce avem de făcut. Vorbea ca un vârtej, în cap i se îngrămădeau o mulțime de întrebări pe care voia să i le pună. Va fi bine. Tonul lui devenise compătimitor. Sigur. Unde ne putem întâlni? Vin să vă iau şi mergem undeva unde să fim în siguranță. Afară din oraş. Sau la mine. Este sigur. Puteți avea încredere în mine. Îmi veți spune întâmplarea dumneavoastră, orice doriți să-mi spuneți şi poate vă voi pune nişte întrebări. Dar vă promit, cu mine n-aveți de ce vă teme.

Ea nu răspunse.

— Haideți, hotărâți-vă, şopti Lassman în receptor.

— N-am ieşit din casă de câteva zile. S-ar putea ca el să mă urmărească. Poliția îl caută. Şi pe mine mă caută. Sunt

sigură.

— Vin să vă iau. Vin cu maşina şi vă iau. N-o să pățiți nimic. Bine? Şi o să-mi povestiți totul.

Iar nu se mai auzea nimic. Deodată Lassman simți c-ar fi dorit să cadă-n genunchi şi să se roage sau să trântească telefonul şi să uite întreaga conversație.

— De acord, spuse ea. Sunt pe şoseaua Tverya numărul 14. În Nahlaot.

— Bine. Sunt acolo în zece minute.

— Dar nu vreau să vă spun cum mă cheamă, spuse ea, aşteptând confirmarea condițiilor interviului.

— Nu, dacă nu doriți. Nu chiar acum. Mai întâi, vom sta puțin de vorbă. Vom vedea cum o să vă simțiți după aceea. Plec chiar acum. Închideți telefonul şi aşteptați-mă. O să verific dacă vă urmăreşte cineva. Vedeți strada de acolo de unde stați?

— Da.

— Uitați-vă după un jeep verde închis. Voi claxona de două ori.

— Bine, bine. Vă aştept.

Zece minute mai târziu, el apăru pe şoseaua Tverya. Femeia era înaltă, zveltă şi palidă şi, chiar înainte de a se urca în jeep, Lassman văzu că avea ochii verzi.

— Domnul Lassman? întrebă ea când el deschise uşa maşinii şi se uită la ea.

— Urcă, zise el, şi spune-mi Benny.

Ea surâse, un surâs fin, ezitant. Urcă scara jeepului. Purta o fustă din bumbac albastru deschis şi o bluză verde pal, care se potrivea cu ochii. După ce se aşeză, Lassman porni.

— Putem merge la mine acasă. Acolo n-o să ne vadă nimeni. Sau putem merge în pădure. Putem merge la un restaurant în afara oraşului. Putem merge oriunde doriți.

— Oriunde credeți că-i mai în siguranță.

— Cred că la mine acasă, spuse el, şi, după ce coti la dreapta spre a urca panta dealului, băgă maşina în treapta a doua. Sunteți scandinavă, nu? întrebă el în timp ce băga maşina în treapta a treia.

— Daneză.

— De când sunteți aici?

— De şapte luni.

— Mă mir că nu v-am observat, doar este un oraş mic.

— Am venit la Ierusalim numai de câteva săptămâni. Am stat mai mult prin Ein Kerem. La han.

El conducea grăbit. Vântul făcea imposibilă continuarea conversației. Străzile erau aproape pustii din

cauza Sabatului care se apropia.

— Ajungem în cinci minute, strigă el.

Ea dădu din cap că a înțeles, cu o mână ținându-se de mâner, ca să nu se dezechilibreze când el cotea pe scurtături spre Abu Tor. Lassman locuia într-o cramă străveche, construită pe o parte a părții superioare a dealului care domina Valea Țapilor Ispăşitori şi Oraşul Vechi.

Parcă în vârful dealului şi o conduse în grădina din care se vedea tot oraşul. Lassman se simțea în această grădină ca o persoană care iscodeşte tot ce se întâmplă prin oraş, un indiscret. Văzu un camion vechi ce scotea fum pe țeava de eşapament şi care se chinuia să urce panta Văii Țapilor Ispăşitori. Era obişnuit cu reacțiile celor care veneau pentru prima dată la el acasă. Ea zăbovi în locul în care vederea se schimba brusc în panoramă.

— Este cea mai grozavă panoramă a Ierusalimului, spuse el, oprindu-se în fața ei pe cărare. Poți să-i vezi pe cei de pe Muntele Templului, îi arătă el cu degetul. În piața de lângă Zidul de Vest poți să-i vezi pe *haredim* îmbrăcați în negru, la baza zidului.

— Probabil că eşti foarte bogat, dacă posezi un astfel de loc, comentă ea în timp ce el o conducea spre o masă de

răchită cu patru scaune, aflată la umbra unui cireş singuratic din mijlocul pajiştii.

De fiecare parte a pajiştii erau straturi de flori. De-a lungul casei se întindea o potecă cu pietriş ce se termina la celălalt capăt cu un perete înalt din piatră, care împiedica pe oricine să cadă în curtea din spate a casei vecinului de dedesubt.

— Mă tem că eu sunt aici numai îngrijitorul casei. Am grijă de ea pentru nişte americani bogaţi.

— Este minunată.

Când el sugeră să aducă ceva de băut, ea se muşcă puţin de buza inferioară şi dădu slab din cap. El intră în casă să aducă nişte cafea rece din frigider.

— Am să te pot ajuta numai dacă-mi spui totul de la început, zise el când se întorcea cu tava cu băuturi.

Ea nu se putea dezlipi de panorama aceea minunată.

— Mă cheamă Marie. Am venit în Israel acum şapte luni. M-am dus voluntară la un kibuţ. Am stat acolo patru luni, după care m-am dus la Eilat. Când am venit aici, petrecusem în Eilat două luni. Am auzit că la hanul din Ein Kerem era ceva de lucru. M-am dus şi-am vorbit cu femeia aceea, Tsippi, care mi-a dat de lucru. Urma să fiu ospătăriţă la restaurant şi să fac curat prin camere. Mi-a dat o cameră,

dar pe urmă am întâlnit-o pe Navah şi ea mi-a oferit o cameră boltită, grozavă. Mâncam la restaurant, Tsippi mă plătea bine şi mai primeam şi bacşişuri. Am crezut că voi rămâne acolo un timp. Îmi plăcea Ein Kerem.

— Este un loc drăguţ. Dar, după gustul meu, cam departe de oraş.

— Da, era frumos. Oricum, Clay lucrează la han.

— Clay?

— Îl cheamă Clarence – Clarence Chandler – dar îşi spune Clay[2]. El spune că „omul este făcut din ţărână şi când argila se usucă, ea devine ţărână".

Recită aceste cuvinte, ca şi când era o lecţie pe care trebuise s-o memoreze.

— El de unde este?

— America. Spune că mama lui este indiancă. Cred că aşa este. Nu ştiu. Spune că-i vraci. Asta este destul de ridicol. Când l-am întâlnit, nu gândeam aşa. Dar m-am drogat atâta timp împreună cu el, încât credeam tot ce-mi spunea. El este drogat tot timpul. Are mereu haşiş. Mult haşiş.

— Marie, ce te face să crezi că vrea să te ucidă?

— Păi, mă dorea. Pe atunci şi mie-mi plăcea. Aşa că m-

[2] Argilă (engl.).

am culcat cu el de câteva ori. Dar a început să-mi ceară să fac lucruri ciudate, nu numai sex, alte lucruri. El face sacrificări. Voia să mă vopsească cu sânge. Eu n-am vrut... Am terminat-o cu el. Dar acum, uneori, pare, pare foarte puternic.

— Este solid?

— Puternic. Face magie. Mici scamatorii. Poate face să-i apară o flacără în palmă şi să nu-l ardă. Are ceva, nu ştiu cum să explic. Mă atrăgea. Credeam că are ochi frumoşi, închişi la culoare. Foarte misterioşi. Dar apoi am văzut că n-are nimic în ei. Nimic altceva decât nebunie. Oricum, ne plimbam pe dealuri şi-mi vorbea de Dumnezeu şi Dragoste, de Pământ şi Misiunea Noastră, despre Diavol, şi era foarte convingător. Mănâncă haşiş. V-am mai spus – mănâncă haşiş. Când eram cu el, mâncam haşiş tot timpul. Şi deodată, alaltăieri seară, a venit în camera mea şi mi-a spus că trebuie să se ascundă, că îl caută poliția. Am spus că îl ascund pentru o zi, dar că, după aceea, trebuie să plece. A plecat şi-am crezut că totu-i în ordine, dar s-a întors şi, de data asta, era cu adevărat nebun. Mi-a spus că eu ştiu ceva despre el şi că ajut poliția să-l găsească şi pe urmă, pe urmă...

— E-n regulă, linişteşte-te, spuse Lassman şi o

cuprinse cu brațul.

— Şi pe urmă a scos cuțitul. Voia să ne amestecăm sângele. A spus că aceasta era tradiția lui prin care se asigură de încrederea noastră unul în celălalt şi că însuşi profetul spune că este o tradiție bună. Voia să-mi ia sângele din, din, din...

Începu să plângă, frângându-şi mâinile în poală.

— Acum e-n regulă, încercă Lassman s-o liniştească. Ce-ai făcut când şi-a scos cuțitul?

— Ce puteam face? Am fugit. La Navah. El a trecut în fugă chiar pe lângă mine. Eram chiar în casa scării, dar el n-o ştie pe Navah şi nici unde locuieşte. Navah mi-a dat drumul la ea. De atunci stau la ea. N-aveam altceva de făcut. Ea mi-a adus ziarul. Eu nu cunosc ebraica. Mi-a adus ziarul *Post.* Am văzut cele scrise de tine. De aceea te-am sunat.

— De ce n-ai sunat la poliție?

— Viza mi-a expirat. Aş avea probleme. Şi drogurile. Acesta este motivul. Viza mi-a expirat şi nu pot pleca din țară. Dar mă tem de poliție. Pentru că vor şti că m-am drogat.

— Prostii. Dacă îi vei ajuta, sunt sigur că totul va fi în ordine. Iar viza nu este o problemă. Ascultă-mă, doar un

bacşiş acolo, unul neînsemnat. Cine ți-a spus că nu poți să pleci?

— Clay, răspunse ea, ştergându-şi nasul cu o batistă pe care i-o dăduse Lassman.

Lassman îi zâmbi şi îi căută mâna din nou. De data asta, ea îi răspunse cu un surâs.

— O să fie bine. Nu-ți face probleme. Cred că trebuie să spui poliției tot ce ştii. Îi cunosc şi pot să aranjez să te întâlneşti cu ei. Îl cunosc pe cel care se ocupă de investigații. Este un om bun şi poți avea încredere în el.

— Navah mi-a spus că pot avea încredere în tine, zâmbi Marie.

— Nu trage concluzii pripite, spuse el, dar surâse, între timp, rămâi aici. Bucură-te de privelişte. Eu îl sun pe Cohen. Pariez că vine aici să te cunoască.

Marie rămase în grădină, privind luminile din Oraşul Vechi, care se transformau în brățări de giuvaiere pe deasupra crestelor dealurilor.

O jumătate de oră mai târziu, Cohen stătea cu ea în grădină.

Stătură de vorbă mai mult de o oră. Când aerul nopții deveni mai rece, se mutară în casă.

Când ea termină, iar Cohen îşi epuizase toate

întrebările, o rugă să semneze formularul prin care depunea mărturie. Levy transcrisese mărturia ei aproape cuvânt cu cuvânt şi o tradusese pe douăsprezece pagini scrise de mână.

În timp ce Levy mai citea încă o dată depoziția ei, Cohen se plimba prin sufrageria imensă şi se uita la tablouri. Se opri îndelung în fața unei icoane similare celeia pe care o văzuse în camera călugărițelor. Nu numai noi, gândi el, toți doresc o fâşie din oraş. Ei cred că-l vor aduce pe Dumnezeu.

— Acum s-a terminat? îl întrerupse Marie pe Cohen din reverie. Sunt în siguranță? întrebă ea, în timp ce îşi punea inițialele pe fiecare pagină şi îşi scria numele întreg şi numărul ei de paşaport pe prima şi ultima pagină.

Cohen se duse la ea, întinse mâna de parc-ar fi vrut să i-o strângă pe a ei. În schimb, o atinse delicat pe obraz, calmând-o recunoscător.

— E-n regulă, îți promit. O să-l găsim înainte de a mai face rău cuiva. Dar trebuie să-l mai vezi o dată. La tribunal. Dacă el este vinovatul, îl vom trimite în judecată şi avem nevoie de mărturia ta.

— Chiar trebuie să fac asta? Nu pot, pur şi simplu, să plec?

— Îmi pare rău, îşi oferi Cohen scuzele drept singura compensaţie pentru teama ei. Trebuie să rămâi. Acum trebuie să găsim un loc sigur în care să stai. Nissim, dă-mi-o pe Rutie la telefon. Ea este secretara mea, îi explică el lui Marie, îţi va plăcea, îţi promit.

Lassman îi şopti lui Marie ceva la ureche. Ea se uită o clipă la el, apoi acceptă. El zâmbi mulţumit şi, înainte ca Levy să termine de format numărul de telefon, Lassman spuse:

— Rămâne cu mine.

Cohen se uită la Marie, care încuviinţă din cap. Lassman făcu o plecăciune.

— Lassman, vreau să stau de vorbă cu tine. Singuri, spuse Cohen în ebraică.

Cohen se duse la glasvand, îl deschise şi o luă spre marginea grădinii. Lassman îl urmă. Cohen se sprijini de zidul din piatră al terasei. Lassman stătea în picioare lângă el.

— Este imposibil să nu te uiţi, nu? spuse Lassman. Cohen dădu afirmativ din cap.

Cele două domuri de dedesubt, unul pe Muntele Templului, celălalt pe Zidul de Vest, erau iluminate puternic; zidul din jurul Oraşului Vechi era de un galben-

auriu amețitor. În timp ce maşina de patrulare urca dealul din Valea Ţapilor Ispăşitori spre Poarta Jaffa, lumina ei albastră pâlpâia dând reflecții pe zid.

— Aici o să fie în siguranță, spuse Lassman cu mai multă încredere decât dorea Cohen.

— Încă nu l-am prins. Mă voi duce s-o văd pe Tsippora la han, dar, din cele spuse de Marie, n-o să-l găsim pe indian acolo.

— Ce vrei să spui?

Cohen continua să se uite în jos spre oraş. Lassman îi plăcea. Reporterul ar fi putut să se laude cu faptul că o adusese pe fată la el, dar n-o făcuse.

— Vrei să faci pe cavalerul în armură strălucitoare care o salvează pe demoazela aflată la ananghie, spuse Cohen sardonic. Lassman vru să protesteze. Ba da, de-a asta vrei să te joci. Ar trebui să ştii că nu vei putea publica nimic din toate astea. Nu până nu-mi dau eu consimțământul.

— Nu poți...

— Ba pot Este spre binele tău. Indianul citeşte *Post* şi ultimul lucru de care avem nevoie este să afle că el este unul dintre suspecți iar dacă se hotărăşte să te urmărească, este ultimul lucru de care avem nevoie.

Lassman începu să protesteze.

— De ce-ar face-o?

— Lassman, lasă-mă să-ți explic. Dacă el este la fel ca ceilalți dinaintea lui, acest indian, acest Clay, poartă un mesaj pe care trebuie să-l ducă la îndeplinire. Nu mă întreba care-i acesta. Poate că el ar fi Mesia. Sau poate că noi toți ar trebui să ne ducem dracului. Ceea ce mă îngrijorează însă pe mine este că, dacă fata îşi aduce bine aminte, indianul este un admirator de-al tău. Ai auzit ce-a spus ea: „El citeşte absolut totul despre călugărițe". Nu citeşte în ebraică. De asta te-a ales. Poate are un mesaj pentru tine. Dacă nu-l pot găsi nicăieri în altă parte, cel puțin ştiu unde s-ar putea să apară.

— Deci, ce să fac? Ce să facem? întrebă Lassman.

— Nu prea multe. Te prefaci că eşti în vacanță într-o casă frumoasă cu o privelişte minunată, într-o țară străină. Să sperăm că în timp ce-ți vei sorbi băutura pe verandă, privelişte a n-o să-ți sară în față.

— Cât timp?

— Până-l prindem. Sau până îşi face apariția pe-aici. Am de gând să pun un om de pază.

— Ce te face să crezi că o să apară pe-aici dacă eu nu scriu nimic la ziar?

— Tocmai asta o să-l determine să vină. O să-i lipseşti.

O să vrea să ştie de ce nu scrii. O să vrea să te vadă şi de aceea, prietene, dacă voi doi mai insistați să stați aici, o să-l las pe unul dintre oamenii mei să vă păzească.

— Cred că nu prea am de ales, nu?

— Nu. Regret. Nu prea ai de ales. Lassman se întoarse şi se duse în casă.

Cohen mai privi o dată peste oraşul lui şi, tremurând puțin din cauza răcorii de primăvară, se întrebă ce legătură putea fi între indian şi Ovadia.

CAPITOLUL 33

— Păi, cam asta este, spuse Levy în timp ce cobora împreună cu Cohen panta abruptă a dealului pe care se afla casa lui Lassman.

— Nu-i chiar aşa, spuse Cohen.

— De ce nu? întrebă Levy surprins. Avem declarația fetei care ne duce la hippy. El este drogat, iar Ovadia are haşişul. Totul se potriveşte. Mergem la han să-l ridicăm.

— Aş vrea să fie atât de simplu. Mai întâi, nici măcar nu ştim dacă este acolo. Adevărul este că nu se potriveşte chiar totul. Sunt prea mulți de poate. Cohen gândea cu glas

tare. Îşi testa teoriile şi permutările posibilităţilor. Sunt sigur că Ovadia are ceva de-a face cu călugăriţele. Nu ştiu cum, dar o simt. S-a comportat prea calm. Indianul la peşteră. Asta trebuie să însemne ceva. Putem să îi punem în cârcă afacerile cu haşiş. Dar are dreptate. Va ieşi *basma curată* cât ai bate din palme, spuse Cohen, pocnind din degete. L-am prins că deţine cantităţi impresionabile. La ce ne foloseşte? O să capete trei ani? A făcut zece fără suspendare. Foarte bine, este recidivist. Judecătorul va fi nevoit să ia asta în consideraţie, dar nu ne-a declarat nimic şi, în afară de prezenţa lui la peşteră – nu în interiorul ei, ţine bine minte – nu avem nimic acum împotriva lui ca să-l ducem în faţa curţii cu juri. Cu un avocat bun, n-o să putem nici măcar să-l ţinem închis peste weekend. Vei vedea. Duminică dimineaţa o să cerem să fie trimis din nou la închisoare şi o să fim daţi afară. Nu l-am prins nici măcar vânzând. Pune el ceva la cale cu stupefiantele acelea. Aş vrea să ştiu ce plănuieşte şi care-i legătura dintre el şi indian. Doar stupefiantele? Religia?

Ce? Şi unde dracu' sunt grenadele despre care mi-a vorbit Alex? întrebările îi inundaseră mintea, dar se simţea bine. Se putea controla. Legătura dintre indian şi Ovadia. Când o vom găsi, abia atunci se va termina.

— Poate Alex a minţit, sugeră Levy.

— Poate. Dar nu cred, spuse Cohen, bătând cu palma deschisă în bordul maşinii. Să-i ia naiba pe americani. L-ar fi putut lua pe Alex. Dar Şmulik mi-a spus că au declarat că preţul era prea mare pentru un produs aşa de ieftin.

— Cum adică?

— După cum spune Şmulik, valoarea lui de piaţă, pur şi simplu, nu merită preţul, în el nu se mai poate avea încredere şi nu ştie suficiente lucruri. Americanii nu sunt interesaţi într-atât, încât să-i plătească o viaţă nouă. Iar tu ştii ce se întâmplă cu bugetul nostru. Cohen bătea darabana pe plasticul bordului. Şmulik l-ar fi putut lua pe Alex şi să asculte ce avea de spus despre grenade. Dar primul-ministru a spus să-l lase pe Alex să se descurce singur. Nu, încă nu s-a terminat totul. Nu înainte de a-l prinde pe acest Clarence Chandler. Nu înainte de a găsi grenadele acelea.

Cohen înţelegea că nici atunci nu se va termina, atâta timp cât toată lumea voia să posede Ierusalimul. Gândurile sale se abătură de la investigaţia propriu-zisă la detaliile ei şi la regretele legate de ea.

Dintr-o stradă laterală ieşi vertiginos un camion şi Levy fu nevoit să frâneze pentru a evita un accident.

— Fii atent la drum, comandă Cohen.

Levy traversă şoseaua spre Betleem, trecu pe lângă mica gară a oraşului, coti la stânga şi apoi la dreapta spre dealul care ducea la Talbieh. Era vineri noaptea şi străzile erau aproape pustii datorită Sabatului care în Ierusalimul evreiesc deja începuse. Mări viteza, ca să scape mai repede de curbele dealului, trecu rapid de ultima pâlpâire galbenă a semaforului şi goni în continuare pe bulevardul gol dintre campusurile universitare Ramat Gan şi Kirya şi muzeu.

Tsippi îl văzu pe Cohen deschizând poarta de la intrare. Se ridică de la biroul de recepție şi îl întâmpină cu brațele deschise, aşteptând un sărut. El se aplecă şi îi întinse obrazul cu buzele țuguiate, aşa cum făcu şi ea în aer, lângă obrazul lui.

— Avram Cohen! Avram! exclamă ea. A trecut un secol de când n-ai mai călcat pe-aici. Ce s-a întâmplat? Nu-ți place mâncarea mea?

Râsul lui Cohen umplu curtea interioară, uimindu-i pe mesenii bine îmbrăcați din sufrageria hanului, care se ospătau din bucatele mediteraneene ale lui Tsippi.

— Ştii, îmi place la nebunie mâncarea ta. Dar mai ştii că salariul de polițist nu-mi permite să iau săptămânal masa aici.

— Pentru tine fac o reducere. Una mare. Să zicem de cincizeci la sută.

— Foarte drăguț din partea ta, chiar generos. Dar pentru invitații mei la fel?

— Da, dacă sunt tineri şi-l au pe vino-ncoace, ca tânărul acela, răspunse ea şi se uită la Levy care stătea câteva trepte mai jos în spatele lui Cohen.

— Cohen o apucă de braț, se aplecă spre ea şi îi şopti la ureche.

— Trebuie să vorbim. Singuri.

Ea ridică o sprânceană şi arătă cu un deget scurt şi grăsuliu undeva în spatele holului.

— Eşti întotdeauna binevenit în dormitorul meu, zâmbi ea.

Cohen îşi aminti când erau amândoi mult mai tineri şi ea avea încă siluetă, iar el era un tânăr burlac.

— Da, a trecut mult timp, spuse el.

— N-aş spune că prea mult, replică ea. Dormitorul se afla la etajul întâi, în fund, şi avea un vitraliu de care Cohen îşi reaminti că dădea într-o terasă-grădină cu trandafiri, construită pe o pantă din spatele hotelului. Patul mare, dublu, nefăcut, era acoperit cu reviste de gastronomie şi cărți de bucate. Pe rafturile care se întindeau pe trei pereți

din podea până-n tavan erau cărți aliniate sau puse grămadă.

— Biblioteca ta continuă să se mărească, observă el cu plăcere.

— Când ai de gând să-ți faci timp şi pentru ele? întrebă ea, ştiind că lui îi face tot atât de multă plăcere să citească despre gastronomie, cât să şi gătească.

— În una din zilele astea. Promit.

— Promite-mi că, atunci când îți vei găsi timp, îmi vei arăta cum faci că mănânci aşa de mult şi nu te îngraşi ca mine.

Din vocea ei răzbătea o uşoară lamentație combinată cu frivolitate.

— Tsippi, arăți minunat, declară el, făcându-i cu ochiul, şi se aplecă, ţuguindu-şi buzele, să o sărute pe obraz.

Ea nu-i luă complimentul în serios şi-l respinse cu mâna.

— Ajunge. Despre ce voiai să vorbim?

— Despre cineva care lucrează la tine. Se numeşte Clay.

— Aerianul Clay, râse Tsippi. Fumează aşa de mult *nafas,* că este o minune de mai ştie cum îl cheamă.

Lucrează la bucătărie. Spală vasele. Duce gunoiul. Are o cameră acolo, spuse ea, arătându-i pe fereastră o clădire din piatră de un singur etaj, în partea de est a grădinii. Ce-a făcut? Se înroşi vizibil. Oh, dragul meu. Ce emoţionant. Despre ce-i vorba? Poţi să-mi spui. Da. Spune-mi totul.

— Tu să-mi spui, Tsippi, păstră Cohen diminutivul, înconjurând-o cu intimitate. Spune-mi tot ce ştii despre Chandler.

— De fapt, este plecat de câteva zile. Şi-a luat câteva zile libere. Ea observă dezamăgirea de pe faţa lui. Dar îşi are lucrurile aici, adăugă nerăbdătoare. Trebuie să se întoarcă. Habar n-am unde s-a dus. Îi datorez nişte bani şi, aşa cum ţi-am spus, şi-a lăsat lucrurile aici. Cohen ridică din sprâncene. Este serios, rezumă ea. De cât timp este aici, şi-a ţinut întotdeauna promisiunile. Se va întoarce. Atâta timp cât nu acorzi prea mare atenţie altor lucruri.

Cohen prinse din zbor remarca ei.

— Ce alte lucruri?

— Tipice. Au cam luat-o razna cu religia şi, următorul lucru îl ştii, vorbesc despre Dumnezeu sau despre Diavol. Lucruri din astea. Recunosc că-i mai aiurit decât alţii. L-am găsit o dată în curte tăind un pui de găină, în spatele căsuţei muncitorilor. Mi-a spus că era un sacrificiu. I-am zis

să plătească pentru sacrificiile lui.

— Păstrezi paşapoartele lucrătorilor?

— Până când pleacă de la mine, dacă nu au nevoie de ele pentru ceva anume, cum ar fi să-şi reînnoiască viza sau ceva asemănător. O fac mai mult pentru securitatea lor decât pentru a mea.

Se duse la un birou de lângă fereastră. Cohen se dădu la o parte să-i facă loc. Ştia că ea s-ar burzului la ideea că indianul n-ar fi avut paşaport.

— Ei drăcie, pe-al lui nu-l am, spuse ea după ce deschise sertarul. Mi-a spus că are nevoie de el, deoarece trebuia să facă nişte aranjamente şi avea nevoie de el pentru identificare. Lui Cohen îi căzu fața. Dar ce vacă bătrână şi proastă sunt, adăugă ea, luminându-se la față. Iată, i-am notat datele. Le-am scris în carnețelul meu. Să văd, stai, să caut. Da. Iată-l. Clarence Chandler. S.U.A, număr de paşaport DO59773, emis la San Francisco. Data naşterii, 17 ianuarie 1955. Necăsătorit. Fără obligații materiale. Data emiterii paşaportului, luna trecută cu trei ani în urmă. Data expirării, peste şapte ani.

— Clarence Chandler, murmură Cohen în timp ce copia observațiile femeii. Fără fotografie?

— Îmi pare rău.

— Vreau să aranjăm ceva. Voi trimite pe cineva, şi tu va trebui să i-l descrii pe acest Clarence Chandler.

— Foarte bine. Grozav. Nu uita, îşi spune Clay. Spune că are legătură cu ideea că ne tragem din ţărână. O dată l-am strigat Clarence şi asta l-a înfuriat. Clay, aşa-l cheamă.

— Cum arată?

— Ei, este frumos, dacă-ţi place privirea mefistofelică. Nu-i tot atât de deştept, dar nici prost nu-i. Fetele – cel puţin cele naive – îl plac. Se pare că-l găsesc sexy. Este uscăţiv. Vânos. Despre *nafas* ţi-am spus. Ştii că nu-mi pasă atâta timp cât îşi vede de treabă. Şi el îşi vede. Îmi este de mare ajutor la bucătărie. Se pricepe şi la restaurant, la carne, la...

— Ce înţelegi prin, se pricepe la carne?

— Ştie cum să taie şi să porţioneze carnea de vacă. Ştie cum să taie cotletele, coastele, ştii, chestii din astea.

Cohen se uită afară pe fereastră la clădirea cu un singur etaj care-i adăpostea pe muncitorii lui Tsippi.

— A fost vreodată violent A făcut ceva...

— Nu. Ba da. Cum să-ţi explic? Cred că poate fi foarte docil. Poate din cauza *nafas-ului.* Ştii. Dar, câteodată, da, este adevărat, câteodată în ochii lui vezi altceva.

Cohen se îndreptă spre uşă.

— Poate a încercat să omoare pe unul dintre oamenii care lucrează aici. Pe daneza pe care o cheamă Marie.

— Ai văzut-o? Spune-mi, cum se simte? Am auzit că a avut gripă. De aceea n-a mai fost pe aici. Lasă-mă să mă gândesc, A fost în aceeaşi zi în care a plecat Clay. Ştii, o perioadă de timp au fost nedespărțiți. Clay şi Marie.

— Nu mai sunt, spuse Cohen amar.

— Ea se simte bine?

— Va supraviețui. L-a părăsit înainte de-ai face vreun rău. Va supraviețui.

— Dar nu-i vorba numai despre ea, nu? ghici Tsippi din tonul lui Cohen. Mai este şi altceva, nu-i aşa?

— Nu trebuie să ştii, nu ai vrea să ştii, spuse Cohen şi apoi, înainte de-ai da şansa să spună ceva, adăugă repede: Tot ce trebuie să faci este să-mi comunici imediat ce soseşte, dar fără să-i spui. Trebuie să-l faci să nu plece înainte de-a veni eu. Este destul de simplu, Tsippi.

— Simplu, spuse ea cu îndoială în glas.

— Simplu, zise el cu strălucire în ochi, încercând să-i împrăştie îndoielile. Ei, acum să văd lucrurile lui Chand-ler.

Când Cohen porni spre uşă, Tsippi spuse de la locul ei de la birou:

— Ai spus crimă. N-ai spus care crimă. Cine-i acest

Clarence Chandler, cine-i acest aerian Clay pe care-l găzduiesc în hotelul meu? Spune-mi, Avram, mie poți să-mi spui.

— Poate fi cineva care duce de colo-colo o flacără în căutarea dinamitei. Şi nu-i nevoie să-ți spun ce uscată este iasca pe aici.

— Nu ştiu când se întoarce.

— De aceea mă bazez pe tine să-l ții aici când apare.

— Să-ți arăt camera lui, spuse ea cu amărăciune.

Îi arătă drumul prin întunericul luminat doar de lună şi luminile din sufragerie spre cele trei căsuțe de câte o cameră care se aflau în spatele hanului. Pe drum, alese o cheie de pe un inel mare, pe care se aflau cam o duzină de chei, şi când ajunseră la cea de-a doua căsuță, se opri şi deschise uşa.

Cohen nu avu nevoie mai mult de cinci minute ca să afle ce dorea. Clay Chandler, cunoscut şi ca indianul, nu-şi lăsase cuțitele acasă.

Cohen o rugă pe Tsippi să-i arate un telefon de unde ar putea vorbi fără să fie auzit de altcineva, şi ea-i sugeră să-l folosească pe cel din dormitorul ei.

Formă două numere, primul al lui Ehud şi al doilea al lui Şmulik, cerându-le o întrevedere. Ca de obicei, Ehud se

entuziasma, gata să vină acasă la Cohen într-o oră. Pe Şmulik fuse mai greu să-l convingă, acesta plângându-se că avea alte planuri pentru seara de vineri.

— Se află aici un ofițer FBI. L-am cunoscut anul trecut la Washington şi-şi petrece vacanța aici. I-am promis că luăm cina împreună.

— Şmule, nu pot să aştept. Am promis să te țin la curent. Asta şi vreau să fac. Dar nu prea am timp. L-am găsit pe hippy. Este în legătură cu Ovadia. Am nevoie de ajutorul tău.

Peste o oră, toți trei stăteau în camera de zi a lui Cohen.

— Să începem, spuse Cohen, după ce le oferi băuturile.

Şmulik luă un whiskey, Cohen, un coniac, iar Ehud, un suc de fructe.

— Am găsit un nume pentru un suspect în cazul călugărițelor. Dar mai este ceva. Ovadia. Este un vechi amic de-al meu. Se întoarse spre Ehud. Deține haşiş. Mult. Din Liban. Haşişul pleacă din Beka a şi trece prin mâini creştine.

— Şi? întrebă Ehud.

— Ai prins pe cineva care să schimbe arme pe droguri?

— Cred că da.

— Ai tăi au confiscat droguri?

— Da.

— Ce fel?

— Haşiş.

— Da, dar de unde? Ce sursă?

— Pot afla, se oferi Ehud.

— Fă-o, spuse Cohen. Ehud se întinse să ia o înghiţitură de coniac. Acum, ordonă Cohen, arătându-i telefonul de pe masa din dreapta.

Ehud se uită peste pahar la Şmulik. Ofiţerul Şabak confirmă. Ehud luă telefonul şi începu să formeze un număr.

— Ehud, să-mi faci rost de dosarele de la armată ale acestor oameni, adăugă Cohen, şi-i întinse o listă împăturită, cu numele adepţilor cunoscuţi ai lui Ovadia pe care-i aflase de la Yossi Hadass. Şmulik, continuă Cohen. Clarence Chandler, cunoscut şi sub numele de Clay. El le-a făcut-o călugăriţelor. Sunt sigur. Vrea să plece din ţară. Are paşaportul la el. I-am dat numele la punctele de frontieră şi verificăm hotelurile. Nu ştiu dacă are bani, deşi s-ar putea să aibă o cantitate mare de droguri pe care ar putea-o transforma în bani, dacă intră în contact cu oamenii lui de legătură. Dă-le băieţilor tăi numele lui. Acesta-i un sindrom

serios.

— Nu mai este cazul meu.

— Ce vrei să spui? întrebă Cohen nedumerit.

— Călugărițele nu mai sunt cazul meu. A fost cazul meu atât timp cât părea că are vreo legătură cu faptul că ele erau rusoaice. Acum este doar un caz de crimă. Deci tu trebuie să-l rezolvi.

— Prostii, insistă Cohen. Indianul şi Ovadia lucrează împreună.

— Fără Alex, nu mai este un caz de contraspionaj. Poate l-am fi putut folosi, dar a plecat. Este în drum spre Moscova. I s-a cumpărat bilet pentru ultima cursă de Frankfurt de azi. Oamenii mei sunt cu el, îl escortează.

Cohen se uita în paharul lui de parcă urmărea ceva. Luă o înghițitură, mascând un uşor sentiment de jenă.

— Grenadele. Ovadia are legătură cu grenadele, iar indianul este legat de Ovadia. Totul se leagă.

— Există mai mult interes pentru fundamentaliştii islamici şi pentru ce pun ei la cale decât pentru fundamentaliştii evrei, spuse Şmulik aspru. Tu o ştii. Aceasta-i realitatea, Avram. Realitatea.

Cohen se gândi puțin, sorbind lichidul chihlimbariu din pahar.

— Pentru moment, dă măcar tuturor numele şi descrierea suspectului.

— Bine, cu asta te pot ajuta, consimți Şmulik.

— S-ar putea să am nevoie de nişte informatori în yeshiva lui Ovadia, adăugă Cohen, mărindu-şi pretențiile.

— Pentru asta, va trebui să aşteptăm şi să mai vedem. Ministrul cultelor este supărat de arestare. El spune că este o hărțuială a credincioşilor. Dacă nu vei găsi grenadele, nimeni nu te va mai ajuta.

— Cum vreți să găsesc grenadele, dacă nu mă ajutați, izbucni Cohen. Am nevoie să-i țin sub supraveghere, iar oamenii tăi sunt cei mai buni.

Se întoarse cu paharul în mână, mai calm. Aştepta răspunsul lui Şmulik.

— Toate la timpul lor. Ne vom aduna din nou şi vom hotărî atunci.

— Acum este momentul. Tocmai asta încerc să-ți spun.

— Poate o să obții trimiterea lui înapoi la închisoare.

— Sper din tot sufletul, spuse Cohen cu o voce joasă, vehementă.

Amândoi tăcură. Ehud vorbea la telefon cu glas scăzut, cerându-şi scuze că deranjează vineri seara la o oră atât de târzie.

Cohen schimbă tonul.

— Am sperat să-l vrea americanii, spuse el cu gândul la Alex.

— După ce-ai descoperit ce-ai descoperit? Şi mai ales după ce s-a şi publicat?

— Povestea nu s-a aflat de la mine, insistă Cohen.

— Azi ai fost cu Lassman. La el acasă.

— Acum mă urmăriți şi pe mine? întrebă Cohen bănuitor.

— Pe Lassman. Când povestea a ieşit la iveală, am vrut să aflu de unde o are. De azi dimineață telefonul lui de acasă este sub urmărire.

— Dar telefonul de la ziar?

— Primul-ministru n-ar fi permis, se plânse Şmulik... Cohen râse în hohote.

— Protectorul democrației, spuse sarcastic.

— Ne-am gândit şi la telefonul tău, doar ne-ai lucrat pe la spate, se confesă Şmulik.

O spusese uşor, dar eliberă toată tensiunea care se adunase în Cohen.

— Grozav, grozav, protestă Cohen, lovind cu palma-n masă.

Ehud îşi ridică privirile din carnețelul în care-şi lua

notițe, ascu ltând pe cineva de la celălalt capăt al firului.

— Am omis ceva? întrebă el, dar Cohen şi Şmulik nu-i acordară nicio atenție.

— Am păcătuit, şuieră Cohen spre Şmulik, n-am respectat legea, am comis fărădelegi, îmi cer iertare. Dar, acum, am nevoie de ajutor.

— O voi face neoficial, hotărî Şmulik. Trebuie să înțelegi, în serviciile noastre numele tău nu mai este considerat acum sfânt. Dar pentru tine o voi face.

— Nu-mi pasă. Oficial, neoficial. Obține-mi câteva informații din yeshiva lui Ovadia şi sunt sigur că ne vor conduce la grenade.

— Dar trebuie să aştept până după audierea lui Ovadia. Depinde de ce se va întâmpla acolo.

— Bine, bine, acceptă Cohen.

Aştepta deja cu nerăbdare informațiile pe care Ehud le obținuse la telefon.

— I-am contactat pe cei din Metzah. Cei de la poliția armatei spun că au saci. Vişinii, cu două ştampile – Sia şi creştină.

— Bun, spuse Cohen. Ovadia are la fel. Dar mai am o sursă care-a văzut arme, nu numai *nafas.* Cred că Ovadia este răspunzător atât pentru grenadele aderenților săi, cât şi

de cele de pe Munte.

— Cine este sursa? întrebă Şmulik. Cohen trase adânc aer în piept.

— Ți-am spus. Alex a confirmat.

— Avram, el nu mai este o sursă, nu mai este, scutură Şmulik din cap.

— Mi-a spus că a văzut grenade în peştera în care-am găsit haşişul.

— În el nimeni nu mai are încredere. S-a dus. Ai nevoie de mai mult decât atât. De altceva, spuse Şmulik.

Cohen nu-şi schimbă poziția. Privi în jos, parcă se confesa, îşi ridică încet ochii şi se uită direct la Şmulik.

— Căutăm legătura. Dac-o găsim, dacă ceva face legătura între Ovadia şi grenade, atunci şefii tăi nu se vor mai putea ascunde după nimburile lor, adăugă el, uitându-se fix la Şmulik.

Ehud şi Şmulik mai stătură încă o oră. Când plecară, era deja miezul nopții. Cohen îl sună imediat pe Levy.

— Trebuie să ne întâlnim la birou, spuse Cohen mecanic.

— Avram, imploră Levy. Tocmai făceam ceva.

— Eşti cu ea, da? întrebă Cohen, referindu-se la cercetătoarea holocaustului.

— Da.

— Îți place mult, nu? întrebă Cohen blând, cu gândul la Ahuva.

— Da. Mult.

— Atunci este bine, spuse Cohen, luminându-se. Atunci însoară-te cu ea. Însoară-te şi faceți copii, întemeiază-ți o familie. Levy nu răspunse. Las-o baltă, Nissim, spuse Cohen brusc stânjenit. Distracție plăcută. Te sun dimineață.

— Dacă aveți nevoie de mine, pot să vin mai târziu.

— Nu. E-n regulă. Mă descurc eu.

Şedea singur în scaunul lui de lângă fereastră. Din când în când îşi umplea paharul. Fusese o zi de vineri lungă, una dintre cele mai lungi din câte-şi amintea. Se gândea că vinerea următoare se va întoarce Ahuva.

CAPITOLUL 34

Întreg sabatul, Cohen lucră de unul singur, pregătindu-se pentru a compărea în fața curții de jurați de duminică dimineață. Yossi Hadass dăduse numele a şaptesprezece dintre adepții lui Ovadia. Cohen parcurse lista, comparând-

o cu numele soldaților pe care armata îi credea că ar avea acces la grenade. Dar şase dintre numele de pe lista lui Hadass erau prea obişnuite – erau două persoane cu numele de Yossi Mizrahis şi treizeci cu acelaşi nume pe lista furnizată de armată. Mai avea nevoie de timp.

Duminică dimineața, devreme, Cohen îl urmări de la fereastră pe Levy care, legat cu cătuşe de Ovadia, traversa împreună cu orbul parcarea spre celulele din subsolul tribunalului.

Peste o oră, Cohen străbătu singur acelaşi drum. Ben-Yehosua organizase o demonstrație mică, dar gălăgioasă, pentru susținerea cauzei lui Ovadia, iar Cohen îşi făcu drum cu greu prin mulțimea transpirată care se îngrămădise în fața intrării înguste ce ducea la tribunal. Pe coridoarele lungi din piatră se auzeau ecourile protestelor: „Jos cu represiunea poliției împotriva credincioşilor. Jos cu represiunea poliției împotriva pocăiților".

Ben-Yehosua îl zări pe Cohen chiar când polițistul îşi făcea loc prin mulțime şi intra în hol.

— N-ai putut să te atingi de mine, aşa că i-ai întins lui o cursă, tună membrul Knesset-ului. N-o să-l prinzi nici pe el. Ai aranjat aceste mărturii. Recunoaşte!

Ben-Yehosua striga mai mult pentru mulțime decât

pentru Cohen. Mulțimea prinse imediat sloganul: „Opriți prinderea în cursă de către poliție; eliberați-l pe pocăit, eliberați-l pe pocăit!”

Cohen auzi tropăitul potcoavelor a trei polițiști călare ce își făceau loc prin parcare spre demonstranți. Negă ușor din cap și se îndepărtă de Ben-Yehoșua, al cărui râs îl urmări tot drumul pe scările uzate până la etajul al doilea al magistraturii.

Cohen putea să solicite cincisprezece zile. Dacă la terminarea acestor cincisprezece zile n-ar fi fost pregătit să-și susțină acuzațiile, ar fi putut cere curții permisiunea de-al reține pe suspect. Avea dreptul să repete procedura până la nouăzeci de zile. Dar simțea deja că este o cauză pierdută. Articolele din ziarele de duminică dimineață, în mod evident scrise de suporteri de-ai lui Ovadia, citau surse politice care-l descriau pe acesta ca pe un nevinovat trădat de un discipol care revenise la vechile lui idei.

Cohen nu putea să-l aducă pe Alex să depună mărturie. Fără Alex nici nu putea fi vorba de a menționa bănuielile pe care le avea. Sala de judecată era plină la refuz cu reporteri, prieteni și adepți de-ai lui Ovadia.

— Aveți vreo dovadă prin care să susțineți că el vinde aceste droguri? întrebă judecătorul.

— Niciuna, domnule judecător, admise Cohen. Dar în trecut...

— Trecutul este irelevant acum, sări avocatul lui Ovadia. Clientul meu şi-a petrecut zece ani în închisoare, dar a trecut mult timp de când a fost eliberat.

— Ați confiscat toate drogurile? îl întrebă judecătorul pe Cohen.

— Toate despre care avem cunoştință. O cantitate extrem de mare.

— Aveți vreo dovadă, vreun indiciu, că va încerca să plece din țară?

— Niciuna, răspunse Cohen, simțind că mai mult este judecat el decât Ovadia.

— Veți putea să-l găsiți dacă veți avea nevoie de el pentru a-i pune şi alte întrebări?

Cohen nu avea de ales, aşa că spuse adevărul.

— Din câte ştiu, da.

Judecătorul se întoarse spre avocatul apărării, în trecut, acesta îi apărase pe oamenii lui Ben-Yehosua şi avea maniere mieroase pe care Cohen le găsise întotdeauna ofensive.

— Onorată instanță, începu avocatul Aveți în fața dumneavoastră un orb care a văzut lumina. Un om care şi-a

dedicat ultimii zece ani din viață ca să aducă pe drumul cel bun tineri dezorientați, a căror viață a fost distrusă de crimele şi întâmplările nefericite ale părinților lor, pentru salvarea tradițiilor poporului nostru. Nu este traficant de droguri. El nu are decât intenții bune față de locuitorii Ierusalimului. Puteți fi siguri că, dacă este eliberat pe cauțiune, singurul lui țel este de a se întoarce la învățăceii lui, spre a-şi continua eforturile educaționale.

— Dar cum vă explicați prezența clientului dumneavoastră în acelaşi loc unde poliția a descoperit nouă sute de kilograme de droguri deținute ilegal? întrebă judecătorul.

— Domnule judecător, rabinul nu are cunoştință de aceste droguri. Cu siguranță că nu le vedea. Ofițerii nu dețin nicio dovadă că el le folosea sau le comercializa. Noi nu negăm prezența drogurilor în peşteră. Dar există tot atâta coincidență, cât şi şansă. Da, este adevărat că clientul meu îşi plimbă învățăceii pe câmp. Dar rabinul Yohannan Ben-Zakkai, marele rabin Akiva, nu spunea că sănătatea spiritului se învață în lecțiile pe care ni le oferă natura? Este vreo crimă, din partea acestui rabin că-şi învață adepții să iubească natura? Este oare greşeala lui că a acordat mult prea devreme prea multă încredere unuia dintre adepții săi?

— Cine este acest adept? întrebă judecătorul. Cohen se uită la Ovadia care stătea liniştit în boxa acuzaților, cu ochii îndreptați spre podiumul judecătorului.

— Sunt sigur că poliția se va decide să înceteze să-l mai hărțuiască pe clientul meu şi să-şi îndrepte atenția spre adevărata sarcină pe care o are.

Cohen îşi îngropă fața-n palme. Ovadia fusese transformat în martir. Reporterii care ocupau băncile sălii de judecată nu mai pridideau să scrie ceea ce spusese apărarea atât de retoric.

Judecătorul îl rugă pe Cohen să se apropie.

— Domnule judecător, spuse Cohen, ceea ce ne îngrijorează este tocmai abilitatea deosebită a acestui om de a-i conduce pe alții, talentul său de profesor; pentru că el îşi poate uşor folosi această influență pentru a-i abate pe martori de a depune mărturie în acest caz. Nouă ne este teamă că ar putea încerca să-i corupă pe martori, încă nu i-am arestat pe toți suspecții din acest caz.

— Dar, domnule judecător, ce-a făcut? întrebă avocatul lui Ovadia. Ce-a făcut el de bunii ofițeri cred acum că el va încerca să scape basma curată? Clientul meu nu cere nimic altceva decât să se întoarcă la yeshiva lui.

Cohen simți că-l cuprinde disperarea. Nu putea să

spună curții despre informațiile furnizate de Alex în legătură cu grenadele, pentru că nu avea nicio grenadă şi nici pe Alex care să depună mărturie. Voia să spună curții despre fete, să-i smulgă lui Ovadia masca de sfânt. Dar ele aveau vârsta majoratului. Cohen se simțea frustrat de imposibilitatea de a dovedi predispoziția lui Ovadia pentru plăceri sexuale.

Avea o singură şansă, dar asta însemna să scoată la iveală nişte cărți periculoase.

— Domnule judecător, spuse el, avem motive să credem că suspectul cunoaşte un alt suspect pe care încă nu l-am arestat, despre care noi credem că are oarecare legătură cu crimele ce-au avut loc acum câteva săptămâni în Ein Kerem.

— Dar ce vă face să credeți că există o anumită legătură între cele două persoane? întrebă judecătorul.

— În timpul arestului, celălalt suspect a fost văzut prin împrejurimi. Am încercat să punem mâna pe el, dar ne-a scăpat. Anumite declarații ale suspectului ne-au indicat că-l cunoaşte pe...

— Asta-i o minciună! O blasfemie! veni țipătul asurzitor al lui Ovadia.

Izbucnirea lui produse rumoare în sala de judecată, reporterii săriră în picioare ca să vadă mai bine. Avocatul lui Ovadia se ridică şi el în picioare, strigând diferite o-biecții.

— Motive să credem... noi credem... indică... aceştia nu sunt termeni pentru o mărturie eficientă care să împiedice libertatea clientului meu.

Judecătorul bătu cu ciocănaşul lui de lemn, chemând la ordine, o dată, de două ori, de trei ori.

— Până nu-i dau cuvântul, suspectul va păstra liniştea. Dacă mai protestează sau face gălăgie, auditoriul va fi invitat să părăsească sala. Se întoarse spre avocatul lui Ovadia. Continuați, vă rog.

În timp ce avocatul continuă, Cohen vru să părăsească sala.

— Stimatul ofițer de poliție are un nume pentru acest suspect misterios? L-a întrebat el ceva pe clientul meu despre acest bărbat care lipseşte?

Judecătorul îl privi atent pe Cohen.

— Aveți ceva de spus?

Lui Cohen i se părea că în acea dimineață se ridicase de peste o sută de ori din scaun, dar, cu greutate, o mai făcu o dată.

— Da, l-am întrebat, dar nu a răspuns. A rămas tăcut pe toată durata arestării. Această lipsă de cooperare este unul dintre motivele adevărate pentru care solicităm trimiterea înapoi în închisoare până la sfârşitul cercetărilor.

Noi credem că acuzațiile pe care le vom prezenta împotriva suspectului vor fi dintre cele mai serioase.

— Vă apreciez zelul, domnule comandant Cohen şi poate chiar frustrarea dumneavoastră, dar sunt convins că înțelegeți că un suspect misterios, neprins, a cărui legătură cu cazul de față este în cel mai bun caz foarte subțire, nu poate reprezenta o probă foarte solidă. Orice suspect are dreptul de a tăcea, dacă aşa îi convine. Mi-e teamă că trebuie să susțin obiecțiile emise de experimentatul dumneavoastră coleg.

Cohen simțea cum ia foc de mânie şi că roşeața-i cuprinde fața. Nu mai era nimic de făcut. Restul erau formalități.

Douăzeci de minute mai târziu, în lumina strălucitoare a soarelui, demonstranții ovaționau şi-l purtau pe brațe pe Ovadia. Marşul avea să-l poarte pe Ovadia tot drumul până la yeşiva lui, în inima cartierului musulman din Oraşul Vechi, unde – Cohen nu avea nici cea mai mică îndoială – adepții lui Ovadia se străduiau să facă cât mai mizerabilă viața vecinilor lor arabi, în efortul de-ai alunga din cartier, în această privință, Ovadia şi Ben-Yehosua aveau o agendă comună de activități şi se bucurau de sprijinul acel puțin o parte din coaliția din Knesset a primului-ministru care

acționa în numele unei capitale eterne nedivizate.

Cohen şi Levy nu mai aşteptară să asculte cuvântarea lui Ben-Yehosua, în care-l felicita pe Ovadia ce dovedise că adevăratele căi pe care trebuia să le urmeze națiunea erau pocăința şi teama de Dumnezeu.

— Grozav, îi şopti Cohen lui Levy în timp ce ieşeau din tribunalul aflat vizavi de sediul central al poliției. Asta ne mai lipsea. Ovadia şi Ben-Yehosua în cartierul musulman, în următoarele săptămâni Abulafia va avea nevoie de o mulțime de grăniceri prin oraş.

Străbătură în tăcere cele două sute de metri care-i despărțeau de parcare, larma demonstrației slăbind pe măsură ce se îndreptau în direcția opusă, spre zidurile Oraşului Vechi.

— Va trebui să nu-l slăbim din ochi, spuse Levy când intrară în holul sediului poliției.

— Daniel încă nu m-a contactat. Dar sper s-o facă. „A te ruga este mai mult decât atât”, gândi Cohen. Dar acum rugăciunea era tot ce avea.

Dar nu era totul. Rutie le ieşi în întâmpinare la jumătatea scărilor.

— Indianul! A apărut. Este la han.

CAPITOLUL 35

Deasupra uriaşei maşini de gătit cu opt ochiuri, aburii se îngrămădeau ca nişte nori. Cohen nu le acordă nicio atenție bucătarului şi ajutorului său. Îşi concentra atenția asupra bărbatului care se afla la maşina de spălat vase. Acesta era învăluit în aburii scoşi de maşina din oțel inoxidabil. Tsippi îi spusese că, peste bustul gol, Clay purta o vestă galben-verzuie.

Clay lucra ca un dansator, scoțând, cu o singură mişcare din maşină, câte şase sau şapte farfurii. Țopăia înainte şi înapoi între chiuvetă şi maşina de spălat vase, punând unele peste altele farfuriile curate şi fierbinți pe o masă din oțel inoxidabil aflată între maşina de spălat vase şi tejgheaua ajutorului de bucătar. După ce goli maşina şi puse farfuriile pe grătarul de uscat, aşează rapid farfuriile murdare pe suportul din material plastic al cuvei maşinii, completând restul acesteia cu pahare de vin. Apucă un pahar cu vin golit doar pe jumătate şi aruncă conținutul pe gât, înghițindu-l dintr-o sorbitură, apoi îşi continuă dansul, punând şi paharul golit în cuva maşinii de spălat vase.

Cohen îl urmărea printr-un gemuleț al uşii batante ce

separa sufrageria de bucătărie. Levy era alături de el.

— Este cu spatele la noi, spuse Cohen. Levy îşi scoase pistolul.

— Nu încă. Pune-l la loc. Levy îl repuse în toc.

— Înainte de a intra noi, vreau ca bucătarul şi ajutorul lui să iasă afară. Doar aşa, în caz de nevoie.

Tsippi şedea la o masă alăturată. Cei care luaseră micul dejun plecaseră, iar cei ce urmau să-l ia încă nu veniseră.

— Găseşte o scuză ca ceilalți doi să iasă de acolo, o rugă Cohen pe Tsippi.

Ea se ridică greoaie de la masă şi se apropie de uşă. Cohen şi Levy îi făcură loc să intre, împingând uşa, îi strigă pe cei doi să vină în sufragerie, unde îi trase deoparte, în timp ce le şoptea ceva la ureche, ei se uitau mirați la Cohen şi Levy.

Şvilli intră în sufragerie.

— Am adus grănicerii. I-am pus la fiecare ieşire.

— Foarte bine, să mergem, spuse Cohen. Şvilli îşi scoase pistolul.

— Nu vreau să văd nicio armă, repetă Cohen.

Şvilli îşi încrucişă brațele, pistolul dispărând sub biceps.

— Uită-te cum îşi ţine Şvilli pistolul, îl instrui Cohen pe Levy.

Făcându-i pe plac, Levy adoptă aceeaşi poziţie. Cohen se uită la amândoi şi încă o dată prin geamurile uşii batante.

— Să mergem, spuse el, împingând uşa şi pătrunzând în bucătărie.

Indianul stătea cu spatele şi, în timp ce Cohen făcu al doilea pas spre maşina de spă lat vase, ridică vocea ca să acopere zgomotul maşinii, strigând.

— Chandler, Clay Chandler?

Bărbatul de la maşina de spălat vase se întoarse, strângând în mână un pahar de vin spart, un ciob ca o sulă de cizmărie strălucitoare, din care curgea apa. Fără a se opri, fără a le da posibilitatea lui Cohen sau oamenilor săi să reacţioneze, indianul ţipă. Cu venele şi tendoanele gâtului umflate, înfipse adânc ciobul curat în burta lui Cohen, cu cealaltă mână apucându-l de cap pentru a avea mai multă putere.

— N-am cum să trag în el! strigă Şvilli în spatele lui Levy, care se lăsase pe vine şi apoi se rostogolise pe podea până la picioarele indianului, încercând să-l doboare la pământ.

Cohen se desfăcu din strânsoarea lui Chandler. Sângele i se împrăştie pe cămaşa albă. Şvilli ţinti, dar Levy, care se lupta cu indianul pe podea, îi stătea în cale.

Cohen căzu peste tejghea, răsturnând pe podea un vas de douăzeci de litri cu apă. Se răsuci înapoi şi lovi rafturile de lângă maşina de spălat vase.

— O ambulanţă! urlă Şvilli, în speranţa că cei de după uşa batantă îl puteau auzi, încă încercând să ţintească.

Pentru o clipă se lăsă tăcerea. Şvilli respiră adânc şi trase, glonţul trecând prin tibia indianului; din piciorul sfărâmat ţâşni sângele.

Dar indianul încă se mai lupta, încercând să-şi elibereze braţul din strânsoarea lui Levy. Se rostogoliră amândoi pe podeaua udă, iar Şvilli alergă la ei, îndreptând pistolul încărcat spre tâmpla indianului.

— Nu! urlă Cohen, dar era sigur că ei nu-i puteau auzi comanda. După ce lovise rafturile de lângă maşina de spălat vase, căzuse pe podea. Oalele şi cratiţele de pe raftul superior căzuseră în jurul lui. Îşi ţinea mâinile pe rana sângerândă şi urmărea lupta prin vălul de aburi ce se ridica din maşina de spălat vase. Strigătul îl făcu să tuşească, fiecare respiraţie care-i ridica pieptul determinând un alt jet de sânge. Nu, ordonă el încă o dată.

Ochii lui Şvilli ieşiseră din orbite, îşi schimbă direcția pistolului de la tâmpla spre mâna indianului care ridicase ciobul de sticlă deasupra capului lui Levy.

— Opreşte-te! țipă Şvilli din nou, lovind apoi cu toată puterea cu mânerul pistolului, reuşind să-l facă pe indian să-şi descleşteze mâna de pe ciobul de sticlă.

Indianul scoase un țipăt de durere şi apoi se lăsă inconştient peste Levy.

— Avram! țipă ascuțit Levy, rostogolind corpul indianului de pe el.

Alunecă şi se târî până la comandant în patru labe. Şvilli încremeni în poziție de tragere, cu arma îndreptată spre corpul încă nemişcat al indianului.

— Va fi bine, va fi bine, îi şopti Levy la ureche lui Cohen în timp ce încerca ineficient să-i legene corpul.

Se uită în jur după ceva cu care să oprească sângerarea, dar nu era nimic la îndemână. Rupse o bucată din propria cămaşă şi încercă s-o folosească precum un bandaj temporar. Tot mişcându-se, descoperi că împunsătura recentă din umăr începuse să-i sângereze.

— N-am nimic, şopti Cohen liniştit, cu aceeaşi voce blândă cu care deseori începea să discute cu un suspect, amator sau polițist.

Se uită în jos la pata roşie de pe cămaşă. Un nasture se rupsese, şi văzu pe burtă fire mici de păr negru, creț, pe o mare întinsă de sânge. Apoi închise ochii.

Levy se agăță de umerii lui, repetând întruna:

— Rămâi treaz, rămâi treaz, nu închide ochii, rămâi treaz.

Cohen deschise ochii şi-i zâmbi.

— Sper că maniacul de Şvilli nu l-a omorât. Vreau să ştiu de ce-a făcut-o. De ce.

Levy îi surâse.

— Ambulanța este pe drum. Dar rămâi treaz, nu închide ochii.

— Vezi să nu moară, şopti Cohen cu vocea răguşită. Şvilli? tuşi el.

Trupul georgianului se relaxă. Se aplecă peste corpul indianului, îşi apăsă mâna pe gâtul acestuia, căutându-i pulsul. Era slab, dar regulat.

— Trăieşte, şefule. Este doar inconştient. Din cauza şocului.

— Sângerezi, îi şopti Cohen lui Levy.

— Sunt bine. Bine. Cu adevărat, răspunse Levy, fără să fie sigur dacă propria durere sau a lui Cohen îi adusese lacrimi în ochi.

Cohen zâmbi. Levy tremura.

— Ascultă, murmură Cohen. Un secret, adăugă el clipind din ochi, ca Levy să se aplece mai mult. Diseară vine un avion. Mă aşteaptă s-o iau. Cercetă ochii lui Levy, ca să vadă dacă l-a înţeles. Nu vreau să se îngrijoreze.

— Judecătorul, spuse Levy după un moment de gândire. Îi voi lăsa un mesaj prin Marciano, adăugă el, referindu-se la şeful secţiei de poliţie din aeroport.

— Nu, spuse Cohen autoritar, efortul făcându-l să tuşească. Se va îngrijora.

Strigătele lui Şvilli, care întreba dacă cineva anunţase salvarea, le întrerupse conversaţia. Tsippi îi răspunse agitată:

— Vine, am anunţat-o. Ce s-a întâmplat cu Avram? Se îndreptă spre uşă, ca şi cum ar fi vrut să intre, dar

Şvilli o opri.

— Nu intraţi, încercă el să-i comande.

— Dă-te la o parte din calea mea, zbieră ea, înşfăcând o faţă de masă de pe cea mai apropiată masă, dând buzna pe uşă. Aruncă pânza albă peste Cohen şi îngenunche lângă Levy. Este-n regulă, Avram. Vine salvarea. Este pe drum. Ascultă, se aude.

De departe, de la distanţă, se auzea ecoul sirenei

salvării.

Cohen zâmbi slab şi încercă să vorbească.

— Nu, nu spune nimic. Trebuie să-ți păstrezi forțele, spuse ea.

Cohen se concentră asupra sunetelor, îşi auzea respirația greoaie şi vocea lui Tsippi. Ochii i se mutară de la fața lui Levy la a ei şi apoi la indian. Auzi forfotă în spatele uşii şi se chinui să țină ochii deschişi până ce locul lui Levy şi a lui Tsippi fu luat de asistenții îmbrăcați în alb. Aceştia îl ridicară atent pe o targă, dar când sirena salvării începu să sune, ochii îi erau închişi.

CAPITOLUL 36

La început Levy, cu umărul pansat şi prins într-o eşarfă, şi Şvilli, plângându-şi dintele de aur pierdut în lupta cu indianul, stăteau singuri pe coridorul rece de lângă sala de operații. Şedeau pe nişte scaune neconfortabile din material plastic, din camera de aşteptare, privind în gol la plăcile din bronz de pe pereți, pe care erau trecute numele persoanelor ce contribuiseră la construirea aripii spitalului. Dar, după câteva minute, Levy îşi pierdu răbdarea tot

numărând numele milionarilor americani şi începu să se plimbe pe coridor. Se străduia să vadă prin întunericul ferestrei care în timpul zilei dădea spre văile din partea vestică din Ein Kerem, iar noaptea reflecta pe faţa lui doar teama, când îşi făcură apariţia *Mafkal-ul* şi anturajul acestuia, adică Abulafia, Yaffe şi purtătorul de cuvânt cu un buchet de flori. Fără să-i bage în seamă pe ofiţeri, doctorii intrau şi ieşeau grăbiţi pe uşile batante ce dădeau în sălile de operaţie.

Levy îşi aranjă cămaşa şi se întoarse spre ofiţeri. Timp de câteva minute îl puse la curent pe *Mafkal* de toate cele întâmplate. Oamenii lui Şahar găsiseră deja în camera lui Chandler cuţitele care se potriveau descrierii sugerate de reprezentantul parchetului în cazul uciderii călugăriţelor. Mai găsiseră un rucsac cu o duzină de săculeţi de haşiş libanez asemănător celui găsit în peştera lui Ovadia. În ochii *Mafkal-ului* se vedea neplăcerea determinată de ştirile pe care le auzea, dar inspectorul îşi continua relatarea. Piciorul şi mâna lui Chandler erau băgate în ghips, iar el se afla într-o cameră de la etajul de deasupra, cu un gardian la uşă, însă refuza să vorbească cu altcineva decât Cohen.

Dar Cohen era încă la chirurgie, iar doctorii refuzau să facă promisiuni în legătură cu starea sa.

— Vom vedea ce se întâmplă, spuse *Mafkal-ul.* Opri o soră şi ceru să-l vadă pe chirurgul şef.

După o jumătate de oră, din sala de operație apăru un doctor îmbrăcat în costum verde.

— Este foarte norocos. Nu i-a fost atins niciun organ vital. Dar muşchii stomacului au fost perforați destul de rău. Un timp îl vor durea foarte tare.

Levy îi mulțumi în gând lui Dumnezeu.

— Când îl veți scoate de acolo? întrebă *Mafkal-ul.*

— După o oră. Am început să-l coasem, răspunse chirurgul.

Pe Levy îl cuprinse amețeala.

— Şi după cât timp va putea să-şi reia lucrul? întrebă ofițerul superior.

— Depinde de capacitatea sa de recuperare. Va dormi un timp, poate douăzeci şi patru de ore. Poate mai mult. După aceea totul va depinde de cât de puternic este, de cât de bine va suporta durerile.

— Este un om puternic, hotărî *Mafkal-ul,* lovindu-l pe Levy pe spate înainte de a anunța cu glas tare că Cohen era în afară de orice pericol. Acum aş dori să-l văd pe acest Chandler, i se adresă *Mafkal-ul* lui Levy.

Levy îl conduse pe scările largi ce duceau la etajul de

sus. La uşa camerei lui Chandler şedea un poliţist în uniformă. De îndată ce văzu insigna cu frunză de măslin de pe umerii inspectorului general, poliţistul sări în picioare şi deschise uşa.

— I-au administrat ceva de dormit, îi explică Levy în timp ce se strecurau pe uşă.

Ghipsul nou, ce îmbrăca piciorul lui Chandler de la şold până la gleznă, părea în întunecimea camerei de un alb strălucitor.

Levy rămase în cadrul uşii în timp ce *Mafkal-ul* se apropie de marginea patului ca să se uite mai de aproape la Chandler.

Brusc *Mafkal-ul* sări înapoi. Levy se apropie în fugă. Chandler zâmbea cu ochii deschişi.

— Chandler, de ce călugăriţele? întrebă *Mafkal-ul.* Dar indianul nu răspunse, iar zâmbetul părea o bătaie de joc la adresa lor.

— Vedeţi, spuse Levy. Nimic. Tot ce mi-a spus a fost că va vorbi numai cu Cohen. Atât.

Mafkal-ul se gândi puţin şi apoi îi făcu semn lui Levy să iasă din cameră.

— Aceste droguri care-au fost găsite la el în cameră şi în peşteră, sunt ele o dovadă a legăturii dintre Ovadia şi

călugărițe? îl întrebă el pe Levy.

— În momentul arestării lui Ovadia lucram la această legătură, spuse Levy, adăugând, sunt sigur că informația se află şi în raportul comandantului Cohen.

— Da, da, desigur.

Dar Levy observă încă o dată privirea îngrijorată din ochii *Mafkal-ului.*

— Încă lucrăm la această legătură, încercă Levy să-l apere pe Cohen. Acum într-adevăr cred că trebuie să continuăm. Pentru a dovedi legătura.

— Este un om bun, mă refer la Avram, spuse inspectorul general. Nu-ți face probleme, se va face bine. Dar, oricum, totul s-a terminat, nu? Toți veți fi promovați. Vei vedea. Se uită la ceas. Este târziu. Trebuie să plec. Trebuie să mă duc la ministru şi să-i spun că poate să-i aducă la cunoştință primului-ministru că am rezolvat cazul, că l-am găsit pe criminal. De fapt, adăugă el încântat de ocazia ivită, am să-l sun chiar eu pe premier. Dar trebuie să-ți spun ceva. Cred că n-ar dăuna cu nimic cauzei noastre, dacă n-am începe să facem vâlvă despre legătura lui Ova-diacu aceste droguri. La urma urmelor, curtea l-a eliberat.

Tânărul ofițer îşi luă privirea de la *Mafkal* şi murmură:

— Politicieni afurisiți.

— Asta ce mai este? întrebă inspectorul general.

— Nimic, domnule. Mi-am amintit ceva ce-a spus comandantul mai de mult.

O oră mai târziu, Levy mergea în spatele patului cu rotile ce transporta corpul lui Cohen pe coridorul îngust ce lega sala de reanimare cu salonul în care insistase *Mafk*al-ul să fie dus. Fața lui Cohen era gri, iar pielea era din loc în loc neagră şi albastră de la injecțiile intravenoase. Levy simți cum i se umplu ochii de lacrimi. Şi le îndepărtă clipind în timp ce ajuta la cârmirea patului de-a lungul coridorului.

Se apropiau zorile. Levy şedea în fața unui telefon din camera bej a personalului, de pe coridorul unde se afla salonul în care dormea Cohen.

Înainte ca ea să răspundă, Levy îşi imagină cum o aude bâjbâind după receptorul telefonului în întunecimea camerei.

— Am ghicit că lucrezi în noaptea asta? şopti ea la telefon.

Neliniştea lui Levy, legată de acest apel telefonic, se transformă într-o tăcere stânjenitoare.

— Avram? întrebă ea, tulburată de tăcere.

— Scuzați-mă. Mă numesc Nissim Levy. Lucrez cu...

— Ştiu cine sunteți. Ce doriți? Dar din pauza ce urmă înainte ca el să poată răspunde, ea înțelese. Ce-a pățit? Unde este? se interesă pe un ton care comanda.

Levy trase adânc aer în piept.

— Hadassah Ein Kerem, chirurgie. A fost un accident. Apoi adăugă rapid: Doctorii spun că se va face bine.

Urmă o pauză, apoi ea spuse:

— Vin imediat acolo, şi închise.

Levy rămase mult timp cu receptorul telefonului în mână. O infirmieră intră să-şi facă o cafea, îl salută de două ori înainte ca Levy să-i răspundă, apoi acesta puse receptorul la locul lui în furcă, se ridică şi ieşi din cameră. Ea se uită după el şi, după câteva minute, îi aduse o ceaşcă de cafea neagră acolo unde şedea, într-un scaun din material plastic, lângă uşa lui Cohen.

Peste o jumătate de oră, Levy auzi lipăitul făcut de sandalele Ahuvei pe plăcile de piatră de pe coridorul gol.

— Cum se simte? întrebă ea.

Liniştea dinaintea zorilor îi făcea pe amândoi să vorbească în şoaptă.

— Câtva timp va avea dureri mari. Muşchii de la stomac, răspunse Levy, privind disperat la ea.

— Este acolo? arătă ea spre uşa salonului lui Cohen.

Levy înclină din cap.

— Doarme. Ei spun că va dormi până mâine. Adică până azi. Doarme de dimineață.

— Când va putea pleca de aici? Când îl pot vedea? El scutură neputincios din cap.

— Nu ştiu. Îi oferi scaunul lui şi se sprijini de perete lângă ea. Ei spun că se va face bine, încercă el din nou, dorind parcă să se convingă mai mult pe el decât pe ea.

Se lăsă tăcerea. Apoi ea o rupse.

— Ces-a întâmplat? Levy clătină din cap.

— Un suspect care s-a împotrivit arestării.

— În care caz? Levy rămase uimit de întrebarea ei. Îi aruncă o privire. Era cazul în care erau implicate călugărițele? Am fost plecată două săptămâni, dar ştiu că pentru el era un caz important, un caz periculos.

Levy confirmă.

— S-a terminat? Levy scutură din cap.

— Nu ştiu. *Mafkal-ul* crede că da, dar îl cunoaşteți pe comandant. El va dori să ştie totul. Va crede că s-a terminat numai când va cunoaşte absolut totul.

Ea oftă adânc. Levy se lăsă să alunece pe perete până ce ajunse pe podea. Pe coridor era din nou linişte. Levy întrerupse tăcerea.

— Mi-a spus că trebuia să vină să vă ia de la aeroport. N-a vrut să vă sperie. Mi-a spus că, dacă nu va fi acolo, atunci veți crede că lucrează şi că nu vă veți nelinişti.

Ea dădu afirmativ din cap.

— Asta i se potriveşte.

— Dar mi-a spus, încercă Levy să-şi explice mai mult lui decât ei, că există o anumită semnificație în faptul că el mi-a dezvăluit secretul legăturii cu dumneavoastră. De aceea v-am sunat.

— Ştiai deja despre noi.

— Da, dar am descoperit din întâmplare. Iar el nu a pomenit niciodată de asta, n-a spus niciodată nimic. Ca şi cum nu trebuia să ştiu, pentru că nu ştiu... suficient... şi nu sunt suficient de matur sau, sau...sau cam aşa ceva.

— Te iubeşte, spuse ea deschis. Se gândeşte la dumneata ca la un fiu.

— Nu mi-a spus-o niciodată. Nu spune niciodată nimic.

— A spus-o astăzi, când trebuia să vină la aeroport să mă ia şi, când şi-a dat seama că nu poate, ți-a împărtăşit un secret. Şi aceasta pentru că are încredere în tine.

— Era rănit. Poate nu şi-a dat seama...

— Ştii că nu-i adevărat, spuse ea încet.

Peste ei se aşternu tăcerea până când soarele dimineții

începu să pătrundă prin geamurile din est şi să-şi reverse razele pe podea.

CAPITOLUL 37

Cohen dormi toată dimineaţa şi, până la prânz, Levy se hotărî. Vorbi la telefon de mai multe ori cu doctorul care-l avea în îngrijire pe Chandler. Două ore mai târziu, Chandler era dus într-un cărucior cu rotile de un ofiţer solid în uniformă la curtea magistraţilor, care se afla vizavi de sediul central al poliţiei din complexul rusesc. Levy, cu ochii roşii de nesomn, purtând cravata şi haina neagră cerute de această ocazie, pe care întotdeauna le avea în maşina de poliţie, se scula şi rezumă acuzaţia împotriva lui Clarence Chandler, cunoscut şi drept Clay sau Indianul.

Judecătorul numise un avocat care să se ocupe de apărarea lui Chandler în timpul audierii, dar, după ce n interogă pe Chandler, avocatul numit de curtea de juraţi hotărî că nu prea erau multe de făcut în favoarea suspectului.

— Clientul meu, spuse avocatul, nu are obiecţiuni faţă de reţinerea pentru continuarea cercetărilor, într-adevăr, el

vrea să facă o declarație, dar numai comandantului Cohen, care mi s-a spus că este încă reținut la pat.

Judecătorul se uită la Chandler.

— Nu există niciun alt ofițer cu care ați dori să vorbiți? întrebă el într-o engleză cu accent polonez, dar Chandler stătea nemişcat şi zâmbea spre boxa apărării din stânga lui.

— Domnule judecător, spuse avocatul apărării, clientul meu mi-a spus că este gata să facă o declarație completă şi nu neagă niciuna din acuzații, dar nu va face nicio declarație în fața curții înainte de-a avea posibilitatea să vorbească cu ofițerul care acum este indisponibil. După aceea el va da o declarație care, spune el, va clarifica acțiunile sale. Eu cred că este în interesul tuturor celor implicați, aceasta incluzându-l şi pe clientul meu, să fie reținut sub observație la sanatoriul Kfar Şaul.

— Poliția are vreo obiecție? îl întrebă judecătorul pe Levy.

— Niciuna, onorată instanță, răspunse Levy.

Pe masa din fața lui era un teanc de dosare cu coperți din carton care în timpul audierii se tot umpluse cu hârtii. Deasupra dosarelor era o pungă din plastic cu cele două cuțite găsite în camera lui Chandler la fundul unui sac plin cu haşiş. Judecătorul anunță o scurtă pauză pentru a scrie

hotărârea şi, când acesta părăsi sala printr-o uşă ce se afla imediat în stânga, în spatele băncilor, toată lumea din sala de judecată se ridică în picioare.

Până la revenirea judecătorului, Levy se uită la Chandler. Acesta stătea aplecat în faţă, ca un arc întins, dar ochii i se deschideau şi închideau într-un ritm impus, cu bătăi lungi, îi deschidea câteva secunde, îi închidea pentru tot atâtea secunde. Ţinea ritmul bătând din picior, ascultându-şi propriile voci.

Judecătorul apăru şi citi hotărârea. Avocatul lui Chandler stătea aplecat spre acesta şi-i traducea. Deodată Chandler prinse viaţă.

— L-am salvat pe Mesia, l-am salvat pe Mesia, ţipă el strident şi pătrunzător până când escorta poliţiei îl împinse pe scaunul lui cu rotile afară din sală şi pe coridor, până la uşile care duceau în parcare şi la duba poliţiei ce urma să-l ducă la Kfar Şaul.

Levy aşteptă ca duba să iasă din parcare şi apoi, cu propria-i maşină, se întoarse la spital. Auzi strigătele lui Cohen chiar înainte de a-l vedea.

— *Voi* pleca de aici dacă voi considera că vreau s-o fac şi acum simt că vreau s-o fac! striga Cohen, vocea lui răsunând de-a lungul coridorului.

În timp ce intra în salonul lui Cohen, Levy zâmbea. Ofițerul stătea în picioare, cu spatele arcuit uşor, într-o poziție pe care i-o dicta bandajul uriaş, înfăşurat în jurul burții, îşi încheia nasturii la o cămaşă pusă peste bandaj şi le cerea celor două infirmiere nervoase să-l ajute să-şi pună pantalonii că, dacă nu, va părăsi spitalul şi fără ei.

— Iată-te, i se adresă supărat, Cohen. Hai, ajută-mă să-mi pun pantalonii, îi ordonă el, arătând spre pantalonii ce atârnau de un cârlig fixat pe peretele de un verde pal. Gestul făcu ca trunchiul să i se răsucească de la sine, se dezechilibră puțin şi se strâmbă de durere. Totuşi, nu încetă cu întrebările: Unde-i indianul? Unde-i Ovadia? Levy rămase nemişcat la locul lui. Ei? Ai de gând să stai aşa? Sau ai de gând să-mi dai o mână de ajutor? Dă-mi pantalonii!

Vocea lui Cohen era însoțită de scrâşnete şi, în fiecare clipă, fața i se încrețea de durere. Dar, fără îndoială, era plin de energie şi-ți puneai întrebarea ce-l făcea aşa, emoția hăituirii vânatului sau durerile insuportabile pe care le simțea de când se sculase din pat.

Levy înşfăcă pantalonii din cârlig şi-i întinse lui Cohen care se lăsase în singurul scaun din cameră, un şezlong cu spătar înalt.

— Trage-mi-i peste picioare, de rest mă ocup eu,

ordonă Cohen.

Levy făcu ce i se ceruse.

— Vă aduc un scaun cu rotile, sugeră Levy în timp ce Cohen se lupta cu pantalonii şi înjura.

— Pot să merg, spuse Cohen ursuz. Chandler? se interesă el.

— A fost trimis sub escortă la Kfar Şaul. Spune că vrea să vorbească numai cu dumneavoastră.

— Grozav. Abia aştept să aud ce are de spus. Dar Ovadia?

— Este la yeshiva lui, în Oraşul Vechi. Ştiți, am găsit cuțitele în camera lui Clay, şi haşiş, ca la Ovadia.

— Ştiu. Când m-am trezit, Şmulik era aici. M-am aşteptat să te văd pe tine. Mă aşteptam să stai aici lângă mine să aştepți să mă trezesc, în locul tău a fost Şmulik. El mi-a spus că te ocupi de audiere.

— Am stat aici până dimineață, spuse Levy, trăgându-i ciorapii pe picioare.

— Da. Ştiu. Mi-a spus Ahuva. Aşteptă puțin reacția lui Levy, dar inspectorul abia dădu din cap, ca şi cum referirea la Ahuva era cea mai banală problemă despre care puteau discuta.

— Am chemat-o când m-am trezit, explică Cohen.

— Nu trebuie să-mi explicați.

Cohen se opri pentru un moment să se mai lupte cu hainele, iar Levy profită de această scurtă tăcere şi schimbă subiectul, mândru de încrederea lui Cohen, dar stânjenit de această bruscă intimitate.

— Sunteți sigur că vă simțiți bine? întrebă Levy în timp ce-i îndesa unul din picioare în pantof. Am mai putea aştepta o zi sau două. Doctorii spun că ar trebui să dormiți douăzeci şi patru de ore şi că ați mai avea nevoie de câteva zile ca să vă refaceți. După cum spun ei, ar fi trebuit să mai dormiți cel puțin şase ore şi ar trebui să stați întins pe spate.

Cohen nu luă în seamă cele spuse de Levy.

— Care-i legătura dintre Ovadia şi Chandler? se interesă el cu un zâmbet larg.

— Drogurile, bineînțeles.

Cohen scutură neîncrezător din cap.

— Poate au început cu asta, dar este mai mult decât atât. O simt Aici, spuse el, şi îşi atinse stomacul. Zâmbetul lui era o grimasă. Mai povesteşte-mi încă o dată despre yeshiva lui Ovadia.

— Clădirea a fost cumpărată de patronul american. Inițial a fost construită de nişte evrei cu mai mult de o sută

de ani în urmă, iar familia aceea a locuit în ea până în 1939. Au părăsit-o în timpul revoltelor şi nu s-au mai întors. Dar acum Ovadia spune că ministrul cultelor îl ajută să refacă prezența evreiască în Oraşul Vechi.

— Politicienii naibii, murmură Cohen. Ei vor să pună capăt *intifadei* şi aruncă gaz pe foc. Se sprijini de scaun ca să-şi mai tragă sufletul înainte de-a continua. Trebuie să ies de-aici. Trebuie să-l opresc.

— Ce-i de făcut? Spuneți-mi şi fac eu.

— Câți dintre adepții lui sunt încă închişi? întrebă Cohen şi închise ochii, de parcă concentrarea asupra întrebărilor acționa ca un analgezic împotriva durerilor.

— Trei, dar se fac presiuni să-i eliberăm. Dacă este în contextul reorganizării instituției, li se permite să fie împreună cu alți condamnați care beneficiază de suspendarea pedepsei sub supraveghere.

— Dar restul? se interesă Cohen şi deschise ochii.

— Sunt cu el, împreună cu alți câțiva dintre oamenii lui Ben-Yehosua.

Cohen încleştă fălcile şi trase aer adânc în piept.

— Bine. Să mergem, spuse el, folosind mâinile ca pe un levier pentru a se ridica din scaun.

Mergea încet, dar sigur în puterea sa de a învinge

durerea, hotărât în intenția de-a părăsi spitalul.

Când ajunseră la uşa principală a spitalului unde Levy, cu autoritatea insignei sale de polițist parcase ilegal maşina, Cohen părea că-şi țină durerea sub control.

— Ce se spune pe la etajul al cincilea? îl întrebă el pe Levy după ce-şi găsi în maşină o poziție cât de cât confortabilă.

Vocea îi era răguşită, dar fără nicio slăbiciune.

— Se spune că s-a terminat, zise Levy simplu, de parcă era singura concluzie inevitabilă pe care-ar fi putut-o trage cei de la etajul al cincilea. Astă-noapte a fost *Maf-kal-ul* aici şi nu s-a prea bucurat când i-am spus că haşişul libanez aflat la Chandler se potriveşte cu cel pe care l-am găsit în peşteră. Levy îi povesti lui Cohen despre sugestia *Mafkal-ului* ca legătura dintre haşişul lui Ovadia şi Chandler să fie ținută sub tăcere. „Până ce nu se vor aduce probe clare", a spus el. În afară de noi nimeni nu este interesat de Ovadia, încheie Levy.

Mâna lui Cohen se încleştă de parcă dorea să-şi testeze rezistența. Se gândea. Nu le place legătura, deci nu vor s-o vadă. Indianul. Sindromul. Muntele Templului. Nici el nu mai era sigur de ce gândea. Era conştient că durerea şi calmantele pe care le înghițise se combinau şi-l stimulau

într-un mod de care nu era nici el sigur. Trebuie să-l opresc. Dar ce poate face o singură persoană ca să oprească o plagă, se întrebă el.

Porni spre Kfar Şaul, spitalul de boli mintale.

CAPITOLUL 38

Pe vremuri, clădirile spitalului fuseseră barăci ale armatei britanice, dar acum erau acoperite cu picturi murale copilăreşti reprezentând animale şi flori. Culorile păliseră, iar vopseaua se scorojea, în interiorul clădirii administrației pereții de acelaşi verde pal nu erau mai puțin scorojiți şi decolorați decât pereții exteriori.

O secretară în vârstă, nedorind să-şi deranjeze şeful decât când Levy îi arătă insigna de polițist, apăsă pe interfon şi comunică psihologului districtual că doi polițişti doreau să-l vadă.

— Au adus pe cineva? întrebă psihologul. Dacă da, dă-le formularele şi spune-le să aştepte. Vin imediat

Ea se uită nedumerită la ei. Cohen negă din cap.

— Spune-i că este comandantul Cohen, zise Levy. Ea îi comunică şi, peste o clipă, doctorul deschise uşa biroului

său.

— Nu i-am spus totul, zise el, scuzându-se. i-am spus că avem cazuri. Câteva s-ar putea să fie chiar extreme, dar i-am spus să fie atent când foloseşte cuvântul sindrom...

— Despre ce vorbiți? întrebă Cohen, folosindu-şi mâna dreaptă ca să se sprijine bine de speteaza scaunului din lemn ce se afla în fața biroului secretarei.

Îşi întinse mâna pentru a strânge mâna dreaptă oferită de doctor. Pe moment doctorul fu surprins. De undeva din spatele ferestrei deschise a anticamerei venea sunetul unui râs isteric.

— Reporterul acela. N-am ştiut că este reporter. A fost o petrecere, cu ceva băutură, şi m-a făcut să-i povestesc...

— Lassman, spuse Cohen, încercând să nu râdă, ca să nu-şi provoace durere în burtă. Nu am venit pentru asta. Vreau să-l văd pe Chandler.

— Da, este sindromul, bineînțeles, zise doctorul, răsuflând uşurat că polițistul nu avea nimic împotriva lui.

— Continuă, insistă Cohen.

— Luna aceasta am avut cam cincizeci de cazuri. Mai mult ca niciodată. Pare că se răspândeşte... „Sindrom” este un termen medical, iar eu încă nu mi-am publicat descoperirile şi de aceea nu ştiu dacă el ar trebui folosit aşa

de uşor, cum s-a întâmplat în ultimele zile. Începând de la povestea aceea din ziar. De fapt, nici nu ştiu ce să public. Dacă ar fi vorba numai de turişti, ca acest Chandler. Dar acum sunt afectate persoane de toate felurile. Evrei. Musulmani. Creştini. Oameni care s-au aflat aici toată viața lor. Oameni care cred că sunt profeți, alții care-i caută pe profeți, gata să asculte orice le dă sentimentul că ei posedă oraşul.

În mintea lui Cohen se auzi ecoul vocii lui Daniel: „Profeții. Adevărați şi falşi", iar Cohen se întreba cum este posibil să ştii pe care să-l crezi.

— În orice caz, continuă psihiatrul, el repetă că sunteți singurul cu care vrea să vorbească, dar noi am reuşit să mai scoatem câte ceva de la el. Se pare că s-a născut Mesia şi că trăieşte în oraş. Un copil. Mama lui este de culoare, poate marocană, este greu de precizat, dar copilul, aparent, este roşcat, şi el citează din profeția care spune că ar fi un descendent al regelui David. Aşa că...

Cohen îl întrerupse.

— Dar despre călugărițe?

— Numai dumneavoastră. Spune că despre asta nu vorbeşte decât cu dumneavoastră. Vă numeşte Pilat... Dar despre călugărițe vă va spune numai dumneavoastră.

— Vreau să-l văd. Doctorul îşi desfăcu braţele.

— Desigur. Poftim.

Îl conduse afară din clădire şi peste un petic de pajişte plină cu buruieni:

— Ne-am pierdut bugetul pentru îngrijirea grădinii, aşa că de asta se ocupă acum unii dintre pacienţii noştri, explică el, scuzându-se.

— Cum îl ţineţi? se interesă Cohen.

De la câteva sute de metri, sub dealul bătut de vânt pe care se afla azilul, se auziră zgomotele unei tobe de eşapament de la motorul unei maşini încărcate până la refuz care cobora cu greu autostrada spre Tel Aviv.

— Izolat, închis.

— Vă rog, duceţi-ne la el, îi ceru Cohen.

Mergeau pe o cărare îngustă din ciment, turnată în linie dreaptă, ce traversa pajiştea. Din loc în loc, iarba de un verde mat era punctată de minuscule flori albe, sălbatice. Cărarea îi duse pe lângă o casă plină cu sunete confuze şi o alta plină de sunete de durere. Vântul şuiera şi făcea ca obloanele să scârţâie din balamale, iar o bucată din acoperişul de tablă de pe un şopron flutura cu un sunet metalic.

Doctorul îi conduse pe cei doi poliţişti în interiorul

clădirii, într-o anticameră micuță cu un birou. O uşă cu grilaj dădea într-un coridor. Doctorul făcu semn persoanei de la birou să deschidă uşa.

— I-am administrat sedative, explică doctorul. Cheile zăngăniră şi uşa se deschise. Să nu vă mire. Nu există ferestre. Din cauza sticlei, bineînțeles. Ar putea încerca să se sinucidă.

Cohen încuviință, iar uşa se deschise. Chandler şedea întins pe patul situat într-un colț al camerei.

— V-am aşteptat, spuse el când Cohen intră în cameră. Fără ei, spuse Chandler, nedezlipindu-şi ochii de la Cohen.

Cohen se întoarse cu fața spre doctor şi Levy. Doctorul ridică neputincios din umeri. Levy scutură negativ din cap.

— Fără doctor, spuse Cohen, dacă insişti, dar celălalt rămâne.

— Îl cunosc, admise Chandler.

— El rămâne.

Chandler se uită direct la Cohen. Tăcură îndelung, apoi Chandler începu să râdă.

— Clay, ce-i aşa de nostim? întrebă Cohen.

— Eu am făcut-o. Cineva trebuia s-o facă şi acela am fost eu.

— Adică ce? Clay? întrebă Cohen, mişcându-se încet

spre masa şi scaunul care se aflau în cealaltă parte a camerei.

Erau doar trei paşi, dar, totuşi, Chandler nu putea ajunge până acolo. Cohen era sigur pe sine, dar nu voia să rişte deloc.

— Totul a început pentru că am fost martor, începu Chandler. Dar dumneavoastră cunoaşte-ți toate astea, am fost martorul păcatului originar, adăugă el.

— Ce păcat a fost? întrebă Cohen, scoțându-şi o țigară. Văzu în ochii lui Chandler dorința de a fuma şi îi aruncă o țigară. Levy păşi înainte cu un chibrit şi i-o aprinse. Un moment ochii li se întâlniră, dar apoi Levy se dădu la o parte. Cohen îşi repetă întrebarea. Ce păcat a fost?

Chandler îşi avea felul lui de-a explica inexplicabilul.

— A fost suficient c-am fost acolo. Am văzut lumina, omule, a fost un moment de iluminare. Un moment desăvârşit. Cohen se întreba de unde-i vin cuvintele. Un moment în care mi s-a încredințat întreaga misiune a vieții mele. Aşa cum lui Miriam i-a fost încredințat Mântuitorul. Dar este bine acum, nu? Copilul?

— Da, este foarte bine, Clay. Este bine. Spune-mi, când ai văzut păcatul erai, cum să spun? Erai drogat? întrebă Cohen şi tare-ar fi dorit să cunoască jargonul american al

lui Clay la fel de bine pe cât îl cunoştea pe cel israelit.

— Vrei să spui inconştient? Omule, eram în al nouălea cer. Doză mare, marfă bună. Aur libanez. Băieți, cu stupefiantele care circulă pe-aici ați obținut lucru mare.

— Ai luat haşişul de la peşteră? Cum de-ai ştiut să te duci acolo?

— Sigur, de la peştera unde se duce profetul. Grozavă marfă, minunată. Dar când i-am văzut a trebuit să acționez. Omule, a trebuit să-l salvez pe Mesia, înțelegeți, nu?

— Sigur, sigur, răspunse Cohen repede. Clay, ia spune-mi, cum l-ai cunoscut pe profet?

— Orbul? El m-a văzut. Este uimitor. El m-a văzut pe mine. Am venit la peşteră, îi urmărisem şi, când am văzut ce aveau în peşteră, am fost într-al nouălea cer. Atât de multe stupefiante. Şi el era acolo şi, omule, era orb, dar m-a văzut.

— Spune-mi, ce ştii despre propovăduitor? Ce ți-a spus?

Indianul începu să se legene cu brațele.

— Mi-a spus că l-aş putea sluji pe Dumnezeu, şopti el. Ştiam ce se întâmpla. Văzusem, el este un fel de propovăduitor. l-am urmărit la peşteră. L-am văzut propovăduind. O simțeam.

— El ți-a spus să le omori pe călugărițe? El ți-a sugerat

că aceasta-i misiunea ta aici pe pământ?

— Eu am pus-o la cale, spuse Chandler mândru. Dar ştiam că-i va face plăcere. Voiam să-i fac pe plac. El mă lăsase să iau din droguri.

— Ți-a spus el că poți să iei haşiş?

— Ori de câte ori doream.

— De ce?

— Pentru că mă putea vedea, vedea în mine. Şi, omule, este orb. Este puternic, puternic. Orb şi spunea că vede în mine un pelerin în căutarea adevărului.

— Clay, te-a văzut la schit? A fost cu tine? strecură Cohen o întrebare cheie.

— Nu, nu, nu. El spunea că ele erau trimişii diavolului şi eu ştiam ce era de făcut. Era treaba mea s-o fac. Femeile acelea se prefăceau doar că sunt călugărițe. Dar eu ştiam ce erau de fapt.

Cohen se aplecă înainte.

— Adică?

— KGB, şopti Chandler confidențial. Rusoaice. Aşa este. Aşa s-a spus la ziar. Apoi tonul lui deveni aproape insolent. Dar dumneavoastră ştiți asta, bineînțeles. Trebuie s-o fi ştiut. Ele erau rusoaice, adăugă el cu o voce scăzută, conspirativă. KGB. Aşa-i, răul cel mai rău dintre toate.

Ştiam unde locuieşte femeia cu copilul. Copilul, Mesia, în sat, în partea cea mai săracă a satului. N-are bărbat A fost omorât. Dar am aflat că pe vremuri a fost dulgher. Desigur, ştiam că aşa trebuia să fie, *aşa* trebuia să fie, pentru că copilul este Mesia. Dar femeile acelea, călugăriţele KGB-iste. Ele plănuiau să răpească copilul. Le-am auzit în staţia de autobuz. Ele se uitau la el şi plănuiau. A trebuit să le împiedic. Eu sunt slujitorul Domnului şi Domnul m-a numit pe mine s-o fac. El mi-a spus: „Apără-mi fiul, apără-l pe Mântuitor", şi bineînţeles că eu ştiam ce dorea Dumnezeu. Sunt atât de multe de povestit, dar vi le spun dumneavoastră pentru că dumneavoastră sunteţi omul, marele om, însuşi Pilat. Dumneavoastră ştiţi, înţelegeţi, v-am văzut Chiar din prima zi şi ori de câte ori aţi mai venit v-am văzut când aţi venit cu el, spuse Chandler şi făcu un gest spre colţul camerei în care se afla Levy. Şi am ştiut că dumneavoastră sunteţi acela. V-am văzut vorbind cu copilul şi când aţi intrat în peştera de la fântână. Eram acolo, înăuntru, îmi aveam acolo ascunzătoarea şi cuţitele. Cuţitele, nu sunt frumoase? Da, spuse el, privind spre Levy care nu scosese niciun cuvânt, ştiu că le-aţi luat. Se întoarse spre Cohen. Dar aţi început să veniţi zilnic şi m-am speriat Nu ştiam ce să fac. Nu ştiam dacă puteam să vă

spun, pentru că trebuia să nu-mi dezvălui misiunea...

Ultimele cuvinte le şopti ca o pisică vagabondă care pufneşte.

— Spune-mi, Clay, rosti Cohen blând, cât de des te duceai la peşteră? în fiecare zi? în fiecare săptămână? Sau numai când era profetul acolo?

— Nu-mi amintesc.

— Îți aminteşti, sunt sigur. Mergeai să-ți iei *nafas,* stupefiantele. Nu?

— Grozave stupefiante, acolo sunt stupefiante grozave.

— Le-ai cumpărat de la el?

Chandler scutură din cap dintr-o parte în alta, ca un copil mic care refuză hrana.

— Elțile-adat?

Din nou Chandler scutură din cap.

— Nu.

— Aşa, deci, atunci cum de ştiai că sunt aşa de grozave? Cum le-ai obținut?

— Le-am luat Erau acolo. Le-am găsit Le-am luat. El este un prezicător, corect? Eu n-am nevoie de un prezicător, ca să vorbesc cu Dumnezeu, n-am nevoie de cineva, deoarece Dumnezeu vorbeşte cu mine.

— Bine, Clay, bine, spuse Cohen, amuzându-se. Dar

trebuie să înțeleg. Tu vrei să înțeleg, nu?

— Sigur, ştiu cine sunteți, trebuie să înțelegeți. Doar aveți o misiune aici, nu? Deci trebuie să înțelegeți.

— Bine. Pe Cohen îl durea stomacul, capul îi pulsa de durere. Ce-ai făcut cu stupefiantele?

— Le-am folosit.

— Le-ai vândut? Le-ai comercializat?

Chandler se uită îndelung la Cohen, cu uimire în ochi.

— Erau atât de multe. Atât de multe. Puteam să iau ce voiam. De obicei, ei nu erau acolo în timpul zilei. I-am văzut în timpul nopții şi, când terminau, mă duceam acolo înăuntru şi luam ce doream.

— Ce altceva ai mai văzut în peşteră? Ce altceva ai mai luat?

Chandler îşi sprijini capul de pernă şi deodată tăcu suspicios. Cohen repetă întrebarea.

— Mai era şi altceva în peşteră, nu-i aşa? Chandler nu răspunse.

— Mie poți să-mi spui, îți aminteşti doar, nu? Ai văzut cutii şi ai găsit ceva în ele? Ce anume, Clay? Ce-ai văzut în cutiile acelea?

Chandler scutură violent din cap.

— Eu îmi aveam misiunea mea, misiunea lui

Dumnezeu, să-l salvez pe Mântuitor din mâinile celor două rusoaice. Eu am luat haşiş. Nu m-am atins de celelalte materiale. Eu, nu.

— Ce alte materiale? Ce anume? Ce era? insistă Cohen încă o dată.

Chandler îşi întoarse capul spre Cohen şi şopti:

— Grenade. Grenade de mână. Fâş! Bum! şopti el, încercând să imite zgomotul pe care şi-l imagina că-l scoate o grenadă.

Cohen se sprijini uşurat de speteaza scaunului. Stomacul îl durea, capul îi vâjâia. Alex şi Indianul. Avea două surse, dar numai el singur le putea crede.

— Este bine, Clay, este grozav, spuse Cohen, apoi reluă întrebările care-l interesau. Deci, ce te-a adus la Ierusalim? se interesă el molcom.

— Dumnezeu.

— El ți-a spus să vii aici?

— El m-a adus aici. Pe aripile unui şoim de argint, zâmbi Chandler. Aceasta-i profeția. Pentru misiunea mea. Bineînțeles că, înainte de-a sosi aici, nu am ştiut care-i misiunea mea. Dar apoi am primit mesajul. A fost în ziar. Călugărițele roşii. Era evident. Mai ales după ce-am vorbit cu profetul, mai ales după ce i-am spus că v-am văzut.

Copilaşul Mesia. Roşcat, aşa trebuie să fie, exact cum spune la Biblie şi, aşa cum spune Biblia, este un fiu al lui David. Chiar aşa. Pe tatăl lui l-a chemat David. Ştiu. Am fost prin preajmă. Am făcut ce trebuia. Exact cum spune mesajul. I-am văzut pe Mântuitor şi pe rusoaicele acelea în staţia de autobuz, îl măsurau din cap până-n picioare. Şopteau despre el, apoi mi-am dat seama că şopteau şi despre mine. Îl văzuseră pe copilaşul Mesia în staţia de autobuz şi, dacă n-aş fi fost eu acolo, l-ar fi luat. Mântuitorul, trebuia să-l salvez pe Mântuitor. Era misiunea mea.

— Clay, cine ţi-a spus? întrebă Cohen din nou, sigur că se apropiase de răspunsul pe care-l căuta şi fiind conştient că Chandler nu i-ar fi dat răspunsul direct.

— Dumnezeu, bineînţeles. Coincidenţă astrală.

— Ce coincidenţă? insistă Cohen.

— Era în aceeaşi zi. Îl văzusem pe Mântuitor, copilaşul Mesia şi, în aceeaşi zi, nu ştiam ce să fac, dar l-am urmat pe profet lângă rugul de pe munte. A fost dorinţa Domnului.

— Prin urmare, prezicătorul ţi-a spus? întrebă Cohen neînduplecat. Chiar *el ţi-a spus* ce să faci?

— Mi-a spus să fac ce este bine, ce trebuie făcut. Eu i-am spus ce văzusem, iar el mi-a spus că depindea de mine să fac ce era corect. Să curăţ Oraşul Sfânt de

monstruozități.

— El ți-a spus să le ucizi pe călugărițe?

— El mi-a spus să fac ce este corect.

— El ți-a spus să-l ucizi pe cerşetor?

Chandler se uită nedumerit la Cohen şi începu să scuture din cap. Mişcarea de du-te vino se accelera atât de tare, încât părul lui sârmos începu să agite aerul din jurul capului.

— Niciun cerşetor, niciun cerşetor, niciun cerşetor, niciun nevinovat, Numai răul.

— Da, Clay.

Auzise totul şi mintea lui pătrundea drumul pe care-o luase mintea lui Chandler, văzând doar întuneric acolo unde Chandler vedea lumină.

Chandler privi în sus cu lacrimi în ochi.

— A fost misiunea mea, urlă el. Misiunea mea. Fiecare îşi are rolul său. Fiecare îşi are dată de Dumnezeu propria misiune. Pentru ziua marelui sacrificiu. Şi, ca să mă pregătesc pentru ziua aceea, aceasta a fost misiunea mea... A mea... Aceasta a fost misiunea mea! A mea! A mea!

Vocea lui Chandler era uscată şi stridentă. Cohen îşi ridică mâna şi îşi duse degetul mare la gură. Acesta era semnalul pentru Levy să-i aducă lui Chandler nişte apă.

Levy, în afară de momentele în care-i aprinsese lui Chandler câte o țigară, stătuse tăcut pe toată durata interogatoriului, lângă uşa fără geamuri a camerei. Levy deschise uşa şi îi şopti ceva doctorului care aştepta...

— Doar câteva întrebări, Clay, numai câteva, spuse Cohen, întrebându-se dacă nu cumva Chandler se confesase de o crimă care avusese loc doar în mintea lui şi că poate nu el le omorâse pe cele două călugărițe rămase întinse pe duşumeaua din chilia lor, pe acea parte a muntelui ce domina valea şi unde creştinii credeau că s-a născut Ioan Botezătorul.

Lassman scrisese în articolul său o mulțime de amănunte despre cercetări – cele două cuțite, urmele lăsate în jurul schitului, felul în care fuseseră găsite cadavrele – iar Chandler, le-ar fi putut citi pe toate şi ar fi ştiut suficiente lucruri pentru a convinge pe oricine ar fi vrut să-l asculte că ucigaşul era chiar el.

— În noaptea aceea ai auzit muzică? întrebă el, *Recviemul* răsunând în mintea lui Cohen.

— Oh, omule, era o muzică atât de frumoasă. Era ca într-o biserică adevărată. Nu plastografia aceea KGB-istă. Adevărată muzică bisericească.

— În noaptea aceea era în mintea ta sau se auzea

acolo, afară?

— Oh, era adevărată cu adevărat, omule, chiar reală, şi Chandler râse dintr-odată, adevărată cu adevărat, repetă el şi, plăcându-i expresia, o tot rosti şi rosti, parcă răsucind-o pe limbă, aşa cum îi plăcea lui Cohen să răsucească o bucăţică bună de ciocolată.

Uşa se deschise şi Levy luă ulciorul cu apă. Chandler se opri din exersarea noii sale expresii: „adevărată cu adevărat”.

Luă ulciorul de unde-l pusese Levy, pe masa din lemn de lângă pat, şi bău din el, apa prelingându-i-se pe la colţurile gurii.

— Le-am urmărit, spuse Chandler imediat după ce aşează ulciorul jos. Erau şmechere, îşi cunoşteau meseria, ştiam că trebuia să fiu atent Ca să fac ce trebuia să fac.

— Adică, ce? nu-l slăbi Cohen, ca şi cum n-ar fi cunoscut deja răspunsul.

— Să le omor, bineînţeles. Ca să-l apăr pe copilaş.

— Putem să mergem, se adresă Cohen lui Levy, ridicându-se ţeapăn de pe scaun şi îndreptându-se spre uşă. În timp ce se ţinea de mânerul uşii, ca şi cum i-ar fi venit deodată un gând, adăugă: Ah, Clay. Te-ar deranja dacă ne-ai arăta exact cum ai făcut-o? Avem nevoie de

imagini. Le vom lua cu un aparat video. Nissim o să meargă cu tine, împreună cu un alt coleg care lucrează cu mine. Mi-e teamă că eu nu rezist la aşa o excursie. Este ceva de care avem nevoie când ni se face o mărturisire.

— Înțeleg. Sigur, de ce nu? O vom face să pară adevărată cu adevărat. Adevărată cu adevărat.

Mai auziră râsul lui chiar şi în grădină, după ce închiseră uşa camerei lui Chandler şi după ce părăsiră clădirea.

CAPITOLUL 39

Pe drumul până la maşină, Levy îi spuse dezamăgit lui Cohen.

— N-am înțeles nici jumătate din ce-a spus.

— A venit la Ierusalim ca pelerin şi aştepta să-l găsească pe Mesia. A aflat despre călugărițele rusoaice şi mintea lui le-a transformat în KGB-iste sau diavoli, ia-o cum vrei. L-a întâlnit pe Ovadia din întâmplare, dar s-a potrivit întregului său ideal, începând chiar cu haşişul. Ovadia l-a încurajat să treacă la acțiune împotriva călugărițelor. Nu s-a atins de grenade. Şi a vrut să-mi spună mie întreaga

poveste, pentru că, din punctul lui de vedere, totul este un mesaj pe care trebuie să-l transmită, iar eu sunt acela care are menirea să-l primească.

— Dar de ce? De ce călugărițele? De ce a dorit Ovadia moartea călugărițelor? Cine l-a omorât pe cerşetor?

Cohen îi aruncă lui Levy un surâs cu gura până la urechi.

— „Armageddon şi salvarea, apocalipsa şi purificarea". El asta prezice. Asta-i ceea ce doreşte.

— Haosul, spuse Levy, urmând firul gândului lui Cohen. Doreşte haos. Dar, cu siguranță, nu de la călugărițe îl putea obține. Dar cine l-a omorât pe cerşetor?

— Pentru el călugărițele au fost doar un aspect al spectacolului. Doar o altă mică acțiune pe care a pus-o în funcțiune şi despre care le-a putut spune „învățăceilor" săi că făcea parte din planul lui, explică Cohen cu ochii strălucitori. Cerşetorul? adăugă el. Nu ştiu cine l-a omorât pe cerşetor. S-ar putea să nu aflăm niciodată. Dar cazul încă nu s-a încheiat. El nu mai face parte din acest caz.

Levy tăcu o clipă, însoțindu-şi gândurile de tam-tamul cheilor de la maşină pe capota limuzinei.

— Prin urmare, Ovadia este şi nebun? întrebă Levy. Dinspre vest, vântul aducea cu el sunetele unui camion care

schimba vitezele pe costişa abruptă a dealului, pe care era construită autostrada de sub ei. Cohen se sprijini de maşină.

— Ovadia? Nebun? Poate. Poate nu. Întotdeauna a fost aşa. Îi foloseşte pe oameni pentru propria lui plăcere.

— Probabil că aşa a făcut, încuviinţă Levy, parazitul. L-a folosit până şi pe ministrul cultelor, ca să obţină yeshiva din Oraşul Vechi.

— Nu s-a schimbat deloc, repetă Cohen. Se pare că singura diferenţă evidentă este aceea că a priceput că, dacă numeşte religie ceea ce face, atunci poate să facă ce vrea. Şi-a pus în gând să facă pe sfântul şi să vândă apă sfinţită de la robinet.

— Totuşi, nu înţeleg ce aşteaptă să câştige din haos, din Armageddon.

— Mai mulţi pelerini, mai mulţi învăţăcei, mai mulţi convertiţi care să se alăture acestei cauze. Mai multă putere. Oamenilor le plac răspunsurile simple. Oamenii doresc cauze, misiuni, mesii, profeţi care să le spună că haosul este temporar, că se apropie lumina.

— Dar ce doreşte? întrebă Levy, frustrat de incapacitatea sa de a înţelege motivele lui Ovadia.

— Asta-i simplu, răspunse Cohen, deschizând uşa

maşinii. Doreşte să fie Marele Preot, cel mai puternic om din Ierusalim.

— Atunci este nebun, decise Levy.

— Poate, dar în acest oraş sunt mulți oameni care-ar fi de acord cu el că a sosit momentul să se construiască Templul şi că este nevoie de un Mare Preot. El este doar unul dintre candidați şi încearcă să-şi îmbunătățească şansele. Dar, între timp, pentru acei oameni care-l ascultă, el este deja un om foarte puternic.

Levy porni maşina.

— Trebuie să fiți obosit, spuse el când Cohen se aranjă în scaun.

— Mă simt foarte bine, insistă Cohen printre dinții încleştați.

— Acasă?

— La birou, comandă Cohen. Avem planuri de făcut.

CAPITOLUL 40

Dar era obosit. Durerea din intestine nu-l slăbea deloc. Doctorii îi dăduseră nişte calmante puternice, dar el se temea că pilulele îi vor înceţoşa mintea, chiar dacă îi uşurau

oarecum nelipsita durere din stomac. Suferise dureri şi mai mari, mult mai mari. Dar pe vremea aceea era mult mai tânăr şi putea să-şi facă din durere scopul răzbunării sale prop rii împotriva duşmanilor, chiar dacă acest scop era numai şi numai rezistența la torturi.

Întors la birou, îşi reîncepu activitatea, neslăbindu-i din mână pe cei o sută de subalterni: răspunse la întrebări, dădu ordine şi se pregăti de acțiunea finală, marea aventură. Dar în mintea lui era singur cu gândul că ar putea pierde controlul.

Iasca fusese menținută umedă, dar, de fiecare dată, când apărea cineva ca Chandler, însemna că mai rămăsese o bucățică de pulbere un timp prea îndelungat în soare, că ea se uscase şi aştepta chibritul care-ar fi putut aprinde întreg oraşul. Chandler nici măcar nu ştiuse că el încercase s-o facă. El era convins că aduce salvarea. Cohen nu era sigur că Ovadia acționase neținând seama de repercusiunile acțiunilor sale, Armageddonul. Un profet fals, se gândea Cohen, poate uşor să câştige adepți, dacă promite salvarea pe care nu o aduce niciodată.

Cohen era îngrijorat de ce s-ar putea întâmpla când vor sosi polițiştii la yeshiva lui Ovadia. Acolo se aflau grupurile combinate ale lui Ovadia şi Ben-Yehosua, care împreună

ajungeau până la o sută de oameni. Aceştia puteau opune rezistență. Larma va atrage mulțimea, arabi şi evrei care momentan se duşmăneau, şi va apărea iluzia că acest tărăboi, această zarvă, această revoltă, va rezolva totul, că adevărul va ieşi în cele din urmă la iveală, în văzul tuturor.

Ar putea veni camerele de televiziune cu reflectoarele lor puternice, punând totul într-un cerc de lumină. Lupta ar putea începe pe aleea de lângă yeshiva, cu bâte şi pietre şi s-ar putea împrăştia în tot Oraşul Vechi, pe Strada Măcelarilor, cu carcase de animale aruncate în bătaie de joc, ca şi cum ar fi persoane rănite. S-ar putea întinde până în piața din fața Zidului Plângerii, ar putea înconjura toate bisericile, ar putea răsturna toate porțile moschee-lor.

Scandalul ar bubui şi ar arde ca o lavă care pătrunde în Munte şi iese din el.

Şi, din Oraşul Sfânt, această pasiune şi credință arzătoare într-un război sfânt, pentru pietrele sfinte, s-ar revărsa peste parcări şi drumuri, s-ar înfăşura în jurul stâlpilor subțiri de iluminat cu neon şi s-ar ridica până la etajele superioare ale clădirilor prea înalte din Ierusalimul de Vest. Ar tulbura magazinele pline de kitschuri din Ierusalimul de Est şi s-ar putea rostogoli de pe munte spre

oazele din est, luând forma unui deşert de mânie şi ură. Pasiunea şi credința ar invada de la est la vest câmpiile de pe coastă şi marea. Sub strălucirea soarelui neiertător, lava credinței ar târî în război întreg pământul. Încrederea ar depăşi raționea, credința ar învinge ştiința. Detonatoarele pentru substanțe explozive erau făcute din mândrie şi prejudecată. Marea zguduire era memoria, colectivă sau individuală, etnică sau rasială, un val care împinge combatanții, care-i ridică pe copii şi-i calcă-n picioare, şi-i împinge într-o parte pe cei ce îndrăznesc să-şi ridice mâinile şi încearcă să strige: „Aşteptați, opriți-vă, nu!" Dar se vor ridica alte strigăte: „Al meu!" „Al meu!" – fiecare „Al meu!" fiind o altă dorință de a poseda, o altă cerere de proprietate exclusivă.

Cohen stătea în biroul lui. Se gândea la toate acestea, îşi făcea planuri pentru raidul asupra yeshivei lui Ovadia şi ştia că aceasta era noaptea de coşmar a întregului oraş şi că, din cauza meseriei lui, aceasta devenise propria lui noapte de coşmar.

Şi astfel, îşi conduse oamenii la locul acțiunii din Oraşul Vechi, în întunericul adânc şi neiertător dinaintea zorilor. Spera că încrederea lui în biruința adevărului va fi mai puternică decât cea a lui Ovadia şi că el, şi nu Ovadia,

va ține evenimentele sub control.

CAPITOLUL 41

— Tot nu înțelegeți, nu-i aşa, domnule comandant Cohen, rânjetul de lup al Lui Ovadia era îndreptat uşor spre stânga detectivului.

În biroul lui Cohen erau numai ei doi. Strălucirea slabă a soarelui de dimineață era totuşi dureroasă pentru ochii nedormiți ai lui Cohen. Ovadia stătea cu ochii fixați pe lumina care începuse să pătrundă în biroul lui Cohen prin ferestrele mari din spatele acestuia.

— Suntem doar tu şi cu mine, David. Doar noi doi. Fă-mă să înțeleg.

— Tot n-ați înțeles ce s-a întâmplat, nu? îi reproşa orbul cu dispreț.

— De ce nu-mi spui, domnule Profet? răspunse Cohen nu cu mai puțin sarcasm. De ce nu-mi spui? Ce ai de pierdut?

— Credeți că m-ați arestat, credeți că s-a terminat. Nu s-a terminat. Absolut deloc. Doar ştiți asta, zise el, mişcându-şi capul de la dreapta la stânga. Îmi amintesc

această cameră, îmi amintesc când am stat aici cu dumneavoastră. Cât a trecut de atunci? Zece ani? Atunci mi-ați spus c-ați scăpat de mine, că ați aranjat în aşa fel, încât să nu mă mai vedeți. Şi iată-mă. Sunt din nou aici. Mă vedeți din nou. Dar ştiți ceva? Şi eu vă văd. Vă văd aici, spuse Ovadia, bătându-se pe frunte cu un deget lung şi strâmb.

— Şi ce vezi? întrebă Cohen.

Simțea o seninătate ciudată. Raidul funcționase perfect. Ofițerul din echipa de genişti identificase rapid materialul găsit la yeshiva ca fiind grenadele Sidra 13 lipsă. Vânătoarea lui Cohen se terminase cum dorise el.

— Văd un bărbat care simte că acest loc îi alunecă de sub el. Îmi aduc aminte cum erați acum zece ani, atât de sigur pe dumneavoastră, sigur pe faptul că ştiți ce se întâmplă. Dar acum chiar ştiți ce se întâmplă? înțelegeți ce s-a întâmplat? Credeți că oraşul acesta este al dumneavoastră. Credeți că acest oraş aparține oamenilor ce doresc progresul. Sarcasmul său era pătrunzător şi amar, iar în urechile lui Cohen aducea a bătaie de joc, a zeflemea. Pot oare oameni ca voi să pună mâna pe acest oraş? Profesori şi politicieni, oameni fără Dumnezeu şi profani? Oraşul ne aparține nouă, aparține celor care cred.

Dumneavoastră nu credeți, domnule Cohen, declară Ovadia emfatic. Dumneavoastră nu credeți şi ați încălcat legile Domnului, şi... – Am crezut că-ți voi veni de hac. Şi am făcut-o, nu-i aşa, Davide? Ți-am venit de hac.

Cohen şedea rezemat de speteaza scaunului, cu o mână odihnindu-i-se pe stomacul dureros.

— Dar *nu ați crezut cu adevărat* că-mi veniți de hac. Ştiu că n-ați cre zut-o. Acum credeți că ați reuşit? Chiar credeți că pentru mine are importanță dacă sunt sau nu în închisoare? Sau credeți că pentru adepții mei are importanță?

— Dar câți adepți vei mai avea când vom dezvălui adevărul desp re grenade? râse Cohen batjocoritor la rândul său. Atunci câți politicieni vor mai fi în stare să te ajute? izbucni Cohen. Davide, hai să vorbim serios, câți oameni crezi că poți prosti?

— Nu-ți trebuie prea mulți care cred, zise Ovadia. Cineva să care un sac, cineva care să arunce o grenadă, cineva care să...

— Cineva care să omoare două călugărițe? îl întrerupse Cohen.

— Chiar şi asta, chiar şi asta. Îți trebuie foarte puțin, dacă scopul este al lui Dumnezeu.

— Cum l-ai convins? întrebă Cohen.

— Sincer, n-am făcut nimic. L-am lăsat să ia *nafas.* Ar fi făcut-o şi fără mine. Dar nu mă pot plânge. S-a potrivit cu planurile mele. S-a potrivit cu planurile lui Dumnezeu.

— Eşti gata să faci o mulțime de lucruri în numele lui Dumnezeu, nu-i aşa? zise răstit Cohen.

— Dumnezeu cere multe. El îşi are legile lui, iar noi trebuie să le respectăm. Cel care nu le respectă este condamnat pierii.

— Care dintre învățăceii tăi sclipitori a aruncat grenada? Care dintre ei a pus grenadele în biserică? Cine a lăsat ranița pe munte? insistă Cohen.

— Oh, domnule comandant. Ce naiv sunteți. Încă nu înțelegeți. N-are importanță cine anume a aruncat grenada. Nu are importanță cine a lăsat ranița pe Muntele Sfânt. Tot ceea ce are importanță este că, de data asta, am dat greş. Dar, credeți-mă, noi avem timp. Vom câştiga. Dacă nu credeți în Dumnezeu sau în legile sale, atunci există ceva în care trebuie să credeți, faptul că noi vom câştiga.

— De ce? întrebă Cohen fără nicio blândețe în glas, dar cu furia ascunsă de experiența sa îndelungată. David, la ce ți-a folosit uciderea celor două călugărițe? Ce-ai realizat prin asta?

— Realizat? râse Ovadia cu fața spre tavan şi cu gura larg deschisă. I-am dovedit până şi primului-ministru că toată puterea sa temporară este fără nicio noimă. Doar calea Domnului este calea de urmat. Iar noi, cei care posedăm oraşul, noi care cunoaştem legile lui, noi suntem aceia care deținem puterea.

— Eşti nebun! Eşti nebun! explodă Cohen.

— Nu doriți să fiu nebun. Ovadia surâdea cu aceeaşi seninătate pe care Cohen o simțise mai înainte. Dacă eu voi fi considerat nebun, atunci nu va fi nicio diferență între hippy şi mine.

Una din roțile scaunului lui Cohen era defectă şi, când Cohen îl împinse înapoi spre masă, scaunul zgârie duşumeaua cu un scârțâit straniu. Cohen rămase tăcut, apoi se ridică încet din scaun cu o durere ca un arc încordat în intestine.

Capul lui Ovadia se mişca înainte şi-napoi, căutându-l pe Cohen. Anticiparea din corpul lui Cohen făcea ca fiecare tendon să pară întins, fiecare muşchi să pară încordat. Totuşi, rămase în continuare tăcut. Aştepta. Spera. Credea.

Deoarece liniştea dura de mai mult de un minut şi poate chiar peste, pe fața lui Ovadia teama creştea. Cohen aştepta, forțându-se să rămână nemişcat.

În uşă se auzi un ciocănit. Ovadia sări în picioare, întorcându-şi capul spre sunetul din spatele său. Cohen nu răspunse. Uşa se deschise uşor şi faţa lui Levy apăru în crăpătura uşii. Cohen îşi ţinea degetul la buze pentru a semnala tăcerea. Levy înţelese, se retrase şi închise uşa după el.

— Ce-a fost, asta? întrebă Ovadia, dar Cohen tot nu răspunse. Cine-i acolo? ridică Ovadia vocea. Cine-i acolo? De ce nu vorbiţi? De ce tăceţi? întrebă orbul.

Tăcerea lui Cohen continua. Ovadia începu să se ridice.

— Stai jos, ordonă Cohen.

Ovadia recăzu în scaunul din lemn. Buzele sale începură să se mişte într-o rugăciune.

— Binecuvântat să fii tu, Rege al Universului, începu el, care m-ai făcut pe mine mesager în această lume.

— Aceasta-i rugăciunea *ta,* mârâi Cohen. Nu a unui evreu.

Şi din nou rămase tăcut.

Ovadia îşi repetă rugăciunea, încet, dar convins.

Cohen ieşi încet de după birou. Ovadia se întoarse spre stânga sa încercând să urmărească sunetul. Deodată schiţă anticiparea unei lovituri pe care-o aştepta şi începu să murmure o altă rugăciune. Cohen păşi direct spre el şi

pentru o clipă care păru un secol, privi în jos spre orb. Ovadia se holba fără să poată vedea, viteza rugăciunilor sale crescând până ce deveniră un murmur lung din care Cohen nu putea să mai diferențieze nici un singur cuvânt. Deodată Ovadia se opri şi începu o altă rugăciune.

Cohen o recunoscu. Rugăciunea pentru morți. Zâmbi.

— David, nu spui kaddiş pentru tine. Nu spui kaddiş pentru tine însuți.

Vorbi blând, cu tot atâta milă cât şi compasiune în glas. Apoi trecu pe lângă Ovadia, ieşi din birou în zarva celor care aşteptau: reporteri, ofițeri de la etajul al cincilea şi salariați din complexul rusesc, care auziseră ştirile şi voiau să participe la ele.

Trecu prin mulțime şi se opri numai să-i spună lui Levy să-l ducă pe Ovadia în celulă. Nu luă în seamă nici şoaptele lui Levy că inspectorul general îl aştepta la telefon, nici pe Şvilli care-i spunea că suspecții din închisoare începuseră deja să se denunțe unul pe altul. Doi suspecți, responsabili de grenadele de pe Templu, divulgaseră numele celui de-al treilea responsabil de grenadele din timpul întrunirii pentru pace. Nu-i dădu atenție nici lui Abulafia care-i întinse mâna să-l felicite. Ignoră pe cei care-i pronunțau numele: reporteri, polițişti şi chiar pe Ovadia care striga: „Cohen,

întoarce-te, Cohen, încă nu mi-ai venit de hac. Cohen!”

Se întoarse acasă. Pe drum se gândi că va dormi mult şi liniştit şi când se va trezi, continuă el să se gândească în timp ce păşea în lumina albă şi strălucitoare a dimineții, o va suna pe Ahuva să facă planuri pentru o cină specială.

CAPITOLUL 42

Câteva zile mai târziu, Cohen era acasă în concediu de boală când bătu la uşă Schwartz, comandantul operațiunilor de la poliția din Ierusalim.

— Avram, îmi pare rău că te deranjez acasă. Dar este ceva despre care aş vrea să stăm de vorbă, dacă se poate.

Cohen îl pofti în apartament.

— Să spunem că există un bărbat, începu Schwartz nervos. Un bătrân. Un supraviețuitor. Ca noi. Dar care şi-a construit o viață nouă. Departe de aici. Dar ştii, nu scapi niciodată. Nu poți scăpa niciodată. Dar el crede că poate. Şi acum apare aici. Să vadă Ierusalimul încă o dată înainte de a muri. Avram?

— Te ascult, spuse Cohen cu ochii închişi împotriva luminii puternice ce pătrundea în cameră, împotriva a-

mintirilor de care nu scăpa niciodată.

— Acum am să trec la subiect, spuse Schwartz.

— Te ascult, repetă Cohen.

— Vine aici şi vede pe cineva. De acolo. Pe cineva la fel de rău ca oricare altul, de care tu sau eu ştim că există în locurile acelea.

— Da? zise Cohen.

— Vrea să se răzbune. Câți ani a aşteptat? Cât a durat? Două generații? La a treia generație cine-o să mai dorească răzbunarea? Un *kapo.* Un *kapo,* spuse Schwartz cu ură.

— Cerşetorul era un *kapo,* spuse Cohen, înțelegând într-o clipă ce voia să spună Schwartz. Pufni cu dispreț de ironia faptului. A venit aici ca cerşetor să se pocăiască, murmură Cohen. Un oraş atât de sfânt...

Cohen îşi aminti de *kapo* din barăcile prin care trecuse el. Unii erau aleşi. Alții se ofereau în mod voluntar. Unii îşi foloseau poziția de siguranță temporară, ca să-i ajute pe alții să reziste mai uşor. Alții aveau o plăcere deosebită de-ai lovi pe ceilalți. Privi spre chipul lui Schwartz care aştepta.

— Nu tu, Yosef, te rog, nu tu. Nu l-ai ucis tu...

— Nu, bineînțeles că nu eu. Nu. Dar un bătrân. A venit Vorbea idiş. S-a aşezat pe o bancă la gară. Vorbea de unul singur, în idiş. Voia să se confeseze. Repeta mereu: „Vreau

să mărturisesc. Vreau să mărturisesc". Nimeni de acolo nu-l înțelegea. Cine mai cunoaşte m*amaloşen haredim,* doar ei. Dar eu am înțeles. L-am ascultat. Cerşetorului îi spunea Shneiderman. „Am crezut că este mort, a zis. Vin la Ierusalim, vin aici, în oraşul păcii şi pe cine văd? Pe el. Pe Shneiderman. *Kapo.* Chiar de atunci din lagăr, am trăit pentru că am crezut că-i mort. Dacă ar fi să-l las să trăiască, eu cum aş mai trăi? Ştiți ce făcea?" Asta m-a întrebat, Avram, şi bineînțeles că eu ştiam, îi cunosc pe *kapo.* Ca şi tine, de altfel.

— Şi ce-ai făcut? se interesă Cohen.

— Nimic. L-am trimis acasă. Cohen oftă, dar nu mai spuse nimic.

— Era înnebunit de ce făcuse. Era înnebunit, insistă Schwartz. Dacă aş fi ştiut că acest cerşetor era un *kapo,* adăugă el brusc cu fanfaronadă, eu însumi l-aş fi omorât.

— Nu cred c-ai fi făcut-o, spuse Cohen blând.

— A meritat-o, *kapo* a meritat-o, zise Schwartz.

— Poate, probabil, acceptă Cohen.

— A plecat, spuse Schwartz, apărându-se. Înapoi la New York.

Cohen îşi puse stiloul jos. Îşi frecă eczema de pe braț. Îşi aduse aminte.

— A fost un *kapo* care avea un băț. Nu prea lung, dar dur. Își acoperi fața cu mâna. Aici, acolo... spuse el cu vocea acoperită de palmă. Se opri, făcu o pauză, iar amintirea loviturilor de bâtă era la fel de puternică precum urmele de pe fața lui. Lucrul corect pe care trebuia să-l faci era să-l omori... dacă puteai apoi supraviețui. Dar apoi își ridică privirea. Dar nu aici, nu acum.

— Am făcut ce-am crezut că trebuie să fac. Dar am simțit nevoia să-ți spun.

Se ridică de pe canapea și își luă șapca de ofițer.

— De ce? De ce ai așteptat până acum ca să-mi spui? întrebă Cohen.

— Pentru că mi-a fost teamă că-mi vei spune exact ce mi-ai spus adineauri. Că am greșit, că nu trebuia să-l las să plece. Dar acum am auzit că s-ar putea să părăsești forțele de poliție, că politicienii nu sunt încântați de ce s-a întâmplat, că s-ar putea să ieși la pensie.

— Asta era cu câteva luni în urmă, nu acum.

— Am crezut că meriți să știi. Să o afli acum că, dacă mai vrei să faci ceva în legătură cu problema aceasta, s-o faci, atâta timp cât mai ai autoritatea respectivă. Vreau să spun cât mai ești încă în funcție.

În vocea sa se simțea scuza, recompensa atitudinii sale.

Stătea în picioare, cu şapca în mână, răsucind-o nervos şi în expectativă.

Cohen îşi freca uşor antebraţul, gândindu-se la faţa mutilată a cerşetorului, cugetând la tot ce făcuseră toţi acei *kapo.*

— Tu ai fi făcut ce era corect, adăugă Schwartz, încercând să se explice, căutând un răspuns din partea lui Cohen. La urma urmelor, tu eşti Marele Preot, adăugă Schwartz cu o oarecare stânjeneală, dar şi flatare.

— Despre ce tot vorbeşti? întrebă Cohen energic.

— Aşa ţi se spune acum la birou. *HaCohen Hagadol.* Nu este nicio glumă. Secretarele, ofiţerii mai tineri. Ofiţerii superiori, ei bine, cei de la etajul al cincilea.

Lui Cohen nu-i plăcu titlul, dar aprecie afecţiunea şi admiraţia care provocaseră porecla. Se făcu că nu observă stânjeneala lui Schwartz.

— Vrei să ştii ce-aş fi făcut? îl întrebă el. Schwartz dă du afirmativ din cap.

Cohen se duse la fereastra care dădea în grădină. Pisica pândea o păsărică ce ţopăia pe o creangă. Se aplecă peste fereastră şi bătu tare o dată din palme, ca să atragă atenţia pisicii şi s-o facă pe pasăre să-şi ia zborul. Se uită după pasărea care dispăruse printre crengile de sus ale eu-

caliptului, apoi la pisica ce se spăla furioasă, îşi întoarse faţa spre colegul său neliniştit.

— L-aş fi arestat, spuse Cohen clar. Schwartz se uită dezamăgit în ochii lui Cohen. Aş fi cerut clemenţă şi consideraţie şi aş fi spus că n-a adus niciun rău societăţii şi că s-ar face mai multă dreptate dacă i s-ar permite să plece. Dar l-aş fi arestat. Deoarece acesta-i adevărul, Yosef. Şi aceasta este toată problema. Chiar şi aici. În acest oraş. Mai ales aici.

De acelaşi autor va apărea:
CAMERA DE MONTAJ

Avram Cohen şi Max Broder, prieteni ca fraţii, ambii supravieţuitori ai lagărului nazist de la Dachau, pornesc în viaţă pe drumuri diferite.

Cohen, întors în patrie, vrea să uite trecutul cu atrocităţile sale şi să fie util în prezent, ca detectiv şef în Ierusalim.

Max Broder, ajuns mare regizor de film la Hollywood, intenţionează să facă un film despre Dachau şi Holocaust. Stafiile trecutului se trezesc însă la viaţă şi câţiva oameni,

printre care şi Max Broder, sunt ucişi.

Avram Cohen se confruntă cu următoarea dilemă: să răzbune crimele din trecut sau pe cele din prezent?

RAO INTERNAȚIONAL PUBLISHING COMPANY S.A. COLECȚIA „RAO CLASIC”.